

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Either you're in
or you're out*

EM

THE THRASHERS

xoxo

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JULIE SOTO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

the
Thrashers
a novel

Julie Soto

WEDNESDAY BOOKS
NEW YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu Çarşamba Kitapları e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Anna, Amanda ve Süslü Margaret için

Önsöz

Öldüğüm gece benim balo gecem olacaktı.

Saten ve dantellerle, limuzinler ve otel odalarıyla, çalıntı öpücükler ve değerli hatalarla dolu bir gece olması gerekiyordu. Sınıf arkadaşlarım güler, dans eder ve fotoğraf çekerken ben pembe elbisemle küvetime girdim ve annemin Vicodin şişesini boğazımdan aşağı boşalttım.

Damarlarımda yavaş bir dansın uğultusuyla uzaklaştım.

Sacramento polisi bunun bir intihar olduğuna karar verdi ama annem çığlık attı ve babam ağladı - Emily *asla* ağlamazdı. *Onu gerçekten tanıyan herkese sorun.*

Onlar da sordular. Gençler, balo kral ve kraliçeleri, Amerika'nın gelecekteki iş liderleri ve Modesto'nun gelecekteki uyuşturucu satıcıları... *Bu kesinlikle bir intihardı.*

Ama bir cümle birden fazla röportajın içine sızdı. Dillerinde *takipçiler*, *filtreler* ve *finaller* kadar hızlı olana kadar kulaklarına fısıldadığım iki kelime.

Thrashers.

Birinci Bölüm

TEMMUZ

Jodi'ye kalsa, Cuma gecesi saat on birde yatağında olur, Netflix izler ve Ben & Jerry's kartonunu tek porsiyonmuş gibi davranırdı, ama hafta sonlarını nadiren böyle geçirirdi. Caroline Vallow bir parti veriyordu. Jodi Caroline Vallow'u tanımıyordu bile ama bu geceyi kaçırırsa, önümüzdeki altı ayı bu partiden hikâyeler dinleyerek geçirecekti - Paige'in yabancı bir değişim öğrencisiyle nasıl öpüştüğü, Lucy ve Julian'ın bira pongunu arkadan vuruşla nasıl kazandıkları ya da Zack'in yeni yaz kaçamağıyla nasıl tanıştığı gibi.

Böylece en dar kot pantolonunu giymiş, evinin anahtarını sütyeninin içine sokmuş ve Zack'i arabayla bırakması için on başarısız aramadan sonra otobüse atlayıp St. Joseph Lisesi partisine gitmişti.

Çünkü orada olmasaydı, var olmazdı.

Otobüs tıkırdayarak durdu ve Jodi dışarı fırladı, kötü müziğin bas ritmini takip ederek, düzenli bahçeleri ve her araba yolunda bir Mercedes'i olan iki katlı evlerden oluşan bir çıkmaz sokağa geldi. Jodi bebekken çıkmaz sokakta yaşıyordu ama bunu sadece babasının ona annesinin fotoğraflarını göstermesinden biliyordu.

Çift park etmiş arabalar kaldırımlardan taşıyor, Temmuz neredeyse bitmiş olmasına rağmen kızlar çim sandalyelerden izlerken erkekler 4 Temmuz havai fişeklerini patlatıyordu. Jodi gömleğini düzeltti ve yansımasını kontrol etmek için park halindeki bir arabanın yan aynasına eğildi. Arabanın *sallandığını* fark etmeden önce kumral bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı, camlar içeride her ne oluyorsa onun hareketliliğiyle buğulanmıştı. Geri sıçradı, kimseden özür dilemedi ve koşarak uzaklaştı.

Jodi sıkışık bir şekilde eve girdi ve düzinelerce göz, tanıdıkları birini görmeyi umarak kapıya döndü. Onlar kendisini incelerken gülümsemeye çalıştı, başka bir lisenin partisini basmanın bedelinin bu olduğunu biliyordu. Ama yine de kendi lisesinde de böyle bir tepkiyle karşılaşması kuvvetle muhtemeldi.

Hiç arkadaşı olmadığından değildi. Bazen onların yanında görünmez oluyordu. Jodi'nin arkadaşları bir odada asla gözden kaçmazdı.

"Jodi Dillon! Buraya gel!" dedi neşeli bir ses. Uсталıkla şekillendirilmiş bal sarısı saçları, bembeyaz dişleri ve kısa elbisesinin altında kaybolan uzun bacaklarıyla bir kız oturma odasının ortasında duruyordu ve etrafı müzik eşliğinde dans eden insanlarla çevriliydi.

Örneğin Paige Montgomery, gittiği her yerde baş döndüren, odadan tamamen çıkana kadar gözlerin üzerinde olduğu biriydi.

Jodi biraz utangaç bir tavırla ona el salladı ve mutfak işareti yaparak su bulmaya gittiğini söyledi.

Paige ona bir şeyler bağırarak için ağzını açtı ama sonra müzik değişti ve Paige çılgın atarak ellerini havaya kaldırdı.

Jodi gülerek kırmızı bardak denizine doğru yola koyuldu. *Evin* arka tarafında karaoke yapıyordu -kötü bir karaoke. Mutfak görüldüğünde, su şişelerini aramak için doğruca mutfak adasındaki metal küvete yöneldi, ancak Jodi tam uzanırken uzun boylu bir adam önünü kesti.

"Üzgünüm," dedi sırtarak. "Bira?"

"Hayır, içmiyorum aslında-"

"Bu yıl benimle Freeman'ın cebirinde miydin?" Bir Bud Light aldı, kapağını granit tezgâha vurup düşürdü ve kadının eline tutuşturdu. "Ben Matt."

Parmakları soğuk şişenin etrafında kıvrıldı. Onun okuluna bile gitmediğini söylemek için ağzını açtı ama Matt konuşmaya devam etti.

"Hangi üniversitelere bakıyorsun?" Sonra, yanıt için duraksamadan-"Santa Barbara ve San Diego'ya başvuruyorum. Sahil hayatını seviyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle." Sesli harfleri damladı.

"Matt, bana Brita'yı getir," dedi Jodi'nin arkasında beliren bir kız. Üzerinde bikiniden başka bir şey yoktu. Gözleri Jodi'yi bir aşağı bir yukarı taradı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Elbette." Matt hemen atıldı ve buzdolabından sürahiyi alıp kız için kırmızı bir fincan doldurdu. "Hey, Zack Thrasher'ın burada olduğunu duydunuz mu?" Matt ikisine de söyledi.

Kızın gözleri Matt'e kaydı ve kocaman oldu. "Gerçekten mi? Ben patlak verirken mi?" Tost makinesinin yansımadaki gözeneklerine bakmak için başını eğdi.

Jodi kırmızı bir fincan kapıp Matt'ten Brita'yı alırken sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Zack Thrasher kim?" diye sordu merak ediyormuş gibi yaparak.

Kız ona bön bön baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Jodi masum gözlerini ona çevirdi ve başını salladı. Bu iyi olmalı.

Matt heyecanla, "O New Helvetia'nın oyun kurucusu," dedi. "Taylor Swift'in Santa Clara konserinde şapka aldığını duydum. Gigi Hadid'le birlikte VIP'deymiş."

"KISS adında eski bir grubu keşfettiğini ve tüm okulun yüzleri boyalı bir şekilde bahar partisine geldiğini duydun mu?" diye sordu kız.

Jodi homurdandı. KISS'i "keşfetmiş" ve Zack'le paylaşmıştı ama evet, yüz boyama olayı gerçektir.

Tam söz konusu çocuğu aramaya koyulacaktı ki yan odada korkunç bir şey olduğunu duydu.

Karaoke hoparlörlerinden tanıdık bir ses yükseldi. "Bu şarkıyı Jodi Dillon'a ithaf etmek istiyorum. "Hey Ya!" onun tüm zamanlardaki en sevdiği şarkı."

Mutfağın köşesinden baktı ve elinde mikrofonla ona sırttan yakışıklı çocuğa ters ters baktı.

"Senin için Jodi," dedi Zack Thrasher. Ve sonra en iyi arkadaşının sarhoş bir şekilde en nefret ettiği şarkıyı söylemesini izlemek zorunda kaldı.

Ona doğru dans ederek bir kalabalık çekti ve en azından Zack Thrasher'ın dikkati sadece Jodi'nin üzerindeyken bikinili kızın gözlerinin neredeyse yuvalarından fırlayışını izleme zevkini tattı.

Tahmin etmesi gerekirse, en az dört bira içmişti. Zack eğlenceli ve ne yapacağı belli olmayan bir sarhoştur; çatılardan havuzlara atlıyor, çizburger isteyen bir kız için bir yabancıнын mangalını yakıyor, hatta dünyanın en kötü müziğiyle saatlerce dans ediyordu.

"Hey Ya!" şarkısının köprüsünde Matt "ice cold!" diye bağırarak en yüksek sesli kişiydi ve Zack "bayanlar" diye sorduğunda mikrofonu Jodi'nin

yüzünü. "Öyle mi?" diye sertçe cevap verdi.

Zack gülerek eğildi ve mikrofonu başkasına verdi. Jodi'yi ayaklarını yerden kesen bir sarılmayla kucakladı.

"Nerelerdeydin?" Zack onu yere bıraktı, kumral saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve midesini titreten o mükemmel dişleriyle ona gülümsedi. "Gelemeyeceğini sanıyordum."

"Seni bırakmam için mesaj atıyordum," dedi.

"Kahretsin! Telefonumun şarjı çoktan bitti." Sonra birden "Julian'a mesaj at!" dedi. Sanki hâlâ bir araca ihtiyacı varmış gibi.

Jodi dudaklarını sıkı bir gülümsemeyle birbirine bastırdı. "Aradım. Yanıt yok." Bakışları dikkatle mutfakta Zack'e katılan uzun boylu, siyah saçlı reklam modeline kaydı.

Julian Hollister hesaplı bir bakışla kırmızı fincanından bir yudum aldı. "Hm. Sanırım resepsiyon kötü."

Jodi gözlerini ona dikti, ama o daha yanıt veremedi Matt sendeleyerek öne çıktı. "Sen Zack'sin, değil mi?"

"Evet! Tanıştığımıza sevindim." Zack elini uzattı. Tanıdığı insanlar arasında el sıkışan tek kişiydi - babasının ona aştığı bir şeydi bu.

"Ben Monica," dedi bikinili kız çapkın bir gülümsemeyle. Mutfak adasına doğru eğilip göğüslerini birbirine bastırdı ve böylece Jack ve Julian'ın dikkati Jodi'den tamamen uzaklaştı. "Seni Aziz Joseph'in partisine getiren nedir?" Monica sordu.

Jodi gözlerini devirdi ve lavaboya döndü, yerine koymadan önce Brita'yı doldurmaya karar verdi. Sürahiye tam buzdolabına yerleştirmişti ki omzunun üzerinden bir gölge geçti. Kafasını kaldırmadan Julian'ın gecesini mahvetmeye hazırlandığını anladı.

"Musluk suyu için çok mu iyi, Dillon?"

Bir metre iki santim boyundaki adama ters ters baktı. "Sanki hayatında hiç musluk suyu içmişsin gibi."

Kibarca söylemek gerekirse, Julian Hollister onun varlığının baş belasıydı. Jodi, Zack Thrasher'la ikinci sınıftan beri arkadaştı, hatta en iyi arkadaşlarıydı bile diyebilirdi. Ama Zack ortaokulda basketbola odaklanmaya başladığında Julian'la tanıştı ve o zamandan beri ayrılmaz ikili oldular - Jodi onları ayırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Julian'ın ailesinin de Zack'inki gibi parası vardı. Aynı sporları yapıyor, aynı dersleri alıyor, aynı tür mizahtan hoşlanıyorlardı. Ama Julian'ın kenarları kabaydı. Sınavlarda kopya çeker, kızları aldatır ve hiçbir şey için özür dilemezdi. İğrenç derecede çekiciydi, Jodi biliyordu ve koyu renk saçları ve su topu omuzları dışında, Zack'le görünüşleri eşitti. Jodi onun yarım yamalak seçimlerinin ve başkalarının rahatını tamamen hiçe saymasının Zack'e bulaşmamış olmasından memnundu.

"Burası çok sıcak." Zack başparmağını sürgülü cam kapıya doğru uzattı. "Dışarı çıkalım mı?"

Matt ve Monica gitmekten çok mutluydular. Jodi buzdolabının kapısını kapattı ve onları takip etti.

Julian'ın aksine, Zack kapsayıcı, çekici ve duygusal olarak uyumluydu. Jodi bu gece olduğu gibi Cuma gecesi planlarından kaçmaya çalışıyorsa, grup sohbeti dışında ona mesaj atıp ne olduğunu soran ilk kişi o olurdu. Paige'in üçüncü sınıftaki erkek arkadaşı onu aldatırken yakalandığında Zack onu avlunun ortasında yumruklamış, sonra da bir fıçı rocky road ile doğruca Paige'in evine gitmişti. Zack... oldukça harikaydı. Jodi onu on yıldır tanıyordu ve bundan biraz daha az bir süredir ona aşıktı. Ama herkes Zack Thrasher'a aşıktı.

Zack'in daha iyi olmasını dilediği tek şey neydi? Zamanını ve dikkatini binlerce farklı yöne dağıtmamasını.

"Bu bir Bentley mi?" Gözleri yuvalarından fırladı ve birkaç adamın parlak gümüş bir arabanın yanında esrar içtiği garaja doğru koşmaya başladı. Monica hevesle peşinden gitti ve Jodi, Julian ve Matt'i geride bıraktı.

Belki de onu tek başına istemesi bencilceydi ama Lucy'nin voleybol maçında sadece ikisinin olduğu zamanlarda bile, yanlarına oturmaları için üç kişiyi davet etmenin bir yolunu buluyor, gittiği her yerde yeni arkadaşlar ediniyordu. Zack, Jodi'nin en iyi arkadaşıydı. Ama o Zack'in en iyi arkadaşlarından sadece *biriydi*.

Julian kumsaldaki bir sandalyede oturan uzun saçlı bir adamdan sigara aşırırken Matt Jodi'ye döndü ve ona yeni gözlerle bakmaya başladı.

"Zack Thrasher'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu Matt. Jodi onun hâlâ kendisiyle aynı okula gitmediğini bilmediği izlenimine kapıldı ama Matt cevap vermeden devam etti. "Sacramento'nun kraliyet ailesi gibi bir şey. Bilmiyorum."

"Kraliyet," diye mırıldandı Julian. "Kulağa hoş geliyor."

"Zack dedi, sen değil." Jodi suyunu yudumladı.

"Hm. Lucy kraliçe, Paige prenses..." Başını ona doğru eğdi. "Nesin sen, kek mi?" Jodi yutkundu, bunun nasıl biteceğini biliyordu. "Belki de saray soytarısısın. Kralı eğlendiriyorsun, yemeklerde eğlenceli oluyorsun ama aslında buraya ait değilsin."

Çenesini sıktı ve ikisini tenis maçı izler gibi izleyen Matt'i görmezden geldi. Gözlerini Julian'a çevirerek, kırmızı fincanının kenarından onun soğuk el bakığlarını içine çekti.

"Beni aşağılayabilir, mesajlarımı görmezden gelebilir, moral mitinglerinden sonra rahatlıkla 'beni unutabilirsin'" -bunu unutmamıştı- "ama ben hiçbir yere gitmiyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı ve tısladı, "Sadece son seneyi atlatalım. Ivy'ye gittiğinde beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Julian'ın gözleri eğlenerek kırpıştı. Dudakları ayrılmıştı-

"Jodi!" Tanıdık bir çığlık kulaklarını deldi ve Paige'in ayakkabısız bir şekilde ona doğru koştuğunu görmek için döndü. "İşte buradasın, bebeğim."

Birdenbire Fantezi parfümünün ve tatlı sarı dalgaların içine çekildi. Jodi sadece Julian Hollister'ın neden olabileceği kızgınlıktan kurtuldu ve Paige'e sıkıca sarıldı.

"Hey!" Jodi söyledi. "Lucy nerede?"

Ama sorusu bir an sonra yanıt buldu. Paige'in omzunun üzerinden, Lucy'nin Jodi'nin "Lucy-Yavaş Hareketi" dediği şekilde arka bahçeye çıkan merdivenlerden indiğini gördü.

Lucy Reed gln derecede ateşliydi; uzun boyu, koyu kahverengi teni ve her zaman profesyonelce karıştırılmış gibi görünen gr siyah saçları vardı. Sadece çarpıcı değil, ölümcüldü de. Lucy Reed'in karşısına ıkılmamalıydı. Ona ısınmak Paige'den daha uzun sürüyordu ama Lucy'yle bir kez yakınlaştınız mı ömür boyu arkadaştınız demektir.

Lucy-Slow-Motion nihayet yanlarına geldiğinde Paige kemik kıran sarılmasından geri çekildi ve Jodi'nin saçlarıyla oynadı. "Mkemmел görünüyor, bebeğim! Bukleleri sana öğrettiğim gibi yapmışsın!"

"Gerçekten iyi görünüyor," diye onayladı Lucy.

Jodi'nin göğsü bu övgüyle kabardı, saıyla Paige'inkine yakın bir şey için mutluydu.

Paige Lucy'nin tam zıttıydı ama birbirlerini yağ ve sirke gibi tamamlıyorlardı. Paige bir amigo kız, ğrenci konseyi başkan yardımcısı ve - komik bir şekilde - matematikçiydi. Lucy'nin sert ve neşeli olduğu yerde o yumuşak ve neşeliydi.

uzlaşmazdı. Çoğu zaman ikisi de gidip kendi işlerini yapıyor, Jodi'yi Julian'a karşı kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakıyorlardı. Lucy ve Paige'in de Zack'e aşık olduğu herkes tarafından biliniyordu.

Dışarıdan bakıldığında tuhaftı ama Zack resmi olarak onlardan birini "seçmediği" sürece bir gerginlik yoktu.

"Oh, kahretsin." Matt bir elini saçlarının arasında gezdirirken gözleri dördünün üzerinde gezindi. Derin bir nefes aldı, hayalet görmüş gibi bakıyordu. "Siz Thrashers'sınız."

Jodi içini çekti ve Julian gözlerini devirdi. Grup ismi aptalcaydı. Kendilerini hiç böyle adlandırmamışlardı.

Lucy mükemmel bir şekilde cıllanmış kaşlarını kaldırdı. "Ve sen?"

Jodi'ye karşı gösterdiği tüm kabadayılık eriyip gitti ve garip bir baş hareketiyle, "M-Matt," dedi.

Lucy bir adım öne çıkınca Matt'in yutkunduğu duyuldu. "Benim adım Lucy Reed. 'Thrasher #4' falan değil."

"Doğru. Kusura bakma. Sana bir içki getireyim mi?"

Öne doğru uzanıp Matt'in birasını elinden aldı. "Bende zaten bir tane var."

Lucy birkaç kadeh içki içtiğinde zaman çok sert görünürdü ama Jodi erkeklerin içkilerini çalmasının asıl nedeninin onlara ilaç verilmeyeceğini bilmesi olduğunu biliyordu. Jodi'ye bu numarayı birinci sınıfta zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığını söylemişti.

"Eğleniyor musun Matt?" Paige gözlerinde bir parıltıyla onu süzerek sordu.

"Bir yüzlük," dedi Matt ve Julian içkisine doğru homurdandı. "Caroline'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Yok." Julian gülümsedi. "Sadece kendi türümüzle parti yapmamıza izin verilmiyor."

Kazı Matt'in kafasının üzerinden uçup giderken gözleri büyüdü ve sesini alçalttı. "Bu doğru. New Helvetia Lisesi, değil mi? Az önce bir kız ölmedi mi? Onu tanıyor muydun?"

Müziğin ritmi düşmeden önce kesilmesi gibi-Caroline Vallow'un partisi de artık kolay bir dikkat dağıtıcı değildi.

Jodi, Emily'nin adı televizyonda ya da final sınavlarından önceki koridorlarda her geçtiğinde yaptığı gibi dondu kaldı. Paige onun yanında keskin bir nefes aldı, bir süredir yapmaya başladığı bir şeydi.

Bazen nefes alamadığından şikayet ediyordu. Julian kıpırdamadan durdu, gözlerini fincanına dikti. Gözlerini Matt'e dikmiş olan Lucy, sanki Matt eğlenceli bir şey söylemiş gibi alçak sesle ve kedi gibi gülümsedi.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Lucy sonunda. Ama olan olmuştu. Matt onun bakışlarına temkinli bir ifadeyle karşılık verdi. "Sanırım onunla iki dersim vardı."

Paige derin bir nefes daha aldı, kaburgalarındaki çingirak Jodi'nin kulaklarında yankılanıyordu.

"Balo gecesini gerçekten aşırı doz mu aldı?"

Jodi'nin ayakları hareket ediyor, vücudu da iplerinden tutulmuş bir kukla gibi onu takip ediyordu. Biri arkasından seslendi ama o sürgülü cam kapıyı kenara itti ve içeride kayboldu. Bunaltıcı bir Temmuz akşamında klimanın serin üflemesi ciğerlerine hava doldururken kendini alt kattaki banyoya doğru yönlendirdi. Kendini içeri attı ve bir sonraki nefesini almadan önce kapıyı kilitledi.

Jodi lavaboya yaslandı. Aynada, sade bir yüzü olan kısa boylu bir kız gördü. İnsanların onu kibarca "kıvrımlı" olarak tanımlayacağı biri. Gözlerini kapattı ve nefesine konsantre oldu.

Soluk mavi gözler, onları gömdüğü zihninin derinliklerinden yükseldi. İnce bir burun üzerinde bir tutam çil ve küçük bir ağız için fazla geniş dişler.

Jodi muslukları açtı. Kendi gözleri aynadan ona bakıyordu, kahverengi ve koyu çizgili. Tezgâhtaki tek şey el sabunuydu, bu yüzden avucuna biraz Crabtree & Evelyn sıktı ve o ses kulaklarına doğru süzülürken otuza kadar saydı, hülyalı ve unutulmaz.

"Bazen senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum." Jodi biyoloji kitabından başını kaldırdı.

"Ben mi?"

Emily başını salladı, ince sarı saçları elmacık kemiklerinin etrafında parıldıyordu. "Bir Thrasher."

Yeni bir mesaj sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Sacramento alan kodlu bilinmeyen bir numaraydı. Mesajda yazan tek şey, *güzel bir yaz geçiriyor musun?*

Ekrana baktı, numarayı yerleştirmeye çalıştı ve bir anlam ifade etmesini bekledi.

Bir parmak eklemi banyo kapısına vurdu ve Zack'in sesi ahşabın arasından duyuldu: "Jo?"

Ellerini çabucak kuruladı ve kapı kolunu çevirdi. Zack çerçeveye yaslandı, gözleri temkinli ve omuzları partinin geri kalanını engelliyordu.

"İçeri girebilir miyim?"

Kadın onun için kenara çekildi. Kapıyı kilitledi ve kapalı klozet kapağına oturdu. "Neler oluyor? Paige çıldırdığını söyledi."

Gözlerini devirerek lavaboya yaslandı. "Ben 'çıldırmadım', tamam mı? Sadece... biri Emily'yi sordu." Jodi başparmağını karşı avucunun içine sokarak baskı noktasını ovuşturdu. "Okulun son iki haftası yeterince kötüydü. Bunun yaza kadar devam edeceğini bilmiyordum."

"Bu yüzden Aziz Joseph'in partisine gelmek istedim. Kimsenin bundan bahsetmeyeceğini düşündüm." Bir elini saçlarında gezdirdi ve ona baktı. "Suçlu ya da başka bir şey hissetmene gerek yok."

Ayakkabılarına baktı ve "Suçlu hissetmiyorum" diye mırıldandı.

"Tuvalette saklanıyorsun."

Ona ters ters baktı. "Ben sadece... Onu düşünmüyor musun?"

"Evet. Hem de çok," dedi sesi titreyerek. Düşünürken gözleri parlıyor gibiydi. "O her yerde, biliyor musun? Sanırım bazen onu rüyamda görüyorum. Hiç hatırlayamıyorum ama sanki hatırlıyormuşum gibi geliyor."

Jodi başını salladı. "Ben de öyle."

Daha dün gece rüyasında eskiden olduğu gibi birlikte ödev yaptıklarını görmüştü. Emily tam "Limuzin beni ne zaman alacak?" diye sorduğunda uyandı. Jodi sonraki bir saat boyunca tavana bakmış, ta ki babasının hareket ettiğini duyana kadar.

Zack tuvaletten sıçradı ve onun dirseklerini tuttu. "Hadi gel. Gidip bira pong falan oynayalım." Kızın yan tarafını çimdikledi ve kız irkilerek geri çekildi. Adam kızın midesini bulandıracak şekilde sırttı.

Banyo kapısına üç sert yumruk darbesi. Jodi sakinleşmeleri için bağırarak derin bir *yetişkin* sesi "Dışarı çıkın" diye bağırdı.

Kapıyı açtığında Zack'in kaşları birbirine çarptı ve kalın sarı bıyıklı bir polis memuruyla yüz yüze geldi.

"Zackary Thrasher?"

Jodi gözlerini kırptırdı ve yemek odasından gelen sessizliği fark etti. Yirmi kişilik grup ortadan kaybolmuştu. Birinin sigarasının dumanı hâlâ avizeye doğru kıvrılıyordu.

"Öyle mi?"

"Benimle gelmen gerek evlat."

Zack ona tekrar baktı. "Tabii. Nereye gidiyoruz?"

"Karakolda size birkaç sorumuz var."

Jodi nabzının damarlarında attığını hissetti. "Bu sabaha kadar bekleyemez mi?" diye sordu sesi çatlayarak.

Sarışın polisin gözleri ona kaydı. "Jodi Dillon?" Başını sallarken kalbi sıkıştıyordu. "Sen de öyle."

Zack onun önüne geçti. "Memur bey, buna gerek yok. Eğer babamı ararsak, eminim-"

"Gerekli olmayan şey, karakola gittiğimizde sana alkol testi yapmam ve uyuşturucu testi istememdir. *Bunu* gerekli *kılmak* ister misin?" Kaşlarını kaldırdı ve Zack kalın kalın yutkununca bıyıkları seğirdi. "Hadi gidelim."

Zack banyodan çıktı ve Jodi de onu takip etti. Zack onları ön kapıdan çıkarıp kırmızı bardaklarını saklamaya çalışan fısıldaşan gençlerle dolu çimenliğe götürürken polis de arkalarından geldi. Bazıları anı yakalamak için telefonlarını havaya kaldırmıştı.

Polis kalanlara döndü ve bağırdı, "Bir saat içinde geri döneceğim! Dağılın!"

Çıkmaz sokağa park etmiş iki polis arabası vardı, kırmızı ve mavi ışıkları sönmüktü ama farları evin önünde parlıyordu. Başka bir polis ilk aracın arka koltuğuna binen birine yardım ediyordu -Julian. Julian içeri girerken Paige ve Lucy çoktan içeri girmiş, dudaklarını sımsıkı kapatmış, dosdoğru önlerine bakıyorlardı. Kapı bir gümbürtüyle kapandı.

Çimenlikte bir kalabalık oluşurken sarışın polis ikinci arabaya binmelerine yardım etti. Polis sürücü koltuğuna yaklaşırken Zack sessizlikte, "Bir şey söyleme," diye fısıldadı.

Başını sallayarak onayladı. Zihni bunun olası nedenlerini gözden geçirdi, her birini bir öncekinden daha olasılıksız bularak reddetti, ama bir açıklamanın etrafında giderdeki köpükler gibi dönüp durdu.

Ve neredeyse kendi kendine, yumuşak bir sesle, "Bu Emily'yle ilgili," dedi Zack.

İkinci Bölüm

Jodi ve Zack bütün yolculuk boyunca sessiz kaldılar. Jodi onunla göz teması çalıştı ama Zack yanağının içini ısırarak camdan dışarı baktı. Jodi ön koltuğu arkadan ayıran, polisleri suçlulardan ayıran metal ızgaraya bakmaktan kendini alamıyordu. Araba Sacramento Polis Departmanı tabelasının önüne park ettiğinde kalbi göğsüne çarpıyordu. Polis hızla dışarı çıktı ve onlar için kapıyı açtı.

Daha önce hiç karakola gitmemişti. Hiç tutuklanmamıştı. *Şimdi de* tutuklu değildi. Binanın merdivenlerini tırmanırken Jodi'nin zihni dönüyordu ama polis Zack'le konuşurken "birkaç soru" demişti. Kelepçelenmemişlerdi.

Polis onları ön bürodan geçirip metal detektörlerden geçirdikten sonra Julian, Lucy ve Paige'in oturduğu bekleme alanına götürürken karakolun içindeki floresan ışıkları gözlerini yaşarttı.

"Burada bekleyin." Polis sandalyeleri işaret etti ve uzaklaştı.

Lucy başını eğmiş, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını önüne uzatmış, gözlerinde hırçın bir bakışla mümkün olduğunca fazla yer kaplıyordu. Onun yanında Julian dudaklarını aşağı doğru bükmüş mesaj yazıyordu. Paige yanağındaki bir damla yaşı sildi. Hâlâ yalınayaktı, ayakkabıları Vallow'ların evinde kaybolmuştu.

Açık olan tek sandalyeye çöken Jodi, dizinin üzerinde zıplayan Paige'in elini tuttu. Paige ona ince bir gülümseme fırlattı.

Resepsiyondaki sandalyenin gıcirtısı dışında içerisi sessizdi. Yanık kahve kokusuna ve Paige'in elinin sıcaklığına odaklandı.

Zack önlerinde volta atıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Julian'a bakmadan önce aniden eli cebine gitti. "Telefonum hala çalışmıyor. Yapabilir misin-"

"Baban yolda."

Derin bir nefes alan Zack başını sallayarak teşekkür etti.

Zack'in babası bir avukattı. Şehirdeki en iyilerden biri. Jodi bunu biliyordu çünkü I-5'teki reklam panolarına ya da bank reklamlarına ihtiyacı yoktu. Ceza davalarına bakıyordu ama ne tür davalar olduğunu hatırlayamıyordu.

Paige elini geri çekti ve küçük tırnağını ısırmaya başladı. "Annemi aramak zorunda değilim, değil mi?"

"Biz reşit değiliz," dedi Lucy. "Burada olmamalıyız. Muhtemelen gidebiliriz."

"Tamam," dedi Jodi. "O zaman gidebilir miyiz?"

Julian iç çekti. "Bize nefes ölçümü yapacağını ve reşit olmadan içki içtiğimiz için ceza keseceğini söyledi. Bir yere gitmeye çalışmadan önce bunun neyle ilgili olduğunu anlamak en iyisi."

"Ama biz tutuklu falan değiliz, değil mi?" Paige sordu. "Bu bizim sicilimizde yok ya da... Tanrım, bilmiyorum."

"Tutuklu değiliz." Lucy ayağa kalktı ve omuzlarını silkti. Jodi'ye baktı. "Jodi, sen gitmelisin."

Jodi tüm gözlerin çevrildiğini hissetti. "Ne?"

"Sen içmedin. Alkolmetreyi alıp buradan çıkıp gitmelisin."

Lucy'ye baktı, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Ve ne? Eve mi *yürüyeceksin*?"

"Bir Uber çağır. Ya da ben senin için bir tane çağırayım." Lucy cebinden telefonunu .

Jodi kaşlarını çatı. "Sizi bırakmayacağım çocuklar. Sadece ne istediklerini öğrenelim. Bir arada kalalım ya da her neyse."

Gözlerini Zack'e çevirdi. Lucy'ye bakıyordu, bakışları onunla bir şeyler anlatmak ister gibi görünürken çenesi çalışıyordu.

Bir kapı açıldı ve beşi de ses üzerine döndü.

Dar bir pantolon giyen ince yapılı Asyalı bir kadın beş santimlik topuklu ayakkabılarının üzerinde tıkırdayarak odaya girdi. Koyu renk saçları sert ama genç bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Yanında, birkaç adım geride duran şeftali tüylü genç bir memur vardı. Beşini taradı ve ayaklarını yere bastı.

"'The Thrashers.' Ne büyük bir zevk." Gözleri Jodi'ye takıldığında, omurgasından aşağı buzların yalandığını hissetti. "Önce Yalınayak ve Kutu Boyası'nı alacağım. Kayıp eşya bürosunda sandalet falan arayın," dedi memura.

Jodi, Box-Dye'ın kendisi olduğunu anladığında gözlerini kadına dikti.

Zack ayağa fırladı. "Bayan, bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" "Bana Dedektif Harding diyebilirsiniz."

Elini uzattı. "Zack Thrasher. Tanıştığımıza memnun oldum, Dedektif."

Dedektif Harding onun elini sıkıca kavramadan önce şöyle bir baktı.

"Zack."

"Tutuklu muyuz yoksa...?"

"Hayır," diye cevap verdi ince bir gülümsemeyle. "Sadece birkaç soru, hepsi bu."

"O zaman yasal olarak gitmemize izin var mı?" Julian söyledi.

Bakışları Julian'ın sandalyesinde kambur durduğu yere kaydı ve onu süzdü - şekillendirilmiş, dağınık saçlarından tasarım tenis ayakkabılarına kadar. "Bilmiyorum Julian, yasal olarak ayık mısınız?"

Jodi sözlerindeki ısırik karşısında gözlerini kırıştırdı ve Julian daha uzun oturduğunda Dedektif Harding'in onun adını zaten bildiğini fark etti.

"Bizi Aziz Joseph'in partisinde arayacağını nereden bildin?" Paige sordu.

Dedektif cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu.

"İşi kolaylaştırdın Paige."

Telefonunu onlara doğru çevirdiğinde Paige ve Lucy'nin yüzleri ekranı doldurdu. Birkaç saat önce, bugünkü kıyafetleriyle Lucy'nin cipindeydiler. Instagram hikâyesinin karşısındaki metinde şöyle yazıyordu: **Fortune Ct'de Parti - gelin!**

Julian başını geriye attı ve iç çekti. Paige'in dudakları titredi.

"Hadi kızlar."

Dedektif stiletto'sunun üzerinde döndü, at kuyruğu omzunun üzerinden sallanarak kapıya doğru ilerledi. Paige onu takip etti, pembe ayak tırnakları muşambaya karşı parlıyordu. Jodi son bir kez Zack'e baktı ve gitti.

Kapının arkasında, solda ofislerin, sağda ise kapalı kapıların sıralandığı kısa bir koridor vardı. Dedektif Harding 202 numaralı odanın önünde durdu ve kapının tokmağını çevirdi. Tepedeki ışıklar yandı. Jodi uyumsuz dört sandalyesi olan bir masa seçebiliyordu.

"Bayan Dillon. Ben Bayan Montgomery'yi yerleştirirken burada bekleyebilir misiniz?"

Jodi onun yanından geçip boş odaya baktı. Dedektif kapıyı kapattığı anda Paige'in iri gözleriyle karşılaştı.

Onları ayırıyorlardı.

Dedektiflik hakkında *Law & Order* ya da *Castle* dizilerinin tekrarlarından öğrenemeyeceğı kadar çok şey bilmiyordu ama ayrı ayrı sorgulanıyorlarsa bir şeyler döndüğünü biliyordu.

Jodi dönüp duvarlara baktı, şu iki yönlü aynalardan olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ama sadece otoparka bakan küçük bir pencere ve ekip çalışmasıyla ilgili birkaç ilham verici poster vardı. Kapıya bakan turuncu plastik bir sandalyeye oturdu ve bekledi.

Burada ne kadar kalacaklardı? Lucy ona çıkıp gitmesini söyledi ama bunu yapabilir miydi? Ön taraftaki nöbetçiye gidip eve gideceğini söylese, ona izin verirler miydi?

Jodi yüzüne soğuk su çarpmış gibi, "*Babamı aradılar mı?*" diye düşündü.

Gözlerinin arasında ağrımaya başlayan boşluğı ovuşturdu. Birkaç saat önce evden çıktığında, babasının ayaklarının dibinde bir Corona şişesi mezarlığı vardı, oyun açıktı ve rahat koltuk doluydu - her zamanki Cuma gecesı. Hiçbir yere araba sürmemeliydi, özellikle de alkolmetre konusunda biraz tetikte olan bir polis karakoluna.

Jodi'nin yanakları, arkadaşlarının babasını gözleri kan çanağına dönmüş ve bira lekeleri içinde görecekleri düşüncesiyle alev alev yanıyordu. Zack biliyordu. Zack, Jodi'nin sadece evden çıkmaya ihtiyaç duyduğu bazı geceler olduğunu biliyordu. Zack soru sormaması, sadece gelip yatak odasının penceresini aması ve dışarı çıkmasına yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Ama diğerkleri babasını sadece okul etkinliklerinde ve onu almak için uğradıklarında kısa süreliğine görüyorlardı. Babasının çoktan sızmış olması ve telefonu duyamayacak durumda olması için dua etmek zorundaydı.

İçini çekti ve arkasına yaslanıp kendisine ne tür sorular sorulacağını düşündü. Zack bütün bunların Emily ile ilgili olduğundan emin görünüyordu.

Göğsü sıkıştı ve gözlerini sıkarak kapattı. Emily Mills.

Onun hakkında konuşmadılar. Olay olduğundan beri değıl. Bu Jodi'ye yardım etti.

onu da çok fazla *düşünüyorum*.

Emily onlardan bir yaş küçüktü, geçen yıl ikinci sınıftaydı. Emily'nin matematik ve fen bilimlerindeki ileri düzey başarıları olmasaydı, Jodi onu hiç tanımayacaktı. Emily... hoş biriydi, biraz da olsa...

Jodi parmaklarını çıtlattı ve omuzlarını geriye atarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. *Ölülerin arkasından kötü konuşma* falan. Ama bu kabalık değildi; doğrudu. Emily tuhaf biriydi. Tanıdıklarının sormaması gereken kişisel sorular sorardı. Her gün aynı turuncu Converse'leri, turuncu sırt çantasını ve turuncu küpeleri takardı. Konuşurken size çok yakın dururdu.

Emily Mills tuhaf biri olabilirdi -biraz ay gözlü- ama New Helvetia'daki diğer kızlarla tek ortak noktası neydi? Zack Thrasher'a aşığı.

Emily balo gecesi kendini öldürdüğünde, Jodi arkadaşlarıyla birlikte limuzindeydi, gülüyor ve hemen köşedeki yazın kokusunu içine çekiyordu. Zack'in ablası beş limuzine yetecek kadar alkol sağlamıştı ve dansa gittiklerinde Julian neredeyse yarısını içmişti. Bahar döneminin başında Lucy o yıl beşinin de bekârlığa veda partisine gitmesine karar vermişti. Lucy kız arkadaşından ayrılmak için bir bahane aradığını iddia etmişti ama Jodi bunun arkasında birkaç neden olduğunu biliyordu, en önemlisi de Zack'in o gece bekâr olmak zorunda kalacak olmasıydı.

Dans etmişler, gülmüşler, önlü arkalı resmi balo fotoğrafları çektirmişler ve 40'lı yıllar olarak adlandırılan 40. ve 49. sokaklar arasındaki lüks caddelerde tembel tembel dolaşmak için erkenden ayrıldıklarında iki polis arabası yanlarından geçmişti. Ardından da bir ambulans.

Emily'nin sokağıydı. Jodi ders çalışmak için sık sık oraya giderdi, hatta bazen tüm aileyle akşam yemeğine zorlanırdı. Dışarıda geçirdikleri bir gecedен sonra Emily'yi aldıkları ya da bıraktıkları birkaç seferden bahsetmiyorum bile.

Jodi cama vurarak şoförden 35. caddeden aşağı inmesini istemişti. Limuzin dönüp durmuş, yanıp sönen ışıklarıyla acil durum araçlarını geçememişti. Jodi, diğerlerinin çağrılarına aldırmadan yalınayak kaldırıma çıkmıştı.

Emily'nin annesi siyah bir ceset torbası taşıyan sedyeyi evin içine çekmeye çalışırken ve sağlık görevlilerine bağıırken, akuamarin balo elbisesinin içinde donup kalmış, dehşet içinde bakıyordu. Emily'nin babası çenesi titreyerek kenarda durmuş, not alan bir polisle konuşuyordu. Verandanın köşesinde, Jodi'nin yıl boyunca birkaç kez oturduğu salıncakta

Geçen yıl, küçük sarışın bir figür rüzgârda sallanıyor ve tam ona bakıyordu.

Hannah Mills ablasına o kadar benziyordu ki, Jodi'nin onun Emily olmadığını anlaması birkaç dakika almıştı. Hannah tüm bu süre boyunca gözlerini Jodi'den ayırmamıştı, utangaç kızın gözlerinde tanınmaz bir şey vardı. Lanetli bir şey.

Odanın kapısı açıldı ve Jodi yerinden sıçradı. Dedektif Harding kolunun altına sıkıştırdığı bir dosya ve bir elinde ateş motoru kırmızısı bir kupayla içeri girdi. Karşısındaki sandalyeyi çekti, metal muşambaya sürtündü ve oturdu.

Jodi, kadının kendisine bakmadan dosyayı açmasını ve bir kalemi tıklamasını izledi.

"İçki içmediğinizi duydum, Bayan Dillon."

Gözleri Jodi'ninkilerle buluştu, başı hafifçe sola eğildi. Jodi şaşkınlık içinde donup kalmıştı.

"Ne?"

"Bay Thrasher'ın ağzından çıkan ilk şeylerden biri buydu. 'Jodi sarhoş değil. Onu burada tutamazsınız.'" Dedektif Harding kalemini art arda birkaç kez tıkırdattı ve Jodi onun Zack'i zaten sorgulamış olduğunu fark etti. "Bu kişisel bir seçim mi?"

Jodi gözlerini kırıştırdı. "Beni gerçekten bu konuda mı sorgulamak istiyorsun?"

Dedektif Harding kupasına uzanırken dudakları hızlı bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Sadece merak ettim, hepsi bu. İçki içmeyen pek fazla genç tanımıyorum." Sanki bir sırları varmış gibi öne doğru eğildi. "Hele hele popüler kalabalığın içinde olanlar."

İçkisini yudumladı. Ruj rengi bardağa mükemmel uyum sağlamıştı.

"Evet, bu kişisel bir seçim." Aklından boş bira şişeleri ve babasının nefesindeki bayat alkol kokusu geçti. "değil. Arkadaşlarım için DD yapabilirim."

Kelimeleri geri çekemeden ağzından dökülüverdi. Başını kaldırıp Dedektif Harding'e baktı ve ağzının kenarında bir sırıtmanın oynadığını gördü. Alaycı bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve masanın üzerindeki dosyayı karıştırdı.

"Ehliyetin var mı? Olmadığını sanıyordum-"

"Demek istediğim... Onlarla ilgileniyorum. Partilerde. DD bugünlerde çok genel bir terim."

"Elbette." Dedektif Harding gülümsedi ve Jodi onun olgun, kırmızı alt dudağının hemen üzerinde tepe yapan mükemmel düz dişlerini görebiliyordu. Jodi'nin derisi gerginleşmişti. Her göz kırpmasının, her duraklayışının aşırı farkındaydı. "Sık sık 'onlarla ilgilenmek' zorunda kalıyor musun? Arkadaşlarınla?"

Jodi'nin kaşları, onları durduramadan birbirine düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

Notlarına baktı. "Yani, 3.9 not ortalaman var." "Paige'in 4.2 olduğunu düşünüyorum, ne olmuş yani-"

"Peki ya Bay Thrasher ve onun 3.3'ü? O ve Bayan Montgomery bu notları hak ederek mi aldılar? Bu onlar için sizin 'hallettiğiniz' bir şey değil miydi?"

Jodi geri çekildi. "Hayır. Zack ve Paige'in özel öğretmenleri var. Neden benden kopya çekmeye ihtiyaç duysunlar ki?"

"Özel öğretmeniniz yok mu Bayan Dillon?" dedi, not defterine okunaksız bir şeyler karalayarak. Jodi yakalayıp yakalayamayacağını görmek için başını eğdi.

"Hayır, yapamam-" Sözüünü kesti. Dedektif Harding'in bakışları onunkilere yöneldi ve Jodi bakışların altında kaldığını hissetti. Yanaklarında sıcaklık yükseldi. "Ben kendi notlarımı alıyorum, onlar da öyle."

"Ama kendi paralarını ödüyorlar. Öyle ya da böyle. Değil mi?" Gözleri parladı ve bacak bacak üstüne attı.

Louboutin giyen biri için Harding para hakkında araştırma yapmayı çok seviyordu. Ayakkabıların kırmızı tabanları ona doğru parladı ve Jodi onlara tekrar baktı. Sürtünmüş, parlak ve plastik. Sahteydiler. Jodi'nin bunu bilmesi gerekirdi; Paige ve Lucy'ye ayak uydurabilmek için yeterince sahte tasarımcıdan alışveriş yapmıştı.

Jodi kaşlarını kaldırarak bacaklarını açmış olan Dedektif Harding'i inceledi, ağzının köşesi yakalanmış gibi gergindi. Boğazını temizledi.

"Emily Mills'i nereden tanıyordunuz?"

"Sınıf arkadaşımdı."

"Hepsi bu kadar mı? Onu bir arkadaş olarak görmüyor musun?"

"Bana onu nasıl tanıdığımı sordunuz, ilişkimizin ne olduğunu değil. Okulda tanıştık, yani sınıf arkadaşınız."

"Emily Mills ile arkadaş mıydınız?" diye yeniden sordu.

Jodi'nin dili ağzında zımpara kağıdı gibiydi. "Biraz. Biraz."

"Sizinle hiç depresyonu hakkında konuştu mu? Size hiç intihardan bahsetti mi?"

Bu kelime onu sarstı. *İntihar*. Nabzını yavaşlattı, sonra da hızlandırdı. Jodi odadaki havanın süzöldüğünü hissetti. "Bu tür konuşmalar için yeterince yakın değildik."

"Arkadaşlarınız Emily'nin "-notlarına baktı-"aşırı paylaşımcı biri olduğunu belirttiler. Bay Hollister onun 'size çok fazla kişisel ayrıntı vererek takıldığını' söyledi."

Eğer Zack ve Julian'la görüşüyse, Jodi sonuncu muydu? Bu ne anlama geliyordu?

"Um, evet. Sanırım bu doğru."

"Ama seninle intihar hakkında hiç konuşmadı mı?"

Jodi başparmağını avucunun içine doğru itti ve basınç noktasının yanmasına odaklandı. Zihninde bir anı canlandı; bir *okul otobüsü sallanıyordu. Uyluklarının altındaki terli koltuk. Soluk mavi gözbebekleri onu cam kenarındaki koltuğa sabitlemişti.*

"*Seni koruyacağım.*"

Basınç noktası alevlendiğinde bileğinde bir ağrı oluştu. Parmaklarını salladı ve ellerini masanın üzerine yaydı.

"Asla," dedi Jodi.

Dedektif Harding gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Dirseklerini masanın üzerine, Jodi'nin parmak uçlarından birkaç santim uzağa koydu.

"*Sizce Emily Mills neden kendini öldürdü?*" Dedektif Harding yumuşak bir sesle sordu. Neredeyse annece.

"Bilmiyorum."

Başını Jodi'ye doğru eğdi. "Sen bilmiyor musun?"

Kapı duvara çarparak açıldı. Jodi geri sıçradı.

Gregory Thrasher, Zack'in babası, kapının girişinde duruyordu. 1.80 boyundaydı. Koyu renk kot pantolonu ve polo tişörtüyle bile, mavi gözlerinin bir parıltısıyla tüm jüriyi etkileyebilecekmış gibi görünüyordu.

"İşin bitti," diye . "Gidelim, Jodi." Omzunun hemen arkasında, koridorda gezinen Zack'i görebiliyordu.

Dedektif Harding, "Greg Thrasher, bu ne sürpriz," diye şarkı söyledi.

"O reşit değil, Chelsea. Hepsi öyle."

"Hepsi mi?" Gülümsedi ve gözleri Zack'e kaydı. "Sadece sohbet ediyorduk." Omuz silkti. "Gitmekte özgür."

Bay Thrasher Jodi'nin dirseğine uzanarak onu koridora doğru yönlendirdi. Dedektife döndü ve tısladı, "Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan

oğlumla birlikte, seni ihbar edeceğim."

Geniş kırmızı dudakları pırıl pırıl bir gülümsemeyle aralandı. "Her zaman bir zevk, Greg." Onun yanından Zack'e baktı. "Babanın lisedeki haline çok benziyorsun. Gördün mü, geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Greg topuklarının üzerinde dönerek lobiye doğru yürüdü, Zack de onu takip ediyordu. Jodi kapının pervazına yaslanmış olan Dedektif Harding'e son bir kez baktı. Ona göz kırptı ve Jodi koşarak yanından geçti.

Diğerleri çoktan onları bekliyordu, Paige'in annesi de dahil, her zaman Peloton'dan yeni inmiş gibi görünüyordu.

"Greg," dedi Lululemon fermuarının kollarını çekiştirerek. "Neler oluyor?"

"Her şey yolunda Cheryl. Hadi-" Telefonlara bakan ve dava dosyalarını karıştıran memurlara baktı. "Dışarıda konuşalım."

Bay Thrasher elini oğlunun omzuna koyarak onu dışarı çıkardı. Bayan Montgomery, Paige ve Lucy ile birlikte yürüdü. Jodi onu takip edemeden dirseğine dokunan bir el tarafından yavaşlatıldı. Başını kaldırdığında metal detektörlerinden geçerken Julian'ın da onun hızına yetiştiğini gördü.

"Sana ne sordu?" diye fısıldadı.

Julian Hollister'ın kendisine dokunmasına alışık olmayan Jodi neredeyse tökezliyordu. Bir omzunu silkti. "Muhtemelen hepimize sorduğu şeylerin aynısını. 'Emily'i nereden tanıyordun? Kendini öldüreceğini biliyor muydun-'"

"Ne dedin sen?" Julian dirseğini sıkarak onu yavaşlamaya zorladı. Bir memur ön masadan kalktığı sırada Jodi onun elinden kurtuldu, meraklı bir bakışla onlara iyi geceler diledi.

Julian ona gülümsedi ve onun yerine kolunu omuzlarına doladı. -Sanki gibi. Jodi geri çekildi. "Yapamaz mısın?"

"Ne dedin sen?"

"Bilmediğimi söyledim!" Ondan kurtuldu ve Paige ile Lucy'ye yetişmek için adımlarını uzattı. Zack bir kenarda dururken Paige'in annesi Bay Thrasher'la birlikte BMW'sinin önünde sessizce konuşuyordu.

"İkiniz de iyi misiniz?" Jodi sordu.

Paige başını salladı ama hâlâ ağlamaya hazır görünüyordu.

Lucy omuz silkti. "İyi. Dedektif Hardass'ın benden pek hoşlandığını sanmıyorum." "Lucy hiçbir şey söylemedi," dedi Paige şaşkınlıkla Jodi'ye.

"Bir soruya cevap vermedi.
tek bir soru. Sadece ona baktı."

"Hey." Julian yanlarına geldi ve başını Zack'e doğru sallayarak onu yanına çağırdı. "Mesaj yok. DM yok. Hiçbir şeyi yazılı hale getirmeyin." Zack'e baktı. "Tamam mı?"

Zack başını salladı. "Belki Instagram'da ya da Snapchat mesajlaşmasında kaybolma modu - bunu babama sormam gerekecek."

Jodi gözlerini kısarak onlara baktı. "Bu aşırı değil mi? Hiçbir şeyle suçlanmıyoruz."

"Elbette öyleyiz," diye alay etti Lucy. "Balo limuzinimize davet etmediğimiz için bir kız öldü."

"Luce," diye denedi Zack.

"Söyledikleri şeyin bu olduğunu biliyorsun-"

"Ama olan bu değil!" Jodi sesini tıslamaya kadar alçalttı. "Emily dengesizdi. Tuhaf biriydi. Bunu hepimiz biliyorduk. Bu bizim suçumuz değil. Kendini öldürmesi için ona hiçbir şey yapmadık."

Sessizdi. Zack ağzını açtı ve . "Harding'e de böyle mi söyledin?" Lucy sordu.

Jodi ona göz kırptı. "Hayır. Gerçekten hiçbir şey söylemedim."

"Çocuklar!" Bay Thrasher onlara el salladı. "Hadi gidelim. Paige ve Lucy Cheryl'la. Geri kalanınız benimle."

Jodi titrek sokak lambasının altında Thrashers'ların arabasına doğru yürüdü. Julian'ın yanındaki arka koltuğa kayd ve emniyet kemerine uzanırken karakola bir kez daha baktı.

Yüksek at kuyruklu ve blazer ceketli bir figür arka pencerelerden birinde durmuş, parlak kırmızı kupasından bir yudum alırken otoparkı izliyordu.

Üçüncü Bölüm

"Siz reşit değilsiniz. Yetişkinlerden daha fazla korumaya sahipsiniz," diyordu Greg Thrasher sürücü koltuğundan. "Sadece avukat tutma hakkınız yok, aynı zamanda yasal vasi tutma hakkınız da var."

Jodi kucağına doğru baktı ve başparmağına taktığı yüzüğü çevirdi. Bunları biliyordu. Lanet olası beynini kullanmalı ve babası yanında olmadan hiçbir soruya cevap vermek zorunda olmadığını fark etmeliydi.

Bir ebeveyne ihtiyacı olmayan tek kişi Zack'ti ve o zaman bile avukat tutması gerekirdi. Bebek yüzü ve davetkâr mavi gözleriyle her zaman en küçükleri gibi görünmesine rağmen, Zack'in on sekizinci yaş günü Mart ayındaydı. Daha küçükken geri kalmış, ikinci sınıfı tekrar etmiş ve bir alt sınıfa, Jodi'nin sınıfına katılmıştı. "Aptal" olduğu için onunla dalga geçmeyen tek çocuk o olmuştu. Dört yıl sonra, ona DEHB teşhisi kondu.

"Ya ellerinde bizimle ilgili bir şey varsa?" Julian yanındaki koltukta öne doğru eğilerek sordu. "Hepimiz içki içmiştik. Beni ve kızları almaya gelen polis, sanki bizi götürüp nefes aldıracaklarmış gibi konuştu."

"İyi akşamlar, memur bey. Tutuklu muyum?" Bay Thrasher arabayı otoyola doğru çevirerek okudu. "Babamı aramaya iznim var mı? On yedi yaşındayım.' Tanıklarla birlikte söyleyin. Eğer isteğinizi reddederse, kameralı telefonların açık olduğunu umsanız iyi edersiniz."

"Aman Tanrım." Zack elini yüzünde gezdirdi. "Baba, partide suratımızda bir sürü telefon vardı-"

"Biliyorum. Patricia'ya bir açıklama hazırlatıyorum."

"Baba. Basın açıklaması yapmak için senin şirketine ihtiyacım yok."

"Eğer beşiniz de üniversiteye gitmek istiyorsanız, gidersiniz."

Jodi'nin gözleri büyüdü ve çocuklar sessizliğe gömüldü. "Bu bir olasılık mı? Üniversiteliler görececek mi?"

"Bu bir tutuklama değildi. Kayıtlarımıza nasıl geçecek?"

"Sadece TikTok'tan mı?"

"Sadece diyorum ki" - yatıştırıcı bir el kaldırdı - "tüm kayıtlarınızı temiz tutmanız gerekiyor."

Otoyoldan çıktıklarında araba sessizdi. Jodi partiden beri ilk kez telefonunu çıkardı ve *binlerce* bildirim gördü - Instagram, X, TikTok'taki etiketler; Snapchat mesajları, mesajlar, DM'ler. Bunları gözden geçirmek ve partide çekilen videolardaki etiketlerini kaldırmak saatlerini alacaktı. Ama babasından gelen hiçbir şey yoktu.

"Bay Thrasher, siz... babamı aradınız mı?"

"Hayır, bunu sana bırakacaktım, Jodi. Evde olup olmadığını bilmiyordum." Koltukta arkasını döndü.

"Evet, bu hafta sonu burada. Sanırım eve gidip bunu ona açıklayacağım."

Yavaşça sola dönüş şeridine geçti ve onları şehrin güzel tarafından uzaklaştırdı.

Zack gözlerini dikmiş, parmaklarıyla kolçağa vuruyordu. Julian'ın bakışları pencereden dışarıya, ondan uzağa bakıyordu. Aralarındaki en kötü öğrenci olmasına rağmen Julian'ın akıllı fikri üniversitedeydi. Doğu Yakası'nı istiyordu ve bunu şimdi istiyordu. Eğer üniversite başvurularından bahsedecek olursanız, bu sonbaharda hangi sutopu okullarının onu izlemeye geleceğinden bahsedip dururdu. Sacramento'dan hava almaya ihtiyacı olduğu gibi çıkmaya da ihtiyacı vardı.

Jodi'de bu yoktu. Sahip olduğu tek müfredat dışı ders sanattı, ama notlarıyla en azından devlet okuluna girebilirdi, belki de son sınıfta sıkı çalışırsa bir veya iki UC'ye girebilirdi. Üniversitenin elinden alınması onu gerçekten korkutmuyordu. Onu korkutan Zack'in USC'ye gitmesi ve onunla bir daha hiç konuşmamasıydı. Lucy'nin bir film yıldızı olması ve adını unutması. Paige'in on yıl içinde Kongre'ye adaylığını koymas ve fotoğraflarını gömmeye çalışması. Sırf Zack'e yakın olmak için Los Angeles'a taşınmayı, bir daire bulmayı ve şehir üniversitesine orada başlamayı düşünmüştü. Ama bu ona kendini acınası hissettiriyordu.

Araba onun sokağına döndü ve dar şeridin arabalar ve çimenlerin üzerindeki insanlarla dolu olduğunu görünce yavaşladı. Üç ev aşağıdaki komşusu her zaman

Cuma geceleri parti veriyordu ve Bay Thrasher çift park etmiş bir arabanın arasına sıkışmak için yavaşladığında Jodi kıpkırmızı kesildi.

Bu sokakta Zack'in Mustang'inden inerken görölmek onu rahatsız ediyordu ama BMW bunu on kat daha kötü hale getiriyordu. Evinin önünde durduklarında komşularının gözlerinin arabanın üzerinde olduğunu hissetti. Babasının eski Corolla'sı garaj yolundaydı.

"Teşekkür ederim," dedi emniyet kemerini açarak. "Babama söyleyeceğime söz veriyorum."

"Sorusu olursa beni arasın. Chelsea'nin hakkınızda tuttuğu dosyaları inceleyeceğim, böylece bir daha böyle bir şey olursa hazırlıklı olacağız."

Jodi başını sallayarak vedalaştı. Arabanın etrafında dönerken, Zack'in penceresi açıldı.

"Hey, sana yarın mesaj atarım."

Sonra arka koltuktan Julian'ın sesi duyuldu, "Snapchat!"

Kalbindeki ağırlığın bir kısmı kalktı. Evin anahtarını sutyeninden çıkararak garaj yoluna doğru yürüdü. Arabayı sürmeden önce kapıyı açıp el sallamasını beklediler ve sonra Jodi ayakkabılarını tekmeleyip parmak uçlarında oturma odasına girdi.

Babası onu bıraktığı yerdeydi, yuvarlak göbeği koltuktan televizyona doğru çıkıntı yapıyor, reklamlar normal bir insanı uyandıracak kadar yüksek sesle patlıyordu. Kulaklarına ağır bir horlama sesi geldi ve rahat bir nefes aldı. Babasının horlaması dillere destandı ama bazen hiç ses çıkarmazdı ve Jodi sırf içini rahatlatmak için titreyen parmaklarını boynundaki nabza bastırmak zorunda kalırdı.

Hank Dillon büyük bir dağıtım şirketinde kamyon şoförüydü. Altı ya da yedi gününü yolda geçirir, kamyonunda uyur ya da bir motelde mola verir, sonra da yükünü boşaltıp geri dönerdi. İki haftada bir hafta sonları evde olmazdı ama Jodi, haftada bir gün en sevdikleri yerde akşam yemeği yedikleri ya da Roseville golf sahasına gittikleri sürece bunu sorun etmiyordu. O yoldayken, Jodi acil durumlar için Burnses'lere komşu oluyor ya da geceyi arkadaşlarıyla geçiriyordu. Bazen Florida rotasına atandığında, bir hafta boyunca büyükannesi ve teyzesinde kalırdı, ancak annesinin kız kardeşi ve annesinin babasının ne kadar başarısız olduğu hakkındaki konuşmalarını duymak zordu. Jodi'nin nasıl havuç yemediğini, egzersiz yapmadığını, artık kiliseye gitmediğini fısıldıyorlardı. Sinir bozucuydu.

Babası güçlü bir horlama sesi çıkardı ve Jodi hemen eğilerek ayaklarının dibindeki bira şişelerini toplayıp mutfığa götürdü. Televizyonu kapattı, vantilatörü açtı ve her biri için birer bardak su aldı.

Okul bülteni buzdolabında Goofy mıknaısının altında asılıydı ve Jodi gözlerinin ezberlediği kelimelerin üzerinden geçmesine izin verdi.

Birçoğunuzun bildiği gibi, Mayıs ayında Emily Mills'i (26 Sınıfı) trajik bir şekilde kaybettik. Mills'ler tüm okulu 9 Ağustos'ta New Helvetia futbol sahasında yapılacak anma törenine davet ediyor.

İki haftadan az bir süre kalmıştı. Jodi, duyuruda yer alan Emily'nin yıllık fotoğrafına baktı. Fotoğrafın hemen arkasında, diğer mıknaışlar tarafından uygun bir şekilde kapatılmış, Jodi'nin bütün ay boyunca görmezden geldiği kısa bir not vardı. Emily'nin annesi Maureen'den gelmişti ve üzgün olduğunda ya da Emily hakkında konuşmak istediğinde onu her zaman yanına davet ediyordu.

Jodi diğerlerine de postadan bir not alıp almadıklarını sormuştu. Onlar almamıştı.

Maureen Mills ile oturup Emily ile ne kadar iyi arkadaş oldukları konusunda ona yalan söylemeyi ve birlikte geçirdikleri eğlenceli zamanlarla ilgili hikâyeler anlatmaya çalışmayı hayal bile edemiyordu. Elbette, Jodi diğerlerinden daha fazla alışveriş ve sinema randevusu için ama bunun nedeni Emily Mills'e hayır demenin bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olmasıydı.

Balo limuzinimize davet etmediğimiz için bir kız öldü.

Lucy haklı mıydı? Bunun suçlusu kısmen onlar mıydı? Dedektif Harding bu yüzden mi onları araştırıyordu?

Kimse Emily'yi limuzine davet etmemişti. Emily davet edeceklerini düşünmemeliydi - onlarla arkadaş değildi. En azından yeterince yakın değildi. Emily'nin kafasının nerede karıştığını merak ediyordu. İkinci sınıf öğrencilerinin baloya üst sınıflar tarafından davet edilmesi gerekiyordu, bu yüzden öldüğünde elbisesinin içinde olduğuna göre bir yanlış anlaşılma olmuş olmalıydı.

Jodi başını sallayarak babasının yanına bir su bardağı koydu ve odasına gitti. Yastık, masa lambası, duvardaki sanat eserleri gibi tek renkli gri ve mavi tonları vardı. Masasının üzeri göz ardı ettiği yaz okumaları, açılmış makyaj paletleri ve eskiz defterleriyle doluydu. Jodi'nin karakalem ve suluboya çalışmaları duvarlarda Zack'le birlikte çekilmiş fotoğraflarının yanında asılıydı. Jodi'yle hızlı bir fırçalamadan sonra yatağına tırmandı.

telefonunda yanıp sönen bildirimleri görmezden gelerek bir makyaj temizleme mendili aldı. Şu anda incelenecek çok fazla etiket vardı. Lucy'den eve iyi gidip gitmediğini soran bir mesaj gelmişti; Lucy her gece dışarı çıktıktan sonra her ikisine de bu mesajı gönderirdi. Cevap verdi ve onlar partideyken ondan gelen mesajları kaçırdığını gördü. Lucy ve Paige'in dans ederken çekilmiş resimleri ve

NEER RU?

Jodi, telefonunda her zaman şaka yaptığı *Şantaj* etiketli klasöre kaydetmek için resme dokundu, ancak bir mercek parlamasının ikisinin de yüzünde bir kesik oluşturduğunu fark edince durdu. Eğer bilerek yapıldıysa, son derece sanatsaldı. Ama kazara yapılmışsa tuhaftı. Sanki ışıpta yanaklarını ve çenelerini kesen bir bıçak gibi. Bu onu ürpertti.

Telefonunu gece için kapatmadan hemen önce, gözleri mesaj listesindeki bilinmeyen numaraya takıldı.

Güzel bir yaz geçiriyor musunuz?

Jodi kaşlarını çatı ve "Kimsiniz?" mesaj attı.

Sonunda arkasına yaslanıp uykunun gelmesini beklemeden önce yirmi dakika boyunca bir yanıt bekledi.

★ ★ ★

"Sen Jodi Dillon'sın."

Jodi matematik ödevinden başını kaldırdığında sarışın bir kızın kendisine baktığını gördü. "Evet?"

"Harika." Kız onun yanındaki koltuğa oturdu. "Ben Emily. Seni Instagram'da takip ediyorum. Orada EmilySmiles'ım."

Kesinlikle öyleydi. Dişleri ağzına göre tuhaf bir şekilde genişti ve gözleri büyük ve parlaktı. Jodi'nin tüm takipçilerini isimlerinden tanımasını bekliyormuş gibi ona baktı.

"Merhaba Emily." Başka ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden ona hızlıca sırtı ve kitabına geri döndü.

"Sen Zack Thrasher'ın en iyi arkadaşıydın."

İşte oradaydı. Birinin onunla konuşmaya karar vermesi ne ilk ne de son olacaktı, sadece Zack'e yaklaşmanın bir yolunu arıyordu. Bu kişinin niyetini bu kadar belli etmesi alışılmadık bir durumdu.

Jodi derin bir nefes aldı ve tekrar yukarı baktı. "Evet. O benim." Kitabını kapattı, tam anlamıyla meşgul olmaya hazırdı. "Sen birinci sınıf mısın?"

"İkinci sınıf. Ama senin biyoloji sınıfındayım."

"Ah." Yanaklarında bir kızarıklık oluştu. "Özür dilerim, sizi tanıyamadım-" "Sorun değil," dedi Emily. "Ben senin arkanda oturuyorum."

Jodi başını salladı, ona bakıyor ve bu kızda ensesini diken diken eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Sen... bir ara ders çalışmak ister miydin? Yoksa bir şey mi var...?"

"Hayır, hayır!" Emily başını salladı ve saçları gözlerinin içine düştü. Onu itmedi. "Sadece seninle tanışmak istedim."

"Doğru. 'Zack Thrasher'ın En İyi Arkadaşı." Jodi alaycı bir başparmakla kendini işaret etti ve neden gitmesi gerektiğine dair bahanelerine başlamaya hazırdı.

"Hayır, sen. Seninle tanışmak istedim." Emily'nin mavi gözleri Jodi'nin gözlerinin içine bakarken ıslıl ıslıl . "Sen Jodi Dillon'sın."

Emily'ye gözlerini kırpıştırarak daha ayrıntılı anlatmasını bekledi ama "Jodi Dillon" onun için yeterli görünüyordu.

Göğsünün ısındığını ve uzun zamandır unuttuğu bir şeyin şıştiğini hissetti.

★ ★ ★

Jodi sabah mutfığa gidip dolapları açtığında iç geçirdi. Hiçbir şey yoktu ya da en azından yenilebilir bir şey. Televizyonun önündeki boş sandalyeye ve içilmemiş bir bardak suya baktı, horultular artık koridorun sonundaki kapalı yatak odasının kapısından geliyordu.

Dün öğleden sonra ona market alışverişi için mesaj atmıştı ve o da alışverişi yapmayı kabul etmişti. Jodi buzdolabını açtı. Yeni olan tek şey biralardı. Jodi yüzünü fırçaladı, son temiz kıyafetlerini giydi ve otobüs durağına yürüdü. İki durak sonra, en yakın markette alışveriş yapıyordu; bir galon süt, iki kutu mısır gevreği ve 10 dolara satılan dondurulmuş yemeklerle dolu bir market arabasının ağırlığı altında kolları sarkıyordu. O

kasada onun adını duydu. "Jodi."

Maureen Mills bir alışveriş arabasının arkasında duruyordu, yorgun yüzünde içten bir gülümseme vardı ve parmak uçları haç kolyesiyle oynuyordu. Jodi'nin ciğerleri sıkışmıştı. Kendini suyun altındaymış gibi hissetti.

"Bayan Mills. Merhaba."

Jodi bir kadının çılgık atarak kendini ceset torbasının üzerine attığını gördü.

"Sizi gördüğüme sevindim." Bayan Mills sebze, ekmek ve etle dolu arabasını kenara itti. Jodi taşıyıcısını arkasına kaydırmaya çalıştı. "Seni çok düşündüm."

Sesini bulan Jodi sonunda, "Notunuzu postadan aldım. Uğrayamadığım için gerçekten üzgünüm."

Bayan Mills ona sulu bir sırıtışla karşılık verdi. "Anlıyorum. Herkesin kederi farklıdır."

Keder. Doğru. Emily'nin yasını tutuyordu. Emily'nin yasını tutuyordu, bu yüzden ailesiyle yüzleşmeye cesaret edemiyordu.

"Ben, şey... Ağustos ayındaki anma törenini dört gözle bekliyorum. *Dört* gözle değil ama-"

"Anlıyorum," dedi Bayan Mills nazıkçe. "Cenaze töreni için çok küçük bir tören yaptık, aile dışından kimseyi davet etmedik. Okulun, arkadaşlarının ona veda edebilmesi için bir yol bulmasına sevindim."

Jodi başını salladı ve Bayan Mills'in hangi arkadaşlarını kastettiğini merak etti. Polisin bu kategoriye girebilecek tek kişileri sorguladığını biliyor muydu? Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca sessizlik oldu. Jodi cevap olarak söyleyecek başka bir şey aradı ve sonunda bir şeye karar verdi.

"Emily gerçekten iyi bir insandı."

Bayan Mills'in sol gözü kızının adını duyunca seğirdi ve ağzı minnettar bir gülümsemeye dönüştü.

Kadın karşılık vermeyince Jodi devam etti. "Hannah nasıl?" Maureen, "Hâlâ tedavi görüyor," dedi. "Onu bir hastaneye gönderdik.

Bu yaz kafasını dağıtmak için bilgisayar bilimleri kampına katılacak ama bu yıl New Helvetia'ya başlayacak."

Jodi'nin ağzı açılıp kapandı. "Harika."

"Dinle, Jodi." Bayan Mills yaklaştı ve kolyesini beyaz parmaklarıyla kavradı. "Emily için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve Nisan ayında onun yanında olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum..."

"Nisan'da mı?"

"İlk denediğinde. Ve sen onu durdurdun." Jodi zorlukla yutkunarak, "Neyi denedi?" dedi.

Bayan Mills'in dudakları titredi. "Bunu onun günlüğünde bulduk. Kendini öldürmesini engellediğiniz zaman."

Jodi gömleğinden aşağı bir kova buz dökülmüş gibi hissetti. "Nisan'da mı?" Sesi zayıftı.

"Bu konuda yazmıştı. Yani bir süredir mücadele ettiğini biliyoruz." Maureen gözlerini sildi. "Robert ve ben o zaman onu bundan vazgeçirdiğin için çok mutluyuz, böylece hepimiz onunla biraz daha fazla zaman geçirebildik."

Jodi yanlış duymuş gibi hissetti, sanki tüm evren ileri atlamış ve onu geride bırakmıştı. "Çok özür dilerim ama neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Emily'nin Nisan ayında kendini öldürmeye çalıştığından haberim yoktu."

Maureen şaşırmış bir halde başını eğdi. "Günlüğüne yazmış."

"Görebilir miyim?" Jodi'nin kalbi küt küt atıyordu.

"Elimizde yok." Maureen özür diler gibi baktı. "O... şey, Dedektif Harding'de."

Dedektifin adını duyunca Jodi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Harding'in soruları hafızasında canlandı. *Ama sizinle intihar hakkında hiç konuşmadı mı?*

"Bayan Mills, size söz veriyorum. Eğer Emily bana bundan bahsetseydi, bir yetişkine söyledim." Avucunu ovuşturarak anılarını araştırdı. "Belki de o sırada ne dediğini anlamamıştım-"

"Sorun değil Jodi," dedi gülümseyerek. "Emily'nin ihtiyacı olduğunda ona yardım ettiğin için çok mutluyuz."

Midesinde asit yükseldi. Jodi gülümseyerek kabul ettiğinde yalan söylemiş gibi hissetti.

"Peki, alışverişinize devam etmenize izin vereceğim." Bayan Mills el arabasına uzandı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen arayın. Emily bize babanızın" -gözleri donmuş yemeklere kaydı- "sık sık şehir dışına çıktığını söyledi."

Yanakları kızardı. "Teşekkür ederim. Seni görmek çok güzeldi. Yakında uğramaya çalışacağım. Zack ve diğerlerini de getirmeye çalışacağım."

Maureen'in yüzündeki tüm sıcaklık kayboldu. "Buna gerek yok. Teşekkür ederim." Kollarını karnına doladı, sanki biri karnına yumruk atmış gibiydi. "O çocuğu bir daha görmek gibi bir niyetim yok."

Maureen'e göz kırptı. Jodi'nin kulaklarında bir çınlama vardı. Kendini batarken hissetti.

Maureen sıkı bir gülümsemeyle onun omzunu sıktı. "Seni gördüğüme sevindim." Sonra arabasını tam tahıllı krakerlere doğru iterek gözden kayboldu.

Jodi kasaya koşarken nefesini tutmakta zorlandı, ciğerlerine su doluyormuş ve boğazını kapatıyormuş gibi hissediyordu. Alışverişinin parasını ödedi ve sisler içinde otobüs durağına doğru yürüdü.

Bir günlük vardı ve polisin bir nedenden dolayı ona ihtiyacı vardı.

Bir günlük vardı ve Jodi içindekilere güvenebileceklerinden emin .

Dördüncü Bölüm

Kollarından sarkan iki market poşetiyle otobüs durağından çıkarken başı dönüyordu. Emily'nin günlüğündeki bir şey yüzünden mi karakola getirilmişlerdi?

Evine doğru yürürken burnuna boya dumanı kokusu geliyordu. Komşunun bahçesinde bir muşamba seriliydi ve üzerinde bir mağaza mankeni vardı. Sprey boyayla parlak pembeye boyanmıştı. Oliver Burns koruyucu maskesini çıkardı ve septum halkasını ayarladı.

Jodi ona selam verirdi ama birinci sınıfta selam vermeyi bıraktığında o da bırakmıştı. O zamandan beri, Instagram biyografisi ve TikTok varlığının söyleyeceği gibi, "uyuşturucu ve drag" konusunda biraz ün kazanmıştı. Video uygulamasını Sacramento bölgesinin her yerinde takipçileri olan bir New Helvetia Lisesi dedikodu hesabı gibi kullanıyordu. Cuma gecesi onu bir şeyde etiketlemişti - her ikisi için de birer sabıka fotoğrafı maketi.

Mavi saçlarını alnına doğru itti ve terleyen yüzünü silmek için tişörtünün alt kısmını yukarı çekti. O kadar zayıftı ki kalça kemikleri dışarı fırlamış, kaburgaları merdiven basamakları gibi olmuştu. Geçen yıl hiç bu kadar zayıf olmamıştı. Daha gençken Oliver'ın kemiklerinde biraz et vardı. Onunla birlikte arka bahçede oyunlar sahneleyen o sevimli astımlı çocuğu hâlâ hatırlıyordu.

Adamın gömleği düştü ve kızın gözleriyle buluştu. Kaldırımında yanından geçerken onun "Jailhouse Rock "ı ıslıkla çalmaya başladığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Ön kapıyı ayakkabısıyla iterek açan Jodi, çantaları hızla mutfığa bıraktı.

"Jo?" Babasının sesi aradı.

"Evet, benim." Bir çantayı açtı ve diğer tüm plastik çantaların bulunduğu plastik torbaya attı.

Ayak sesleri mutfığa doğru geliyordu. "Ah, . Üzgünüm, geç geldim ve Save Mart'a gidemedim."

Jodi donmuş yemekleri dondurucu çekmecesine attı ve doğruldu. "Sorun yok. Ben hallederim. Houston nasıldı?"

Babası hâlâ pijamalarının içindeydi ve kaşlarını çatarak yüzünü ovuşturuyordu. "San Antonio."

"Teksas'ı doğru anladım."

"İyiymi. Çabuk ol. Dün gece kaçta geldin?"

Polis karakolunun anısı çıktı. Jodi derin bir nefes alarak kendini hazırladı. "İki civarı."

"Çok geç oldu Jo," dedi bakışlarını ona dikerek.

"O zaman on bir dediğimi farz edelim." Kız ona sırtıtarak baktı. İç çekti. "Bak, bugün Topgolf yapacağımızı söylediğimi biliyorum..."

Jodi'nin boğazı düğümlendi. "Oh. Hayır, sorun değil."

"Sadece Reno'ya gitmek için hızlıca bir gece geçirdim."

Başını salladı. "Bu harika." Mısır gevreğini dolaba itti. "Emin misin? Sende yeni bir şey var mı?"

Jodi zayıfça gülümsedi. Babasının bu geceki vardiyasını ve ona polisler hakkında bir şey söylerse vardiyayı nasıl iptal edeceğini düşündü. Para konusunda strese girdiğinde bu vardiyaları nasıl aldığını. Para konusunda strese girdiğinde nasıl içtiğini.

"Yeni bir şey yok," dedi.

Yiyecek paketlerini açmayı bitirdi ve zihninin Maureen'le yaptığı konuşmayı ve Dedektif Harding'in günlüğünde yazdıklarını tekrar gözden geçirmesine izin verdi.

★ ★ ★

Pazar günü Paige ona yeni saç renkleri aramasına yardım etmeyi teklif etti. "Kutu Boya" yorumu Cuma gününden beri Jodi'nin içini kemiriyordu ve Paige bunu hissetmişti. Önce yerel bir dondurma ve sandviç dükkânı olan Burr's'da öğle yemeği yediler.

Paige ellerini peçetesine silerken, "Dün gece bana gönderdiğin şarkıyı beğendim," dedi. "Tam Lana Del Rey'e göre."

Jodi bakışlarını masanın üzerinde duran ve on iki ila on sekiz yaş arası çocuklar için düzenlenen bir resim yarışmasını duyuran el ilanından ayırdı. Kazanan resimlerini Burr's'a astırmıştı ama yine de bunun uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordu.

"Evet, sadece daha doğal görünmesini istiyorum."

"Kesinlikle." Paige, Instagram'daki "öncesi ve sonrası" yemek yarışmasında "sonrası" fotoğrafını çekmek için telefonunu çıkardı. "Bu da neyin nesi?"

"Ne oldu?"

"Ne zaman yemek fotoğrafı çeksem güzel oluyor ama bir insanın fotoğrafını çektiğimde" -Jodi'nin ısırik ortasında hızlıca fotoğrafını çekmek için telefonunu kaldırdı- "lanet bir gölge oluyor."

Paige telefonunu çevirdi. Jodi'nin görüntüsünün arkasında, camdan yansıyan bir ışık gibi bir parlama vardı. Jodi arkasını döndü ama orada hiçbir şey yoktu. "Biliyor musun, geçen gün Lucy'nin fotoğraflarında da aynı şey vardı."

"Gerçekten mi?" Paige'in gözleri ona dikildi. "Hangileri?"

"Vallow partisinden. Bir işaret fişeği var..."

Fotoğrafları çevirdi ve telefonunu Paige'e uzattı.

Jodi başparmağını avucuna bastırdı. Bundan bahsetmemeliydi. Paige bir komplo teorisyeni gibi küçük ayrıntılara takılıp kalabiliyordu. Teyzesi bir medyumla görüşüyordu, bu yüzden bazen onun "tuhaf şeyler" konusunda uzman olduğunu düşünüyordu.

Paige'in sayfaları karıştırmasını izledi, yüzündeki renk solmuştu. "Bu çok ürkütücü," diye fısıldadı Paige. Jodi'nin telefonunu geri verdi, Jodi'nin omzunun üzerinden bakıyordu. Bir süre sonra fısıldadı: "Emily'nin hâlâ burada olduğunu hiç düşündün mü?"

Jodi onu anlayıp anlamadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı. "Burası mı? Ne demek istiyorsun?"

Paige bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Jodi onun bir şey düşünürken parmak uçlarını dudaklarının üzerinde gezdirmesini izledi.

Jodi onun dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Zack bizi daha sonra davet etti. Gitmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Paige dalgınca. Sarsılarak Jodi'nin yüzüne baktı. "Hiç tuhaf mesajlar aldın mı?"

Jodi onun kalp atışlarını parmak uçlarında hissetti. "Evet. Cuma günü. Cuma günü, polisler gelmeden hemen önce."

Paige avucunun içiyle göğüs kafesini ovuşturdu. "Numarayı görebilir miyim?"

Jodi telefonunu eline aldı. Jodi numarayı okuduğunda Paige telefonuna numarayı yazdı ve son yediyi tuşladığında Jodi onun titreyerek nefes alışını izledi.

"Ne oldu?"

Paige tırnağını çiğneyerek telefonuna baktı. "Geçen ay aynı numaradan bir mesaj aldım."

Jodi yutkundu. "Ne yazıyordu?" diye sorarken sesini sakın tuttu.

"Güzel bir yaz geçiriyor musun?" Yanlış numara olduğunu düşündüm açıkçası."

Jodi, "Belki de numarasını değiştiren ve bize haber vermeyi unutan biridir," dedi.

Paige yavaşça başını salladı ve yan pencereden kalabalık bulvara baktı. "Evet. Belki de."

Jodi'nin telefonu çaldı. Son mesajının altında şu kelimeler yazıyordu:

Bu sizde harika duracak ve kumral kahverengi saç boyası için bir link.

Jodi'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Paige metni baş aşağı okudu ve nefesi kesildi.

Paige aniden kabinden kalktı, gözleri dükkânın etrafında dönmeye başladı. Jodi de baktı. İçeride sadece üç kişi vardı ve hiçbiri tanıdık değildi.

Jodi mesaja bakakaldı. "Nasıl-"

"Gitmeliyiz," diye araya girdi Paige, sesi inceydi. "O, hadi gidelim."

Jodi ona ne demek istediğini sormadan Paige kabinden çıkmış ve hızla kapıya yönelmişti. Jodi eşyalarını kaptı ve ona yetişmeye çalıştı. Paige arabaya gitmek yerine kaldırımında hızla ilerledi, gözleri çılgına dönmüştü.

"Nereye gidiyorsun?" Jodi sordu, kısa bacakları onun hızına uymak için pompalıyordu.

"Uzakta. Biri bizi izliyordu. O bizi izliyordu-"

"Paige, dur!" Jodi kolundan tuttu ve onu bir doktor muayenehanesinin tentesinin altına sürükledi. "Dur! Sadece bir nefes al!"

"Yapamam!" Gözleri vahşileşmişti. "*Nefes* alamıyorum, Jodi. Her sabah uyandığımda göğsüme bir şey bastırıyormuş gibi hissediyorum. Annemin yanına gittim."

Doktor. Benim astımım yok. Lucy'nin inhalerini denedim ama işe yaramadı!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Jodi'nin kol ve bacakları, güçlü ve parlak Paige Montgomery'nin bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamasını izlerken donup kalmıştı. "Sanki *oradaymış* gibi hissediyorum, Jodi. Sanki uyandığımda *o oradaymış* gibi. Benimle birlikte. Bana yaslanıyor ya da üzerimde oturuyor" - soluk soluğa kalmış bir ses- "beni *izliyor*."

Jodi'nin parmak uçları Paige'in kollarına bastırarak onu sabitledi. "Tamam. Tamam, anladım. Tamam, anlıyorum. . Ama Paige, mesajlar *ondan* gelmiyor. Biri bizimle uğraşıyor."

Jodi mesaja tekrar bakmak için telefonunu çıkardı. Paige'in rimeli bulaşık nefesi kesilince Jodi'nin içinde öfke kaynadı. Kişiyi açtı ve arama düğmesine bastı.

Çaldı ve çaldı. On kez çaldıktan sonra Jodi kaşlarını çatarak pes etti.

Paige sakinleştirici büyük nefesler alıyor ve onları yavaşça üfleyerek kirli tuğla duvara yaslanıyordu.

"Hadi eve gidelim. Ya da gidip kahve falan içelim."

"Hayır," diye sızlandı Paige. "Saç boyan."

"Bu umurumda değil. Ve bence bugün o güzellik malzemeleri dükkanının yakınına bile gitmemeliyiz. Biri bizi izliyorsa olmaz."

Paige başını salladı ve bir anda Jodi'yi sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Kimseye söyleme, tamam mı? Göğsüm hakkında?" diye fısıldadı.

Jodi'nin teni ısındı. Ona güvenilmişti; sadece ikisi için bu an ona verilmişti.

"Tabii ki."

Paige onları Zack'in evine götürdü ve kapı kodunu girip araba yolundan aşağı indiklerinde Jodi, Paige'in sinir krizini derinlere gömdüğünü anlayabildi.

Thrashers, televizyon dışında var olduğuna gerçekten inanamayacağınız evlerden birinde yaşıyordu. Önde bir fiske, arkada bir havuz ve arada altı yatak odası vardı. Paige dairesel araba yoluna park etti ve yan kapıya doğru yürüdüler.

Zack, özellikle de Jodi söz konusu olduğunda, rahatsız edilmekten hoşlanmayan bir UC Davis öğrencisi olan öğretmeniyle birlikte mutfak adasındaydı. Kapıyı çaldılar.

ve Zack tezgâhtan atlayıp onları içeri almaktan çok mutluydu. Öğretmen onlara ters ters baktı.

"Merhaba, Peter Kim!" Paige neşeli bir el sallayışla "Merhaba Peter Kim!" dedi. Peter'ın çenesi seğirdi. "Bugün özel dersin olduğunu bilmiyordum," dedi Jodi, kapıyı kaydırarak.

arkasından kapandı.

"Ben de öyle. Babam, yaz döneminden sonra kimyadan hâlâ geçemezsem haftada üç gün yapmamı istiyor."

Peter ders kitabının sayfalarını çevirirken, "Bu pek mümkün görünmüyor," dedi.

Zack gözlerini devirdi. "Yarım saat içinde işim bitecek. Git havuz kenarında takıl.

Julian ."

"Oh, harika," dedi Jodi sert bir sesle.

"Katherine'in mayolarından birini alabilir miyim?" Paige, Zack'in ablasının odasına gitmek üzere merdivenlere yönelmişti bile.

"Evet."

Jodi garip bir şekilde durdu, Julian'la yalnız kalmak için dışarı çıkmadan önce Paige'in dönmesini beklemek istiyordu. Peter ona ters ters bakınca Jodi içini çekti. Jodi çantasını kapının yanına bıraktı ve dışarı çıktı.

Thrashers'ın havuzu öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Kenarlarda şezlonglar sıralanmıştı ve dalış tahtasının yanında bir kaya şelalesi vardı. Ve suyun içinde, güneş gözlüklü şişme sarı bir ördek olan Julian Hollister oturuyordu, o da güneş gözlüklüydü, yüzünde sıkılmış bir ifade ve elinde buzlu çay vardı.

"Senin yüzecek kendi havuzun yok mu?" diye çıkıştı.

Güneş gözlüklerini aşağı doğru eğdi ve "Ortak havuzda hayat nasıl?" diye sordu.

Çim sandalyenin üzerine çöktü, elinden gelse havuzu *kullanmayacağını* söyleyecekti ama Julian çoktan suya girmiş, ördeği çevirip ondan uzaklaştırmıştı. Tam Instagram'ı açıyordu ki adı söylendi. Zack'in üvey annesi merdivenlerden aşağı taklalar atarak iniyor ve ona gülümsüyordu.

Charity, Bay Thrasher'la Zack on yaşındayken evlenmişti ama boşandığından beri -belki de boşanmadan önce- çıkıyorlardı. Yeterince iyi biriydi, ama genellikle fazla zorluyordu.

"Jodi, bebeğim! Paige burada olduğunu söyledi." Jodi'yi sıkıca kucakladı. "Katherine'in takım elbiselerinden birini de senin için aşağıya getirdim."

Jodi aşağı baktığında en büyük Thrasher kardeşinin iki parçalı mayosunun Charity'nin elinde olduğunu gördü ve panik içinde boğazı kurudu.

"Hayır, teşekkür , hayır, ama gerçekten yapamam-"

"Jodi, bebeğim." Charity ona doğru eğildi ve Jodi onun nefesindeki mimozaların kokusunu alabildi. "Bu v coda sadece bir kez sahip olacaksın. Göster onu!" Charity onun omzunu sıktı ve sesini yükseltti. "Ayrıca, Julian biraz dar olmasına aldır mı?"

Julian şişme  rdeğini meraklı bir ifadeyle geri  evirdiğinde Jodi'nin her yeri ateş içindeydi. "Hiç de değil," dedi yavaşça.

Charity ona havuz evini işaret etti ve onu itti. Jodi içeriye banyoya doğru yürüdü ve mayoyu lavabonun yanına bırakarak rahatsız edici neon yeşili parçalara baktı. Katherine Thrasher, Lucy ve Paige kadar k  k değildi ama Jodi'nin giyemediği iki parçalı bir mayoyu giyebileceği kesindi. Daha doğrusu *giymemeliydi*.

Gözlerini kısıtı ve bikinisini çekti. Alt kısım arka tarafını zar zor   rt yordu ve üst kısmın  n tarafında Target reyonunda dalga ge eceeği dalgalı bir kumaş vardı. Boy aynasına bakmayı reddederek kapıdan çıktı ve üzerine yapışkan güneş kremi sıktı. Havuza döndüğünde Julian'ı tur atarken, Paige'i de şişme ördeğin içinde buldu. Havuzdaki sandalyelerden birine oturan Jodi, kalçasını fazla göstermeyecek bir oturma şekli bulmaya çalıştı ve Julian önünde bir ileri bir geri giderken telefonunda gezinmeye koyuldu.

"Jodi mayo mu giyiyor?"

Lucy kapıyı kaydırarak açtığında kafası arka kapıya gitti.  zerinde bikini üstü ve kot şort vardı. Jodi kendini teşhir edilmiş, fazla görünmüş hissetti.

Jodi, "Hayırseverlik beni buna zorladı," dedi.

Lucy'nin elinde zaten bir cam şişe kola vardı -dünyada en sevdiği içecek. Kutudaki kola değil. Plastik kola değil. Sadece Meksika'dan gelen kola şişeleri. Thrashers, Lucy ne zaman gelse buzdolabını onunla doldururdu.

" ok seksi görünüyorsun," dedi Lucy, i kisini Jodi'nin sandalyesinin yanındaki masaya koyarken.

"Teşekk rl r." Lucy jean şortunu çıkarıp altındaki puantiyeli bikinisini ortaya çıkarırken Jodi karnını örtmekten kaçındı.

"Hey, sana bir şey göstermem gerekiyor." Lucy telefonunu Jodi'ye doğru çevirmeden önce uygulamalarına göz attı. "Reagan'ın yardımcılardan biri oradaydı.

Cuma gecesi. Her şeyi kaydedip ona göndermişler." Reagan Matthews Lucy'nin can düşmanıydı. Sekizinci sınıfta arkadaşları ama şimdi her fırsatta birbirlerini mahvetmeye çalışıyorlardı.

Jodi ekranda kendini gördü, Zack ve polisin arkasından geliyordu. Videoda polis aracının arkasına bindirildikleri görülüyordu. Alt yazıda "*Güçlüler nasıl da düştü*" yazıyordu. Yirmi bin kez görüntülenmişti. Jodi içini çekti ve kaşlarını ovuşturdu.

"Sorun değil," dedi Lucy yumuşak bir sesle. "Yakında eski haber olacak." Jodi'nin baldırına sıcak bir el koydu ve Jodi ona zayıfça gülümsedi.

Paige'e baktı ve sordu: "Cuma günü tuhaf mesajlar aldın mı? Bilinmeyen bir numaradan bir tane aldım. Sadece 'güzel bir yaz geçiriyor musun' diyordu."

Paige güneş gözlüklerinin arkasından Jodi'ye baktı.

Julian havuzun kenarında önlerinde belirdi. "Vay canına. Son derece tehditkâr."

Jodi onu görmezden geldi. "Belki önemsiz bir şeydir ama polisler gelmeden hemen önceydi."

Lucy ayağa kalktı. "İstenmeyen mesajları gelir gelmez siliyorum ama tuhaf olanlara dikkat edeceğim." Telefonunu havaya kaldırdı. "İşe yarar diye videoyu Greg'e göstereceğim."

Jodi onun eve dönüşünü izledi ve Maureen Mills'le karşılaştığını onlara söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Normalde grup sohbetine hemen mesaj atardı ama neyi yazıp neyi yazamayacakları hâlâ belirsiz bir konuydu. Greg Thrasher'ın Emily'nin günlüğünün Dedektif Harding'de olduğunu bilmesi gerekiyor muydu? Yoksa hemen sonuca mı varıyordu?

Düşünceleri Julian'ın, on adım ötede bir havuz merdiveni olmasına rağmen kendisini önündeki betonun üzerine çekmesiyle aniden durdu. Jodi onun gövdesindeki esneyen kaslara bakarak kaşlarını çattı. Sandalyesinin önünde durdu ve saçlarını silkeleyerek ona doğru su gönderdi.

"Islanmak ister misin, Dillon?"

Bu aptalca ima karşısında gözlerini kıstı.

Bir elini gözlerine götürdü ve dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Tenini hiç bu kadar çok görmemiştim. Kör edici."

Kollarını karnını örtmek için yukarı kaldıran Jodi çenesini sıktı. "Ne istiyorsun?"

Onun kenarına oturdu. "Yüzmek ister misin?" "Hayır."

"Seni havuzda gördüğümü hiç sanmıyorum." Ona bir sırtış fırlattı. "Gel bakalım." Telefonu elinden alındı ve çimlerin üzerine fırlatıldı. Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, iki ıslak kol ortasına dolandı ve onu şezlongdan kaldırdı.

"Julian!" diye ciyakladı ama sonra onun omzunun üzerinden baş aşağı düştü.

Suyu gördü. Kasları korkuyla kilitlendi ve sonra havadaydı, derin uca doğru serbest düşüşe geçti. Suyun sesi kaybolana ve kulaklarında sadece şırıltısı kalana kadar çığlık attı.

Uzuvları dondu. Vücudu aşağıya, aşağıya batarken saçları yüzünün etrafında dalgalandı. Güneş milyonlarca mil ötede parıldıyor, suyu kristaller gibi kırıyordu ve bunun yüzey olduğunu biliyordu - biliyordu. Oraya kadar tekmeleyebileceğini biliyordu.

Ama kemiklerinde kurşun ve ciğerlerinde su varken oraya nasıl gidecekti?

Güneş ona göz kırptı. Işınları bir kızın başındaki altın saçlar gibi dışarıya doğru yayılıyordu. Gökyüzü bir çift göz gibi soluk maviydi.

Beşinci Bölüm

"Annen nasıl öldü?"

Jodi'nin parmakları mikroskopta dondu. Gözleri Emily'ye kaydı. Altın sarısı saçlarını bir parmağının etrafında döndürmüş, onu izliyordu. Jodi diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşup konuşmadığını merak ederek yan masaya döndü.

Oliver Burns onlara sırtını dönerek başka tarafa baktı. Jodi'nin boynu ve yanakları alev alev yanıyordu.

"Emily, bu gerçekten kişisel. Bunun için yeterince yakın olduğumuzu sanmıyorum..." Jodi yutkundu. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Mikroskobun altındaki lamı değiştirdi ve notlarına uzandı. Bileğine küçük, soğuk bir el indi. Emily'nin soluk mavi gözlerine baktı.

"Bana anlatabilirsin."

Ciğerlerine keskin bir hava saplandı. Parlak güneş ışığı ıslak kirpiklerinin arasından kırıldı.

"Yüzme bilmiyor musun? Tanrım," diye bir ses, birkaç santim öteden.

Dalgalar boynuna çarparak onu boğmakla tehdit etti. Hızla gözlerini kırıştıtarak kendine geldi ve suyun içinde olduğunu hatırladı.

Julian onu derin uçtaki havuzun kenarına doğru tutuyordu. Jodi arkasındaki çıkıntıya tutunmak için çabaladı. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve ona bir mutantmış gibi baktı.

"Jodi, iyi misin?" Paige ördekten kayarak onlara doğru sıçırıyordu.

"Yüzmeyi sevmiyorum. Sana beni atma demiştim-"

"Yüzebilir misin?"

Jodi, Julian'ın kendisini yargılayan ela gözlerini görmemek için gözlerini kapattı. Çıkıntıya doğru döndü, üç yaşında bir çocuk gibi kollu şamandıralar giyerek duvar boyunca süründü.

"Neler oluyor?" Zack, Lucy'yle birlikte evden çıkarken söyledi. "Julian onu havuza attı." Paige havuzun diğer tarafından ona doğru uzandı.

Merdiven. Jodi yaklaştı, nefesi hızlı hızlı kesiliyordu. " ne lan Julian," dedi

Zack. "Onun yüzmediğini biliyorsun." "Ben yapmadım! O her zaman moral bozucudur, bu yüzden-"

"Hey!"

Jodi ayakları merdivenin basamaklarına yerleşirken onları görmezden geldi. Dışarı çıktığında Lucy elinde kabarık bir havluyla oradaydı ve onu suyun kenarından uzaklaştırdı.

Nefesi titriyordu ve suyun onu yuttuğunu hâlâ hissedebiliyordu. Jodi kurularak gruptan uzaklaştı ve tekrar havuz evine doğru ilerledi.

Kendini çok işe yaramaz hissediyordu. Tek yapmak istediği, üzerine uymayan mayosunu çıkarıp yatağa girmektir.

Havuz evinin kapısının açıldığını duyduğunda tişörtünü tam geri çekiyordu. Başını banyodan dışarı çıkardı ve Zack'in yüzünde sıkı bir gülümsemeyle kanepenin arkasında oturduğunu gördü.

"Ben iyiyim," dedi çabucak.

"Evet." Zack başını salladı. "Julian'ı eve gönderdim." Kapı aralığında durdu.

"Gönderdin mi?"

"Ona seni bu konularda rahat bırakması gerektiğini söyledim. Yüzme bilmediğini gerçekten bilmediğini söyledi, ama ben bunun saçmalık olduğunu söyledim. Herkes senin yüzemediğini biliyor."

Jodi kollarını karnına doladı, suyun soğukluğunu hâlâ üzerinde hissediyordu. "Tamam. Teşekkürler."

Havuz ya da Julian hakkında konuşmak istemiyordu. Az önce herkesin onu bir *bikiniyle* eşğinde gördüğünü hatırlamak istemiyordu.

Zack kanepenin kolundan kumandayı aldı. "*Stranger Things*?" Kıpırdayan kaşlarının altından masmavi gözleriyle ona baktı.

Karnında bir sıcaklık kabardı ve damarlarında rahatlamaya benzer bir şey yayıldı. Bu tam *Zack*'e göre idi. Aklını okumak, ne zaman yoldan sapacağını bilmek. Gülümsedi.

"Kızlarla yüzmek istemiyor musun?"

"Yok, ben burada iyiyim," dedi ve kanepeden aşağı kayarak pelüş minderlere gömüldü.

Jodi onun yanına oturdu ve Zack onun hâlâ titrediğini görünce battaniyeyi üzerine çekti. Ona sırttı ve göğsü onu ne kadar çok istediğiyle sıkıştı. Kolunu ona dolmasını ve onu kendi tarafına çekmesini ne kadar çok istiyordu.

Birkaç saat sonra Paige ve Lucy geldi, patlamış mısır yaptı ve dördüncü sezonun sonunu onlarla birlikte izledi.

Mükemmel bir gündü.

Hafta içi Zack yaz okulundaydı, bu da grubun sosyal takvimini bir arada tutan yapıştırıcıya sahip olmadığı anlamına geliyordu. Bu Jodi için sorun değildi. Julian Hollister'ı görmeden ne kadar uzun süre geçirebilirse o kadar iyiydi.

Lucy ve Paige ile birlikte şehir merkezindeki bir *Real Housewives* butik mağazasının açılışına gitti, ancak fiyat etiketlerini görünce göz gezdirmekten başka bir şey yapamadı.

"Doğum günüm için," diye başladı Paige, J Caddesi'nde donmuş yoğurtla yürürlerken, "1920'leri düşünüyorum. Flapper kızları ve mafya babaları. Bu yıl Cuma günü, ki bu *mükemmel*."

Jodi kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ama... nöbet o gün."

Paige ona döndü, kaşık havadaydı. "Dokuzuncu mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye öfkeyle iç geçirdi. "Belki cumartesi günü yaparız?"

"Bence büyük bir şey yapmamalıyız," dedi Lucy aniden. "Üzgünüm, on sekizinci yaşın olduğunu biliyorum ama o tarihte vereceğin her türlü parti çirkin görünecektir."

Paige kaynamaya başladı. Jodi onun seçeneklerini düşünmesini izledikten sonra, "Belki de sadece beşimiz özel bir şeyler yapabiliriz?" dedi.

"Fotoğraf çekmek yok ama." Lucy yaya geçidinde durdu ve Paige'e döndü. "Emily'nin ailesinin nöbet tuttuğu gece kutlama yaptığımızı kimse görmemeli."

"Evet, ." Paige fro-yo'sunun geri kalanını çöp kutusuna attı. "Ben sadece... Bu berbat."

"Neden o gün için küçük bir şeyler planlamıyoruz, sonra da okul başladığında bir parti verebiliriz?" Jodi teklif etti. "Nöbetten sonra küçük bir akşam yemeğine ne dersiniz?"

"Sonra mı?" Lucy ona döndü. "Nöbete mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi Jodi kaşlarını çatarak. "Sen gitmiyor musun?"

Lucy dudaklarını büzdü. Paige'in bakışları mesafeliydi.

"Orada olmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Jodi tekrar denedi.

"Sadece... isteneceğimizi sanmıyorum." Lucy omuz silkti. "Gitmelisiniz. Mills seni seviyor. Ama geri kalanımız..." Yürüme işareti yanıp söndü ve kadın sokağa adım attı. "Thrashers'ın katılması gerektiğini düşünmüyorum."

"Katılmıyorum." Jodi iki uzun boylu kıza ayak uydurmak için bacaklarını pompaladı. "Bence orada olmazsak bir mesaj göndermiş oluruz."

Gerçek şu ki, Thrashers'ın umursamamak gibi bir ünü vardı. Zack herkese iyi davranırdı. Ama *fazla* iyi. Bu, Emily Mills gibi, Zack'in geçen yılki mezuniyet balosundaki partneri gibi, ikinci sınıftaki biyoloji partneri gibi insanların, Zack'in dikkati onlara çevrildiğinde onun için bir anlam ifade ettiklerini düşündükleri anlamına geliyordu. Birkaç sinema gezisinden ya da ders çalışma seansından sonra Zack yoluna devam etti. Eğer kişi notu almamışsa, sonrasıyla ilgilenmek genellikle Julian ya da Paige'in işiydi. Paige kibarca, Julian ise doğrudan ilgilenirdi.

Bunun için bir kelime vardı. Okulun geri kalanı, Zack'in "yeni arkadaşlarından" biri hayalet olup TikTok'ta emo'laştığında birinci sınıfta buna karar vermişti.

Buna *Thrashed* olmak deniyordu. Thrashers'ın yaptığı buydu. Çok yaklaşırsan, ezilirsin. Jodi bu kelimeyi final haftası boyunca çok duymuştu, Emily Mills'in intiharı okulun üzerinde yoğun bir sis gibi asılı duruyordu.

★ ★ ★

Emily'nin nöbetinin tutulacağı gün Jodi tek siyah elbisesini giydi ve garajdan bisikletini aldı. Babası şehir dışındaydı ve başka kimse de gitmeyi planlamıyordu, o yüzden bisikletini aldı. O gün erken saatlerde grup sohbetinin dışında Zack'e mesaj atmış ve ona katılmak isterse saat 6:45'te nöbete gitmeyi planladığını söylemişti.

Cevap vermemişti. Yaz okulunun son günüydü ama yine de. Paige'den doğum gününde ona katılmasını istememesi gerektiğini biliyordu. Daha sonra onun evinde film izlemek için geçici planları vardı.

Garaj kapısını kapatmak için düğmeye basan Jodi, nemli bir Sacramento akşamı bulmak için bisikletini dışarı çıkardı. Saçlarını savurup kaskına uzandı, tam o sırada Burnses'lerin evinin n kapısı çarparak kapandı.

Oliver garaj yolundan aşağı, Dillon'ların evinin önüne park ettiği külüstür arabasına doğru süzüldü. Bu hafta saçlarını siyaha boyamıştı ama güneşin altında mavisi parıldııyor gibiydi. Kaskının tokası yerine oturduğunda gözlerini ona doğru kaldırdı.

"Merhaba," demeyi denedi.

O da karşılık vermedi. Arabayı sürücü tarafına doğru çevirdiğinde, onun da tamamen siyah giyindiğini fark etti. Logo yoktu. Yırtık kot pantolon yoktu. Arabasını çalıştırdı, tüm camları indirdi ve müziğini ayarladı.

Oliver'ın arabasının yolcu kapısı içeriden itilerek açıldığında, terli bir bisiklet sürüşüne hazırlanmak için bacağını bisikletinin üzerine attı. Oliver'ın bunca yıllık sessizlikten sonra kendisini bırakmayı teklif edip edemeyeceğini merak ederek gözlerini kırpıştırdı ve sonra dikiz aynasında Oliver'ın gözleriyle karşılaştı.

Jodi atından indi, bisikletini evin yan tarafına çekti ve tam siyah bir Mustang önüne yanaştığı sırada sokağa geri döndü. Zack sırtarak camı indirdi.

"zr dilerim. Kimya dersinden kaldım. Yine. Bu yüzden telefonum elimden alındı. Yine."

Gözlerini devirdi, bir yıl içinde kimya dersinden üç kez kaldığı için ona takılmak üzereydi ki bir araba kapısının kapanma sesi onu sarstı. Başını evirdiğinde Oliver Burns'n ciyaklayarak uzaklaştığını ve arabasının gözden kaybolduğunu gördü.

"Yürüyecek misin?" Zack onun dikkatini tekrar çekerek, "Yürüyecek misin?" dedi.

Başını salladı ve klimalı Mustang'e atladı. Kemerini bağlarken,

"Gelmek istemene sevindim," dedi.

"Evet, sanırım sadece... Saklanmak istemedim ama bunu kendimle ilgili hale getirmek de istemedim."

"Tribünlere tırmanmak zorunda değiliz. Aşağıda kalabiliriz."

Ona bir sırtış fırlattı. "Teşekkürler. Bu iyi olurdu." Bir elini saçlarında gezdirdi. Julian'ın aksine Zack rn kullanmıyordu, bu yüzden karıştıracak bir şey yoktu. "Geçen yıldan beri görmediğim o kadar çok insan var ki. O yüzden, 'Hey, yazın nasıl geçti?' demek yanlış geliyor."

"Sorun değil. Muhtemelen Millses'leri görmeye çalışacağım ama gelmek zorunda değilsin."

Ana bulvara dönerken alt dudağını çiğneyerek başını salladı.

"Peki, kimya dersinden üç kez kalmayı nasıl başardın?"

İnledi ve omuzlarını geriye doğru yuvarladı. "Hiçbir fikrim yok. Bir insan o sınıfı nasıl geçer?"

"Sende 'Peter Kim' olduğunu biliyorum," dedi. "Birinci sınıf  ğretmen-"

"Peter Kim. Tek ve biricik olan," diyerek söze girdi.

"Adam, efsane, mit." Jodi gülümsemekten kendini alamadı. "Ama daha fazla yardım istersen bana haber ver. A alamadım ama iyiydim."

"Peter  ğretmen müdahalesi hakkında ne derdi?" Zack sinyal lambasını yaktı ve alaycı bir güvensizlikle başını salladı.

"Eğer doğru bildiğiniz her soru için size bir Kinder Bueno verseydi, altın olurdu." "

"Bana böyle mi ders vereceksin?" Zack gülümsedi. "Beni bir köpek gibi mi eğiteceksin?"

"Evet, sana bir köpek gibi özel ders verirdim," dedi Jodi. "Geçerli notlar için yürüyüşe çıkar ve karnını okşarım."

"Göbek masajı mı?" Ona baktı ve kaşlarını oynattı. "Ben içeri."

Güldü ve klimanın akşam sıcağını yok etmesine izin verdi.

Öğrenci park yerine girdiklerinde park yerinin yarısı dolmuştu bile.

Zack büyük bir kamyonun arkasına park ederek çok iyi tanınan arabasını etkili bir şekilde gizledi.

Tribünlere doğru yürürlerken kafalar döndü ve eller fısıldayan ağızları kapamak için yukarı kalktı.

Zack her tanıdığıyla ilgili küçük ayrıntıları hatırlayabiliyor, yıllar önce ona söyledikleri rastgele gerçekleri gündeme getirebiliyor ve Thrasher gülümsemesini hiç kaybetmeden onlara evirebiliyordu. Ancak, basketbol takımındaki birkaç çocukla yumruklaşmasına, sınıftaki bazı kızlara el sallamasına ve matematik öğretmenine merhaba demesine rağmen, her şey yolunda gitmiyordu.

Alanın girişine bir haber ekibi yerleştirilmişti, kameraman da içeri giren öğrencileri çekiyordu. Jodi  rperdi. Sacramento haberlerinin h l  Emily'nin hik yesini ele alıyor olmasını beklemiyordu.

Tribünlerin arkasından sola doğru eğildiler, çapraz parmaklıkların arasından geçerek en sevdikleri yere vardılar: her zaman temiz tutulan erişilebilir oturma alanının altına. Burası Lucy'nin koşu yarışları sırasında Julian'ın ot içmeyi sevdiği yerdı. Sahayı net bir şekilde görebiliyordu ama aynı zamanda bir ağla tamamen gizlenmişti.

Zack ayağa fırladı, ulaşabildiği en yüksek bank koltuğunun altına tutunup bacaklarını tekmeleyerek asıldı. Jodi gözlerini Zack'in kollarında patlayan kaslardan ve karnını yukarı kaldıran tiş rt nden ayırarak alanda kurulan küçük sahneye odaklandı.

Bir projektör, Emily'nin mavi gözleri ve geniş dişleriyle beyaz bir ekranı aydınlattı. Bay ve Bayan Mills, Müdür Robbins ile birlikte bir kenarda oturuyordu. Jodi'nin gözleri Emily'nin anne ve babasının yanında oturan kişiye takıldı ve nefesi kesildi.

Hannah Mills ufak tefek ve solgundu, ayakkabılarına varıncaya kadar kız kardeşinin mükemmel bir kopyasıydı. Jodi uzaktan anlayamıyordu ama o turuncu Converse'ler Emily'nin bile olabilirdi. Saçlarını omzunda  rm şt , ikisi arasındaki tek fark buydu. Emily dalgalı saçlarıyla hiçbir şey yapmamış, onları salmıştı.

"Gazetede Hannah'nın onu bulduğu yazıyordu."

Aniden Zack'e döndü ve onu tribün  ıtalarının arasından Millses'lerin oturduğu yere bakarken buldu.

"Biliyorum. Bu gerçekten üzücü," dedi. *Gerçekten  z c .* Hadi canım.

Jodi geri dönmeye başladı ama bakışları tarlanın etrafındaki boş patikanın yanındaki ışığa takıldı. Titriyordu, neredeyse açık kalmak için mücadele ediyordu.

Emily'nin elektrik direklerine karşı bir ilgisi vardı. Belki bir şey değil, ama bir tuhaflık. Bir gece Lucy sinemadan sonra hepsini eve bırakırken onlara bundan bahsetmişti. Hiçbiri Emily'nin nasıl davet edildiğini bilmiyordu; sadece Zack'in ona gelmesini söylediğini varsaymışlardı. Ama Paige daha sonra Zack'in bu konuyu Emily'nin önünde konuştunu öğrendi, hepsi bu. Onun önünde bile değil, yanında. Emily kendi başına gelmiş ve sanki o da davet edilmiş gibi davranmıştı.

Eve dönerken arabada sadece Jodi, Paige, Lucy ve Emily vardı ama Jodi'ye sanki bütün bir araştırmacı muhabir ekibi onları cipin içinde takip etmiş gibi gelmişti. Emily her şeyi bilmek istiyordu. En sevdikleri renkler, en sevdikleri dersler, kimin kiminle çıktığı, birbirlerini ne kadar zamandır tanıdıkları, hangi  niversiteleri istedikleri.

Kırmızı ışıkta nadiren yaşanan bir sessizlik anında, yaya geçidinin üzerindeki sokak lambası alev alıp sönmüştü.

"Oh! O bendim!" Emily söylemişti. "Sokak lambalarını kapatıyorum!"

Lucy sürücü koltuğunda arkasını döndü ve sert bir sesle, "Ne dedin?" dedi.

"Bir talk show'da duyduğum kinetik enerji gibi bir şeyBir talk show'da duyduğum

bir sokak lambasına yaklaştığında titriyor."

Jodi, Paige ile bakışıp durmuştu. Ama bu Emily yanlarındayken olmaya devam etmişti. Futbol sahasında, otoparkta ya da Emily'nin sokağının yakınındaki kırmızı ışıkta durduklarında. Jodi, Emily bunu takıntı haline getirmemiş olsaydı hiç fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. Belki de bazı lambalar elektrik akımı nedeniyle titriyordu.

Bunun gibi, tribünlerin etrafındaki patikanın yanında.

Müdür Robbins saat tam 7:00'de ayağ a kalktı ve mikrofona dokundu. Jodi derin bir nefes aldı.

"İçimizden birini kaybetmenin yasını tutmak için buradayız. Emily Mills tatlı bir kızdı. Önümüzdeki hafta üçüncü sınıfa başlayacaktı. Annesi bana onun hem Azusa hem de Vanguard'a başvurmayı dört gözle beklediğini ve ilahiyat okumayı umduğunu söyledi."

Jodi homurdandı. "Hayır mı? Paige gibi o da siyaset bilimine girmek istiyordu."

Zack yanıt vermeyince ona doğru baktı. Gözleri Müdür Robbins'e yapışmıştı. Jodi yeniden odaklandı.

"Fen ve matematik derslerinde çok başarılıydı ve her zaman bir arkadaşının ödevine yardım etmeye hazırdı. Ama arkadaşımız Emily hakkında daha fazla şey söylemeden önce," dedi Müdür Robbins, "Emily'nin kız kardeşi Hannah bu gece bizim için bir slayt gösterisi hazırladı."

Ses ve ışıkları yöneten adama başıyla onay verdi ve yerine oturdu.

"Aman Tanrım, hayır," dedi arkalarından bir ses. Jodi döndü. Lucy yanlarına sokulmuştu, Paige de hemen arkasındaydı. "Bana slayt gösterisi olmadığını söyle."

"Siz geldiniz."

"Zack gitmeye kararlı olduğunu söyledi." Lucy omuz silkti.

Sahanın etrafındaki ışıklar sönerken Jodi Paige'e doğru ilerledi. "Mutlu yıllar. Burada olmana sevindim."

Paige de gülümsedi ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibiydi. Jodi omzunun üzerinden Julian'ı biraz uzakta sigara içerken ve mesajlaşırken buldu.

Gözlerini devirdi ve ekrandaki Emily'nin bebeklik fotoğraflarına döndü. Emily ve Hannah bebek oynarken. Emily kilisede. Emily'nin Sac Lisesi'ndeki ilk günü, ikinci sınıf için New Helvetia'ya transfer olmadan önce. Baştan sona Zack'in bakışları perçinlenmişti.

Jodi bu açıdan seçebildiği tribünlerdeki insanlara baktı ve telefonlarına bakan bazı sıkılmış yüzler gördü. Reagan Matthews en önde oturuyordu ve gözyaşları yüzünden akıyordu.

Reagan'ın Emily Mills'in ölümünden sonraki Pazartesi gününe kadar onun kim olduğunu bilmediğini biliyordu. "Emma Miller mı?" diye sorduğunda ona cevap veren Jodi olmuştu. Onunla bir dersim var mıydı?"

Slayt gösterisi müziği yavaşlayarak sona erdi ve ekranda bir resim daha parladı.

Emily ve Jodi, kameraya gülümsüyorlar.

Jodi gözlerini kısarak, sanki yaklaşmak işe yarayacakmış gibi tribünün demirlerine doğru bir adım attı. Bu ne zaman çekilmişti? Bir selfie'ye benziyordu, kameranın flaşı Jodi'nin gözlerinde parlıyordu. Emily'nin başı Jodi'nin omzuna yaslanmıştı.

"Bu geçen yıl Lucy'nin kulübesinde değil miydi?" Paige onun yanına yaklaştı. "Saçını böyle yapmıştım."

Jodi baktı. Küpeler. O yolculuk sırasında bir tanesini kaybetmiş ve bir daha hiç takmamıştı.

Emily *orada* değildi.

Jodi'nin gözleri Hannah'ya kaydı, olmayan bir resmi neden düzenlediğini merak ediyordu.

"Sanırım belki..." Jodi durakladı. "Eğer slayt gösterisi için Emily'nin arkadaşlarıyla çekilmiş bir fotoğrafı yoksa. Bir tane düzenlemek mantıklı olurdu. Ailesi için."

"Hayır. Bu ürkütücü, Jodi," dedi Lucy. "O küçük kız da en az kız kardeşi kadar ürkütücü."

Daha sonra mikrofonu alan Bay Mills, nazik sözleri için herkese teşekkür etti ve bir dua okudu. Onun kiliselerinde çok aktif olduğunu biliyordu.

Julian uzaktan, "Katolik okulu olduğumuzu fark etmemiştim," diye mırıldandı. Jodi dudaklarını birbirine bastırdı.

Zack başını metal bir direğe yaslamış, hâlâ sahneyi izliyordu.

Bay Mills tekrar yerine oturduğu sırada Jodi, fakültenin yanındaki tribünün kenarında duran tanıdık bir figür gördü. Sert at kuyruğu ve

Keskin takım elbisesi onu ele verebilirdi ama Jodi'nin daha dik durmasını sağlayan Şey kırmızı rujuydu.

Dedektif Harding buradaydı.

Gözleri hızlı ve kedi gibi kalabalığı tarıyordu. Bir elinde büyük bir kahve tutarken, sanki bu işin bir parçası değilmiş de yeni gelmiş gibi görünüyordu.

Jodi diğerlerine Dedektif Harding'den bahsedemeden Müdür Robbins mikrofonu tekrar aldı.

"New Helvetia'nın öğretim üyeleri ve ben ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Emily öğretmenler arasında çok seviliyordu ve öğrencilerimiz arasında da aynı şekilde sevildiğini biliyoruz."

Lucy homurdandı.

"Müdür Robbins sözlerine şöyle devam etti: "Bu gece ciddi bir söz vermek niyetindeyim. "Bu okuldaki zehirlenme sona ermelidir."

Zack başını öne eğerek bir tribün direğine yaslandı.

"Ben ve ekibim Emily'nin ölümü ışığında New Helvetia'daki zorbalık durumunu çok daha dikkatli bir şekilde takip edeceğiz. Burada her zaman sıfır tolerans uyguladık, ancak açıkça görülüyor ki yaptıklarımız yeterince iyi değil."

Jodi'nin derisi kaşınıyor ve geriliyordu. Arkasından Paige, "Aman Tanrım..." diye fısıldadı.

"Başka bir öğrencinin zorbalığa maruz kalmasına şahsen ya da internet üzerinden katkıda yakalanan herkes yönetim tarafından cezalandırılacaktır - muhtemelen okuldan atılma."

Jodi, *Emily'ye kimin zorbalık yaptığını* sormak istedi.

Ama cevabı duymak da istemiyordu.

Müdür Robbins'in arkasındaki ekranda, kendi yüzü, toplanmış öğrenci topluluğunun üzerinde ışıldıyordu, büyük ve belirgindi. Suçlayıcı. Olmayan bir resim çünkü Jodi Emily ile böyle bir fotoğraf çektiirmezdi.

Gerçekten arkadaş değillerdi.

Müdür Robbins, Emily'nin en sevdiği ilahilerden birini çalacak olan lise orkestrasını takdim ederken, Jodi arkasında bir mırıltı duydu. Döndüğünde Julian'ın telefonda konuştuğunu gördü, gözleri çılgınca diğerlerine kayıyordu.

"Hemen geliyoruz." Telefonu kapattı ve Zack'e baktı. "Arayan babandı. Evinde polisler var."

Aralarındaki havanın inceldiğini hissetti. Paige bir elini ağzına götürdü, mavi gözleri irileşmişti.

"Gitmemiz gerek." Julian onları takip etmeleri için işaret etti. "Bizi görmeden önce."

Jodi'nin bacakları hareket ediyor, omzu birkaç adımda bir Zack'in koluna çarpıyordu.

Bizi görmeden önce.

Tribünlerin altından sürünerek çıktılar ve Jodi'nin bakışları, orkestradan "Abide with Me"nin açılış akorları trompet çalarken sahanın üzerinde yayın yapan kendi yüzüne indi. Dedektif Harding'i aradı ama o ortadan kaybolmuştu.

Paige'in telefonu çaldı ve cevap vermeden önce hızla susturdu. "Anne?" diye fısıldadı.

Boş büfenin etrafında dolandılar. "Televizyonda ne var? Ne demek istiyorsun?"

Paige durdu, dudağını çiğniyor ve ayaklarının altındaki çimlere bakıyordu. Jodi de onunla birlikte durakladı. Bayan Montgomery'nin sesi telefonda tiz ama net geliyordu: "O kızın sizin yüzünüzden kendini öldürdüğünü söylüyorlar. Beşiniz birden. Buna suç teşkil eden taciz diyorlar."

Jodi'nin zihni kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken kekeledi. Gözleri odaklanmıyordu ve teni buz gibiydi. Rüzgâr ve fısıltılı bir melodiden başka bir şey duymuyordu.

Sen benimle kalırsan, ben yine de zafer kazanırım.

Lucy ellerini saçlarında gezdirdi. Annesine yakında evde olacağına söz verip telefonu kapatırken Zack boş gözlerle Paige'e baktı.

Julian Jodi'ye döndü ve kolundan tuttu. "O dedektife ne söyledin?" Ses tonu suçlayıcıydı, sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibiydi.

Jodi onun elinden . "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ne söylemiş olabilirim ki?"

"Bunu burada yapamayız." Lucy, Jodi'nin diğer kolunu otoparka doğru çekti ama Julian onu geri sürükledi.

"Zack hakkında özellikle ne söylediniz?"

"Ben bir şey söylemedim, ama"-birden Bayan Mills'in sözleri aklına geldi -"Emily'nin annesi Zack'i görmek istemediğini söyledi."

Julian başının üzerinden Zack'le göz göze geldi, yüz ifadesi okunamayan bir şeyle doluydu - kızgınlık mı? Korku mu?

Jodi omzunun üzerinden döndü ve Zack'in saçlarını çekiştirmesini, gözlerini sıkarak kapatmasını izledi.

"Hadi buradan çıkalım," dedi Paige. İleriye doğru yürüdü, kontrolü ele aldı ve onları otoparka götürdü.

Son tribünü de geçip haber ekibini bulduklarında Jodi hâlâ Julian'ın yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordu.

Beşi de ormanda bir ayı bulmuş gibi durdu. İlk hareket eden Julian oldu, Zack'in dirseğini tuttu ve onu diğer tarafına kaydırđı. "Onlara bakma," diye fısıldadı ve Zack başını eğdi.

Arabalara doğru ilerlediler ama bir ses . "Bu o!

Bu Zack Thrasher."

Jodi etrafına bakmaya çalışırken ışık onu kör etti. Bir haber ekibinden fazlası vardı. En az üç kamera onlara çevrilmişti, ampulleri güneş ışığı kadar parlaktı.

Julian ve Zack yürümeye devam etti. Lucy, Jodi'nin koluna girdi.

"Zack! İddialara nasıl yanıt vermek istersin-" "Emily'ye kendini öldürmesini sen mi söyledin?"

"Bu tarafa!"

"Zack, öldüğü için üzgün ?"

Zack ve Julian Zack'in arabasına doğru ilerlerken Lucy onu sağa doğru çekti. Julian sürücü tarafına geçerken omzunun üzerinden baktı ama bir kamera hâlâ Lucy, Paige ve onu takip ediyordu.

"Siz kızlar Zack Thrasher'ı ne zamandır tanıyorsunuz? Hanginiz onunla çıkıyor?"

Cebinden anahtarlarını çıkaran Lucy, Jodi ve Paige'i sıkıca park etmiş iki arabanın arasından hızla geçirerek kamera ekibini atlattı.

Paige koşmaya başladı, Lucy ve Jodi de ona yetişmek için koştular. Lucy cipinin kapısını bip sesiyle açtı ve Jodi daha kapıyı açamadan Paige içeri girip kemerini bağladı. Kamera onlara yetiştiği sırada Lucy park yerinden ciyaklayarak çıktı. Arka koltuğa vuran ışık Jodi'nin görüşünü kararttı. Paige ön koltukta nefes nefese kalmıştı.

Ancak beş dakika sonra, araba Thrashers'ın garaj yoluna saparak kırmızı ve mavi ışıklara doğru hızla ilerlemeye başladı.

Julian ve Zack verandada Greg Thrasher ve iki polis memuruna katılıyordu. Lucy motoru kapattı ve Jodi tam zamanında dışarı çıkarak Zack'in arkasını döndüğünü, memurlardan biri kelepçelerini çıkarırken başını öne eğdiğini gördü.

cebindeydi. Kelepçelerin tıkırtısı duyulmuyordu: "Zackary Thrasher, Emily Mills'e taciz ve yasal tecavüzden tutuklusun."

Dava No. 4512420

Emily Mills'in günlüğünden alıntı

Dedektif Chelsea Harding tarafından 6.08.2024 tarihinde kanıt olarak sunulmuştur.

AUG. 21, 2023

ZACK THRASHER KADAR MÜKEMMEL BİR ÇOCUK OLDUĞUNU HIÇ SANMIYORUM. ONUN HAKKINDA ŞİİR YAZMAK İSTİYORUM.

GERÇEKTEN

KİMSEYE (ÖZELLİKLE ONA) ASLA GÖSTERMEYECEĞİM KÖTÜ BİR ŞİİR AMA YİNE DE YAZMAK İSTİYORUM. GÖZLERİNDEKİ MAVİNİN TONUNU VE SAÇLARININ DOKUSUNU MÜKEMMEL BİR ŞEKİLDE YAKALAMAK İÇİN METAFORLAR KULLANMAK İSTİYORUM. SAÇINA ŞEKİL VERDİĞİNİ SANMIYORUM. SADECE... MÜKEMMEL.

PAZARTESİ GÜNÜ YENİ LİSEMDEKİ İLK GÜNÜMÜN ZOR BAŞLADIĞINI SÖYLEMİŞTİM AMA ŞİMDİ DOLABIMIN ZACK'İN DOLABININ KARŞISINDA OLDUĞUNU BİLİYORUM.

HERKES ONU TANIR. İNSANLAR YENİ KINGS OYUNCULARI YA DA SHAWN MENDES SÖYLENTİLERİ GİBİ APTALCA ŞEYLER HAKKINDA ONUN FIKRINI SORMAK İÇİN DURURLAR. BUGÜN BİRİSİ ONA YAZIN TAHOE'DAKİ BİR PARTİYLE İLGİLİ BİR HİKAYE ANLATIYORDU.

ZACK ORADA DURDU VE ZİL ÇALDIKTAN SONRA BİLE TÜM SIKICI ŞEYLERİ DİNLEDİ.

BENİ BÖYLE DİNLEMESİNİ İSTİYORUM. BANA ÖYLE BAKMASINI. ÖNEMLİ BİRİYMİŞİM GİBİ. SANKI SÖYLEYECEKLERİM ÖNEMLİYMİŞ GİBİ.

AMA ETRAFINDA SÜREKLİ KIZLAR VAR. GÜZEL KIZLAR. ÜÇ TANE. SANIRIM ONLAR

THRASHERS'I ARADIM. BİRİSİ ONUNLA YATMAYI DEĞİŞ TOKUŞ ETTİKLERİ İÇİN OLDUĞUNU SÖYLEDİ, AMA SONRA DİĞER ADAM THRASHER İLE SEKS YAPIP YAPMADIĞINI SORDUM VE BEN TEORİLERİNİN GERÇEK ZAMANLI OLARAK ÇÖKÜŞÜNÜ İZLEDİM. ZACK'IN BİR SÜRÜ İNSANLA SEKS YAPACAĞINI SANMIYORUM. O ÖYLE BİR OYUNCU DEĞİL. VE KIZLARDAN BİRKAÇI PAYLAŞIMCI BİR TİPE BENZİYOR.

***BİRİSİ NASIL THRASHER OLUR DIYE SORMAYA ÇALIŞTIM.
"OLMAZ." DEDİLER.***

Altıncı Bölüm

Zack 18 yaşındaydı.

Charity Thrasher ona bir fincan Fransız rostosu verirken ve dördüne de Zack'in geceyi hapiste geçirmeyeceğine dair güvence verirken Jodi'nin düşünebildiği tek şey buydu.

"Greg bu gece bir yargıcın kefaletle serbest bırakılmasını sağlayabilirse, hemen eve dönecek. Sen merak etme." Paige'in omzunu sıktı ve ona üzerinde krem şanti olan bir fincan kakao uzattı. Ortasına yanmayan bir doğum günü mumu yapıştırılmıştı.

Jodi mutfak adasında Paige'in yanındaki yerinden, oturma odasında kanepenin yanında duran ve Bayan Montgomery'nin Paige'i aradığı haberleri bulmak için haber kanallarını ileri geri çeviren Lucy'ye baktı.

"Emily Mills intiharıyla ilgili yeni bilgiler. Sınıf arkadaşlarından birkaçı onu 'ölümüne zorbalık yapmakla' suçlandı. Beş arkadaşın Emily'yi kendi çevrelerine aldıkları ve daha sonra kötü niyetle dışladıkları bildirildi-"

Kanal değişti.

"-'Thrashers' lakabıyla anılan bu beş kişilik grup, Emily Mills'e yönelik zorbalık ve tacizleri hakkında daha fazla rapor ortaya çıktıkça inceleme altına alınıyor ve içlerinden biri reşit olmayanlara tecavüz suçlamasıyla karşı karşıya kalıyor-"

Beşinin nöbetten kaçış görüntüleri bir sonraki kanalda oynatıldı. Jodi kendini Paige ve Lucy'nin arkasından koşarken izledi.

Babasını araması gerekiyordu.

"Zack Emily ile seks yaptı mı?" diye sordu yumuşak bir ses.

Başını, sulu gözlerle onu izleyen ve bir cevap bekleyen Paige'e çevirdi.

"Bana mı soruyorsun?" Jodi söyledi.

"Hepimize söyleyeceğini sanmıyorum, anlıyor musun? Emily gibi birine bunu yapmak çok boktan bir şey olurdu." Paige durakladı ve Jodi'ye baktı. "Tabii ondan gerçekten hoşlanmadıysa."

Jodi gözlerini kırpıştırarak zihnini düşünmeye zorladı.

Beşi bir grup olarak seks hakkında konuşmuyordu. Belki kız erkek karışık olmalarından, belki de üçünün Zack'e aşık olmasından kaynaklanıyordu bu. Ya da belki de -Jodi'nin korktuğu gibi- hepsi onu namuslu biri olarak gördükleri için bu konuyu onsuz konuşuyorlardı. Belki de onun yargılayıcı olacağını düşünmüşlerdi. Zack ikinci sınıfın ortasında bekâretini Lucy'ye kaybettiğinde, Jodi bunu pek iyi karşılamamıştı. Paige'in de üzgün ve kıskanç olduğunu biliyordu ama bunu daha iyi saklamıştı. Jodi öğle yemeğinde Zack ve Lucy'yle oturup hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranacağını bilmiyordu, bu yüzden oturmadı. Bir hafta boyunca hiçbirini görmedi. Panik içindeydi, aşık olduğu çocuğun başka biriyle seks yapması onu incitmişti ve gruplarının da bununla birlikte değişeceğinden korkuyordu. Lucy birkaç ay sonra "bunu atlattığını" ve "hayatına devam ettiğini" iddia etmişti ama Jodi hâlâ ona nasıl baktığını görüyordu. Bu konuda fazla rahat davranarak kendi mezarını kazmıştı. Zack de hayatına devam etmişti.

Aralarında tek deneyimsiz olan oydu ve Julian bunu unutmasına izin vermeyecekti.

Dışarıda karanlıkta oturduğu, ayaklarını havuza sarkıttığı yere bakarak Paige'e, "Bunu bilecek biri varsa o da Julian'dır. Zack bana böyle şeylerden ."

"Söylediğini sanmıyorum," diye atıldı Paige, "ama sana bir şey söyledi mi... ya da sen bir şey gördün mü merak ettim."

"Zack'in onunla gerçekten seks yaptığını hayal bile edemiyorum." Ellerini kahve fincanından çekti. "Bu onun güzel olmadığı anlamına gelmiyor.

."

"Evet. Kesinlikle. Tabii ki."

Jodi başını salladı, sonra tekrar kahvesine uzandı. Zack'in saygı ve ilgiye ne kadar ihtiyaç duyduğunu ve Emily'nin ona bunları nasıl yüksek dozda verdiğini düşündü.

Başını salladı ve sandalyesinden kalktı. "Babamı aramalıyım."

Mutfaktan çıkan Jodi köşeyi dönerek misafir banyosuna girdi. Babası, Zack'ten sonra onun favorilerindeki ikinci kişiydi.

Nevada'ya hızlı bir gece yolculuğu yapması gerekiyordu, bir karavan bırakıp dönecekti. Telefonun çalışını dinledi.

"Ello?"

"Baba. Konuşabilir misin?" "İyi misin?"

"Evet," dedi hızla, kendini iyi hissetmenin tam tersi bir duyguyla. "Güvendeyim ama burada bir durum var."

"Spring Valley'e iki saat uzaklıktayım ama geri dönebilirim-" dediğinde sesi endişeyle gerilmişti.

"Hayır, bunu yapmayın. Acil bir durum değil." Derin bir nefes aldı ve lavabonun üzerindeki aynaya sırtını döndü. "Okulda ölen kızı hatırlıyor musun?"

"Arkadaşın Emily mi?"

Üzerinde *T* harfi olan el havlusuna göz kırptı. "Evet. Kendini neden öldürdüğüne dair bir soruşturma var. Ona zorbalık ettiğimizi düşünüyorlar."

Bir an sessiz kaldı. "Ona zorbalık mı yaptınız? Siz onun tek arkadaşıydınız."

Gözleri sıkıca kapandı. "Evet," dedi zayıf bir sesle. "Ama bizim yaptığımızı düşünüyorlar. Ve... Zack'in onunla seks yaptığını düşünüyorlar. Ve on sekiz yaşında olduğu için buna yasal diyorlar."

"Neredesin?" Motorun sesi kesilmiş gibiydi.

"Merak etmeyin. Diğerleriyle birlikte Thrasher'ların evindeyim. Zack'i tutukladılar, Greg de kefaletini ödemeye çalışıyor."

"Tanrım..."

"Biliyorum. Yine de iyiyim. Sadece bunu benden duymanı istedim. Haberlere çıktık."

"Rosa aradı ama görmezden ." Annesinin kız kardeşi nedense her zaman ilk öğrenen olurdu.

"Tamam, ona mesaj atarım."

"Bu gece biriyle kalmaya çalış, tamam mı? Hemen eve geleceğim ama muhtemelen şafak sökene kadar olmaz."

" değil. Dikkatli sürün."

Jodi telefonu kapattıktan sonra Rosa Teyze'ye mesaj atarak güvende olduğunu ve başının belada olmadığını bildirdi. Banyodan çıktı ve mutfığa geri döndü.

Julian arka bahçeden içeri girerken.

Telefonuna bakıyordu. "Tamam, tüm bu basına rağmen ellerinde bizimle ilgili pek bir şey yok gibi görünüyor. Eğer suç teşkil eden bir tacizde bulunacak olsalardı, bunu başarmak zor olurdu."

Lucy koltuktan kalktı ve Julian'la mutfak adasında buluştu. Paige gözlerinde mesafeli bir bakışla kakaosunu yudumluyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Jodi sordu. "Bunu 'kolay' yapan ne?"

"Eğer Emily'ye Zack'i suçladıkları gibi fiziksel bir şey yapmış olsaydık." Lucy'ye baktı. "Ve muhtemelen görgü tanıklarına ihtiyaçları olacaktı."

Paige başını salladı. "Ama yapmadık. Biz hiçbir şey *yapmadık*." Julian ve Lucy'ye baktı, aynı fikirde olmalarını bekliyordu.

Araba ışıkları yemek odasının duvarlarına vurdu ve dördü de baktı. Jodi nefesini tuttu. Polisler miydi? Şimdi her biri için mi gelmişlerdi?

Kilitte bir anahtar döndü.

"Selam millet," dedi Greg Thrasher ön kapıdan, sesi yorgun ve sertti.

Jodi koridora fırladı, Paige ve Lucy de hemen peşindeydi. Zack ön kapıyı kapatıyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve güzel siyah gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve kırıışmıştı. Greg elini oğlunun omzuna koydu ve hepsine birden, "Hadi konuşalım," dedi.

Jodi'nin birden fazla Şükran Günü'nde akşam yemeği için Thrashers'a katıldığı büyük yemek odasına girmelerini işaret etti. Greg onları takip etmeden önce karısına sarıldı ve Zack'in yanındaki sandalyeye oturdu. Jodi ve Lucy onları izlerken Charity ve Paige de masanın baş tarafına oturdu. Julian kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

Greg, Paige'e başını sallayarak, "Cheryl'le görüştüm," dedi, "ama geri kalanınız ailelerinizi aradı mı?"

Jodi ve Lucy başlarıyla onayladılar. Greg Julian'a baktı. İç çekti ve ensesini ovuşturdu. "Paris'teler."

Julian tereddüt etti ve Charity, "Nina'yı arayabilirim. Birkaç saat içinde uyanmış olurlar." Julian reddetmek üzereymiş gibi görünüyordu ama yere bakarak başını sıkıca salladı.

Jodi'nin babası "En Az Karışan" ödülünü kazandıysa, Julian'ın babası da ikinciydi ama Ray Hollister'ın durumunda bunun daha çok ilgisizlikle ilgili olduğunu düşündü Jodi.

Greg gözlerini tekrar tüm gruba çevirdi.

Avukat sesiyle, "Savcı, Zack'i cezai taciz ve yasal tecavüzle suçlamak için yeterli kanıtı sahip olduklarını düşünüyor gibi görünüyor," dedi.

Lucy onun yanına doğru kayarak ellerini kucağına çekti ve sonra tekrar masanın üzerine koydu.

"Ne kanıtı?" Charity sordu, sesi incedi.

Greg, "Zack bana onun üzerinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi," dedi. "Emily ile seks yapmadı. Onu fiziksel ya da sözlü olarak taciz etmedi."

Jodi'nin gözleri Zack'e kaydı. Bakışları masa örtüsüne odaklanmıştı. Alt dudağı titredi ve onu ısırdı.

Greg devam edemeden Jodi onun sözünü kesti. "Bir günlük var."

Altı çift göz ona baktı. Devam etmeden önce Zack'e baktı. "Maureen Mills'e rastladım ve bana bazı şeylerden bahsetti.

Bir dergide öğrendiği şeylerle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Yani Zack'in sözüne karşı bir günlük mü? Ciddi misin?" Lucy arkasına yaslandı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Bahsettiği günlükte ne vardı?" Greg ona sordu.

Jodi öne doğru oturdu. "Tek söylediği Emily'nin Nisan ayında kendini öldürmeye çalıştığı ve benim onu bundan vazgeçirdiğim."

"mı?" Greg'in gözleri kıza dikilmişti.

Jodi kendini mikroskop altındaymış gibi, Dedektif Harding'le birlikte karakola geri dönmüş gibi hissetti. "Kesinlikle hayır."

Greg parmaklarını masaya vurdu.

"Neden bize söylemedin?" Paige yumuşak bir sesle söyledi.

Jodi ona döndü. "Yani, bu doğru değil, o yüzden düşünmedim..." Yardım için Zack'e baktı ama o masanın üzerindeki ellerine bakıyordu.

"Bir günlüğe dayanarak gerçekten suçlamada bulunabilirler mi?" Julian sordu.

"Hayır. Bir günlüğü çapraz sorguya alamazsınız. Daha fazla kanıt ihtiyaçları var. Yani olduğunu düşünüyorlar." Greg boğazını temizledi. "Hepiniz hakkında kanıtları olduğunu düşünüyor olabilirler."

Masanın üzerine soğuk bir sessizlik çöktü. Jodi'nin zihni hızla çalıştı. Yani Harding günlüğü polis onları sorguya çekmeden önce almıştı ama Zack'i o gece tutuklamamışlardı, bu da o zamandan beri daha fazla kanıt elde ettikleri anlamına geliyordu.

Paige'in sesi gergin sessizliği bozdu. "Ellerinde kanıt olup olmadığını nasıl anlayacağız? Bizi tutuklayacaklar mı?"

"Tam olarak değil. Bence Zack'in bu gece tutuklanması göstermelikti. Nöbetten önce duyurulmasını istediler. Hepinizi kameraya çekmek istediler ve bunu başardılar."

Jodi bu gece kalabalığı tarayan Dedektif Harding'i düşündü. Haber ekipleri üç aydan fazla süredir ölü olan bir kız için tutulan nöbeti haber yapıyordu. Greg o gece karakola Zack'i almaya geldiğinde Harding'in yüzündeki sırtışta bir şey vardı. Bu onun için kişiseldi. Bu bir oyundu.

"Şu anda dördünüz hakkında kamuya açık bir kayıt yok," diye devam etti Greg, "ancak kayıtlara girdikten sonra bir duruşma hakkında bildirim alabilirsiniz." Omuzlarını geriye attı ve sesini alçalttı. "Savcının size karşı kullanabileceği aklınıza gelen *herhangi bir şey* var mı? Görgü tanıklarının ifadeleri, mesajlar, e-postalar-gerçekten *e-posta* kullanmadığını biliyorum ama..."

Jodi düşünmeye çalıştı. Emily'ye karşı hiç acımasız olmamışlardı. Onu etraflarında istiyorlar mıydı? Hayır. Bunu belli ettiler mi? Belki de? Lucy'nin Emily ne zaman davetsiz olarak öğle yemeğine katılsa gözlerini devirmek gibi bir alışkanlığı vardı ve Julian ne zaman alakasız konular açsa ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Ama Zack asla. Başını salladı ve konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

Bu Paige'in onu sık sık uyardığı bir şeydi. *Onu cesaretlendirme. Ona her zaman yanında olduğunu hissettirme.*

Jodi masanın etrafına baktı. Paige dizini zıplatıyor ve yanağını çiğniyordu. Zack'in dirsekleri masanın üzerindeydi, başı avuçlarının içine düşmüştü. Lucy dosdoğru Greg'e bakıyordu.

"Ondan hoşlanmadık," dedi Julian sonunda. "Bunun hakkında konuştuk. Belki birileri duydu ya da mesajları gördü ya da *ipucu aldı* çünkü onları her yere bırakıyorduk ve yine de o kız anlamadı."

"Onunla *herhangi bir* şekilde fiziksel temasta bulunan oldu mu?" Greg dedi ki. "Bir şeyler fırlatmak, ona çelme takmak, kitap çalmak-"

"80'lerde değiliz baba," dedi Zack, bütün gece söylediği ilk sözlerdi bu. "Artık insanların elinden kitaplarını almıyoruz."

"Çevrimiçi mi?" Greg devam etti. "Sohbet odalarınız ya da... ne bileyim, onunla ya da onun hakkında agresif konuşmalar yaptığınız *forumlar* var mı?"

Discord, TikTok, Snapchat, Instagram ve hatta X arasında, bunun gerçekleşebileceği pek çok yer vardı, ancak Jodi hiçbir şey düşünemedi.

"Ellerinde ne olduğunu nasıl öğrenebiliriz?" Lucy sordu.

"Yapamazsın. Senin bilmeni istemedikleri sürece olmaz." Greg derin bir nefes aldı. "Tamam, işte benim önerim. Bunu bir avukat ve Zack'in babası olarak söylüyorum. Ailenizi bu işe dahil edin. Bir avukatı bu işe dahil edin. Eğer mahkemeye çağrılırsan, bir avukatın hazır olmasını isteyeceksin."

Jodi dolar işaretleri gördü. Avucunu ovuşturdu.

"Bir sonraki tavsiyem - ve bundan hoşlanmayacağınızı biliyorum. Şikâyetten vazgeçme zamanı. Zack bana Müdür Robbins'in bu gece ne söylediğini anlattı. Atılma. Zorbalığın üzerine gidilecekmiş." Greg boğazını temizledi. "O okulda büyük bir güce sahip olduğunuzun farkındayım ama şimdi hava atmanın sırası değil. Haberler şimdiden sizi Thrashers olarak adlandırıyor. Bu Sacramento'da hızla yayılacak. Yapmak isteyeceğiniz son şey bu Pazartesi okula bir grup olarak dönmek olur."

"Ne demek istiyorsun?" Paige kaşlarını endişeyle kaldırarak sordu.

"Demek istediğim, yeni arkadaşlar edinmenin zamanı geldi. Elbette, hepiniz ama grup olarak değil. Ders programlarınızı ayırın. Bir şeyler yaparken yanınıza daha fazla insan alın." Her birine doğrudan baktı ve "Ama savcılık sizi zorbalılar ve suçlular olarak soruştururken Thrashers olarak var olmaya devam etmeyin" dedi.

"Baba. Bu bizim son senemiz." Zack başını ellerinin arasından çekti ve ona baktı.

"Hayır, o haklı," dedi Julian, ifadesi okunamaz haldeydi. "Ayrılmanız gerekiyor. Aynı anda en fazla ikimiz takılmalıyız."

Jodi ufkunun üzerinde kara bulutların dolaştığını hissetti. Beşinin ayrılması genellikle çizginin bir tarafında Paige ve Lucy'nin, diğer tarafında ise Zack ve Julian'ın yer almasıyla sonuçlanıyordu. Eğer "iki kişilik takımlar" oluştursalarsa, Jodi kendisinin seçileceğinden emin değildi.

"Bu onun siciline işlenecek mi? Tutuklama?" Julian sordu.

Jodi'nin dikkati Greg'e döndü ve o da başını salladı.

"Bu üniversiteyi etkileyecek mi?" diye sordu.

"Bu iş kontrolden çıkarsa olacak. Hepinizi etkileyecek."

Lucy boynunu kırdı ve Paige mümkün olduğunca dikkat çekmeden yanağındaki bir damla yaş sildi.

"Evet, tamam." Zack burnunu çekti. "Her neyse."

Jodi'nin göğsü onun için sızlıyordu. Sadece yatmak istiyor gibi görünüyordu.

"Yarın arayıp programımı değiştireceğim," dedi Lucy. "Birkaç işim var.

Reagan'la olan derslerden zaten çıkmak istiyorum."

"Artık Perşembe günleri tribünlerin altında buluşmayacağız," dedi Julian.

"Ve İşçi Bayramı'nda Tahoe'ye yapacağımız geziyi iptal etmeliyiz."

"Neden?" Paige söyledi. "Sadece... fotoğrafsız takılamaz mıyız?" Jodi'nin hissettiği kadar korkmuş görünüyordu. "Neden beşimiz sadece... sağduyulu olamıyoruz?"

Jodi onun çenesinin sallanışını izledi ve her sınıfta arkadaşları, bir sömestrde beş ders dışı projesi, hafta sonları gördüğü başka bir kasabada koca bir dans takımı olan Paige Montgomery'nin nasıl olup da yalnız kalmaktan bu kadar korkabildiğini merak etti. Sonra Jodi onun Burr'un önündeki sokakta gözlerinin nasıl çılgınca yardım aradığını, nasıl nefes alamadığını söylediğini, nasıl izlendiğini hissettiğini hatırladı. Belki de korktuğu yalnızlık değildi. Belki de *yalnız* olmaktı.

Lucy ayağa kalktı. "Hayır, bu doğru. Değişiklik yapmak zorundayız." Sesi kararlıydı ve Paige başını sallayarak kabul ediyor gibiydi. "Eve gidip babamla konuşmalıyım," dedi Lucy. "Amcam bir savunma avukatı."

Julian ve Paige eşyalarını almak için onu mutfağa kadar takip ettiler.

"Jodi, seni bırakmamı ister misin?" Greg sordu.

Boş evini ve telefonuna bu geceki nöbetle ilgili gelen milyonlarca bildirimi düşündü.

"Kalabilir, değil mi?" Zack sordu. "Sabah onu eve götürebiliriz, değil mi?" Gözleri kızarmıştı.

Greg kabul etti ve onun için bir misafir odası hazırlamak üzere yemek odasından ayrıldı. Jodi masanın karşısından ona usulca gülümsedi ve sonra mutfağa gitti.

Zack kapı aralığından diğerleriyle vedalaştı ve Jodi bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesini doldururken boğazındaki yumruyu yuttu.

Arkasında ayak sesleri duydu ve mutfak adasına yaslanmış Zack'i görmek için döndü. Ellerini sildi ve onunla yüzleşti.

Ağzı açıldı, sanki boğazı hareket etse söyleyecek sözleri varmış gibi. Sert bir iç çekti.

"Özür dilerim," dedi burnunu çekerek. Avuçlarını gözlerine bastırdı ve yüzünü tokatlayarak uyandırdı. "Tüm için özür dilerim. Dinlemeliydim

ona karşı nazik olmayın dediğinizde hepinize."

Jodi'nin nefesi göğsünde sıkıştı ama yine de "Emily ile yattın mı?" diye sordu.

Başını salladı, gözleri acıyla kırıyordu. Sesi "Hayır" kelimesini boğuk bir şekilde çıkardı. Sonra ona doğru uzandı, yüzünü boynuna gömdü. Nefesi teninde sıcaktı ve kolları kaburgalarını sıkıca kavırıyordu.

Ağlarken ona sarıldı ve bu anın, hayatı parçalara ayrılırken özleyeceği her şeye değmesini umdu.

Yedinci Bölüm

Sabah yedide Hank Dillon Corolla'sıyla Thrashers'ın doğru yola çıktı. Jodi pencere kenarındaki koltuktan kalktı ve Zack'e veda etmek ve bir şeye ihtiyacı olursa araması için bir mesaj gönderdi. Yolcu koltuğuna kaydı, kemerini bağladı ve babasının ondan her cevabı almasına izin verdi.

O sabah babası liseden avukat olan ama ceza avukatı olmayan bir arkadaşını aradı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onları nelerin beklediği konusunda ikisinin de içini rahatlattı.

"Sadece medya, eğer varsa," diye hoparlörden onlara güvence verdi. "Eğer polisler kapıya gelirse hemen bir avukat çağırın, ama dün gece Jodi'yle ilgili ellerinde bir şey yoksa, ellerinde bir şey yoktur. O daha reşit değil. Bu işi karıştırmak istemeyeceklerdir."

Hank not alırken Jodi ikisi için yumurta pişirdi.

Bütün gün diğerlerinden haber alamadı. Paige öğleden sonra Snapchat gruplarına kedisinin bir fotoğrafını gönderdi ama Zack sessizdi. Muhtemelen kimya dersinden kaldığı için cezalıydı ve bu nedenle Greg tarafından dikkatle izleniyordu.

Pazar gecesı dolabından Pazartesi gününün kıyafetlerini çıkardı. Lucy'nin ona aldığı bir jean ceket, Zack'ten Skechers, Paige'den bir kolye. Arkadaşlarının küçük şekillerde de olsa yanında olduğunu hissedebiliyordu.

Hank akşam yemeğı için taco yapmıştı ve her şeyden bu kadar rahatsız olması neredeyse hoştu; içkiyi unutmuş, bir kutu Bud'dan başka bir şey içmiyordu.

Yatma vakti geldiğinde Jodi, Snapchat grubundaki Lucy'ye programını değiştirip değiştirmediğini sormadan önce boş bildirimlerine baktı.

ya julian'la hala İngilizcem var, ama diğer her şeyi değiştirdim

sizinle drama yok jo. Üzgünüm.

Jodi telefona baktı. Drama dersine bile girmek *istemedi*. Paige yaptı. Sonra Paige'in Model BM'ye ihtiyacı oldu, böylece sadece Jodi ve Lucy kaldı. Şimdi sadece Jodi vardı.

Yarın bırakmak zorunda kalacaktı. Sonunda bir ağaçla oynamak için geride kalmasına imkân yoktu.

★ ★ ★

Jodi Pazartesi sabahı otobüse adımını attığı anda, yılın geri kalanında bisiklet sürmeye karar verdi.

Sıra sıra dizilmiş sınıf arkadaşları ona bakıyor, bazıları soğuk, değerlendirmeci kaşlarını kaldırıyor. Jodi çoğunun yüzünü üç gece önce haberlerde gördüğünü fark etti.

Arkaya doğru ilerledi, dolu koltukları geçti ve sonunda dudak halkası ve büyük kulaklıkları olan bir çocuğun yanındaki açık koridora düştü.

Daha önce de kendisine bakılmıştı, çoğunlukla kıskançlık ya da -Jodi'nin varsaydığı gibi- şaşkınlıkla. *Nasıl bir Thrasher olmuştu?*

Ama bu farklı hissettirdi.

Otobüs gümbürdeyerek okulun önünde durdu ve o da itilip kakılmasına izin vererek ılık sabaha karıştı. Kalabalığı yarararak üç yıldır sahip olduğu dolaba doğru ilerledi. Paige'in dolabı ikinci sınıftan beri onunkinin hemen yanındaydı ama Jodi şifreyi çevirip kilidi açtığında içinden pembe bir not düştü.

Dolabımı değiştirdim. 😊 İngilizce'de görüşürüz.

Jodi gözlerini dikip baktı. Paige'in kesin ama çiçekli harfleri yersiz görünüyordu. Notu buruşturdu ve cebine tıktırdı.

Her şey yerli yerinde değildi. Son sınıfın kabus versiyonu gibiydi. Hiçbir zaman "popüler" olmayı hedeflememişti. Lise filmlerindeki çocuklar gibi tüm amacı bu değildi. Belki popüler *kalmayı* amaçladığını söylemek daha doğru olurdu ama aslında tek amacı Zack'le birlikte olmak, ihtiyaç duyulmak ya da istenmektir. Senyora Barnett'in sınıfına girene kadar tüm bunların kusurlu olduğunu görmemişti.

Jodi'nin yeni arkadaşlar edinmeye ihtiyacı yoktu. Hem de hiç. Elbette, birinci sınıfta Lucy ve Paige'le tanışmış ve onları tanımak zorunda kalmıştı ama bunların hepsi Zack'in işiydi.

Jodi'nin arkadaşlık ettiği son kişi balo gecesi kendini öldürmüştü.

Pencereye yakın bir yere oturduğunda bu sınıftaki herkesi tanıdığını fark etti ama aslında kimseyi *tanıdığından* emin değildi. Zack burada olsaydı, ona yıllar içinde edindiği bilgileri fısıldayabilir, örneğin Michaela ve Tom V.'nin neden ayrılmış gibi göründüklerini sorabilir ya da Naomi'ye diş tellerini ne zaman çıkardığını sorabilirdi. Ama Jodi Naomi'ye diş tellerini sorsaydı, muhtemelen iki yıl önce çıkardığını söylerdi, *fark ettiğin için teşekkürler*.

Jodi İngilizce dersine girdiğinde Paige çoktan ön sıraya oturmuş, etrafındaki sıralarda oturanlarla sohbet ediyordu. Jodi'ye sıcak bir gülümseme verdi ama konuşmasını kesmedi.

Dersten sonra Paige kapının dışında onu bekliyordu ve Jodi neredeyse şaşkınlıktan sıçrayacaktı.

"Selam, bebeğim! İlk günün iyi geçti mi?" Paige ona bir sakız uzattı. Jodi başını salladı. "Zack'le öğle yemeği yemek güzel, gözden uzak bir yer bulmaya gidiyorum. Şu ana kadar gerçekten zor bir gün geçirdi. Bir sürü bakış ve fısıltı, bilirsiniz. Bu yüzden onunla birlikte olacağım ama yarın istersen sahadaki ağacın altında oturabiliriz!"

Jodi cevap veremeden Paige gitmiş, kafeteryaya doğru giden kalabalığın arasına karışmıştı.

Sırt çantasından bir granola bar çıkaran Jodi, akıntıya karşı mücadele etti ve ders programını değiştirmek için ön büroya yöneldi.

Resepsiyon görevlisi Bayan Tamblen ön tarafta telefonla konuşuyordu, bu yüzden Jodi beklerken barını ısırды ve çiğnedi. Gözleri gelen kutularında, birinci sınıf öğrencilerinin *hoş geldin* paketlerinde ve üzerinde neşeyle "*Tekrar Hoş Geldiniz!*" yazan panoda gezindi.

"Jodi, ne?"

Bakışlarını tekrar Bayan Tamblen'e çevirdi ve onun kendisine sırtarak telefonu kapattığını gördü.

"Merhaba, beşinci dersimi değiştirmek istiyorum. Bu seçmeli bir ders ve başka ne alabileceğimi görmek istedim."

"Oookay," Bayan Tamblen sisteme adını yazdı ve bilgisayar gözlüklerini burnuna geri yerleştirdi.

Oliver Burns, diğer birinci sınıf malzemelerinin yanına koyduğu yeni zımbalanmış bir yığın paketle yan ofisten çıktı. Saçları artık sarıydı.

"Drama mı? Emin misiniz? New Helvetia'nın tiyatro bölümü çok iyidir," diyerek Bayan Tamblen sözlerini tamamladı.

Oliver homurdandı ve kadın parmaklarını şıklatarak onu susturdu.

"Bayan Yaris'e bir sorayım." Bayan Tamblen ayağa kalktı ve ofisin arka tarafına doğru ilerledi.

Jodi, Oliver'ı ciltleri bir çırpıda doldururken, broşürleri ön kollara yerleştirirken ve zarafetle delik açarken izledi.

"Ofis asistanlığı dönemine mi giriyorsun?" diye sordu.

Üzerinde çalıştığı dosyaya bakarak başını sallamakla yetindi.

Ağırlığını kaydırdı ve Okula Dönüş Gecesi için bir broşür aldı.

Babasının gideceğinden değil ...

"En başta neden kaydoldun?"

Hâlâ klasörlere bakıyor, halkaları tıklayıp açıyordu. Onunla gerçekten konuştuğundan bile emin değildi.

"Paige ve Lucy istedi. Ve şimdi ikisi de bırakmak zorunda kaldı."

Adam ona tepki vermedi. Tam kendisine sorulmamış bir soruya cevap verdiği için özür dileyecekti ki, "O kadar da kötü değil," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Drama. Program o kadar küçük ki sahne ekibinin de aynı dönemde kayıt yaptırması gerekiyor. Bayan Calloway ilk gün sahne çocuğu mu yoksa ekip çocuğu mu olduğunuzu soruyor ve ekip çocukları sadece tek satırlık replikler ve toplu şeyler yapmak zorunda kalıyor."

"Yani bir erkeği oynamak zorunda kalmayacak mıyım?" Sırttı.

"Olabilir. Ama bütün sömestr boyunca atölyede de çalışabilirsin."

Cebinden cep telefonunu çıkardı ve ilk başta, resimleri karıştırırken ona olan ilgisini kaybettiğini düşündü. Ama sonra telefonunu ona doğru uzattı ve ilk kez gözlerini kaldırdı.

"Geçen yıl *The Miracle Worker*'ı izledin mi?"

Başını salladı.

"Arka plan burasıydı."

Telefonunu aldı ve yeşil panjurlu, bulanık beyaz bir evin resmine baktı. Bir ağaç dalı, bir resim çerçevesi gibi üstten kıvrılıyordu.

"Bunun üzerinde mi çalıştın?"

Başını salladı. "O benim. Her gösteri için fon ve perukları ben yapıyorum." Telefonunu geri aldı ve omuz silkti. "Her zaman sanatçıya ihtiyacımız var." Ciltleri aldı ve yan ofiste gözden kayboldu.

Jodi onun ardından bakakaldı. Sekizinci sınıftan beri doğru dürüst sohbet etmemişlerdi. Eskiden iyi arkadaşlardı ve o zamanlar neyin değiştiğinden emin değildi ama bugün ona ulaşmıştı. Bir sonraki sömestr için programını düşündü. Oliver'ı gösterilerin afişlerinde hiç görmemişti ya da *Romeo ve Juliet* için tayt giymeye zorlanmamıştı. Gerçekten sadece resim yaparak kurtulabilir miydi?

Günlerinin geri kalanının yalnız derslerle dolu olması ve okul sonrası arkadaşlarıyla takılamamasıyla kıyaslandığında kulağa oldukça hoş geliyordu.

Bayan Tamblen ön tarafa döndüğünde, "Doğru," dedi. "Sanırım ben dramaya devam edeceğim."

"Harika!" Ellerini çırparak topuklarının üzerinde zıpladı. "Biliyor musunuz, Bayan Calloway tam bir profesyonel. West End'deydi!"

Jodi el salladı ve bir soda ile bir paket cips almak için kafeteryanın yanındaki otomata yöneldi, sanata gitmeden önce bunları banyoda yemeyi planlıyordu.

★ ★ ★

Bayan Calloway uçuşan etekleri ve uzun, boncuklu kolyeleriyle ürkütücü bir kadındı. Mücevherleri yürürken şingirdiyor ve Jodi'yi gördüğünde serulean gözleri parlıyordu.

"Jodi Dillon. Bunca zamandır nerede saklanıyordun?" Dudakları mordur ve sürekli yukarı doğru eğikti.

Jodi omuz silkti ve kendisine uzatılan ders programını kabul etti ama Oliver haklıydı. Herhangi bir vokal ısınma ya da enerji topu çalışması başlamadan önce ekipteki çocukların ayrılıp prodüksiyon laboratuvarında Doug'ı bulmalarına izin verdi.

Doug ellili yaşlarında tıknaz bir adamdı ve her on beş dakikada bir sigara içmek için dışarı çıkması gerekiyordu. Onlara sahneyi ve bazı temel güvenlik önlemlerini gösterdikten sonra onları sahne görevlileri, kostümcüler ve dekor tasarımcıları olarak ayırdı. İsimlerini öğrenmedi.

Jodi tüm bu süre boyunca Oliver'ın dirseğinin dibinden ayrılmamaya çalıştı. Onunla bir kez konuşmuş olması tekrar arkadaş olacakları anlamına gelmiyordu. Ama Doug onları çalışma masalarına gönderdiğinde, Oliver sahne tasarım ekibinin sorumluluğunu üstlendi ve hepsine Jodi'nin kendisiyle birlikte fon üzerinde çalışacağını söyledi.

Drama dersinden sonra Jodi koridordan ileri sanat dersine doğru yürümeye başladı ve Oliver'ın birkaç adım önünde, Doc Martens ayakkabılar giymiş, şortlu ve mor saçları olan Asyalı bir kızla yürüdüğünü görünce şaşırmadı.

"Ona, eğer yine Yunan korosunun bir parçası olacaksam seve seve sahne ekibine katılacağımı söyledim. Bir yılımı daha '*Hayır, Antigone, hayır!*' diye bağırarak harcayacağımı düşünüyorsa siktirip gidebilir." Mor-siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve Oliver'ın kendisi için açtığı sınıf kapısından içeri girdi. Oliver onun da girmesini işaret edince Jodi içeri süzüldü.

"Bu Nikita," dedi, sanki gerekli olan tek tanıtım buymuş gibi. Sanki *NIKITA* bir gün ışıklar içinde olacaktı gibi.

Günün sonunda otobüs durağına doğru ilerlerken Jodi, Paige'le İngilizce ve Julian'la anatomi dersi olduğunu fark etti (Julian ona bir bakış bile atmamıştı), hepsi bu kadardı. Zack ya da Lucy ile hiç dersi yoktu. Eğer öğle yemeğini birlikte yemeyeceklerse... Jodi onları ne zaman görecekti ki?

Ana kapıdan çıkarken, bir haber ekibi tuğla duvarın yanına kurulmuştu. Bir muhabirin yanında duran Reagan'la röportaj yapılmak üzereydi. Jodi durakladı. Reagan'a baktı, tanımadığı kız hakkında ne söyleyebileceğini merak ediyordu.

"Emily tam bir *hazineydi*. Gittiği için çok üzgünüm."

Muhabir sordu: "Bu okulda zorbalıkla ilgili çok şey söylendi. Emily'nin zorbalığa uğradığını gördün mü?"

"Kesinlikle. Onlara 'Thrashers' deniyor." Reagan'ın gözleri memnun bir gülümsemeyle Jodi'ye kaydı.

Jodi topuklarının üzerinde döndü ve otoparka doğru ilerledi. Reagan'ın Lucy'den nefret ettiğini biliyordu ama Jodi beşinden de nefret ettiğini söyleyemezdi. Soğukkanlıydı ama zalim değildi.

Jodi otobüs durağına ulaştığında otobüs gelmişti. İlk boş koltuğa oturan Jodi, AirPods'unu taktı ve müziğinde Gözleri yukarı kaydı ve *bir* anda nefesi kesildi.

Emily Mills otobüsün ön tarafında durmuş, oturacak bir yer arıyordu. Emily öne doğru bir adım attı ve Jodi kalbinin sıkıştığını hissetti. Gözleri odaklanamadı ve sanki suyun altından Emily'ye bakıyor gibiydi.

Ama saçları... farklıydı. Gözleri birbirine biraz daha yakındı. Daha gençti. Hayalet Jodi ile göz göze geldi ve sanki bir ray üzerindeymiş gibi koridorda ilerledi. Emily değildi. Hannah'ydı.

Onun yanından geçerken Jodi boğazına tırmanan safrayı yutarak ileriye bakarken tek bir şey düşünebildi: Hannah Mills kız kardeşinin turuncu ayakkabılarını, turuncu sırt çantasını ve en sevdiği mavi gömleğini almıştı.

-Ama ölü bile olsa Emily Mills kız kardeşinden daha canlı ve hayat doluydu. Hannah hayalet gibiydi.

Jodi durağa kadar otobüse bindi, sonra koltuktan kayarak indi, merdivenlerden tökezleyerek indi ve otobüs gözden kaybolur kaybolmaz bulduğu ilk çalı kümesinin içine daldı.

Sekizinci Bölüm

Sınıf öğretmeni ona yeni sağlık danışmanı Bayan George'dan bir not verdiğinde günlerden Perşembe'.

Jodi, bu haftaki boş zamanında seninle görüşmeyi çok isterim. İstedğin zaman gel.

Jodi dalgalanan harflere baktı, nabızı hızla atıyordu. Bir danışmanın konuşmak isteyeceği tek bir şey vardı.

Oraya varmak için acele etmedi. Oliver ofisteki masanın arkasındaydı ve birisi ofis telefonunda kulağını çınlatırken boşluğa bakıyordu. Jodi dikkatini çekmek için tezgâha vurdu ve rehberlik ofislerinin bulunduğu koridoru işaret etti.

Koridorda ilerlerken Oliver'ın dudakları kıpırdadı. "Demek Thrashers denen adamlardan biriyle röportaj yapmak istiyorsunuz, öyle mi efendim?"

Jodi durdu ve topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşti.

"Oh, onları tanıyor muyum? Elbette tanıyorum." Oliver sırtıttı ve o da kaşlarını çattı. "Çok popülerler. Ne yazık ki son olaylar nedeniyle medya konusunda yeni bir politikamız var Anladığınızdan eminim."

Muhabirin savunmasını dinlerken onu bir sinek gibi kovaladı. Jodi koridorda ilerlemeye devam etti ve Roseanne George'u bulana kadar isim levhalarına baktı. Kapı kapalıydı ve içeriden sesler geliyordu. Jodi duvar kenarındaki bir sandalyeye oturdu ve kapı kolu dönene kadar telefonunu karıştırdı.

"-her şeyin gireceğinden eminim. sevindim."

Jodi başını kaldırdı ve Hannah Mills'in mavi gözleriyle karşılaşınca dondu kaldı. Hannah onu gördüğüne şaşırmış gibiydi ama sonra hemen toparlandı. "Merhaba," dedi ve sonra Jodi gevşek bir kucaklamanın içine çekildi. Küçük bir hareket Hannah'nın narin kollarını kırabilir diye nefes almadı. Her şey ne kadar çabuk olduysa, Hannah da o kadar çabuk koridorda başını eğerek ilerlemeye başladı. Jodi nutku tutulmuş bir halde arkasından bakakaldı. Hannah Mills'e hayatı boyunca *hiç* sarılmamıştı.

"Merhaba, beni mi bekliyorsunuz?"

Jodi yerinden sıçradı ve Bayan George olması gereken kadına döndü. Otuzlu yaşlarında, kahverengi kıvrırcık saçlı ve büyük, kalın çerçeveli gözlüklü bir kadındı.

Sesini buldu. "Evet. Jodi Dillon."

"Oh, Jodi!" Bayan George'un memnun gülümsemesi, turuncu spor ayakkabılı bir kızın ardından ön kapının kapanmakta olduğu koridora bakarken parladı. "Hannah da tam senden bahsediyordu."

"Affedersiniz?" Kalbi küt küt atıyordu.

"Şu ana kadar okuldaki tek arkadaşının sen olduğunu söylüyor." Bayan George göz kırptı. "Ona göz kulak olmanız çok nazik bir davranış."

Jodi sadece başını salladı ve içeri girmeden önce Bayan George'un kenara çekilmesini bekledi.

"karar vermene çok sevindim," dedi.

"Bunun isteğe bağlı olduğunu bilmiyordum." Jodi, danışmanın ofisinin halini görünce gözleri yuvalarından fırladı. Köşelerde kutular, evraklarla dolup taşan dosya dolapları.

"Her birinize not gönderdim ama şimdiye kadar bir tek siz uğradınız."

"Kimin her biri?"

"Arkadaşlarınız. Thr-oh, sanırım bu şekilde bir araya getirilmekten hoşlanmıyorsunuz. Bir kişinin adını taşımanız ilginç."

"Aslında bu bizim seçimimiz değildi. Okulun geri buna karar verdi."

"İlginç!" Kahverengi gözleri gerçekten de ilginçmiş gibi parladı. "Peki ne zamandır grubunuzu bu isimle çağırıyorlar?"

Masasının üzerinde gevşek duran birkaç sayfayı topladı, açık bir klasöre doldurdu ve kapattı. Jodi yan tarafta *Mills, Hannah '28'i* gördü.

"Beni çağırmanızın bir nedeni var mıydı?" Jodi konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalışarak, "Beni çağırmanın bir nedeni var mıydı?" dedi. Hannah'nın neden kendisi hakkında konuştuğunu merak ederken midesi bulanıyordu.

"Kontrol etmek istedim. Halledilmesi gereken çok şey var - medya, arkadaşının tutuklanması. Bana nasıl gittiğini anlat."

Jodi, Bayan George'un gözlerinin derisinin altına girdiğini hissetti. New Helvetia Lisesi'nde geçirdiği onca zaman boyunca hiçbir danışman onu bu şekilde kontrol etmemişti ve bunun nedenini merak ediyordu. "Zor oldu," dedi Jodi dikkatle. "Herkes bize sırtını döndü."

Bayan George rahatlatıcı olduğunu düşündüğü bir konuşma yapmaya başladı. Jodi'nin gözleri buğulandı ve onun hemen ötesinde durdu. Köşede, yerde, ağzı bantlanmış bir kutu duruyordu. Yan tarafında *Emily Mills* yazıyordu.

"O da ne?"

Bayan George cümlesinin ortasında durdu ve başını çevirdi. "Emily'nin dosyaları.

Dedektifler bugün onları almaya gelecekler."

Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti süzüldü. "Ve sanırım dosyayı polisle de paylaşacaksın?" Jodi sert bir sesle konuştu.

Bayan George'un kaşları endişe içinde birbirine yaklaştı. "Vay, vay. Hiç de değil. Jodi, kendine ya da başkalarına zarar verme niyetin olmadığı sürece bu ofiste söylediğin her şey gizli tutulur."

Jodi'nin nefesi hızlandı. "Yani Emily Mills'in katil zanlılarını polisin gün sohbet etmek için ofisinize mi davet ediyorsunuz?"

Bayan George öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve sesini alçalttı. "Jodi, gözden kaçırdığım bir şey yoksa, kimse *kimseyi* cinayetle suçlamıyor. Senin herhangi bir şekilde suçlandığından haberim yoktu. Ben sadece arkadaşın Zack'in suçlandığını sanıyordum."

Jodi gözlerini kırıştıtarak ona baktı ve kalbinin dinlenmesini istedi.

Başını öne eğdi. "Cinayetle suçlanıyormuş gibi mi hissediyorsun? Okulda sana böyle hissettiren biri mi var?"

Jodi başparmağını avucunun içine bastırdı. Belki de aşırı tepki veriyordu. Ama belki de Bayan George bu okul ve Emily Mills hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gözleri köşedeki kutuya takıldı; Zack'e karşı sağlam kanıtlar içerebilecek bir kutuya. Hepsine karşı.

Bu ofisten ayrılmadan önce o dosyayı okuması gerekiyordu.

Paige'in ona hız cezalarından kurtulma konusunda öğrettiği her şeyi bir araya getiren Jodi, yüzünü buruşturmaya zorladı ve bir eliyle gözlerini kapattı.

"Oh, Jodi..."

Bayan George'un bir selpak kutusu bulmak için ofiste hareket ettiğini duydu. Arkasını döndüğünde, Jodi cebinden telefonunu çıkardı ve çevik parmaklarıyla yıllardır kullanmadığı bir kişiye yeni bir mesaj dizisi açtı.

George'u ofisinden çıkarabilir misin? 5 dakikaya ihtiyacım var.

Gönder tuşuna bastı ve Bayan George arkasını dönmeden hemen önce ekledi:

Bu Jodi.

"Al, tatlım." Çenesinin altında bir mendil belirdi ve Jodi telefonunu kalçasıyla koltuğun arasına sıkıştırdı.

"Berbat bir durum," dedi ellerine bakarak. "Haberler onu öldüresiye dövdüğümüzü söylüyor ve okul da buna inanıyor."

"I duyduğum o sen vardı arkadaşlar ile Emily. Öyleydi Orada zorbalık söz konusu mu?"

Jodi yukarı baktı. Bayan George'un başı sempatik bir şekilde eğilmişti.

"Ona zorbalık yapmadık," dedi dürüstçe. "Sürekli etrafımızda olmasından *hoşlanmıyorduk* ama ona kendini öldürmesini söyleyecek kadar da ileri gitmedik." Bayan George cesaretle başını salladı. Jodi bunu yüksek sesle söylediğinde neredeyse daha iyi hissettiğine şaşırды. Sanki patlamaya çok yakın bir şekilde doldurulmuş bir balon sonunda havasını boşaltmıştı. Ağzını açıp her şeyin dökülmesine izin vermenin ne kadar kolay olacağını merak etti - arkadaşlarının ona öncelik vermemesinden duyduğu hayal kırıklığı, Emily'yle ilgili pişmanlıkları, Zack'e olan sevgisi.

Ama onun yerine mendilini kokladı ve görevine yeniden odaklandı.

Jodi telefonunun titrediğini hissetmiyordu, bu yüzden o kutuyla ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Geri gelebilirdi, belki bir sonraki derse geçebilirdi. Julian'a kutu hakkında mesaj atabilirdi. Dosyayı öğrenirse kesinlikle içeri girerdi-

Kapı açılmadan önce kapı çalındı. Jodi arkasını döndü.

"Bayan George?" Oliver Burns kafasını içeri soktu. "Özür dilerim! Biri olduğunu unutmuşum."

Jodi'nin kalbi yerinden fırladı.

"Evet, birazdan işim bitecek-"

"Özür dilerim, Kia'nız var, değil mi? Tan?" Bayan

George şaşırarak durakladı. "Ah, evet."

"Park yerinde kahverengi bir Kia'nın etrafında cam kırıkları olduğuna dair bir ihbar aldım ve polisleri aramadan önce gidip kontrol edecektim."

"Aman Tanrım." Bayan George ayağa fırladı ve bir yığını devirdi. "Özür dilerim. Jodi, burada bekleyebilir misin? Çok önemlisiniz," diyerek omzunun üzerinden ofisten hızla çıktı. Oliver Jodi'yi yalnız bırakıp kapıyı kapatmadan önce kaşlarını kaldırdı.

Jodi sandalyesinden fırladığında kalbi küt küt atıyordu. Parmaklarıyla kutunun üst kısmını yokladı ama kutu bantlanmıştı. Bir saniye tereddüt ettikten sonra yakındaki makasa uzandı ve bantı üst kısmın tam altından eşit bir çizgi halinde kesti. Her şeyi yerine koyabildiği sürece kimse açıldığından şüphelenmeyecekti.

İçeride bir yığın dağınık evrak gördü. İlerleme raporları ve dönem sonu notları arasında uçan Jodi, önceki sağlık danışmanı Bayan Needlemeyer'in başlığının en üstte olduğu notları buldu.

Florence Needlemeyer, Sağlıklı Yaşam Danışmanı

***19 Ocak 2024 Emily
Mills-Soph***

NOTLAR:

Bayan Huberman Emily'yi ders arasında ağlarken bulmuş ve içeri getirmiş. Neden ağladığı hakkında konuşmadı. Gelecek Cuma kontrol için beni görmeyi kabul etti.

19 Ocak Jodi için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama yine de bunların çoğu ona bir şey ifade etmiyordu. Needlemeyer'in bahsettiği seansın notlarını bulmak istiyordu ama belki de doğrudan Zack'in adını aramak daha önemliydi.

Parmakları sayfaların üzerinde geziniyor, köşeleri geri çekiyor ve kelimelerin üzerinde hızla dolaşıyordu. Çok geçmeden Emily'nin Needlemeyer ile Cuma randevularına devam ettiğini keşfetti.

Emily'nin yeni arkadaşları var. Zackary Thrasher, Lucy Reed, vs. Onlar hakkında konuşurken heyecanlıydı. Geçen hafta babamla olan kavgasını sordum, hemen konuyu değiştirdi.

Jodi, Emily'nin babasıyla olan kavgasını öğrenmek için geriye dönme dürtüsüne direndi. Polisin yakında şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Maureen Mills'in Nisan ayıyla ilgili sözleri kulaklarında çınladı ve Nisan ayının ilk Cuma gününe kadar göz gezdirdi.

Paige Montgomery'nin bahar tatili planları hakkında konuştuk. Paige'e Hawaii'de katılıp katılmayacağını sordum. Emily henüz davet edilmediğini söyledi.

Kaşları yukarı doğru kalktı. Emily neden Paige'in onu Hawaii'ye davet edeceğini düşünmüştü ki? Jodi davet edilmemişti bile. Bu sadece Lucy'nin dahil olduğu bir aile gezisiydi.

Sayfanın altında, Bayan Needlemeyer köşeye bir şeyler karalamıştı:

Jodi Dillon hakkında takip edin

Gözleri adının üzerinde kekeledi. Bir sonraki Cuma gününe geçti. Kendisinden hiç bahsetmemiş. Needlemeyer'in neyi takip etmesi gerekiyordu?

Kollarının altında ter vardı. Yeterince zamanı olmadığını biliyordu. Jodi, bahar tatilinden sonra Nisan ayının son Cuma gününe döndü.

Konuşma okul ödevlerine odaklanmıştı. Zack'ten bahsedilmedi. Bugün Thrasher'da. Jodi Dillon onun en iyi arkadaşı. Ona Jodi'nin vücut dilini okumaya çalışmasını, görsel ipuçlarına bakmasını, Jodi'nin aynı hissediyor. Jodi'nin dünyada onu önemseyen tek kişi olduğunu söyledi. Detay vermedi.

Jodi an bile düşünmeden Mayıs ayındaki notlarının son sayfasını açtı.

Emily, Thrasher grubuyla baloya gidiyor. Paige M. onu limuzine davet etti ve Zack onunla yavaş dans edeceğini söyledi. Jodi Deniz kızı gibi mavi-yeşil bir elbise giyiyor. Çok heyecanlı. Julian H. kızlara uyması için ona bir çiçek sipariş edeceğini söyledi.

"Artık bir Thrasher" olduğunu söyledi. Bunun iyi bir şey olup olmadığını sordum. Takıntılı. Bu konuda dürtüklendiğinde sinirleniyor.

Jodi'nin kaşları çatıldı. Jodi'nin elbise rengi dışında hiçbirisi doğru değildi. Bu . Eğer polis bu anlatıma inanırsa.

Jodi ve arkadaşları Emily'ye tuzak kurmuşlardı. Parmakları titriyordu ve ayak seslerini dikkatle dinlerken kanı kulaklarına hücum ediyordu.

Jodi kutudaki sayfayı yırttı. Gözlerini sayfanın üzerinde gezdirdi. Bayan Needlemeyer'ın Emily için saplantılı ve öfkeli dediği tek yer burası mıydı? Polis bu değerlendirmeyi görmezse kendini ayağından mı vuracaktı? Umurunda değildi. Sayfayı dört kez katladı ve arka cebine koydu. Kutunun kapağı kolayca üstünden kaydı ve Jodi arkasına yaslandı.

sandalye, rahat görünmek için telefonunu çıkarıyor.

Oliver'dan gelen bir mesajda şöyle yazıyordu: **şimdi lottan geri dönüyorum.**

Gözleri kutuya kilitlendi. Sahip olduğu birkaç saniye içinde başka ne öğrenebilirdi ki? Emily'nin Şubat ayında babasıyla yaptığı kavga mı? Balo hakkında daha fazla şey mi? Emily'nin kendisi hakkında "takip edilmesi" gereken her ne söylediyse? Jodi'nin Nisan ayında Emily'yi intihar etmekten nasıl vazgeçirdiğine dair bir açıklama olabilir miydi?

Dizleri zıpladı. Kutuyu tekrar açmak zaman alacak ve zor olacaktı. Birden on dakika önce burada olan Hannah'yı hatırladı. Kapıdan çıkarken Jodi'ye sarılışını.

Hannah Mills'in dosyası hâlâ masanın üzerindeydi. Jodi ayağa fırladı. Dosyayı geriye doğru çevirdi ve Hannah'nın ortaokul transkriptini, birinci sınıf bilgisayar bilimi dersinden sınava girme talebini ve Hannah'nın yaz okumasını bitirmediğine dair bir not buldu. Jodi fotokopisi çekilmiş bir sayfa bulunca durdu.

Sacramento Polis Departmanı Olay

Raporu

Tarih: 11 Mayıs 2024

Dava No. 4512420

633 35. Cadde'deki 911 çağrısına yanıt. Arayan kişi cinayet ihbarında bulundu, olay yeri incelemesi intihar olduğunu gösteriyor. Arayan kişi Maureen Mills olarak teşhis edildi, ölen Emily Mills'in annesi, 16 yaşında.

Hannah Mills'in dosyasında neden polis raporunun bir kopyası vardı? Gözleri daktilo edilmiş metnin üzerinde gezinirken ikinci sayfada sarı renkle vurgulanmış bir bölüm buldu.

Cesedi bulunan merhumun kız kardeşi. Hannah Mills, 13 yaşında. Babasıyla birlikte sorgulandı. Hannah ortak banyonun kapısını çalmaya çalışmış ama Emily cevap vermemiş. Akşam 9:35 civarı. Yaklaşık 10 dakika sonra kapıyı açtığımda Emily Mills'i küvette baygın halde buldum. Hemen ailesini çağırdı.

Emily Mills'i muayene ettim ve nabzının atmadığını, vücudunun sıcak olduğunu gördüm.
Hayat kurtarıcı önlemleri denedim...

Tüyleri diken diken oldu. Okumaya devam ettikçe zihni sahneyi dolduruyor, raporu etrafına inşa ediyordu. Emily'yi küvette görebiliyordu. Sağlık görevlilerini görebiliyordu. Kendini bedeninin dışında hissediyordu. Jodi başını salladı ve şimdiki zamana geri döndü.

Çeşitli bilgiler: Pembe resmi elbise içinde bulundu. Elbise ve vücut nemliydi. İnceleme sırasında küvette sızıntı yapan musluklar değerlendirilmemiştir. Su için bir açıklama yok.

Ayak seslerini duydu. Dosyayı kapattı, dikkatlice masaya yerleştirdi ve kapı açılırken sıkılmış bir ifadeyle boşluğa baktı.

"Bunun için çok üzgünüm, Jodi! Neyse ki yanlış alarmmış."

Bayan George soluk soluğa görünüyordu ve Jodi gülümsemesine karşılık verirken babasının İrlandalı renginin yüzüne kan çekmediğini

"değil. Aslında öğle yemeği yemem gerekiyor ama bu gerçekten çok güzeldi Bayan George. Belki bir ara sizi tekrar görmeye gelebilirim?"

Yaşlı kadının yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Tabii ki! Sizinle daha fazla zaman geçirmeyi çok isterim."

"Teşekkürler. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bayan George kenara çekildi ve onu ofisten dışarı çıkardı. Jodi, katlanmış seans notlarının dış hatlarının belli olmamasını umarak gömleğinin arkasını poposunun üzerine doğru çekti.

Oliver bir telefon görüşmesi yaparken ona soğuk bir bakış attı. Oliver ona başını salladı ve sanat binasına doğru ilerledi.

Kalbi göğsünde çırpınıyordu. Birkaç şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Hannah'nın üç ay önce bir ceset bulduğunu düşünürsek, rehberlik bürosunun polis raporunun bir kopyasına sahip olmasının bir anlamı olduğunu düşündü.

Elbisesi ve vücudu nemliydi. Bu ne anlama geliyordu? Bayan Needlemeier'in notlarında yazanlar doğru muydu? Paige Emily'i sadece onu küçük düşürmek için mi davet etmişti? Paige böyle yapmazdı.

Julian, Emily'nin onlarla birlikte davet edilmediğini bildiği halde ona bir çiçek çiçeği almayı teklif etmiş miydi? Bu Julian'ın yapacağı bir şeydi.

Zack, Emily ile yavaş dans edeceğine söz vermiş miydi? Bir olasılık, ama Emily'ye eziyet etmek için değil.

Bir sonraki dersi için binaya girdiğinde klima yüzüne vuruyordu. Emin olmak için Paige'e sorması gerekiyordu.

Ama aklında bir soru dönüp duruyordu.

Az önce bir polis soruşturmasını raydan mı çıkarmıştı?

Dokuzuncu Bölüm

Jodi Cuma günü okuldan sonra babasıyla birlikte makul fiyatlı bir ceza avukatı ile görüşmeye gitti. Miranda Perez, yoğun gözleri ve griye çalan siyah bukleleri olan zayıf bir kadındı. Jodi ona bildiği her şeyi anlattı - Needlemeyer'in şifonyerinin alt çekmecesinde sakladığı notların çalınan sayfası dışında - ve babası üç bin dolarlık avansı ayarlamayı kabul etti.

Eve sessiz bir araba yolculuğu oldu. Jodi paranın öylece ortaya çıkmayacağını biliyordu. Başka bir yerden alınacaktı ve o yer onun yetersiz üniversite fonuydu.

Paige'e izlendikten sonra otomatik olarak silinen bir Snapchat videosu gönderdi ve Paige'in Emily'yi yanlışlıkla limuzine davet ettiğini düşünüp düşünmediğini sordu. Paige de kendi videosunu gönderdi.

"Hayır, kesinlikle ," dedi Paige, arabada kendini filme alırken, güneş gözlüklerini takmış ve yola odaklanmış bir halde. "Geriye dönüp baktığımda, gerçekten de 'Emily' demeliydim. Kızım. Sen gelmiyorsun' demeliydim. Ama o etraftayken limuzin hakkında konuşmamak için çok uğraştım. Zack'in onunla slow dans yapacağını söylemesine gelince?" Paige sinyal lambasını yaktı ve derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, belki? O berbat biri. Onu seviyorum ama umursamaz biri."

Jodi de aynı fikirdeydi. Zack'in zalimce yapabileceği hiçbir şey yoktu. İnsanları aşağılamaktan hoşlanmazdı. Emily ve Thrashed olan diğer sınıf arkadaşları söz konusu olduğunda, onlara asla doğrudan gülmemişti. Emily'nin tuhaflığının komik olduğunu düşünmüştü ama bununla dalga geçmemişti. Zack her zaman eşek şakası yapmaya hazırdı, ama asla birilerinin sırtından şaka yapmazdı.

İlk haftasının nasıl geçtiğini sormak için ona mesaj attı ve sekizden sonra ona geri döndü, bu da Greg'in telefonunu akşam yemeğinden sonraya kadar rehin tuttuğu anlamına geliyordu.

Tuhaf. Kimin iyi davrandığını, kimin dedikodu peşinde koştuğunu anlayamıyorum.

Onunla buluşmak için birkaç ara bulmayı umarak ders programını sormaya çalıştı ama cevap vermedi. Hatta grup sohbetinde haftalarının nasıl geçtiğine dair mesaj atmayı bile denedi ama oradan da çok az yanıt alabildi. Her Snap'i, her DM'yi, her Discord başlığını Jodi başlatmış gibi görünüyordu. Kendini çok can sıkıcı, çok yapışkan hissediyordu. Kendini... neredeyse Emily gibi hissediyordu. Sanki kimse onu etrafta istemiyordu ama ona tahammül ediyorlardı.

Dönemin ikinci Cuma günü, aklı o gün gireceği ilk anatomi sınavındayken meşe ağacının altında oturmuş, krakerlerini atıştırıyor ve kanın vücutta izlediği yolla ilgili cevaplarını not alıyordu. Bir gölge güneş ışığını geçti.

"Hey."

Zack, başının etrafında ışıktan bir hale olan ve onu yalnızlıktan kurtarmak için gönderilmiş bir meleğe benziyordu. Ayakkabısını tekmelerken ona gülümsüyordu.

"Nasıl gidiyor?"

Omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. "Oldukça korkunç."

"Aynen." Kitabını kapattı ve onun oturabilmesi için sırt çantasını taşıdı.

"Kimya nasıl gidiyor? 4. Tur nasıl?"

Nefesinin altından küfrederek kendini katlayıp onun yanına oturdu. "İlk üç hafta her zaman iyidir. *Kovalent* kelimesi ortaya çıktığında kendimi tamamen kaybediyorum, bu yüzden Peter bu sefer müfredatın birkaç hafta ilerisinde çalışmamı istiyor."

Onun omzuna vurdu. "Biliyor musun, baban özel öğretmenlerine harcadığı parayı okula bağışlasaydı, geçer notlarını satın alabilirdi."

"Ona kelimenin tam anlamıyla bunu söyledim. 'Eğer bu kadar ödüyorsanız benim için SAT sınavlarına girecek birini bulabilirim' dedim." Bir elini yüzüne sürdü. "Ama Greg'i bilirsin. Bu onun için hiç komik değildi."

Jodi mırıldandı ve ona bir Ritz ikram etti. Yemek yerine parmaklarının arasında döndürdü.

"Seni görmedim," dedi Zack, tırnaklarıyla tuz tanelerini sıyırarak.

"Sanırım mesele de bu. Bunu yapmamamız gerekiyor."

"Beşimizi birden kastetmedi." Zack krakeri ikiye böldü. "Kendimizi kampüse yaymak zorunda olduğumuzdan değil."

"Evet, bu hafta kimse yakartop için beni seçmek için acele etmedi."

"Ben de öyle."

Jodi ona bir *Oh, gerçekten mi?* bakışı attı.

"Ciddiyim," dedi Zack. "Paige ilk iki gün öğle yemeğini benimle yedi. Julian bu hafta iki kez benimle okula geldi. Ama her gün öğle yemeği için yeni insanlarla tanışmak zorunda kalıyorum ve bu bana garip geliyor, anlıyor musun?" Ona baktı ve o da başını salladı. "Sanki benimle konuşmak istiyorlar ama eskisinden farklı bir nedenle. Geçen Pazar gününden beri Lucy'den haber almadım. Paige, Reagan'ın etrafında dolandığını söylüyor ama bilmiyorum."

Kalbinin sıkıştığını hissetti. "Özür dilerim. Herkesin bensiz eşleştiğini sanmıştım."

"Ben de." Dudaklarını birbirine bastırdı ve tarlaya baktı. "Kendinden uzaklaştığını sanıyordum."

"Perişan haldeydim. Oliver Burns ve Nikita ile öğle yemeği yiyordum."

Bir kahkaha attı. "Nikita kim?"

"Oh, göreceksin. Bir gün ünlü olacak, sadece ona sorun."

Birlikte gülümsediler ve bir süre sessizce oturdular. Sonra Jodi telefonunu çıkardı ve grup sohbetini açtı. "Bu akşam özel dersin var mı?"

"Evet, ama altıda işim bitiyor. Babam bir dava için

Modesto'da." "Mükemmel."

Beşine birden yazdı: **Bu gece arabayla mı geleceğiz? Arabada kalırsak kimse bizi görmez.**

Zack onun yanında mırıldandı ve film makarası emojisini geri yazdı. Lucy göz emojişi göndermekte gecikmedi. Sonra onun Fandango uygulamasını açtığını gördü. Adam kıkırdadı.

"Ne yapıyor?" diye sordu.

"Oh, adamım. Bundan nefret edeceksin. ."

Telefon ekranını görmek için eğilmeye çalıştı ama adam kolunu geri çekti. Adam ona doğru sırttı ve Jodi onun kirpiklerini sayabilecek kadar yaklaştı. Dudaklarına bakma içgüdüleriyle savaşıırken nabzının titrediğini hissetti. Zack'in gözleri yumuşamış gibiydi, neşe hâlâ oradaydı ama film seçimine değil, ona yönelmişti.

Sahanın öbür ucundan zil çaldı ve Jodi kalbini sakinleştirerek geri çekildi.

Zack ayağa fırlayıp ona elini uzattı ve Jodi bu temastan zevk aldı. Mutfağında ağlarken ona sarılmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Başka birinin ondan bu kırılganlığı alabileceğinden emin değildi ama *o almıştı*. Onun kendisine tekrar böyle ihtiyaç duymasını istiyordu.

"Dolabımdan kitabımı almam lazım, ama akşam görüşürüz!" Zack çıkarken omzunun üzerinden konuştu.

Jodi el salladı ve tarlada koşmasını izledi, onunla her gün beş dakika geçirip merak ediyordu.

Anatomi bittiğinde, arabaya servis planı hakkında yanıt vermeyen tek kişi Julian'dı. Sırt çantasının fermuarını çekerken Julian onun çalışma masasına yaklaştı.

"Bu gece geliyor musun?" diye sordu.

Sanki kız ekşi bir şeymiş gibi dudaklarını kıvırdı. "Bu aptalca bir fikir, Dillon. Gerçekten de Cuma gecesi kimsenin sinemaya gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"*Açık hava sineması*. Arabada olacağız-"

"Yemek almama izin yok mu? Ya da işemeye?"

Ona ters ters baktı. "Senin için boş bir su şişesi getireceğim." "Sikimi o kadar çok mu görmek istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

Julian Hollister'ın kendisine sinek gibi saldırmadığı hayatının ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Peşinden koşarken, kapının hemen dışında dirseğini yakaladı.

"Hadi ama Julian. İki haftadır sen de en az bizim kadar yalnızsın. Başka kimse sana tahammül edemiyor."

Ona doğru eğildi. "Öğle yemeğini tek başıma görüyor musun, Dillon?"

Yanaklarının ısındığını hissetti. Julian topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Ama Paige ve Lucy o gece saat yedide onu aldıklarında, Julian çoktan Zack'le birlikte yola çıkmıştı.

Yıllardır kullandıkları bir sistem vardı. Arabalı sinemadan iki blok ötedeki Denny's'de buluşuyor, üçünü kamyonetin kasasına saklıyor ve kasada sadece iki bilet parası ödüyorlardı. Jodi tanıdığı en zengin dört çocuğun bunu neden yaptığını bilmiyordu. Belki de sadece heyecan içindi, ama her halükarda beşinin kafayı çekerek ya da sarhoş olarak ya da Lucy kusana kadar Red Vines yiyerek geçirecekleri bir gece için kişi başı sadece üç dolardı.

Denny's'in otoparkına girdiler ve Julian'ın siyah kamyonetinin yanına park ettiler.

Piposundan çıkan duman çoktan kıvrılıp pencerelerden dışarı çıkmaya başlamıştı.

Zack'in arabadan inip Lucy'yi kollarının arasına almasını izledi. "Seni uzun zamandır görmemiştim," dedi Lucy'nin buklelerine doğru. Jodi başka tarafa baktı, gömleğini düzeltti ve Zack'i iki haftadır ilk kez gördüğünde ayakkabısına *yediği* basit tekmeyi düşünmemeye çalıştı.

Paige içeri girip kendisi için bir milkshake, grup için de patates kızartması sipariş ederken onları bekletti. Paige içerideyken Lucy kamyonetin kasasına çıktı ve Reagan hakkındaki soruları yanıtladı.

"Ne zaman Fransızca'ya girsem, birine doğru eğiliyor, fısıldıyor ve sonra susuyor. Belli ki saçmalıyor. Ve geçen Pazartesi onu haber ekibiyle konuşurken gördüm ama onu yayınlayan bir kanal bulamadım." Lucy içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Benden ne istediğini bilmiyorum. Emily Mills umurunda bile değildi, o halde nasıl bir nüfuz elde etmeye çalışıyor?"

"Bir açıklık gördü ve onu değerlendirdi," dedi Julian, kamyonun yan tarafına yaslanıp baldırlarını gererek. "Eğer aradan çekilirsen, voleybola başlama şans var, baharda ulusal yarışmalar, mezuniyet balosu..."

Jodi homurdandı. "Sence Reagan Matthews mezuniyet balosu kraliçesini kameralara yalan söyleyecek kadar çok mu istiyor?"

Julian kaygan bir gülümsemeyle başını ona doğru eğdi. "Aramızda asla aday gösterilmeyecek olan tek kişi söylüyor bunu."

İrkildi.

"Hey." Zack bir adım öne çıktı.

"Mezuniyet balosu kraliçesi mi olmak istiyorsun, Julian?" Lucy cooed. "İyi şeyler söyleyeceğim."

Julian omuzlarını silkeledi ve kamyonun önüne doğru yürüdü, onlarla işi bitmişti.

"Onun ne?" Lucy elini uzattı ve Jodi elinin içine girdi.

Onu.

Zack zayıf bir sesle, "Zor bir hafta geçirdi," dedi. "Bu bir mazeret değil. sık, ama-"

"Dün tutuklama belgelerimi aldım." Julian'ın sesi kamyonun diğer tarafından onlara doğru geliyordu. Jodi ve Lucy başlarını ona doğru çevirdi. "Bu doğru. Oğlunuz hapse girecek."

Lucy ayağa fırladı ve ona baktı. "Ne var? konuşma. Bu... Bu sadece şu anlama geliyor-"

"Bu şu anlama geliyor" -Julian diğer tarafta yeniden ortaya çıktı, park yeri çizgisinde yüksek bir tel gibi yürüyordu- "benim vakamı araştırmak üç kızinkinden daha kolaydı. Sonuçlandırması daha kolay." Sırtışı gözlerine ulaşmadı. "Demek ki Emily Mills'in günlüğünde benimle ilgili çok etkileyici şeyler varmış."

Jodi ona baktı, kalbi korku içinde çarpıyordu.

"Hayır," dedi Lucy, "Sacramento'daki postalar bok gibi, bizimkileri yarın alacağız demek. Kahretsin, eve gitmedim. Belki de çoktan almışımdır."

Jodi'nin aklı karışmıştı. Babası bütün hafta sonu Denver'a gidiyordu. Posta giriş katında olacaktı.

Belki de açık hava sinemasına gitmek kötü bir fikirdi. Julian haklıydı: Birlikte takılırken görülmemeliydiler.

Tam o sırada Paige, bir elinde milkshake, diğerinde bir to-go kutusuyla Denny's'ten koşarak çıktı. "Hadi yapalım şu işi! Cuma gecesi ve ben milkshaaaaake'imi aldım." Kalçalarını oynatıp hırlayarak söylediği sözler Julian'ın haberini bir süreliğine unutmalarına yetti.

"Kamyon mu yoksa Paige'in arabası mı?"

"Kamyon," diye koro halinde konuştular ve Jodi içini çekti. Kamyoneti açık hava sinemasına götürmek, Julian'la birlikte önde oturması anlamına geliyordu. Jodi *bir keresinde* Julian o kamyonetin kasasındayken park yerinden hızla çıkınca kendini kaybedip ağlamıştı ve artık Jodi'nin arkadaki üç kişiden biri olmayacağı anlaşılmıştı. Bu da arkada Zack, Paige ve Lucy'nin yuvarlanıp birbirlerine tutunacakları anlamına geliyordu.

Lucy, Paige'in arabasından altılı Meksika kolası şişelerini aldı ve Julian'ın kamyonetine yerleştirdi. Sonra üçü arkaya tırmandı ve bagaj kapağını arkalarından kapattı. Üzerlerine bir muşamba çektiler, gülerek Paige'den patates kızartması çalmaya çalıştılar ve Jodi Julian'a döndü.

"Benim sürmemi ister misin?"

Elinde anahtarlarla durdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Kafan mı güzel?" diye açıkladı.

"Henüz değil." Sürücü kapısını çekiştirerek açtı ve Jodi isteksizce yolcu tarafına geçti. Julian kamyonetini kullanmasına sadece iyi olduğunda izin veriyordu. Geçen yıl bir partinin dışında, üçüncü birasından sonra kamyona binmeyi reddettiğinde çılgık çılgıla kavga etmişlerdi ve

araba kullanmasına izin vermeyi reddetti. Zack devreye girip kendisi ve Jodi için bir Uber çağırmak zorunda kaldı ve Julian'ın istediğini yapmasına izin verdi.

Jodi, kamyon geriye doğru zum yapmadan hemen önce kemerini bağlamayı başardı. Birlikte sadece birkaç dakikaları vardı. Belki Jodi bundan bir şeyler çıkarabilirdi.

"Mahkemeye ne zaman çıkacaksınız?" diye sordu.

Julian ses düğmesine uzandı ve Denny's otoparkından ciyaklayarak uzaklaşırlarken müziği sonuna kadar açtı.

İki dakika sonra, bilet gişesi için sıraya girmiş uzun araba kuyruğuna girdiler ve önündeki araba yanaşmayınca Julian elini kornaya vurdu.

"Buna gerek var mıydı?" dedi dirseğini açık pencereden dışarı uzatarak.

Dosdoğru önüne baktı ve sonra camını açmak için düğmeye bastı. Kadın kolunu içeri doğru salladı.

Bilet gişesine yanaştıklarında, kendilerinden birkaç yaş büyük sivilceli bir adam camdan içeriye üstünkörü bir bakış attı ve "İki mi?" dedi.

"Evet." Julian *p*'yi patlattı. "Stephen King çifte film." Jodi inledi. Zack bundan nefret edeceğini söylemişti ve haklıydı.

"Birkaç dakika içinde başlıyor. Lot 3." Fişin çıktısını alırken Jodi'ye baktı. "Randevu gecesi mi?"

Dudağı kıvrıldı. Julian, "Emin olabilirsin," dedi. "İyi eğlenceler." Faturayı uzattı.

"Şüpheliyim. O bir bakire." Sırtışı yüzüne yayıldı ve kamyon gıcırdayarak ilerledi, Lot 3'e yöneldi.

Jodi kollarını kavuşturdu, boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "Bunu bilmiyorsun," diye ısırdı.

"Bunu *biliorum*."

"Konuşmuyorsun. İki haftadır kimseyle konuşmadım. Tonlarca seks yapıyor olabilirdim. Dersten kaçıyor, otoparkta, sanat malzemeleri odasında yapıyor-"

"Sen değilsin."

Arazinin taşlı, asfaltsız yolunda yavaşladı ve kadın şans eseri ona baktı. Adamın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı. Arabayı ön sıraya sürdü ve erken gelen tüm arabalara farlarını yakmak için arkasını döndü, kamyon kasası perdeye bakacak şekilde yanaştı.

"Sen bir pisliksin. *Bu* göze çarpıyor mu?"

Onu görmezden geldi, bir sürü korna sesinden sonra nihayet farlarını kapattı ve kadranı film sesine ayarladı. Jodi kamyonetten indi, etraflarındaki arabalara özür dileyen bakışlar fırlattı. Julian çok fazla göze batıyordu. Paige, Zack ve Lucy muşambayı üzerlerinden atıyor ve yolculuk hakkında gülüşüyorlardı. İçinden kıskançlık aktı ama yolcu koltuğunun arkasına sıkıştırılmış uyku tulumunu ve battanileri kaptığı gibi onu gömdü.

"Hiç patates kızartması kaldı mı?"

"Evet ama vıcık vıcık olmuşlar." Paige kutuyu uzattı ve içinde muhtemelen kırk ons votka bulunan bir Stanley fincanı çıkardı. Lucy ön taraftan cam kola şişesi paketini aldı ve Paige ile kendisi için votkayı karıştırmaya başladı.

Jodi bir avuç gevşek patates kızartması aldı ve kamyonetin kasasına tırmandı. Korku filmlerinden nefret ederdi ama onları izlerken savunmasız olmaktan daha da çok nefret ederdi. Kendini kamyonun ortasına sıkıştırdı, arka cama yaslandı ve *It'in* müziği başladığında bir battaniye kaptı. Paige onun yanına kaydı ve Lucy ile Julian sırasıyla tualete ve büfeye gittiler. Zack, Julian'ın piposunu yaktı.

"İkincisi ne?" diye sordu Paige'e. "*Bölüm İki.*"

"Siktir."

Paige güldü ve kolunu ona doladı. Lucy geri döndüğünde bir çocuk kanalizasyon ızgarasıyla konuşuyordu. Zarif bir dönüşle kamyonete atladı ve Paige'in kalçalarına yaslandı.

"Dördüncü dersi ne olarak değiştirdin Jo?" Lucy sordu. "Drama dersine takıldım."

"Gerçekten mi?" Paige sertçe ona döndü. "Eğlenceli mi?"

"Ben ekipte olmayı seçtim. Yani Juliet'i falan oynamayacağım."

"Almalısın! Kahretsin, o dersi almak istiyordum," diye sızlandı Paige. "Siktiğimin Tunus'u."

Jodi güldü. "Bu senin Model BM ulusun mu?"

Paige başını salladı ve patates kızartmasının sonunu bitirdi. Zack kendini tamamen filme kaptırmış, üçü sohbet ederken gevşek bir çeneyle onları izliyordu. Julian elinde sadece matarasının içindekileri için bir diyet kola ile döndü.

"Bize bir şeyler getirmeyi teklif etmen çok nazikçe, Julian," dedi Paige dikkatle. "Nacho yemek isterdim, teşekkürler."

"Bir değil Paige," dedi Julian kamyonun kasasına zıplayarak. Uzunlamasına yayıldı, bacaklarını kızlarınkinin üzerine uzattı ve kamyonun yan tarafına yaslandı.

Jodi gözlerini ekrandan ayırmamak için telefonunda bir oyun başlattı. Zack sigara içip Julian içki içerken Lucy ve Paige votkayı elden ele dolaştırıyordu. Tekrar aynı yerde olmak güzeldi. Ekranı izleyemeyebilirdi ama Paige'in AP Calculus hakkında yakınmasını ve Julian'ın öğretmenlerin taklitlerini yapmasını dinlemeyi tercih ederdi. Bunu özlemişti.

Paige yirmi dakika süren korkunç film müziğinden sonra ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Arabamı eve götürmek istemiyorsan ilk filmde sonra içmeyi bırakabilirim."

"Hayır, böyle iyiyim. Ama Julian bu konuda hıyarlık ederse Denny's'e kadar yürüyebilir miyiz?"

Paige başıyla onayladı ama Julian gözleri ekrandayken konuştu. "Eğer çeneni kapatıp filmi izlememe izin vereceksen kamyonu Denny's'e götürmene izin veririm."

"Oturup seni ayıltacak bir şeyler sipariş edelim mi?" Jodi kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Elbette." Dudaklarını pipetin etrafına doladı.

Zack bulutlu gözlerle onlara dönerek, "O kadar bekleyemem," dedi. "Atıştırmalık isteyen var mı?"

"Kırmızı," dedi Lucy hemen.

Paige yine annesiyle kavga ediyor olmalıydı çünkü ekstra peynirli nachos istedi. Julian'ın diyet kola içmesi sorun değildi ama Jodi onun cam gibi bakışlarını süzdükten sonra hepsinin paylaşması için bir kova patlamış mısır istedi.

Zack onunla gitmeyi teklif edince Jodi uzandı, yüzüstü yatarak ekrana baktı ama onu görmedi. Palyaçoğu görmezden gelip Rosa Teyzesine karşı oynadığı Yahtzee oyununa odaklanabilmesi için aç bu şekilde daha iyiydi. Müzik onu ürpertiordu.

Emily ile bir kez arabalı sinemaya gitmişlerdi. Mart ayında hava döner dönmez. Julian Paige ve Zack ile birlikte sürmüştü.

Jodi, arka koltukta battaniyenin altında hareketsiz durmazsa Emily'yi bagaja koymakla tehdit eden Lucy ile birlikte ön koltukta oturuyordu.

Jodi filmi hatırlamıyordu çünkü Emily sürekli konuşuyor, kişisel sorular soruyor, derinlere iniyordu. Paige'in hangi kapatıcıyı kullandığını, Lucy'nin en sevdiği Olivia Rodrigo şarkısını ve Jodi'nin Peanut M&M'leri mi yoksa Reese's Pieces'ı mı sevdiğini bilmek istiyordu. Ertesi hafta Emily okula iki ton koyu kapatıcıyla geldi. Dolabı "Vampir" şarkısının kesilmiş sözleriyle doluydu. Emily ne zaman Jodi' yanına otursa, bir paket Fıstıklı M&MS çıkardı, onları yırttı ve "Biraz ister misin?" dedi.

Emily'nin Julian'ı görmezden gelmesinin nedeni Julian'ın da onu görmezden gelmesi miydi, Jodi bilmiyordu. Julian ona karşı zalimce davranmaktan çekinmiyordu - konuşurken onun üzerinden konuşuyor, onu dışlamak için bilerek yanlış sayıyordu. Elbette Jodi'ye karşı hep böyleydi ama Emily etraftayken bu daha da yoğunlaşıyor ve hedef haline geliyordu. Jodi, Julian'ın Emily'ye zorbalık yaptığını söyleyebilir miydi? Muhtemelen. Ama Emily de ipucu alamıyordu.

Ekranda bir şey olmuş olmalıydı, çünkü arabalardaki insanlar bağırmaya ve gülmeye başladı. Jodi, aylarca kâbus görmekten korktuğu için bakmamak için kendini zorladı ve bunun yerine gözleri ekranın diğer tarafındaki, otoyola doğru uzanan elektrik direğine takıldı. Ampul titreyerek canlandı, sonra söndü. Tekrar tekrar.

Yukarıdan bir gıcırtı geldi. Ses kamyondaki hoparlörden gelmiyordu. Dizlerinin üzerinde doğruldu, ahşap iniltisinin, çıtırtının, gıcırtının kaynağını aradı. Film titreyerek ekrandan uzaklaştı, yukarı, yukarı. Uzaktan biri çığlık attı.

Film değildi. Perdeydi. Öne çıkıyorum. "Jodi!" Paige'in çığlığı kulaklarını deldi.

Film perdesi öne doğru düşüyor, tam üzerlerine geliyordu. Donup kaldı ama sırtına sıcak bir şey çarparak onu çenesinin üzerine sertçe düşürdü. Bir an için sadece çığlıklar ve film müziği vardı, biri onu kamyon kasasına bastırırken nefesi boynuna değiyordu.

Sonra yer gümbürdedi. Cam kırıldı. Paige çığlık atıyordu ve *Lucy'nin olduğu* ve araba alarmlarının çaldığı *yerde*.

Dilinde metalin tadını aldı ve Julian'ın acı dolu iniltisini dinledi. Karanlıktı. Sadece altındaki siyah kamyonu görebiliyordu. Gecikmeli bir çıtırtı ve arkalarında bir şey paramparça oldu. Paige hâlâ çığlık atıyordu.

Yüz kişi vardı.

Jodi nefes alamıyordu. Acı kaburgalarında, çenesinde zonkluyordu. Başını çevirdi, gözleri genişti ve bir şey arıyordu. Ekran tam tepelerindeydi. Lucy'nin ayakkabısı Jodi'nin iki adım solundaydı.

"Lucy!"

"Biz buradayız. Biz iyiyiz!" Paige bağırdı. "Julian?"

Sırtına yaslanarak titrek bir nefes aldı. Onu korumuştu. Yaralanmış mıydı?

"Julian!" diye daha güçlü bir şekilde bağırmaya çalıştı.

Ona doğru kaydı ve "Siktir!" diye bağırdı.

Sağında silah sesi gibi bir *patlama* oldu ve kamyonun kasası yana yatınca sıçradı. Lastik patlamıştı.

"Dışarı çıkabilir misin?" Lucy'nin sesi titriyordu.

Paige'in iniltisini duydu. Vücutlarının kaydığını. Lucy onunla birlikte hareket etmesi için fısıldıyordu.

Jodi'nin elinde hl telefonu vardı. Titreyen parmaklarıyla el fenerini açtı ve onlara ışık vermesi için yukarı bakacak şekilde yerleştirdi. Başını çok az eğebildi ama ekran yukarıda, beyaz ve uçsuz bucaksızdı, kamyonun kabininden geriye kalanlara doğru uzanıyordu.

Kamyon gıcırdıyordu, sanki her an pes edip kecekmiş gibiydi. "Julian, gidelim, tamam mı? ıkalım mı?"

Adamın boynuna doğru başını salladığını hissetti. Lucy kamyonun kasasından aşağıya, yanlarında karnının üzerinde sallanıyor ve Paige'e usulca mırıldanıyordu.

Jodi Julian'ın omuzlarının altından sıyrıldı ve ona doğru yan dönmeyi başardı. Arkasından Lucy toprağın üzerine düştü. Jodi'nin ağzı ıslaktı. Kolunu yüzüne sildi ve kolunu kanlı bir şekilde çekti.

"Neyin acıyor?" diye sordu Julian. "Hareket edebiliyor musun?"

Adam cevap vermeyince el fenerini ona doğru tuttu. Gözleri sıkıca kapanmıştı. Sol omzu, altına bir tenis topu saplanmış gibi garip bir şekilde kıvrılmıştı.

ıkık.

Paige kamyonun kasasından kayarak bir *gümbürtü* ve hıkırıkla indi. Jodi onlara doğru döndü, Julian'ı çıkarmak için bir plan yapmak üzereydi. Onları gördüğünde başının döndüğünü hissetti.

Kan Lucy'nin saçlarını ke eleştirmiş, boynundan aşağı damlayarak gömleğini lekelemişti. Paravanın altına çömelmiş olan Paige'i yerden kaldırıyordu. Paige tek ayağının üzerinde zıpladı, ayak bileği hafifçe havada duruyordu.

Lucy ve Paige paravanın alt kenarı ile toprak zemin arasında, uzaktaki otoyoldan gelen ışığın parladığı açıklığa doğru ilerlemeye başladılar. Yaklaşık yirmi metre uzaklıktaydı.

"Julian, onu yakaladın mı?"

"O "nun kendisi olduğunu anlaması bir anımı aldı. "Git," dedi Jodi.

Telefonunu kaptı ve kamyonun kasasından aşağı kayarak ıslak bir şeyin içinden geçerken el fenerini tuttu.

" ama. Bunu omuz olmadan da yapabilirsin."

"Nefes... alamıyorum," diye . "Belki kaburgalarım."

Jodi onun önünde diz çöktü, taşlı toprak dizlerine battıkça tışlıyordu. Telefonunu yere bıraktı, el fenerini kaldırdı ve adamın kollarının altına uzandı.  ekiştirmeye başlar başlamaz, kulağına doğru daha önce hiç duymadığı bir çığlık attı.

"Julian-"

"Dur." Nefes nefese kaldı. "Bırak beni. Jaws of Life gelecek."

Yüzünü sağlam omzuna gömmüş, ona bakmayı reddediyordu.

Bir kalp atışı boyunca düşündü, tek başına sürünerek dışarı çıktı ve yakındaki herhangi birine onun için geri dönmesi için yalvardı.

Diğer lastik patladı. Jodi sarsıldı ve sırt üstü düştü. Kamyon yan yatarken Julian inledi, üstlerindeki film ekranı gıcırdıyordu.

Uzaktan siren sesleri duydu. Biraz daha.

Jodi el fenerini kamyona çevirdi. Islak, kırmızı kan ona doğru parlıyordu. Lucy'nin mi? Yoksa Julian düşündüğünden daha mı yaralıydı? Belinin üzerinde kollarını ona dolayabileceği kadar boşluk vardı.

"Dillon, git."

"şehit olma, Julian. Bu sana yakışmıyor." Kamyonetin kasasına tırmandı. "Bacaklarını falan hissedebiliyorsun, değil mi?"

"Evet." Bir dizini büktü. "kullanamıyorum."

"Karın kasların hakkında konuşmayı kes, seni pislik," diye şaka yapmaya çalıştı ve yanıt olarak bir nefes sesi duyduğunu sandı.

Jodi kolunu adamın kalçalarına doladı ve onu yana doğru çekerek bacakları yatağın ucuna bakacak şekilde kaydırdı. Adam bağırdı ve Jodi çekmeye devam ederek delinmiş yaralar aradı.

"Jodi!"

İkisi de dondu kaldı.

Zack. "Julian!"

Sesi ön taraftan, Lucy ve Paige'in kaçtığı açıklığın yakınından geliyordu. Sirenler sağlarından bip bip ötüyordu.

Julian tekrar, "Git," dedi.

"Jaws of Life bir saatten önce burada olmaz." Kadın onu tekrar çekiştirdi ve adamın bacakları kamyonun altına düştü. Bir çılgılık attı ama ayaklarını yere bıraktı, kaburgalarını ya da omzunu kullanmadan kendini yataktan kaydırды.

Jodi telefonunu kaptı ve ışığı açıklığa doğru tuttu. Karanlıktı, sanki projektör durmuş gibiydi. Kaçış yolunu zar zor görebiliyordu ama Julian el fenerini kaptı ve koluna girdi. Bacaklarının onu takip etmesine izin verdi, kendini jöle gibi hissediyordu.

Sürünerek dışarı çıktıklarında Zack onları karşıladı, Julian kısa nefesler alıyordu. "Geldiler!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

Önce ona uzandı ama o başını salladı. "Julian daha kötü."

Zack ona uzandı ve yanlış yönden çekiştirdi ama onu dışarı çekmeyi başardı.

Jodi gözlerini kırptırıyor, havanın neden bu kadar karanlık olduğunu merak ediyordu. Sallanıyordu.

Islak bir şeyin içinden sürünerek geçmişti. Dizleri ıslanmıştı.

Ardından beyaz gömlekli bir yabancı belirdi ve "Bayan?" diyerek ona uzandı. Adam ona yardım etti ve kız ayağa kalkar kalkmaz arkasına baktı. Delinmiş ve çatlamış olan perdenin cılız arka kısmı, hâlâ bağlı olduğu birkaç ahşap kirişe asılı duruyordu.

"Yürüye bilirim" dese de acil yardım görevlisi onu sürükleyerek götürdü. Kelimeler kalındı.

Julian sol tarafındaki sedyede oturuyordu, gözleri geniş ve şaşkıındı, ona sabitlenmişti. Soracak yetmiş sorusu varmış gibi görünüyordu ama bunu yapmak için sadece bir nefesi vardı.

Biri bağıırıyordu. Sedyeyle kaldırılırken Zack onun yanındaydı. Julian'ı işaret etti.

"Çıkık omuz. Kaburgaları da. Nefes alamadığını söylüyor."

Onu dinlemediler. Başında beş kişi vardı ve onu arkasına yaslanmaya . Biri kalçasına bir şey sardı. Aşağı baktı.

Kotunun sağ bacağı siyahtı. Hayır, siyah değil. Kırmızı.

Dizinin birkaç santim yukarısında, eli büyüklüğünde bir cam parçası, karanlık sudaki bir buzdağı gibi dışarı fırladı.

Oh.

Jodi, ambulansa başını sedyeye yasladı. Başı sarsıldı ve sola döndü.

Film hâlâ oynuyordu, eskiden perdenin durduğu yerin arkasındaki ağaçlara yansıtılmıştı. Bir sokak lambası ona göz kırptı. Ve sonra söndü.

Onuncu Bölüm

Gözlerini beyaz bir odada açtı. Açık pencerelerde soluk keten perdeler dalgalanıyor, dışarıdaki ağaçta bir kuş ötüyordu. Doğrulduğunda serin çarşaflar uyluklarının üzerinden kayıyordu.

Emily yatağının ucunda oturmuş, ona gülümsüyordu. Çok geniş dişler ve soluk mavi gözler.

Parıldayan elini uzattı ve parmak uçlarını Jodi'nin koluna doğru uzattı.

"Seni koruyacağım."

Parmak uçları bir öpücük gibi tenine kondu. Ve içinden geçti.

Jodi beyaz bir odada uyandı. Sağ tarafta soluk mavi ve hareketsiz bir perde.

Solunda kalp monitörünün cıvıltısı ve sandalyede oturan Zack. "Selam."

Gülümseyerek öne doğru oturdu. "Bir şeyin yok. Sadece bayıldın."

Kaşlarını çattı ve uyluğuna bakmak için doğrulduğunda beynine parlak bir acı saplandı. Dişlerinin arasından tısladı.

"Hastanede çıkarmak için beklemek zorunda kaldılar. Femoral arterde olduğunu söylediler, bu yüzden çıkarmadan önce kana ihtiyaçları vardı."

Başını salladı ve kendini hissederek arkasına yaslandı.

"Julian?" "İki kaburgası kırık. Omuz çıkığı."

Derin bir nefes alan Jodi gözlerini kıstı. "Su topu mu?" "Altı hafta sürecek," dedi.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Julian Hollister su topu oynayamadığı için neden ağladığını bilmiyordu.

"Lucy ve Paige?" Gözlerini açtı ve gözyaşlarını geri kırıptı. "Paige'in bileğine şu anda bakılıyor. Muhtemelen sadece burkulmuştur ama emin oluyorlar. Lucy beyin sarsıntısı geçirmiş. Kazada başının kamyon kasasına çarptığını söyledi. Şakağı yarılmış."

Zack'in eli hâlâ kolundaydı, serumun hemen üzerinde. Zack'in sıcaklığına odaklandı. "Onu gördün mü?"

Başparmağı bileğine sürtündü ve tüyleri diken diken oldu. Adamın fark etmemesini umuyordu.

"Çığlık seslerini duydum ve kazayı görmek için tam zamanında büfeden döndüm."

"Başka kimse yaralandı mı? Arabalardaki diğer insanlar?"

Zack başını salladı ve Jodi ona inanamayarak baktı. "Julian'ın nasıl park ettiğini hatırlıyor musun?" Zack söyledi.

Yüzünü buruşturdu. "Sik gibi mi?"

"Birkaç araç daha enkazdan hasar aldı ve tamponları sıyrıldı ama o çok yukarıda olduğu için sadece kamyonu darbe aldı."

Jodi ona bakakaldı. "Bu delilik."

Başını salladı. "Buna garip bir kaza diyorlar. Babam şimdiden açık hava sinemasına karşı ne tür bir dava açılabilceğini araştırıyor."

Jodi kaşlarını çatarak yatağın içinde kıpırdandı. Yükseltmeler için ödeme yapamayacak kadar fakir oldukları için arabalı sinemanın dava edilmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Jodi'nin kendisi de bir ya da iki kez bagajda saklanarak pek de iyi olmayan kârlara katkıda bulunmuştu. Ama eğer arabalı sinemanın ihmali varsa, o zaman hastane masraflarının da karşılanması gerektiğini düşündü.

Hastane faturaları ve bunları kimin ödeyeceği fikri Jodi'yi dik durmaya zorladı. "Babam."

"O biliyor. Utah'ta. En iyi seçenek araba kullanmaya devam etmektir çünkü yarın sabaha kadar Salt Lake'ten uçak kalkmayacaktı."

Kalçasındaki acıdan ve babasıyla bir başka para konuşması yapma düşüncesinden dolayı yüzünü buruşturdu. Avukatlık ücreti konusunda zaten çok sinirliydi, evdeyken onunla neredeyse hiç konuşmuyordu ve konuştuğunda da dışarıda yemek ya da birlikte golf oynayamayacakları hakkında yorumlar yapıyordu. Jodi gözlerini kapadı ve boştaki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Ama teyzeni aradı. Yoldaymış." "Oh."

Rosa ve Jodi iyi anlaşıyorlardı ama Rosa, kız kardeşi Jodi'nin annesinin babasıyla evlenerek büyük bir hata yaptığını düşünüyor ve bunu her fırsatta dile getiriyordu.

"Julian biraz şokta bu arada." Bakışlarını ona çevirdi. "Şok mu?"

"Evet. Hemşirelere camı nasıl hissetmediğinizi, neden bu kadar hareketli olduğunuzu sorduğumu duydum." Zack güldü. "Bence gerçekten etkilendi. Sana bir hayat borcu falan olabilir."

Jodi burnunu kaşıdı. "Pek sayılmaz. Jaws of Life gelene kadar birkaç saat orada yatabilirdi."

Zack yutkundu ve yere baktı. "Şey... Paige ambulansa en son bindirilen kişiydi. Julian'ın ambulansı ayrıldıktan hemen sonra birkaç kirişin daha koptuğunu söyledi. Perde çökmüş, *daha fazla*." Başını kaldırıp ona baktı. "Eğer hâlâ orada olsaydı, ölmüş olabilirdi."

Jodi gözlerini tavana dikti. "Ona bana bir hediye kartı almasını söyle ve bu işi bitir."

Zack güldü. Sandalyesine geri oturup elini çekti ve kızın kolu daha soğuk hissetti.

"Bu garip mi?" dedi. "Birbirimizden uzak durmamız gerekirken, bir araya geldiğimizde neredeyse ölüyor olmamız?"

Jodi kıkırdadı. "Yani, haksız değilsin." Sırıttı ve başını ona doğru çevirdi.

Ciddi bir düşüncenin içinde uzaklara bakıyordu.

"Korkunç bir kazaydı," diye tekrarladı.

Başını salladı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Ya da karma."

Gözlerini kırıştırdı. Ona buna ne zaman inanmaya başladığını soramadan, topukların muşamba üzerindeki tıkırtısı Rosa Teyze'nin varlığını duyurdu. Perdeleri arkaya attı, Jodi'nin ne kadar solgun olduğunu görünce nefesi kesildi ve Zack el sallayarak veda ederken taburcu işlemine başladı.

Rosa Rodriguez göz korkutucu bir yaratıktı. Yağmur çamur demeden topuklu ayakkabı giyer, siyah bukleleri ve tertemiz kaşlarıyla çevredeki tüm gözleri üzerine çekerti.

otuz dokuz yaşında. Jodi her yıl doğum gününde Paige'in kıskançlıktan çılgık atmasına neden olan makyaj malzemeleri ve parfüm şişeleri alıyordu.

"O açık hava sineması çok tehlikeli. *Ben* oraya gittiğimde o ekranların ne kadar çürük olduğunu hatırlıyorum."

Jodi, Rosa'nın arabasının ön koltuğunda oturuyordu, kanlı giysileri yerde bir torbanın ve üzerinde hediyelik eşya dükkanından aldığı hastane eşofmanları vardı. Kalçasındaki dikişler on beş santim uzunluğunda, kötü ve çarpık bir yara izi bırakacaktı.

Rosa atıp tutarken Jodi "baban" kelimesini yakaladı ve koltuğuna geri oturdu.

"Ondan haber aldınız mı?" diye sordu.

"Reno'dan mesaj atmış," dedi Rosa, tıpkı Jodi'nin babası söz konusu olduğunda gösterdiği öfke gibi kısa cevap vererek.

Howe ve Fair Oaks'un geçişini izledi ve Rosa'nın onu büyükannesinin evine götürdüğünü fark etti. Tabii ya. Neden eve tek başına gidebilsin ki? Jodi, J Street köprüsündeki inşaatın arasından geçerken derin bir nefes aldı.

Rosa, "O şehirde değilken erkek arkadaşınla dışarı çıkmaya izin verdiğine inanmıyorum," diye homurdandı.

"Erkek arkadaşım yok."

"Cuma gecesi iki çocukla birlikte bir kamyondaydın," dedi kesin bir ifadeyle.

"Onlar arkadaş."

Dilini şaklattı ve "Şimdilik" dedi.

Jodi gözlerini devirdi. Rosa arkadaşlarını erkek arkadaşına dönüştürmekte hiç zorlanmamıştı. Jodi on iki yaşındayken Rosa'nın dizinin dibine hevesle oturmuş ve onun Jodi'nin annesi ve kendisi hakkında anlattığı hikâyeleri dinlemişti; on beş yaşındayken kulüplere nasıl gittiklerini ve rock konserlerinin sahne arkasına nasıl davet edildiklerini. Jodi bunu dört gözle bekliyordu. Ama teyzesinin göğüsleri yerine, onun kalçalarına sahip olmuştu. Annesinin kalçaları yerine babasının karnını almıştı.

Büyükannesinin evi, üniversite kampüsünün diğer tarafındaki küçük bir mahalle olan River Park'ta iki yatak odalı şirin bir evdi. Rosa araba yoluna park etti ve onu eve kadar götürdü.

"Büyükannem uyuyor," dedi ön kapıyı sessizce açarak. "Hayır, uyumuyorum."

Büyükannesi televizyonun önündeki sandalyede oturmuş, reklamları izliyordu.

"Merhaba büyükanne." Jodi onun alnına bir öpücük kondurmak istedi ama büyükannesi eliyle onu durdurdu.

"Bir bakayım," dedi ve bacağını işaret etti.

Jodi alçakgönüllülükten vazgeçerek eşofmanını dizlerine kadar indirdi ama dikişlerin görüntüsü karşısında irkildi. Büyükannesi tısladı ve İspanyolca dua olabilecek bir şeyler fısıldadı. Jodi pantolonunu yukarı çekti ve büyükannesinin sandalyeden kalkmasına yardım etmek için uzandı ama büyükannesi elini geri itti. Daha altmış beş yaşındaydı ve kendisine yaşlı bir kadın gibi davranılmasını reddediyordu.

Büyükanne Anna Maria tanıdığı tek büyükanneydi ama hepsine yetecek kadar büyükanneydi. Size gizlice kurabiye veren, kaba şakalar yapan, göz kırparak elinize yirmilik sıkıştıran türdendi. Kocas, Jodi'nin annesinin ölümünden bir yıl sonra ölmüştü ve Jodi artık Rosa'nın yirmili ve otuzlu yaşlarında neden annesiyle birlikte yaşamak istediğini anlayacak yaşıydı. Gençken Rosa'nın neden evlenip taşınmadığını anlamamıştı; bir sürü erkek arkadaşı vardı. Jodi'nin hiç kardeşi olmamıştı ama bir yıl içinde kız kardeşini ve babasını kaybetmenin onu da korkutacağını fark etmişti.

Jodi'nin sabaha kadar Rosa'nın yatağında dinlenmesine izin verdiler ama Jodi bir türlü sakinleşemedi. Ekran çökerken Pennywise'in ekrandan gökyüzüne doğru uzandığını görmeye devam etti. Kulağında Julian'ın çığlık sesi. Sokak lambası titriyordu.

Zack haklı mıydı? Tekrar takıldıkları için cezalandırılıyorlar mıydı? Jodi bu aptalca fikri bir kenara itti ve Rosa'nın yastığına kıvrıldı. Zack herhangi bir haber ekibinden söz etmemişti ama Sacramento'daki arabalı sinemada meydana gelen korkunç kazanın haber değeri taşıyacağını varsayabilirdi.

"Thrashers "ın son manşetlerinden bu kadar kısa bir süre sonra tekrar öne çıkarılmayacağını umuyordu. Ama ertesi gün EMILY MILLS'İN KURBANLARI DRIVE-IN'DE YARALANDI manşetiyle uyandı. Julian'ın tüm profili, sutopu istatistikleri, Emily Mills davasına katılımı ve şu anki durumu yarım sayfayı kaplıyordu.

★ ★ ★

Julian Pazartesi günü okula gitmedi, ki bu en iyisiydi. en çok hırpalanmış olan oydu. Jodi ve Paige'in topallamaları çoktan dikkat çekmeye başlamıştı.

ve Lucy'nin saç çizgisindeki dikişler daha da dedikoduya değerdı.

Sanat dersi sırasında Oliver, Jodi'ye hikayeyi anlatması için yalvardı ve istemediğı hiçbir şeyi Tumblr ya da TikTok'a koymayacağına söz verdi. Nikita perçinlenmişti.

"Julian Hollister ne kadar kötü yaralandı?" Oliver kilini şekillendirerek sordu. "Kayıt dışı mı?" Jodi öyle deyince suratını astı ama başını salladı. "Julian Hollister'ın

Bu sezon su topu oynayacak."

Oliver omuz silkti. "Geçen yıl izlenmişti. İyi olabilir."

Ama öğleden sonra anatomi dersinde Julian'ın oturduğu koltuğa baktığında, onun da bu şekilde görüp görmediğini merak etti.

Haftanın geri kalanında anatomi dersinde onun için notlar aldı. Paige'e göre, Çarşamba günü okula gelmeye çalışmış ama öğle yemeğinde biri yanlışlıkla ona çarpmış. Kaburgaları o kadar kötü sarsılmış ki eve gitmek zorunda kalmış, çıkarken de şeker gibi Vicodin içmiş.

Jodi bisiklete binemiyordu, yoksa dikişleri açılacaktı ama Cuma günü okuldan sonra otobüse atladı ve ağaçlarla çevrili Fab Forties, "Cadılar Bayramı'nda büyük boy Snickers" bloklarındaki evine gitti. Garaj yoluna doğru yürürken Julian'ın evinin önünde yepyeni siyah bir kamyonet görünce alay etti.

Hollister'daki ev Sacramento'nun tanıdığı bir evdi; havuzlu ve bakımlı bahçeleri bir blok öteye kadar uzanan İngiliz Tudor tarzı bir malikane. Ronald Reagan'ın Kaliforniya valisiyken yaşadığı evdi. Aralarındaki en büyük ve en güzel ev olmasına rağmen, Julian'ın evinde hiçbir zaman parti vermez ya da takılmazlardı. Zack dışında kimseyi davet ettiği nadirdi. Jodi belki de ailesinin onu evi "tarihi açıdan korunmuş" tutması konusunda uyarmış olabileceğini düşündü.

Ray Hollister, Hollywood'da bir gündüz dizisi yıldızıyla tanışmış, ilk karısını terk etmiş, aktrisle evlenmiş ve sonra Julian'ı doğurmuş bir konut geliştiricisiydi. Jodi onu ya da karısı Nina'yı pek sık görmüyordu, bu yüzden Ray ön kapıyı açıp "Josie! Seni gördüğüme sevindim!" dediğinde onu düzeltme zahmetine girmedı. Ray Hollister sık sık düzeltilen biri değildi.

Julian'ı üst kattaki odasında bulmasını işaret etti ve Jodi daha önce sadece bir ya da iki kez gittiğı yolu izledi. Merdivenleri kıvrıla kıvrıla çıktı ve koridorun sonundaki odaya yöneldi, sevgi dolu aile fotoğraflarının ve Julian'ın GapKids için yaptığı çerçeveli katalog reklamlarının yanından geçti ve

American Eagle. Kapıyı çaldı ve cevap olarak "Ne" sesini duydu. Video oyunu silahlarının ve patlayıcıların sesi kapının altından dalgalandı.

"Ben Jodi," dedi, annesini falan bekliyorsa odasına girdiği için kendini garip hissediyordu.

Bir duraklama oldu ve video oyunları . "Jodi kim." Gözlerini devirdi ve kapıyı açtı.

Yatakta doğrulup oturmuş, gömleğini çıkarmış (neyse ki pantolonu üzerindeydi), bir elini saçlarında gezdiriyor ve kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu. Odası beklediğinden daha temizdi; yerde giysi yoktu, yatak yapılmış ve çarşaf lar sıkıştırılmıştı, yüzeylerde boş tabak ya da bardak yoktu.

Bakışlarını ona dikti. "Sen... düzenli misin?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, onun sorusunu duymazdan gelerek.

Sırt çantasına uzandı ve fotokopi yığını nı aldı. "Bu haftanın anatomi notları. Lucy bana son birkaç günün İngilizce notlarını verdi, ben de Becca Gardner'dan hesap öncesi notlarını istedim. Bugün kaçırdığın bir sınav vardı."

Desteyi ona uzattı. Adam sadece ona bakınca, sonunda onları yatağının üzerine bıraktı.

"Bir ödül ister misin?" dedi sertçe.

Geri çekilmek için ağzını açtı ama gözlerini adamın teninden sakınmak için gösterdiği özen işe yaramadı ve ilk kez adamın göğsünü gördü. Koltuk altından beline kadar olan sol tarafı mordu. Omzunun üstü de bir o kadar karanlıktı.

Yorumunu ısırarak geri aldı. "Pazartesi günü geri gelecek misin?"

Gözlerini ondan kaçırdı ve oyununu durdurdu. "Öyle diyorlar."

Jodi'nin göğsü boş hissediyordu. Belki birbirlerine söyleyecek bir şeyleri vardır diye düşünmüştü. Çılgınlıklarının boğazında bıraktığı ses ya da ona sadece gitmesini söylemesi. Adamın vücudu üzerini örttüğünde çenesinin kamyon kasasına çarpması.

Ama yanıldığını tahmin etti.

"Tamam. Pazartesi görüşürüz." Sırt çantasını aldı, kazayla sağ bacağına yaslanınca yüzünü buruşturdu. Otobüse kadar yürümek zorunda kalmamak için onu eve bırakması için bir Uber çağırma yı düşünüyordu.

"Kesik nerede?"

Arkasına döndüğünde onu izlediğini gördü. Sağ kalçasını okşadı.

"Nerede?"

"Um..." Başparmağını kot pantolonundaki dikişin üst kısmına yerleştirdikten sonra serçe parmağını alt kısmın on santim daha aşağıda olduğu yere doğru uzattı.

"Burası gibi."

Adam bacağına öyle sert bakıyordu ki, kız yanaklarının ısındığını hissetti. "İz kalacak mı?"

Başını salladı. "Evet, öyle diyorlar."

Gözlerini kızın bacağından ayırdı ve çenesi gergin bir şekilde oyununa geri döndü.

Jodi onun kapısında durmuş, kendini bağlanmış hissediyordu. Belki de onu suçluyordu. Perde inerken donup kalmıştı. Diğerleri gibi dümdüz olsaydı omzunu, kaburgalarını ve su topu kariyerini kurtarabilirdi.

Odasından çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve topallayarak merdivenlerden indi. Otobüse binene kadar, otobüs durağına doğru yürürken kot pantolonunun kanamaya başladığını fark etmedi.

On Birinci Bölüm

EYLÜL

Paige bir akşam ağlayarak onu aradı ve Jodi'nin kalbi duracak gibi oldu: "Evrak işlerim var. Hem benim hem de Lucy'nin. Emily Mills'i taciz suçu."

Paige burnunu çekti ve Jodi nefesini tuttu. "Bu da ne demek oluyor? Ne tür bir taciz?"

"Bilemiyorum. Bir hakimın karşısına çıkıp suçsuz olduğumuzu söylememiz gerekiyor" -sesi kırıldı- "ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum Jodi. Peki ya üniversite? Ne yapmam gerekiyor?"

Jodi onun ağlamasını dinledi, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verdi ve o gün üçüncü kez posta kutusunu kontrol etmeye gitti. Hâlâ bir şey yoktu. Her öğleden sonra postayı kontrol ediyor, bölge savcısının ofisinden gelen resmi görünümlü evrakı göreceği günden korkuyordu.

Paige'in topallığı geçtiğinden, Lucy ve Jodi'nin dikişleri alındığından ve Julian yeniden normal bir şekilde yürümeye başladığından beri okul bu dedikoduyu daha yeni bırakmıştı. Bu olay ortaya çıktığında bambaşka bir dramaya yol açacaktı.

Paige, "Ve Lucy'nin evraklarında tuhaf bir şey var," dedi. "Saldırıyla ilgili bir şey."

"Saldırı derken kastediyorlar?" Jodi'nin sesi kısıktı.

"Bilmiyorum. Lucy artık bu konuda konuşamayacağını söyledi. Babası ve avukatı onu kilitliyor."

Jodi, Lucy'nin ne yaptığını merak ederek Paige'in konuşmasına izin verdi. Emily günlüğüne ne yazmıştı?

Eylül ayının son haftasında, Jodi'nin babası Oregon'a giderken onu aradı. "Az önce telefonda görüştüm. Jodi ile görüşmek istiyorlar.

Sen. Miranda Perez'i aradım ve tek bir şey bile söylemek zorunda olmadığını söyledi. Seninle birlikte odada oturacak ve her şey bitene kadar 'Yorum yok' diyecek."

"Ve bu sorun değil mi? Reşit olmadığım için mi?" diye sordu, sesi çok yüksekti. Zihni dakikada bir mil koşuyordu.

"Miranda senin vasin olarak orada olacak. Tabii," diye durakladı, "yani, gelecek haftaki Florida seyahatimden vazgeçebilirim."

Jodi hemen, "Hayır, değil," dedi.

Para sıkıştıktı. Jodi her kuruşu kenara koyuyordu ve babası Miranda'nın avukatlık ücretinin bitmesine hazırlanmak için daha uzun vardiye alıyordu.

"Mahkeme tarafından atanan avukatlar gerçek mi, yoksa bu sadece bir televizyon olayı mı?" diye sordu. "Eğer sadece 'Yorum yok' diyorsa, o zaman belki de Miranda'ya ihtiyacımız yoktur."

"Zengin arkadaşların 15.000 dolarlık avansları sayesinde ellerini kollarını sallayarak gezerken senin o lanet olası adliyeye gösterişli bir stenografla girmene izin vermeyeceğim," diye çıkıştı.

Jodi yutkundu ve telefonda kamyonun motor sesini dinledi. "Evet, tabii ki." Derin bir nefes aldı, sesini yumuşattı ve konuşmayı tam olarak onun istediği yere yönlendirdi. "Miranda iyi olacak. Ben sadece sessiz kalacağım ve konuşmayı onun yapmasına izin vereceğim."

★ ★ ★

Jodi ertesi Pazartesi okuldan sonra Miranda'yla bir kafede buluştu. Savcılıkla randevusu saat dörtteydi ve o gün hiçbir şeye konsantre olamamıştı. Diğerlerini Snapchat'le aramış ve herhangi bir konuda sorgulanıp sorgulanmadıklarını sormuştu. Sorgulanmamışlardı. Julian, Paige ve Lucy'ye postayla suçlama evrakı gönderilmişti ve Zack tutuklandığında resmi olarak suçlanmıştı ama hiçbirini soruşturma ekibiyle bire bir görüşme yapmamıştı.

"varken neden benimle görüşmek istesinler ki? Benden ne elde etmeyi bekliyorlar?" diye sordu Miranda'ya.

"Bir şeyler bildiğini umarak baskı uyguluyor olabilirler. Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama unutma, sen yanlış bir şey yapmadın."

Jodi bunun doğru olduğunu umarak başını salladı.

"Öfkeli biri , değil mi?" Miranda lattesine gülümsedi. "Hayır, pek sayılmaz."

"O zaman bu çok kolay olacak. Dürüst olmak gerekirse, senden ne istediklerini ben de bilmiyorum, ama seni kızdıramazlarsa, o zaman alamayacaklar."

Miranda onları bej koridorlar ve asbestli havayla dolu adliye binasına götürdü. Dört rahatsız sandalyenin bulunduğu küçük bir lobi vardı ve Miranda ayakta durup telefonunu kontrol ederken Jodi bir tanesinin kenarına oturdu.

"Jodi Dillon."

Başını kaldırdığında karşısında Dedektif Harding'i gördü; kırmızı ruju, at kuyruğu ve sahte ayakkabılarıyla. Jodi'ye gülümsüyordu ama bu üç ay önceki kedi gibi gülümsemeden farklıydı. Bu kez içten ve cesaret verici bir taklitti.

Ayağa kalktı ve Miranda'yı tanıştırdı. El sıkışmalarını izledi. Sonra Dedektif Harding'i takip ederek büyük bir masanın ve kapıya bakan sandalyelerde oturan iki kişinin bulunduğu bir odaya girdi.

"Bunlar Bölge Savcı Yardımcısı Buechler ve meslektaşısı Henry Yang."

Buechler ayağa kalktı ve Jodi'nin elini sıktı. Gümüş rengi saçları ve kalın çerçeveli gözlükleriyle yakışıklı bir adamdı. Başka bir hayatta gözlük modeli olabilirdi. Yang notlarına devam etmeden önce başını salladı, floresan ışıkları köşeli çenesine tuhaf gölgeler düşürüyordu. Miranda önce Jodi'ye, sonra da kendisine bir sandalye çekti ve Jodi Buechler'in lacivert gözlerindeki tünellere bakmaya başladı.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Dillon. Dedektif Harding'in Temmuz ayında sizinle yaptığı görüşmeyi takip etmek için size birkaç soru sormak istiyoruz."

Miranda araya girdi, "Bayan Dillon'ın şu anda herhangi bir şeyle suçlanıp suçlanmadığını kayıtlara geçmesi için sorabilir miyim?" Jodi, Miranda'nın sert ve acımasız ses tonu karşısında neredeyse irkilecekti.

Buechler başını ona doğru eğdi. "Şu anda değil, hayır."

Yasal bir defter ve kalem çıkarmakta olan Miranda'ya hızlı bir bakış attı.

"Pekâlâ," dedi Buechler sandalyesinde öne doğru oturarak. "Bayan Dillon-ya da size Jodi diyebilir miyim?"

"Lütfen müvekkilime Bayan Dillon diye hitap edin."

Miranda'nın "avukat sesi" yeniden ortaya çıktığında Jodi kaşlarının saç çizgisine ulaşmasına izin vermemeye çalıştı. Notlarından başını kaldırmadı.

"Bayan Dillon," diye yeniden başladı Buechler. "Kaç yaşındasınız?"

Jodi Duraklatıldı. Ne zaman Miranda yapmadı söyle Hiçbir şey, o "On yedi" diye cevap verdi.

"Peki Emily Mills ile ne zaman tanıştınız?"

"New Helvetia'ya transfer olduğunda. Benim üçüncü yılım, onun ikinci yılı."

"Yılın başında mı? Yılın ortasında mı?"

"İlk dönem bir dersimiz vardı ama muhtemelen Ekim ayına kadar onunla konuşmadım."

Yang boğazını temizledi. "Ve bu Ekim 2023'te mi olacak?" "Evet."

Onun bir şeyler karalamasını izledi.

Buechler parmak uçlarını masaya vurdu ve devam etti, "Yani Emily ile konuşmadan önce tam bir buçuk ay onunla aynı sınıftaydınız. Bu sizin için olağan bir durum mu Bayan Dillon?"

Miranda, "Yorum yok," dedi.

Jodi yanağının içini çiğnedi. Bu onun için olağan bir durumdu. Yeni arkadaşlar edinmeye çalıştığı bu dönem boyunca bunu fark etmişti. Ama Buechler'in anlatmaya çalıştığı gibi kasıtlı değildi.

"Emily Mills ile ne hakkında konuştunuz?" "Yorum yok."

Buechler sanki onun müdahalesini bekliyormuş gibi şaşırılmamıştı. "Emily seninle hiç intihar hakkında konuştu mu?"

"Yorum yok."

Jodi'nin gözleri, sıkılmış bir ifadeyle arkasına yaslanmış olan Dedektif Harding'e kaydı. "Dedektif Harding'e de söylediğim gibi, Emily intihardan ya da depresyonda olduğundan hiç bahsetmedi."

Miranda onun yanında kıpırdandı ve sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Ama bir dergi ne derse desin, gerçek buydu.

"Bu konuda söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, Bayan Dillon?" Buechler sordu.

Jodi başını salladı. Bir sayfa çevirdi.

"Zackary Thrasher ile ne zaman tanıştınız?"

"İkinci sınıfta."

"Yakın olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" Buechler notlarından başını kaldırıp onun cevabını izledi. Miranda tereddüt etti.

"Evet, çok yakınız."

"Zackary Thr- ile cinsel bir ilişkiniz var mı ya da hiç oldu mu?"

"Yorum yok."

Buechler ona baktı, Miranda'yı görmezden geldi ve Jodi'nin tepki vermesini bekledi. Başparmağını baskı noktasına bastırdı ve beşe kadar saydı.

Jodi olabildiğince düzgün bir ifadeyle, "Yorum yok," dedi.

Buechler devam etti. "Çok yakın olduğunuzu söylüyorsunuz. Zackary Thrasher'ın seninle her şeyi paylaştığını söyleyebilir misin?"

Miranda, "Yorum yok," dedi.

Bir sayfayı çevirdi ve Yang de aynısını

yaptı. "Julian Hollister'la ne zaman tanıştınız?" Jodi gözlerini kırptırdı. "Uh, birinci sınıfta."

"Yakın olduğunuzu söyleyebilir misiniz-?"

"Hayır," dedi Jodi hemen. "Biz değiliz."

Buechler tasarım gözlüklerinin üzerinden ona baktı, sonra gözlüklerini burnunun köprüsünden yukarı kaydırды. Mırıldandı. "Yirmi üçüncü Ağustos Cuma günü Julian Hollister ile Sacramento'daki arabalı sinemadaydınız, değil mi?"

Jodi dilinin işe yaramadığını hissetti. "Hepimiz arabalı sinemadaydık. Beşimiz."

"Julian Hollister ile bir arabadaydın," dedi. Miranda tereddüt etti.

"Öyleydim," dedi Jodi.

"Bilet gişesindeki görevliye randevunuz olduğunu söyledi."

Jodi'nin ağzı açılıp kapandı. Arabalı sinemadaki adamla onlar hakkında röportaj yapmışlardı. Neden? Bu ne anlama geliyordu?

"Bir sorun mu var?" Miranda dürttü.

"Biriyle çıkıyor muydunuz-?"

"Bu bir şakaydı. Randevuda değildik." Jodi'nin sesi oktavları tırmanıyordu.

Miranda ince bir elini onun dizine koydu ve kendini hatırlayarak derin bir nefes aldı.

Buechler kalemini yere bıraktı ve parmaklarını masaya vurdu. "Julian Hollister'ın Emily Mills'in öldüğü gün ona mesaj gösteren telefon kayıtlarımız var. O mesajda ne yazdığını biliyor musunuz?"

Omurgasından aşağı soğuk bir damlama hissi yayıldı. Miranda'nın "Yorum yok" cevabını zar zor duyabildi.

Julian neden Emily'ye mesaj atmıştı? Danışmanın ofisindeki notları, çaldığı sayfayı düşündü.

Julian H. kızlara uyması için ona bir çiçek sipariş edeceğini söyledi

Bu kısmı doğru muydu? Julian bilerek Emily'yi gideceğini düşünmesi için kandırmış ve balodan önce ona bunun bir oyun olduğunu mu söylemişti?

Jodi üç çift gözün üzerinde olduğunu fark etti. Buechler, Yang ve Harding, sanki düşüncelerini sihirli bir şekilde açıklamasını bekliyormuş gibi onu yakından izliyorlardı.

Buechler dudaklarını birbirine bastırdı ve "Julian'ın o gün Emily'ye mesaj attığını biliyor muydunuz?" dedi.

"Yorum yok."

Jodi neredeyse buna cevap vermek istiyordu, temiz olduğunu bildiklerinden emin olmak için. Ama Miranda üzerine atlamakla akıllılık etti.

"Mesajlarda ne bilmiyor musun?" Yang sordu.

Miranda işini yaparken Jodi gözlerini kıstı. *Bu* yüzden buraya getirilmişti. *Bununla* ilgili üç soru.

"Mesajlarda ne neden bilmiyorsun?" diye sordu Jodi, üçüne de bakarak. "Emily'nin telefonu ne gösteriyor?"

Harding ve Buechler kıllarını bile kıpırdatmadan onun bakışlarına karşılık verdiler. Ama Yang gözlerini indirdi ve bir not kaşdı.

Jodi, Miranda'nın dizini sıkmasına aldırmadı. "Telefonu sende değil, değil mi?" diye sordu, nefesini tutmuş bekliyordu.

Nedense Buechler başını salladı. "Henüz , hayır."

Zihni dönerken parmak uçları uğulduyordu. Emily telefonuyla ne yapmış olabilirdi?

Neredeyse altı ay önce bir konuşma olmuştu... saklanma yerleri hakkında bir şeyler.

Emily evde bir esrar sakladığını iddia etmişti. Lucy, Julian'ın piposundan bir fırt çekerken o da Lucy ile bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Henüz içmedim. Evde yapamam yoksa babam beni öldürür. Ama sakladığım yerde asla bulamaz.

Jodi'ye gülümsemişti. Jodi ona zayıf bir sırıtış göndermişti.

Bay Mills çok titizdi. Muhtemelen hiçbir kötü davranışı olmayan bir genç kıza karşı çok sertti. Emily onun ve kız kardeşinin odalarını arayacağını söylemişti; yatakları deviriyor, havalandırma deliklerini açıyor, gevşek döşeme tahtalarını söküyordu.

Emily makyajını bile saklamak zorundaydı. Buna izin yoktu. Jodi'ye hepsini saklamak için mükemmel bir yeri olduğunu söylemişti...

Emily ve Hannah'nın ortak banyosu. Gizli bir yerde. Buechler boğazını temizledi ve Jodi sıçradı.

"Emily'nin telefonunun nerede biliyor musun?" Sesi neredeyse umutlu geliyordu.

Jodi işbirliği yapmadan önce o mesajlarda ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Çenesini kaldırdı. "Bir şeyleri kurtaramaz mısın?"

"Mesajlardan biri kurtarıldı. Diğerleri ise bir şeye yönlendiren bir bağlantıydı," dedi Buechler. "Julian Hollister'ın ona ne tür bir bağlantı göndermiş olabileceğini biliyor musunuz?"

"Yorum yok," dedi Jodi. Hiçbir fikri yoktu.

Buechler içini çekti ve arkasına yaslandı. Çenesini Dedektif Harding'e doğru eğdi ve Jodi onun dirsekleri üzerinde öne doğru eğilmesini izledi.

"Bayan Dillon, *Thrashers* ismi nereden geliyor?" Harding sordu.

Miranda bekledi ve Jodi, "Bu okulun bir şey," dedi.

"Okul mu? Yönetim mi?"

"Hayır, öğrenciler. Birinci sınıfta."

Harding zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı. "O kadar zamandır mı Thrasher'sın? Birinci sınıftan beri mi?"

"Ben kendime öyle demiyorum. Değil-" Dudaklarından dökülmeden önce düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Bu ismi kabul etmedik. Beşimiz de böyle anılmamayı tercih ediyoruz."

"Ama bunun avantajları da var, değil mi?"

Jodi ağzını kapalı tutarak Dedektif Harding'in devam etmesini bekledi.

Harding başını eğdi ve Jodi, Buechler'in bu bölümü onun yönetmesine izin verdiğini fark etti. O ve Yang dikkatle dinliyorlardı.

"Soru nedir?" Miranda dürttü.

"Thrasher olmanın avantajları olduğunu düşünüyor musunuz?"

Harding söyledi. Miranda notlarına "Yorum yok," dedi.

"Son konuştuğumuzda sana arkadaşlarından herhangi birine notları konusunda yardım edip etmediğini sormuştum." Harding, oltadaki bir balığı bekler gibi Jodi'ye baktı. "Yardım etmediğini söylemiştin. Zackary Thrasher, Julian Hollister, Lucy Reed ve Paige Montgomery'nin seni etraflarında istemeleri için başka nedenler var mı?"

Miranda yukarı baktı. Jodi nabzının hızla attığını hissederek ona baktı. "Biz arkadaşız," dedi zayıf bir sesle.

Harding durakladı, sanki Jodi devam edecekmiş gibi. Devam etmemeye karar verdi.

"Neden arkadaş olduğunuzu düşünüyorsunuz? Aranızdaki dinamiğe ne kattığınızı düşünüyorsunuz?"

Nefesi boğazında düğümlendi. Son üç yılını kafasına takarak geçirdiği o dokunaklı soruydu bu. Belki daha da uzun. Zack yedinci sınıfta diş tellerini çıkardığından ve Kacey Andrews onu dansa davet ettiğinden beri. Julian ve Zack'in birinci sınıftaki ilk yatıya kalmalarından beri. Lucy ve Paige ile ilk havuz partisinden beri. Julian onu ilk kez grup sohbetinden çıkarmaya çalıştığından beri.

"Zack ile o zamandan beri arkadaşız-"

"İkinci sınıf, evet," dedi Harding, notlarına bakarak, ama Jodi buna gerek olmadığını biliyordu. "Sosyoekonomik konumlarınız farklı, hobileriniz farklı ve ilişkiniz hiçbir zaman cinselliğe dönüşmemişken aranızdaki bağın neden bu kadar güçlü olduğunu düşünüyorsunuz?"

Jodi yutkundu ve Harding'in gözleri daldı, onu yakaladı. Sanki okyanusun derinliklerindeymiş gibi vücudunun her tarafında bir baskı hissetti. Jodi cevap veremeyince Harding devam etti.

"Kendinizi 'komik olan' ya da 'zeki olan' olarak sınıflandırır mısınız? Bunun gibi bir şey?"

İma edilen şey açıktı. *Sen "güzel olan", "seksi olan" değilsin.*

Jodi Buechler'e baktı. Yırtıcı bir gözle onu izliyor, zayıf noktasını bekliyordu. Yang kalemini çevirdi.

"Jodi," dedi Dedektif Harding yumuşak ve dostça, "hiç Thrashed olacağından endişelendin mi?"

Gözleri doldu.

Hayatımın her günü.

Onlara tam olarak istediklerini veriyordu. Bu yüzden Harding bu işe öncülük etti. Bunu zaten biliyordu. Sahte Louboutin'leriyle ve zekice takma adlarıyla - "Kutu Boyası."

Jodi sakın bir nefes aldı.

"Yorum yok."

Dava No. 4512420

Emily Mills'in günlüğünden alıntı

Dedektif Chelsea Harding tarafından 6.08.2024 tarihinde kanıt olarak sunulmuştur.

24 EYLÜL 2023

**JODI DILLON HAKKINDA ÇOK DÜŞÜNDÜM. O DEĞİL
ÇOK GÜZEL. BENDEN DAHA GÜZEL OLABILIR, AMA BUNUN NEDENİ
GÖZ KALEMİNİ NASIL KULLANACAĞINI BİLİYOR OLMASI.
DİĞERLERİ GIBI ZENGİN DEĞİL. BEN ÇOK DAHA ZENGİNİM. BEN
ONDAN DAHA ZAYIFIM, ONDAN DAHA ZEKİYİM. ONUN GÖĞÜSLERİ
DAHA BÜYÜK OLABILIR. BİLMİYORUM.**

**AMA ONU DÜŞÜNÜYORDUM ÇÜNKÜ O
ZACK İÇİN ÖNEMLİ. İLKOKULA BİRLİKTE GITTİKLERİNİ VE
SONSUZA DEK ARKADAŞ OLDUKLARINI ÖĞRENDİM. PHOEBE
HEARST İLKOKULUNDAN YILLIK RESİMLERİNE BAKTIM. ÇOK
TATLIYDI, AMA
ZACK DAHA SEVİMLİYDİ. KÜÇÜK SARKIK SAÇLARIYLA. ÖLMEK
İSTİYORUM.**

**SADECE ONU ANLAMİYORUM. BELKİ DE... SANKİ O BİR
THRASHER OLABILIYORSA, BELKİ BEN DE OLABILIRIM GIBI
GELİYOR. ANLAMİYORSUN
GÜZEL, ZENGİN YA DA MÜKEMMEL BACAKLARA SAHİP OLMAK
ZORUNDA**

**PAIGE MONTGOMERY GIBI YA DA LUCY REED GIBI SÜTYENSİZ.
BENCE ZACK İÇİN ÖNEMLİ OLMALISIN.**

**ONUN İÇİN ÖNEMLİ OLABILIRIM. YAPABİLECEĞİMİ
BİLİYORUM. BİYOLOJİ DERSİNDEN B- ALDIM ÇÜNKÜ
DERSİMİ BOŞA HARCİYORUM.**

**JODI DILLON'I IZLIYORUM. BABAM TELEFONUMU, IPADIMI,
LAPTOPUMU ALDI. BUNLARIN DIKKATİMİ DAĞITMADIĞINI
BİLMİYOR (TABİİ ZACK'E BAKMIYORSAM.**

**UYUYANA KADAR INSTAGRAM). BAYAN HUBERMAN'I DINLEYEMEM.
HUBERMAN'IN MİTOZİS HAKKINDA KONUŞMASINI
DİNLEYEMİYORUM.**

**OTURUYOR. BÜYÜLEYİCİ BİRİ. SANIRIM
DENESEM ONUN GIBI OLABILIRIM.**

On İkinci Bölüm

EKİM

Mezuniyet balosundan iki hafta önce, Zack meşe ağacının altında onun yanına oturdu ve "Eğer bir adaylık varsa, mezuniyet balosu kralı adaylığını reddetmek için ofise gittim" dedi.

Jodi fıstık ezmeli sandviçini çiğnemeyi bıraktı ve sertçe yutkundu. "Ne?"

"Küçükler Emily'yi küçük prensesliğe aday gösteriyorlar." Bir elini kabaca saçlarının arasından geçirdi. "En az yirmi tanesi aday gösterdi, yani oy pusulasında yer alacağı kesin."

Jodi derin bir nefes aldı ve gözlerini tarlaya dikti.

New Helvetia'da her sınıf için minyatür törenler düzenlenir, prensler ve prensesler taçlandırılır ama son sınıftan birinin kraliçe olacağı garanti edilirdi. Paige onu tanıdığı günden beri son sınıf mezuniyet balosu kraliçesinden bahsediyordu. Zack sadece bir veriydi. Her yıl. Julian geçen yıl su topu takımını şampiyonaya götürdüğünde ona karşı bir şans elde etmişti ama Zack'e yenildiğinde gözünü bile kırpmamıştı.

Jodi geçen hafta oy pusulasını Zack ve Paige'in isimleriyle doldurmuştu.

"Buna değmez," dedi Zack. "Babam da aynı fikirdeydi. Büyük kabul etti. Ben sadece... Paige'in de gerçekten çekilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Jodi bir elini alnına götürerek gerginliği yoğurdu. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Eğer okul bu geceyi Emily'yi onurlandırmak için düzenlemek istiyorsa, Paige'in adının oy pusulasında yer alması -ya da daha kötüsü, bu lanet şeyi *kazanması*- korkunç olurdu.

Jodi Zack'e, "Onunla birlikte konuşabiliriz," dedi. "Bence reddetmesi gerekiyor. En iyisi bu."

Onu okuldan sonra Model BM toplantısına hazırlanırken buldular. Jodi bir yarışmadan önce onun kafasını karıştırmaktan nefret ediyordu ama Paige başını salladı ve bunu düşüneceğini söyledi.

Jodi o gece uykuya dalarken, grup sohbetlerine bir mesaj geldi: **ben çekiliyorum. lütfen bana dansı ekebileceğimizi veya erken ayrılabilceğimizi söyleyin. izleyemem**

Hiçbirinin randevusu yoktu. Lucy onları tekrar bekarlığa veda partisine gitmeye zorlamıştı.

"Üst üste iki dansın dramatik olmasını reddediyorum." Daha sonra Jodi'ye, Zack'in yaz boyunca kimya sınıfında Kiera adında bir kızla flört etmeye başladığını itiraf etmişti. Mikroskop altındayken başka bir kıza asıldığına dair daha fazla suçlama almaktan korkuyordu. Jodi bütün gün bu Kiera denen kızla ilgilenmişti - muhtemelen Zack'in kimya dersinden üçüncü kez kalmasının nedeni de buydu. Ama aynı zamanda... başka bir kız, Zack'in zamanı ve ilgisi için başka bir rakip.

Jodi, Paige'e cevap yazdığında Kiera'yı sadece biraz düşünüyordu ve belki de bir görünüp hemen çıkmalarını önerdi. Zack'in yanıtı karşısında şok oldu:

Tribünlerin altında mı? 🌸📖

Dans ederken nasıl görüldüğünü düşünmek yerine sadece takılmanın ne kadar güzel olacağını ya da orada tek başına dikilmemek için her slow şarkı çaldığında susamış numarası yapmak zorunda kalıp kalmayacağını düşünerek gülümsedi.

Şaşırtıcı bir , ilk mesaj atan Julian oldu: **aklımı oku**

Sonra Lucy: **Sonunda senden iyi bir fikir geldi.**

Jodi kabul ettiğini bildiren bir mesaj attı ve ardından Paige'e bunun sorun olmayacağına dair ayrıca bir mesaj gönderdi.

Her zaman kullandığı dans eden pembe kalpleri geri gönderdi.

★ ★ ★

Pazartesi sabahı Emily Mills'in adı gençlerin oy pusulasındaydı ve tek bir Thrasher bile büyüklerin oy pusulasında yoktu. Oliver bunu görünce şok olduğunu söyledi ama Jodi onun takipçilerini güncellemeye hazır olduğunu anlayabildiği için yanıtını kısa tuttu.

Rosa Teyze onu mezuniyet balosu elbisesi için alışverişe götürmeyi teklif ettiğinde reddetmedi. Aksi takdirde geçen yılın elbisesini giyecekti. Bu yıl yeni bir elbise almak için fazladan parası yoktu, çünkü paranın tamamı doğrudan mahkeme masraflarına gidecekti. Jodi iPad'ini -geçen yıl Noel'de yepyeni- satmış ve kıyafetlerini internet üzerinden satabileceği bir yer bulmuştu. Alışveriş listesini dikkatle hazırlıyordu ama babasının eve sık sık altılı bira paketleriyle geldiğini fark etmekten kendini alamıyordu.

Rosa, Jodi'nin asla kendi üzerinde denemeyeceği kısa, kolsuz, kalçaları kabarık tüllü bordo bir elbise seçmişti ama Rosa elbiseyi Jodi'nin üzerinde görünce her şey bitmişti. Jodi, kendisi için bir elbiseye iki yüz dolar vermeye razı olan biriyle tartışamazdı. Rosa onu ayakkabılara doğru yönlendirmeye çalıştı ama Jodi onu durdurdu.

"Mezuniyet için Converse, balo için topuklu ayakkabı giyiyoruz. Siyah Converse'lerimi giyebilirim."

Rosa daha sonra ona sadece Lucy gibi birinin giyebileceği o dolgu topuklu Converse'lerden bir çift almıştı. Jodi bir teşekkür mırıldandı.

Ama şimdi, mezuniyet balosunun olduğu gün Paige'in yatak odasındaki aynanın önünde duran Jodi, kalçasındaki yara izinin ne kadar göze çarptığına inanamıyordu. Alışveriş merkezindeki soyunma odasında bunu nasıl görmemişti? Belki de ayakkabılar yüzündendi? Poposunu daha mı yukarı kaldırıyordu? Topuklu ayakkabılar bunu yapmaz mıydı?

Otobüste giydiği tozlukları tekrar giymek için can atıyordu.

"Bebeğim, bu çok *güzel*!" Paige ciyakladı. "Ve şu *ayakkabılara* bak!"

Paige'in üzerinde payetli pembe Converse'ler ve pembe beyaz bir elbise vardı. Bir elinde rimel çubuğuyla banyodan çıkan Lucy, Jodi'nin elbisesini görünce Jodi'nin çenesi düştü.

Siyah deri Converse. Göğüs kafesinde korse olan, minik belini içine alan siyah elbise ve Jodi'ninki gibi kabarık tül kalçalar.

"Harika görünüyorsun, Jo." Lucy ona gülümsedi. "Lucy, günahkâr görünüyorsun."

Lucy ona göz kırptı ve Paige saçlarını kıvırmaya başlayabilmesi için Jodi'yi bir sandalyeye oturttu. Rosa Teyze ona bir clutch almıştı ama Jodi ertesi gün onu iade etmiş ve parasıyla istediği ev tipi saç boyasını almıştı.

Zack ve Julian onları saat yedide alacak, sonra hep birlikte Zack'in arabasına doluşup kısa bir yolculuk yapacaklardı. Sadece görölmek için spor salonunda bir tur atacaklar, sonra da gecenin geri kalanı için ayrı ayrı tribünlere gideceklerdi. Mezuniyet balosunun kazananları dokuz civarında açıklanacaktı, yani Paige'in hatırı için bunu kaçırmak için bolca zamanları vardı.

Erkekleri beklerken, üçü Paige'in merdivenlerinde yıllık fotoğraflarını çektiler. Jodi'nin neden Zack'in yeni seksi arkadaşlarıyla "hazırlanmayı" kabul ettiğini hâlâ merak ettiği birinci sınıftan beri her mezuniyet balosunda üç kız Montgomery'nin merdivenlerinde "kötülük görme, kötülük duyma, kötülük konuşma" fotoğrafı çektiler. Paige ikinci sınıfta Charlie Shaw'la çıkarken bile, Jodi, Lucy ve kendisinin fotoğraflarını çekebilmesi için ona kenara çekilmesini söylemişti. Jodi ellerini ağzına götürmüş ve gözlerini kocaman açmış bir halde en alttaki merdivene oturmuş, Paige arkasında ellerini kulaklarına götürmüş ve Lucy de onların üstünde, parmaklarının arasından gözlerini kaçıyordu.

Cheryl Montgomery onları 6:45'te topladı ve hazırladı. Paige'den "lütfen dışlarınla gülümse tatlım" diyerek birkaç poz daha çekti.

Paige resimleri kontrol etmek için telefonunu annesinden geri aldı ve Jodi onun yüzünün düştüğünü gördü.

"Sorun nedir?" Cheryl söyledi. "Yine başparmağımı flaşın üzerine mi koydum?"

Paige, "Hayır, bu mükemmel" dediğinde kontürünün altında solgun görünüyordu. Annesine gülümsedi ve Jodi'ye dönerek gülümsemesinin kaybolduğunu gösterdi.

Orada, merdivenlerde Lucy'nin başının hemen üstünde beyaz bir parıltı vardı. Bir leke ya da yansıma gibi. Totem direğindeki dördüncü kişi gibi.

Jodi gözlerini Paige'e çevirdi. "yok. Sadece telefonun. Ben düzenlerim. Bana gönder."

Cheryl, Lucy Paige'in telefonunu alıp bakarken Zack'in geldiğini duyurdu.

"Paige, buna bir son vermelisin," diye fısıldadı sertçe.

Paige başını sallayarak kirpiklerini kırıştırdı ve yüzünü yelpazeleyerek derin bir nefes aldı. "Bu beni gerçekten korkutuyor."

"Bu sadece senin telefonun-"

"Bu yeni bir telefon," diye tısladı Paige. "Telefonumu geçen hafta geri aldım ve değiştirdim."

Lucy gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve kelimeleri aradı.

Ön kapı açıldı. "Eyyyy, biri eve dönüş randevusu mu sipariş etti?" Zack dans ederek içeri girdi ve Cheryl'a doğru ilerleyerek ona sıkıca sarıldı.

Paige biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedi ve her şeyi bir kenara itmiş gibi görünüyordu. Beşi de Instagram'da asla görünmeyecek fotoğraflar çekti, Paige'in annesinden şarap soğutucularını aldı (arabayı sürmeye söz veren Jodi ve Zack hariç) ve ihtiyaç duyarlarsa geri dönmek için araç çağırma konusunda anlaştı. Evden ayrılmadan önce Zack hepsini girişte durdurdu. En alttaki merdivene atladı ve teatral bir şekilde boğazını temizledi.

"Bu mezuniyet balosunun istediğimizden biraz farklı olduğunu biliyorum. Ama New Helvetia Lisesi'nin gerçek kraliçesini kabul etmenin hoş olacağını düşündüm." Sırıttı ve Paige'i işaret etti. "Julian dün bunu aldı ve aklına kendi taç giyme törenimizi yapma fikri geldi."

Zack ceketinin iç cebine uzandı ve çocuklara verdikleri Burger King tacını çıkardı. Paige homurdanarak Zack'in kendisine taç takmasına izin verdi. Lucy ve Jodi gülerken Cheryl gerçek bir törenmiş gibi fotoğraf çekti.

Jodi Julian'a baktı ve onun aptal karton tacıyla Paige'e gülümsediğini gördü. Üzerinde mavi bir düğme ve kömür rengi bir pantolon vardı; kravat ya da ceket yoktu. Sadece Julian Hollister şık giyinmeyi şık görünmeye dönüştürebilirdi. Gömlek muhtemelen onun için dikilmişti, eğer kaburgalarını ve belini sarma şekli bir gösterge ise. Bakışları tekrar Julian'ın yüzüne kaydı, tam da Julian'ın ona doğru baktığı sırada. Jodi gözlerini hızla kaçırdı.

Nihayet yediyi on geçte Zack'in Mustang'ine doluştular ve okulun arka girişine doğru yola koyuldular. Jodi spor salonuna girdiklerinde Paige'in dirseğinin dibinde durdu, Paige'le konuşan insanlara selam verdi ama tanımadığı insanların arasına karışmanın bir anlamı olduğunu düşünmedi. Oliver, Nikita ve birkaç kişinin dans ettiğini, kollarını bacaklarını sallayıp şarkı sözlerini haykırdığını gördü. Oliver onu görünce el salladı ve Jodi de ona utangaç bir el sallayışla karşılık verince göğsünün kabardığını hissetti.

Paige amigo takımından bazı arkadaşlarıyla dans etmeye başlayınca Jodi, Paige'in dans etmesi için yalvarmasına rağmen kendini dışarı attı. Converse ayakkabıları onu sıkıştırıyordu ama fazladan üç santim ile Paige ve Lucy'nin boyuna yakın olmak güzeldi. Yan kapıdan çıktı, insanların takıldığını duyabildiği soyunma odasından hızla geçti ve sahaya açılan dış kapıdan çıktı.

Genellikle devriye gezen güvenlik görevlilerine rağmen etrafta kimse yoktu. Tribünlere doğru ilerledi, çapraz kirişlerin arasından geçerek erişilebilir koltukların arkasındaki sıraların altında her zamanki yerlerine ulaştı. Oradaki ilk kişiydi ya da öyle sanıyordu.

"Spencer Gordon bu sefer seni dansa kaldırmadı mı?" diye seslendi yukarıdan bir ses.

Tribünlerden yukarı baktı ve oturan siyah Chucks'ları gördü, havada esrar kokusu yayılıyordu. Sıraların altından çıkıp sahaya girdi ve Julian'ı beşinci sırada oturmuş, sahaya bakarken buldu.

"Spencer Gordon? Bütün sömestr boyunca benimle konuşmadı." Spencer geçen yıl baloda onu dansa kaldırmıştı. Slow bir şarkı sırasında yalnız olmamak güzeldi ama Paige'in bunu bir şekilde ayarladığından şüphelenmeden edemiyordu. O günden sonra bu konu hakkında fazla düşünmemişti, çünkü o gece Emily ölmüştü.

Jodi tırmandı ve dördüncü sıraya oturdu, Rosa Teyze'nin dilini gıdaklatacak bir şekilde sıraya yaslandı.

"Çünkü öğle yemeğinde saklanıyorsun." Bir nefes çekti ve üfledi. Kadın gözlerini devirdi ve park yerine baktı. "Senin hakkında konuşuyor. Sinir bozucu."

Jodi gözlerini ona dikerek baktı. "Benim hakkımda mı konuşuyor? Bu ne anlama geliyor?"

Temiz havayı içine çekti ve donuk, alaycı bir sesle, "'Sanırım Jodi bu yıl matematik dersi almamış, ha?' 'Jodi arabaya binerken yaralandı mı?' 'Hepiniz mezuniyet balosuna mı gidiyorsunuz? Jodi bekarlığa veda mı ediyor?'"

Gözlerini ona dikti. "Abartıyorsun. Spencer balodan beri benimle konuşmadı." Onun dumanlı nefesini elinin tersiyle iterek dudağını ısırıldı. Spencer gerçekten çok sevimliydi ve en sevdiği TV programlarının çoğu aynıydı. Başını iki yana salladı ve "Numaram onda var. Benden hoşlandıysa mesaj falan atabilirdi."

"Bazen işler bu şekilde yürümüyor." Julian göğsünü gerdi ve kollarını bir patlamayla geriye çekti. "Şu haline bak. Zack'in numarası on yıldır sende."

Bakışları adamın kafesini sıkıca saran düğmelerden ayrıldı. Ciğerlerindeki havanın boşaldığını ve yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Dudakları onun ifadesi karşısında bir gülümsemeye dönüştü. İşbirlikçi. Dili dişlerinin arasında gezinirken, park yerine dönüp farların bir sıra arabayı aydınlatmasını izledi.

"Doğruyu söyle, Dillon. Zack'in bir sabah uyanıp seni sevdiğini fark edeceğini mi sanıyorsun, yoksa-"

"Kapa çeneni." Yüzü sıcaktı ve gözlerine utanç dolu yaşlar dolduğunu hissetti. "Sadece-Tanrım-"

"Çünkü hızlı hareket etsen iyi olur. Bütün hafta şu Kiera denen kızla dans etmeyi dört gözle bekledi."

Ayağa kalktı, boşluğa ihtiyacı vardı. Tribün sırasının sonuna kadar yürüdü.

"Sadece söylüyorum," diye arkasından seslendi, "Spencer'in üzerine yatma."

Onu görmezden geldi. Daha önce de yorum yapmıştı. Kurnaz olmadığını biliyordu ama rüya günlüğünü ya da bunun gibi bariz bir şeyi yayınlamıyordu. Ama Zack'e ona karşı bir şeyler hissettiğini söyleyecekse, iyi bir şeyi mahvetmiş olacaktı.

Tribünlerin gıcırdadığını, ayakkabıların çitalara vurduğunu hissetti. Yanında bir beden yere yığıldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, keşke bir kazağı olsaydı diye düşündü; omuzları açıkken kendini çok savunmasız hissediyordu.

"Sanırım mezuniyetten önce ona söyleyeceksin," dedi dumanını üfleyerek. Elini dumanın içinde salladı. "Bence kepini ve cüppeni giymiş, sahneye çıkmayı beklerken onun kolunu tutacak ve 'Zack. Sana karşı hislerim var. Sana hiç söylemediğim için özür dilerim. Korkağın tekiydim.'" Sesi melodramatikti ve tam da onu taklit edecek şekilde tizleşmişti.

"Neden ona söyleyeyim ki?" diye tersledi. "Bir fark yaratmayacakken neden her şeyi değiştirme riskine gireyim ki?"

"Fark yok mu? Kalbinde hiç umut yok mu-?"

"Onun aynı şekilde hissetmediğini biliyorum, tamam mı? Burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum -belki de beni rezil etmeye ya da Zack'i etrafımda olmak istemeyeceği kadar rahatsız etmeye çalışıyorsun- ama beni küçük düşürmek istiyorsan bunu kendin yapmalısın."

Sahanın diğer tarafına baktı, gözleri sanki orada görülecek ilginç bir şey varmış gibi karşı tribüne odaklanmıştı. Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Adam yanmış esrarı tekrar ağzına götürdüğünde, elini uzattı ve aldı, dudaklarının arasına koydu ve küçük bir nefes çekti. Belki de akran baskısıydı. Belki de arkadaşlarının bir başka gecesi idi.

Kafayı bulup sarhoş olurken o sadece izliyordu. Daha önce de sigara içmişti. Pek sevmezdi ama bazen zar zor içine çekerek ve sonraki birkaç saat boyunca daha fazla gülümseyerek iffetli biri gibi görünmemek güzeldi.

Ona geri uzattı ve almadığında göz göze geldiler. Adam ona sırtıyordu. Sonunda sigarayı aldı ve söndürdü. Eğildiğinde, adamın gözlerinin kalçasına takıldığını gördü, arabalı sinemadan kalma yara izi tam olarak ortadaydı. Eteğini aşağı çekmek istedi ama kendini tuttu. Parmakları kıpırdadı, sanki parmak uçlarını üzerinde gezdirecekti ama bu onun yapacağı bir şey değildi.

Gözleri yara izinden yukarı kayarak tülün ve korsajın üzerinde gezindi.

"Güzel bir elbise," dedi ve kadın o alaycı tonu aradı

Yine, Zack'in hoşuna gideceğini ya da başka bir sataşmada bulunacağını söylemek üzereydi.

"Kapa şu lanet çeneni." Ondan biraz daha uzaklaşmak için endişelenerek ayağa kalktı ve elinin neden hemen elbisesini düzeltmeye gittiğini analiz etmedi, uzaklaşırken hala "güzel" görüldüğünden emin oldu, çok uzun takozlarıyla tribünlerden aşağı indi ve onun iki sıra altında oturdu.

"Hey!" Paige her zamanki yerlerinden koşarak çıkıyordu. "Bu gece kaçan sadece biz miyiz?"

"Öyle görünüyor." Julian bankların arasından bir şişe votka uzattı. Arabadan doğruca buraya gelmiş olmalıydı, dansta sosyalleşmek için bile durmamıştı. "Mezuniyet kraliçesi için ahududu," dedi ve şişeyi Paige'e uzattı.

Paige aromalı vorkadan sağlıklı bir yudum aldı, tam o sırada Zack ve Lucy de onlara katıldı. Julian bir cigara daha yaktı, bir nefes çekti ve Jodi'ye vermek için öne doğru uzandı. Jodi aldığı anda Lucy kaşlarını kaldırdı.

"Oo-hoo-hoo. Bu gece parti yapacağız." Üçüncü sıradaki Jodi'ye katılmak için tribün basamaklarını dans ederek ve Jodi mesajı alana kadar dudaklarını ileri doğru bastırdı. Nefes aldı -istediğinden daha fazla- ve nefesini Lucy'nin açık ağzına verdi. Lucy onu içine çekti ve "İşte kızım" diye nefesini verdi.

Jodi güldü. Zack ve Paige vorkayı bir ileri bir geri götürüyor, sessizce konuşuyorlardı. Onları fısıldaşırken görmek Jodi'nin göğsünü gerdi ama Julian'la yaptığı konuşma zihninde tazeydi, bu yüzden gözlerini kaçırdı. Lucy elindekini yanındaki bankın üzerine bıraktı ve Julian'a doğru döndü.

"Suya ne zaman dönüyorsun?" Jodi'den esrarı aldı, bir nefes çekti ve tekrar Julian'a uzattı.

"Ben zaten evde yüzüyorum."

Jodi omzunun üzerinden baktı. "İyileşmen altı ila on hafta sürmedi mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Evet. Ne olmuş yani?"

Jodi gözlerini devirdi ve Zack tribünlerden onlara doğru tırmanırken arkasını döndü. Paige bir çalma listesi bulmak için telefonunu karıştırıyordu.

Zack onun yanına oturdu ve eteğini kabarttı. "Bu güzel bir elbise.

Harika görünüyorsun."

Yanaklarının kızardığını hissederek ona gülümsedi. "Teşekkürler. Rosa seçti."

Julian aniden ayağa fırlayarak onu sarstı. "Bahse girerim Lucy'yi sahada hâlâ yenebilirim."

Paige homurdanarak, "Evet, birkaç kırık kaburga kemiğinden ne çıkar?" dedi.

"Ben ciddiylim." Tribünden çimlere doğru koştu. "İndin mi?"

Lucy ona yavaşça ve muzipçe gülümsedi. "Kendini acıya ve aşağılanmaya hazırlıyorsun."

"Beni yenmek için tek şansın bu olabilir," diye bağırdı Julian, dörtlü kaslarını gererek.

Lucy tribünden kalktı ve koşar adımlarla çimlere indi. "Jo, astım spreyim yanımda mı diye baksana," diye seslendi ona.

Onların bu aptal tiyatrosuna kafasını sallayan Jodi, Lucy'nin çantasının fermuarını açtı ve inhalerinin orada olduğunu doğruladı. Paige zaman tutmayı kabul etti ve Lucy ile Julian yola koyuldular, her iki Converse seti de kopmaya başlamadan önce sabit bir tempo tutturdular.

"Mezuniyet balosunun muhtemel galipleri kimler?" Paige, Zack'le birlikte onun önündeki banka otururken Jodi sordu. "Yoksa bu konuda konuşmamayı mı tercih edersin?"

Paige elini sallayarak, "Hayır," dedi. "Sorun yok. Reagan sıkı bir kampanya yürütüyor. Muhtemelen bizden alabildiği kadar çok şey almak için çok heyecanlıdır. Jake Flynn de bu yaz bir film çeken Hugo Vargas ile berabere kaldı."

"Oh, o. Bayan Calloway sürekli ondan bahsediyor. Seçmelere katılmayacağını öğrendiğinde kendini ofisine kilitledi."

"Bu yılki oyun ne?" Zack unutulmuş esrarı aldı ve çakmağı için Lucy'nin çantasını açtı.

"*Our Town*." "Hm.

İyi mi?"

"Bilmiyorum. Şu anda Oliver Burns ile birlikte fonda 'bir kasaba' resmi yapıyorum."

Tencere başını hafif hissettirdi, sanki çok fazla hava pompalanıyormuş gibi.

Lucy ve Julian yolu yarılarmış, başa baş gidiyorlardı ama Lucy'nin enerjisini son dönüşe sakladığından emindi.

"Seninle tekrar konuşuyor olması çok tuhaf," dedi Paige. "Ortaokuldaki haliyle aynı mı? Sadece uyuşturucu mu kullanıyor?" Güldü.

Jodi, Zack'in şu anda kullanılmış bir esrarı içine çektiğini ve Paige'in yeni doğmuş bir bebek gibi votkayı emzirdiğini görünce, o kadar komik olduğundan emin olmasa da kendini aynısını yapmaya zorladı.

"Hâlâ komik biri. Sanat dışında çok fazla ortak noktamız yok ama iki dersime giriyor. Artık birlikte çok fazla şey yapmadığımız için tanıdığım birinin olması güzel."

"Bir şeyler yapıyoruz. Bunu yapıyoruz." Paige ona yavru köpek gözleriyle baktı ve Jodi de gülümsemekle yetindi. Ona arabalı sinemadan beri birlikte olmadıklarını hatırlatmanın bir anlamı yoktu. Grup sohbetleri sadece Jodi kışkırttığı anda ortaya çıkıyordu. İngilizce dışında Paige'i hiç görmemişti.

Julian ve Lucy son dönemeci döndüler. Paige önde giden Lucy'ye tezahürat yapmak için aşağı atladı. Bu mesafeden söylemek zordu ama Jodi Julian'ın yüzünü buruşturduğunu görebildiğini düşündü.

Lucy, Julian'ın ancak bir metre önünde Paige'in elini ilk tokatlayan oldu. Tribünlere dönerken nefes nefese kalmışlardı, Julian onu iki hafta içinde uygun ayakkabılarla rövanş maçına davet etti.

Jodi'nin ağzı ayakkabılarını suçlamasıyla dalga geçmek için açtı ama omzunda bir titreşim oldu. Arkasını döndü. Orada kimse yoktu.

Ama tepelerinde, gece gündüz açık kalan güvenlik ışığı dalgalandı. Ve söndü.

Jodi gözlerini ampule dikmiş, tekrar yanmasını bekliyordu. Bir hırıltı odağını geri çekti.

Lucy öksürüyor, hâlâ nefes almaya çalışıyordu. "Jo. Çantam," diye nefes aldı.

Jodi inhalerini tuttuğu çantayı kaptı ve merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü. Aşağıya indiğinde Paige'i karanlık lambaya bakarken buldu, ay ışığında solgun görünüyordu.

Paige'in dikkati yeniden toparlandı ve gülümseyerek Jodi'den çantayı aldı, açıp Lucy için karıştırdı.

Julian çimlerin üzerine sırtüstü uzanmış, soluklanıyordu. Kaburgalarının hızla hareket edişini izledi. Sığ bir şekilde. Lanet olası aptal.

"Nerede..."

Jodi Paige'e döndü. Lucy öndeki bankta oturmuş hırıltılar çıkarıyordu. Paige küçük çantayı karıştırıyordu. "Burada olduğunu mu söylemiştin?" dedi Jodi'ye, gözlerini kocaman açarak.

"Evet." Jodi yaklaştı. "Tam tepedeydi." Lucy

öksürdü, kesik kesik ve içi boştu.

"Zack!" Jodi onun uzanmış, yıldızlara baktığı beşinci koltuk sırasına baktı. "Çakmağı almaya gittiğinde nefes açıcısını da aldın mı?"

Doğrulup oturdu. "Hayır. Orada, üstteydi."

"Emin misin?" Paige'in sesi tizdi. Çimenlere çöktü ve Lucy'nin çantasını açtı. Juul'u, kimliği, dudak nemlendiricisi ve iki yirmiliği düştü. Hiçbir şey yoktu.

Lucy ellerini dizlerinin üzerine koyarak kendini destekledi ve başını eğdi. Boğazından, içinde birbirine sürtünen taşlar varmış gibi bir ses geliyordu.

Zack koşarak aşağı inerken tribünler sarsıldı. "Tam oradaydı. Onu gördüm. Yemin ederim gördüm."

Paige ve Jodi yerden ona baktılar ve başının arkasında acil durum ışığı yanıp söndü. Sonra tekrar söndü.

Paige hayalet görmüş gibi ayağa kalktı. "Emily..." "Ne?"

"Bu..." Jodi bir elini Lucy'nin omzuna koydu. "Sadece onu bulmamız gerekiyor."

Paige, onunla kal."

Julian nihayet neler olduğunu anlamak için yanına geldiğinde Jodi tribünlerin altına doğru kaçtı. Belki de çıtaların arasına düşmüştür. Parmaklıkların arasından tırmanarak en sevdikleri yerden geçti ve yukarı baktı. Zack de ona katıldı.

"Biri almış olabilir mi?" diye fısıldadı.

"Hayır, bak." Çantanın bulunduğu beşinci sıradaki bankları işaret etti. "Bu şekilde tırmanmak için çok yüksek."

Lucy'nin hıçkırıkları giderek kötüleşiyordu. Zack koşarak geri döndü, banklarda Julian'a katıldı ve Jodi'nin karanlık bir yerde bildiği inhaleri aramaya başladı.

kendisi orada değildi. Telefonunun el fenerini kullanarak ayaklarının altındaki toprağı araştırdı ve hiçbir şey bulamadı.

Tribünlerin etrafından koşarak geri döndü. Paige, Lucy'nin yanındaki ilk bankta oturuyordu, hırıltısı inceydi ve elbisesinin korsesine karşı zorlanıyordu.

"Ne yapacağız?" Paige'in sesi tiz çıkıyordu.

Jodi uzandı ve elbisesinin önündeki bağcıkları çözmeye başladı. "Sorun yok, Lucy. Sorun yok." Çok sıkı düğümlenmişlerdi. "Julian!" Jodi seslendi. "Çakı?"

Elini uzattı ve ona doğru fırlattı. Jodi el yordamıyla onu buldu ve saten bağcıklarını yırttı.

"Sorun yok Lucy," diye tekrarladı. "Sadece nefes al."

"Ambulans çağırmamız gerekiyor, değil mi? EMT'ler?" Paige Lucy'nin çantasını tekrar toplamaya başladı.

"Lucy." Jodi elbisesini yırtıp açmaya başladı, Lucy'nin yapışkan sütyen kupları onu örten tek şey olana kadar korseyi gevşetti. Bir elini karnına koydu ve ona nefes almasını söyledi. "Lucy, ne yapacağız?" dedi sakince. "Dolabında bir tane var mı?"

Başını salladı, nefesi birbirine sürtünen kamışlar gibi geliyordu.

"Ambulans mı? Astım için 911'i arayacağız ve bir inhaler mi getirecekler?" Julian aşağı atladı. "Şişeleri ve otu atmak zorunda kalacağız-" "Bunun bir önemi yok!" Jodi tersledi.

"Yine haberlere çıkamayız Jo," dedi Zack usulca, sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

"Nefes alamıyor!" Paige ona bağırdı.

Lucy, Jodi'nin bileğini tuttu ve konuşmaya çalıştı. Koyu renk dudakları mavimsi görünüyordu. "Sağlık görevlilerinin gelmesi zaman alacak," dedi Zack. "Spor salonunda birileri var mı?"

."

"Geri koşacağım," dedi Julian. "Bir öğretmen bulacağım ve onlara her şeyi anlatacağım.

benimdi."

Jodi ayağa kalktı, aklına bir fikir geldi. "Zack, onunla otur. Onu sakinleştir." Telefonunda, son iki ayda tüm lise hayatının toplamından daha sık kullandığı numaraya doğru ilerledi.

Cevap verdi ve dans sesleri hâlâ arka plandaydı. "'Lo?"

"Oliver? İnhalerin yanında mı? Albuterol'ün? Hâlâ kullanıyor musun?"

"Ne?"

Diğerlerinden uzaklaşıp tribünlerin altına doğru yürüdü. "Futbol sahasında bir astım spreyine ihtiyacım var."

Bir duraklama oldu ve sonra arka plandaki gürültü sanki bir salona girmiş gibi kayboldu. "Evet, buldum."

"Bana getirebilir misin? Uzak taraf, artık kullanmadıkları büfeye yakın olan mı? Erişilebilir koltuklar-"

"Nerede biliyorum." "Koşabilir misin?"

Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. Lucy artık öksürmüyordu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Telefondan ayakkabıların muşambaya vurduğunu duydu. Birkaç kalp atışından sonra, ayak sesleri solundan geliyordu. Jodi bulundukları yeri işaret etmek için telefonunun ekranını ona doğru çevirdi.

Koşuyordu - yedinci sınıfta onunla dalga geçilmesine neden olan aynı yürüyüş. İnhaler elindeydi ve ona ulaştığında onu sallıyordu. Onunla birlikte parmaklıkların arasından sahaya doğru koştu. Oliver tek bir soru bile sormadı; doğruca Lucy'nin yanına gitti ve dik oturmasına, inhaleri tutmasına yardım etti.

Albuterol'ün tıslaması kulaklarına müzik gibi geliyordu. Lucy nefesini tuttu, yanakları şişti. O cılız sesle nefesini verdi ve bu kez daha uzun tutarak tekrar üfledi.

Jodi vücudunun gevşemeye başladığını hissetti. *Kendini* futbol sahasında koşan kişi gibi hissediyordu, çökmeye hazırdı.

Lucy nefesini tutarken ortalık sessizdi. Lucy uzanıp elbisesinin önünü çekiştirmeye başlayınca Jodi her şeyin yoluna gireceğini hissetti. Hâlâ hırıltılı nefes alıyordu ama inhaler işe yarayacaktı.

Lucy ıslak gözlerle Oliver'a döndü ve *teşekkür ederim*, diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim Oliver," diye yineledi Jodi. "Onun için ne yapacağımızı bilemedik. İnhaleri bir saniye önce buradaydı..." Paige'in yüz ifadesini yakalayınca sözlerini yarıda kesti.

Mavi gözleri titreyerek sönen elektrik direğine yapışmış, derisi ağzının etrafını sıkıca sarmıştı. Jodi yukarı baktı. Acil durum ışığı bir kez yanıp söndü ve sonra açık kaldı.

Paige onun yanına giderek Lucy'nin el çantasına uzandı. Titreyen parmaklarıyla çantayı açtı ve içine baktı. Dudaklarından bir kahkaha döküldü ve çantayı yere bıraktı.

Hepsi Paige'in kıkırdamalarının yavaş yavaş gözyaşlarına dönüşmesini izledi. Döndü, beş adım yürüdü ve çimlerin üzerine ahududu votkası kustu.

Jodi çantayı aldı ve içine baktı. Lucy'nin astım ilacı en üstteydi.

On Üçüncü Bölüm

Reagan Matthews ve Jake Flynn mezuniyet kraliçesi ve kralı olarak taç giymişlerdir. Emily Mills ölümünden sonra genç prenses unvanını kazandı.

Ama Paige'in etrafında parmak uçlarıyla dolaşmalarına gerek yoktu. Paige artık mezuniyet balosuyla ilgilenmiyordu. Paige gördüğü medyumu sormak için teyzesini arıyordu. Paige internetten intikamcı ruhları uzak tutan kristaller satın alıyordu. Paige sadece bir araya gelmesini reddediyordu, çünkü Emily'nin kızdığı şeyin bu olduğuna inanıyordu.

Jodi evine gidip onunla konuşmaya ve diğer açık hava sinemalarının yıkıldığına dair bulduğu haberleri göstermeye gönüllü oldu ama Zack gitmesi için ısrar etti.

Jodi yatağında yüzüstü uzanmış, Zack, Paige, Julian ve Lucy ile FaceTiming yapıyordu.

"Jodi," dedi Paige aniden ve Jodi onun sıçrayıp kadrajdan çıkmasını izledi. "Tamamen unutmuşum. Bunu gördüm ve senin için aldım!"

Paige'in yatağına geri dönmesini beklerken Zack FaceTime ekranındaki yansımasını kontrol etti. Paige sıcak pembe bir broşür tuttu.

"Bu bir sanat yarışması için! Zack ve ben Burr'un yerinde gördük!"

Jodi, Zack ve Paige'in diğerlerini davet etmeden yemeğe gittiklerini öğrenince, "Ah, evet," diye kekeleyerek cevap verdi. "Bunu Burr'un yerinde de görmüştüm."

"Girecek misin?" Zack sordu.

Jodi kayıtsızca başını salladı. "Olabilir! Bu on iki yaşındakiler için de geçerli. Bir yedinci sınıf öğrencisi tarafından alt edilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Ya da," dedi Lucy, "tüm yedinci sınıfları yener, onları ağlatır ve Bay Burr'a resminizi 'Sadece Yarışma Kazananları İçin' yazan bir plakette birlikte en sevdiğimiz kabinin yanına astırırız."

Reagan Matthews'un bok kafalı küçük kardeşinden ve sırf Jodi onu yenebilsin diye yarışmaya katılmasını nasıl sağlayacaklarından bahsederek şakayı geliştirmeye devam ettiklerinde Jodi güldü.

Görüşmenin sonunda Paige gülüyor ve Zack'in telefonunu alıp hepsinin yüzünü gösteren arama ekranının ekran görüntüsünü alıyordu. Jodi, Julian'ın söylediği bir şeye gülmeden önce yüzünün sadece bir saniyeliğine düşmesini izledi. Daha sonra Jodi ona mesaj attı, işaret fişegi mi?

Üç nokta beş dakika boyunca tekrar tekrar belirip kayboldu.
Sonunda:

Sanırım sadece senin aynandı.

Jodi'nin tüyleri diken diken oldu. Paige'in kendisine bunun sadece grenli FaceTime görüşmesi olduğuna dair güvence veren diğer mesajlarını görmezden gelerek etrafına . Anılarla dolu huzursuz bir uykuya daldı.

★ ★ ★

Jodi bir ağacın altında oturmuş, A Separate Peace'in verilen bölümlerini okuyor, Lucy çığlık attığında başını kaldırıyordu. Jodi'ye araba kullanmayı öğretme bahanesiyle alacakaranlıkta terk edilmiş bir otoparktaydılar ama Jodi bir saatten fazla bir süredir direksiyon başına geçmemişti.

Çünkü Emily de araba kullanmayı öğrenmek istiyordu.

Sonra, Zack ve Paige yaz boyunca hep birlikte buldukları Ride or Die oyununu oynamak istediler.

Lucy bağırdı ve Jodi kafasını kaldırıp baktığında onun uzun, esmer bacaklarının Paige'in hareket halindeki arabasının kaputunun üzerine yayılmış olduğunu gördü; araba, park yerindeki çukurların üzerinden saatte yaklaşık on beş mil hızla geçiyordu. Oyunun amacı, tamamen sürücünün insafına kalmış bir şekilde bir arabanın kaputuna binmekti.

Jodi ilk kez kafayı bulmayı denediğinden beri bunun eğlenmenin en aptalca yolu olduğunu düşünüyordu ve.. uçmadan kaputun üzerinde kalabilecek dengeye sahip olduğunu sanmıyordu. Bu oyunu genellikle çimenlik bir alanda oynarlardı, bu da kaldırım yerine çimenlere inebilme avantajına sahipti, ancak sürüş de daha engebeliydi.

Paige arabayı durdurdu, Lucy kaputtan atladi ve Paige arabadan Zack, Emily ve Julian ile birlikte çıktı.

Jodi'nin oynamak istememesinin diğer sebebi neydi?

Paige diğer dört kişinin oluşturduğu bir çemberin içinde durdu, gözlerini kapadı, parmağıyla işaret ederek kolunu uzattı ve baş döndürücü bir spiral çizerek döndü. Durduğunda eli Julian'ı işaret ediyordu. Paige inledi.

Diğer neden ise Jodi'nin direksiyonda Julian'ın olma ihtimalinin dörtte bir olmasından hoşlanmamasıydı. Kaputun üzerindeki kişi "sür ya da öl!" diye bağırdığında Julian'ın gerçekten duracağına güvenemiyordu. Geçen ay Zack bunu kullandığında durmamıştı ve Jodi ona Zack'in Mustang'inin yolcu koltuğundan bağırmıştı.

Paige arabasının kaputuna atladi ve Julian direksiyonun arkasına geçti.

Jodi yarı yarıya eve bırakılmış olmayı diliyordu ama katılmıyor olsa bile - Emily Mills'in çemberdeki yerini almasını izliyor olsa bile - dışarıda kalmak istemiyordu. Eğer Paige bugün kolunu kırarsa ya da Emily Paige'in arabasını bir ağaca çarparsa, Jodi okul yılının geri kalanında bunu ikinci ağızdan duymak zorunda kalacaktı.

Julian hızlanırken Paige'in can havliyle tutunmasını izledi. Arabayı çimenlerin olduğu bir bölüme doğru sürdü ve tam Paige "Sür-!" sözcüklerini söylemeye başlamıştı ki Julian frene bastı ve Paige uçtu.

Jodi nefesini tutarak ayağa fırladı. Paige çimlerin üzerine fırladı ve birkaç kez yuvarlandı. Jodi, Paige'in kıkırdadığını duymadan önce ona doğru koşuyordu. Lucy arabadan inmiş ve onun yanına gelmişti ve sonra iki kız da gülmeye başladı.

"Julian!" Jodi bağırdı, arabaya giden yolun geri kalanını koşarak geçti. "Ne oluyor lan?"

Julian sürücü koltuğundan indi ve Jodi ona ulaştığında onu kapıya doğru itti.

"Hey! O iyi!" Hâlâ gülmekten kırılan Paige'i işaret ederek, "O iyi!" dedi. "Ne yaptığımı biliyordum anne."

"Tamam, tamam," dedi Zack, Jodi karşılık veremedi ikisinin arasına girerek. "Paige iyi. Hepimiz kaputa bindiğimizde neye imza attığımızı biliyoruz."

Jodi topuğunun üzerinde döndü ve Paige'in yanına gitti. Üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Paige ve Lucy ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi.

Jodi arabaya doğru döndüğünde, Zack Emily'nin kaputun üzerine çıkmasına yardım ediyordu.

"Hayır. Hayır." Jodi başını salladı. "Hiç şansın yok." Arabaya doğru yürüdü ve Emily'nin koluna uzandı. Emily gülümsedi ve elini Jodi'nin elinin içine kaydırarak kendini aşağı çekmesine izin verdi.

Julian başını ona doğru eğerek, "Senin güvenli oynamayı seviyor olman Emily'nin de sevdiği anlamına gelmez," dedi.

"Hayır. Bunu yapmayacağız." Jodi yardım için Paige ve Lucy'ye baktı.

Paige çelişkili görünüyordu. "Emily, belki bugün olmaz, tamam mı?"

Lucy gözlerini devirdi. Zack kaybolmuş görünüyordu.

Zack, "Henüz gitmeyen tek kişi Emily," dedi.

Jodi tereddüt etti. Emily o başlığa binerse canının yanacağını biliyordu, biliyordu. İçinden bunu hissediyordu. Ya ikisinden biri aptalca bir şey yapacaktı ya da Emily olması gerekenden daha cesur olmaya çalışacaktı.

Jodi tutuşunu gevşettiğinde bile Emily Jodi'nin elini tuttu. Jodi ona döndü.

"Bu akşam Marvel filmini izlemek istemiyor muydun?"

Gök mavisini gözleri parladı.

Kimse onlarla gitmedi. Emily bir Uber çağırdı ve Jodi'nin hakkında hiçbir şey bilmediği süper kahramanlar hakkında bir film izlediler. Emily onun soluna oturdu ve kollarını birleştirerek Jodi'nin dirseğini sıkıca kendi tarafına çekti.

O yıl Cadılar Bayramı heyecandan yoksundu. Paige bayramda birlikte bir şeyler yapmanın kadere meydan okumak olacağına ikna olmuştu, bu yüzden bir önceki Cuma günü dördüyle birlikte korku filmi izlemekten vazgeçti. Jodi, Lucy'nin Zack'in evinde izlemek için seçtiği filmde hayaletlerin ya da musallatların yer almadığını fark etmekten kendini alamadı.

Zack bütün gece telefonuyla mesajlaştı. Lucy birkaç kez kesmesi için ona homurdandı ve Jodi o zaman konuşanın muhtemelen Kiera olduğunu anladı. Jodi'nin ruh hali bundan sonra bozuldu. Zack'in yasal tecavüzle suçlanırken yeni bir kızla flört etme cüretini göstermesi aklını karıştırıyordu ama bunda haklı olup olmadığını söyleyemiyordu. Belki de sadece kıskanıyordu.

Ertesi gün Oliver profesyonel bir oyun için ucuz bilet buldu. Jodi, Nikita ve Oliver canlı tiyatro izlemek için şehir merkezine gittiler. Daha sonra Jodi'yi bir partiye davet ettiklerinde, zaten yorgun olan Jodi kabul etmedi. Yola çıkmadan önce onu bıraktılar.

Anahtarı kilide soktu ve daha tıklamadan bir futbol maçı sesi duydu. Sakin bir nefes alarak kapıyı açtı ve babasını televizyona dalgın dalgın bakarken buldu. Ayaklarının dibinde beş şişe, elinde de altıncı bir şişe vardı.

Çantasını girişe yakın bir yere bıraktıktan sonra, varlığını duyuracak kadar gürültülü bir şekilde kapıyı kapattı.

Sandalyesinin kolunun üzerinden döndü. "Neden bu kadar geç çıktın?" Jodi kaşlarını kaldırdı. "Ne? Saat gece yarısı gibi."

Babasının yüzü sertleşti. "Affedersiniz? Bu gece okul var, Jodi."

"Bugün cumartesi, baba."

Bulaşıkları yıkamak için mutfığa gitti. Hepsi kendisine aitti, çünkü adam hiçbir zaman yemek yemek için eve gelmemişti, ama yine de adamın muhtemelen dört saattir evde olmasına rağmen boş şişeler ve tezgâhtaki McDonald's poşetinden başka bir şey bulamamış olması içini kaynatıyordu.

"Avukatınızın çeki bugün bozduruldu," dedi, televizyonun altında zar zor duyuluyordu.

Jodi dün gece makarna yaptığı tencereyi ovaladı, onu bekliyordu.

"Üç bin dolar. Sadece yanınızda oturup 'Yorum yok' demek için üç bin dolar."

"Bu onun avansı, baba. İlk on saatlik çalışmayı kapsıyor. Ve ben *söyledim* mahkemenin atadığı avukatı kullanabiliriz-" "Boktan bir avukat kullanmayacağız. Bunun için değil."

"O zaman sana ne diyeceğimi bilemiyorum!" Vazgeçerek süngeri lavaboya geri fırlattı. "Birinin 'Yorum yok' demesi için üç bin dolar harcayan sensin."

Şişeler birbirine çarptı ve kadın dönüp adamın ayağa kalktığını gördü. "*Tek bir işin vardı, Jodi- beladan uzak durmak. Yapılacak tek bir iş ve sen mükemmel bir şekilde becerdi.*"

"Bir iş mi? Ciddi misin? Benimle 'tek iş' hakkında konuşma." İşi bitmişti. Jodi bulaşıkları yarına bırakarak odasına doğru ilerledi. "Sanki tüm *üniversite* paramı bu avukata yatırmaya karar vermemişsin gibi davranma-"

"Üniversite paran mı? *Senin paran mı?*" Bir adım öne çıktı, sallanıyordu. "O paranın tek kuruşunu bile kazanmadın. Hey! Beni bırakıp gitme!"

Tam çantasını almak için eğilmişti ki kulağının dibinden bir hava akımı geçti, ardından bir çatırtı ve koridor duvarına çarpma sesi duyuldu. Jodi kendi içine kıvrıldı, omuzlarını çenesine dayadı, dirseklerini sıkıca kavradı. Ayaklarının dibinde bir bira şişesi parçalanmış, altın rengi sıvı halının üzerine dökülmüştü.

Kafasına fırlatmıştı.

Jodi arkasına dönmedi - orada olmayacak özür dileyen bir yüz ummak istemedi. Yatak odasının kapısına koştu, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Masa sandalyesini kaptı ve geçen yıl almaya başladığı ekstra bir önlemle onu da kapının kolunun altına itti.

Nefes nefese kapıya baktı ve adamın yaklaşan ağır ayak seslerini dinledi. Kapı tokmağı tıkırdadı ve yerinden sıçradı.

"Kendi evimde benimle bu şekilde konuşamazsın!"

"Bana bir şeyler fırlatamazsın!" Yatağının diğer tarafına doğru geri çekildi. "Bunu bir daha yapmayacağına söz vermiştin."

Bunun onun hafızasını canlandıracağını umuyordu. Sessizleşeceğini ve omzundaki çürüğü, yatak odasının kapısının arkasından gelen ağlama sesini hatırlayacağını umuyordu.

Ama olmadı.

"Kendini beğenmiş küçük bir velet gibi davranıyorsun. Zengin çocuklarla çok fazla vakit geçiriyorsun, şimdi de kendini zengin sanıyorsun."

Jodi cebinden telefonunu çıkardı. Böyle olduğunda pes etmezdi. Sadece oyuna geri dönmezdi. Her saat başı kapısına gelir ve belki de kapıyı kırana kadar vururdu. Favoriler listesindeki ilk numarayı tuşladı ve babası bozuk cümlelerle söylenirken çalan sesi dinledi.

Zack biliyordu. Zack, gece yarısı onu ararsa hemen oraya gitmesi gerektiğini biliyordu. İki ev öteye park etmeyi, yatak odasının penceresine koşmayı ve perdenin kilidini açmayı biliyordu. Kısa bacakları çalıların arkasındaki toprağa ulaşamadığında ona dışarıdan nasıl yardım edeceğini biliyordu. Kemerlerini takıp caddede ilerlerken onu nasıl gülümseteceğini ve unutturacağını . Sormaması gerektiğini biliyordu.

"*Yo, ben Zack. Bana bir mesaj bırakın.*"

Telefonu kapattı ve tekrar denedi, gözleri yatak odasının kapısına kilitlenmişti. Bir gümbürtü ve homurtu duyuldu. Kapıyı eliyle iterek açmaya çalışmıştı.

Omuz.

"Lo?" diye boğuk bir ses geldi telefondan.

Kalbi rahatlayarak sıkıştı. Fısıldadı, "Özür dilerim, gelmene ihtiyacım var."

Duraklama sırasında beş kalp atışı sayabildi. "Dillon?"

Jodi duvarına göz kırptı. "Julian? Zack nerede?"

"Kendinden geçmiş, Dillon." duyabiliyordu, sesi halsizdi. "Saat sabahın üçü gibi."

"daha bir bile değil. Onu misin?"

"Kiminle konuşuyorsun?" Babasının sesi kapının diğer tarafından geliyordu. Telefondan gelmediğini umuyordu.

"Onu mı? Ciddi misin sen?"

"Sadece onu ! Beni gerekiyor."

Kapı tokmağı tıkırdadı. "Jo, bana cevap vermezsen bu kapıyı kıracağım."

"Seni unuttu mu?" Julian'ın şaşkın sesi sordu.

"Hayır, ben sadece... Sadece onu uyandır ve aradığımı söyle." Aramayı sonlandırdı.

Zack biliyordu. Zack sormaması

gerektiğini biliyordu. "JO!"

"Kimseyle konuşmuyorum! Git maçını izle. Ben yatmaya gidiyorum." Masa lambasını kapattı ve sessiz karanlığın içinde durdu.

"İşimiz bitmedi, Jo!"

"İyi geceler!" Kapı tokmağının tekrar tıkırdamasını dinledi. Bir omuz kapıyı sertçe itti.

Jodi bekleyebilirdi. Yatağına uzanıp kapıya bakabilir ve kıpırdamamasını umabilirdi. Onu sersemletecek kadar çok birası olması için dua edebilirdi. Ya da hiç olmaması ve birkaç saat içinde ayılması için dua edebilirdi.

Jodi Bayan Burns'ü arayabilir. Ama o polisi arayacaktı.

Jodi polisi arayabilirdi. Ama babasını suçlayacaklardı. Ya da onu on sekizinci yaş gününe kadar götürürler. Sadece üç ay daha.

Jodi dışarı çıkabilirdi. Pencerenin camını yumruklayabilir, çalıların arasına yuvarlanabilir ve gidebilirdi. Çantası hâlâ cüzdanıyla birlikte oturma odasında idi. Yürüyebilirdi. Bir Uber çağırabilirdi. Evlerine en yakın olan Lucy'nin kapısına gelebilirdi. Cumartesi gecesi idi. Ekstra fiyatlandırma.

Banka hesabındaki on dolarla oraya kadar gidebilir miydi? Kartı Uber uygulaması tarafından reddedilirse, bir taksi şirketinin numarasını bulup Zack'in evine götürebilirdi. Ondan nakit isteyebilirdi.

Oturma odasındaki televizyonun yankıları dışında kapısının önü sessizdi.

Jodi bekleyebilirdi. On dakika bekledi, yatağının arkasında karanlıkta durdu, sanki kapı kırılıp açılırsa onu koruyabilecek bir ejderhaymış gibi.

Belki Zack de gelirdi. Onun evinden Jodi'ninkine gitmek en fazla beş dakika sürerdi. Belki de sadece penceresine vurulmasını ve sempatik bir çift mavi göz görmeyi beklemesi gerekiyordu.

Babasının yumruğu yatak odasının kapısına vurarak menteşeleri sarstı. Jodi telefonunu göğsüne dayadı ve donakaldı.

"Benim için fazla iyi olduğuna ne zaman karar verdin bilmiyorum ama *bugün bitecek!* Beni duyuyor musun? Ya bu kapıyı açarsın ya da kırıp seni buradan sürükleyerek çıkarırım."

Jodi yatak odasının penceresine döndü. Yavaşça güvenlik mandalını açtı. Babası duvarın ötesinde tehditler savuruyor, kafesteki bir ayı gibi sinsice dolaşıyordu. Telefonunu kot pantolonunun içine soktu ve pencereyi sessizce kaydırarak açtı. Masasını birkaç santim yana çekti ve üzerine çıktı.

Bir gümbürtü vardı, metal taş ya da tahtaya çarpıyordu. Tekrar ve tekrar. Bir şey kapı koluna çarpıyor, yerinden oynatmaya çalışıyor.

Penceredeki perde bir itmeyle açılmıyordu. Zack'in bunu nasıl yaptığını hatırlamaya çalıştı. Üstteki iki köşeye baskı uygulayarak tüm gücüyle itti. Perde patladı ve dağınık bir gürültüyle çalıların arasına düştü. Jodi masasının üzerinde durdu, bir bacağını pencereden içeri kaydırды ve gövdesinin de onu takip etmesine izin verdi. Pervazın tepesini kavrayıp kendini yeterince uzağa yaslarırken avuç terliyordu. Kendini pervaza bacağını içeri çekti ve yuvarlanırken gözlerini kapattı.

Yapraklar, dikenli dallar, örümcek ağları. Bacakları birbirine dolanmıştı ama ayağa kalkmayı . Çalıların arasından sıkıca geçti ve kapı kolunun kırıldığını duydu.

Pencereyi kapatmak için duraklamadı. Bacakları koşmaya başladı, başı omzunun üzerinden döndü, babasının kırmızı yüzünün açık pencereden görünmesini bekledi-

Bir şeye çarptı. Kolları dirseklerine kadar geldi ve Jodi geriye doğru sarsıldı. "Whoa." Julian onu sabitledi. "Az önce pencereden mi düştün?"

Jodi ağzı açık bir şekilde ona baktı. Nabızı hâlâ hızla atıyor ve onu başka bir yere çağırıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Alınmanız mı gerekiyordu?" Sanki deli olan oymuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Zack nerede?"

Julian başını salladı. "Dillon, zil zurna sarhoş. Tamamen dünyadan elini eteğini çekmiş."

Ön kapının açılma sesi onu kendine getirdi ve babası dışarı çıkıp olduğu yerde durunca Julian'a doğru tökezlemekten kendini alamadı.

"Sen de kimsin? Kızımdan uzak dur." Sesi sertti, gözleri odaklanmamıştı. Üzerinde eşofman altı ve lekeli bir atlet vardı. Jodi'nin Julian Hollister'ın aile sırrını asla öğrenmeyeceğine dair tüm umutları buharlaştı.

Ağzını açtı, babası evin önüne park etmiş kamyonu binmesine izin verene kadar durumu yumuşatmaya hazırdı. Sesi kısıldı.

"Bay Dillon!" Julian aniden arkasından çıkıp babasına yaklaştı. "Sizi tekrar görmek güzel." Kendisini işaret etti. "Julian. Jodi ve ben aynı okula gidiyoruz. Zack'le arkadaşız."

Jodi, Julian'ın tanımadığı bir karaktere kolayca bürünmesini şaşkınlıkla izledi. Gülümsüyor ve dikkatli yaklaşıyordu. Neredeyse Zack gibi.

Babası gözlerini ona dikti, bakışları bir kez Jodi'ye kaydı ve "Kızımı mı beceriyorsun?" diye sordu.

Bir kahkaha attı ve mırıldandı, "Diliyor. Hayır, sadece uğrayacaktım. Hey, bugünkü maç mı? Oregon State - Cal maçı mı?" Julian başparmağını içeriye doğru eğdi.

Jodi babasının düşüncelerinden sıyrılarak başını sallayışını izledi. "Evet. Üçüncü çeyrek, 0'a 34."

"Oregon'un koçu o sol stoperi sahadan çıkaracak kadar kafasını kıcından çıkardı mı?" Julian ellerini ceplerine sokarak güldü. Babası gülümsedi.

"İçeri gelip bitirmek ister misin?"

"Yağmur kontrolü mü? Aslında bira içmek için Jodi'yi alacaktım. Sana bir şeyler getirebilir miyim?"

Babasının gözleri Jodi'nin üzerinden geçerken bacakları uyuşmuştu, çimenlerin üzerinde kıpırdamadan duruyordu, her tarafı dallar ve örümcek ağlarıyla kaplıydı.

"Corona. Bitti."

Neden bitkin düştüğünü anlamasını bekledi. Kafasına dolu bir bira şişesi fırlattığını hatırlamasını isteyip istemediğini bilmiyordu.

". On dakika içinde döneceğiz."

Julian anahtarlarını parmağının etrafında döndürdü. Kamyonun kilidini açan *bip bip* sesi sessiz sokakta çok yüksekti. Kaderi sınamak gibi.

Jodi tökezleyerek yolcu kapısına gitti. İçeri tırmandı ve Julian kaldırımdan uzaklaşırken kucağına baktı. Kot pantolonunun dizleri artık yırtılmıştı. Köşeyi dönene kadar nihayet nefes almasına izin verdi.

Kimlikleri çok yakından kontrol etmeyen en yakın içki dükkânının önünden geçtiler ve Jodi, Julian'ın sözünü tutmaya niyetli olmadığı için rahatladı. Onlar birbirlerini görmezden gelirken Jodi pencereden dışarı baktı, gözleri utançla diken diken olmuştu.

Babasının ne kadar kötü olduğunu sadece iki kişiye anlatmıştı ve onlardan biri ölmüştü. Emily onu sıkıştırmış, Jodi'nin annesi, neden bu kadar çok geceyi Thrashers'la geçirdiği, pazartesileri neden bu kadar yorgun görüldüğü hakkında giderek daha fazla meraklı sorular sormuştu.

Ona şişe fırlattığı ilk ve tek olay geçen yıl olmuştu. Ertesi sabah adamın bunu hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordu ama aylarca birbirlerinin etrafında dolanmışlardı.

Emily çürük hakkında soru sormayı bırakmadı. Başka kimse görmedi ama Emily gördü.

"Bu tekila, babam için."

Jodi, Julian'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Ona bakma isteğiyle savaştı.

"Kendini tekila uzmanı falan sanıyor."

Gözlerini bastırarak kapattı. İsteddiği son şey Julian Hollister'ın sempatisiydi. Bunu biliyor olması bile yeterince kötüydü. Bu konuyu bir daha hiç konuşmalar olmaz mıydı?

"Bana sadece birkaç kez vurdu," dedi yumuşak bir sesle ve Jodi teninin hissetti. "İçki dolabından biraz çaldığımda. Ne zaman

sınıfta kaldım. Aslında arabalı sinemadan sonra hastaneye kaldırıldığım için oldukça memnundum. Omzum çıkmadan ve iki kaburgam kırılmadan kamyonetimi hurdaya çevirseydim..." Kıkırdadı.

Jodi'nin bakışları ona kaydı. Parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyazdı.

"Bana zarar vermiyor," diye fısıldadı sessizlikte ve bu tam gerçek olmasa da yeterince yakındı.

"Seni korkutuyor," dedi Julian.

Jodi dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar pencereye döndü. Zack'in evine geri dönüyorlardı. Zack kamyoneti park etti ve Jodi arabadan indi.

Sessizce evin yanından havuz evine doğru ilerlediler. Zack'i kanepede sızmış bulduğunda, içinden hayal kırıklığı ve öfke dolu bir sarsıntı geçti. Onu aramıştı ama gelmemişti.

Julian onları toplamaya başlayana kadar masanın üzerindeki içki şişelerini ve bira kutularını fark etmemişti bile.

"Bırak onları. Sorun değil," dedi. "Sorun olmazsa ben arkadaki yatağı alacağım."

Adam başını salladı ve kadın koridorda ilerlerken kanepeye yerleşti. Ellerini yumruk yaptı ve gökyüzü turuncuya dönene kadar havuza bakan pencereye baktı.

Sabah olduğunda Zack ona uykulu bir şekilde gülümsedi ve ne zaman geleceğini sordu. Jodi kanepenin köşesinde oturmuş, Zack onu eve bırakmayı teklif edene kadar onların video oyunları oynamasını izliyordu.

Bu konuda ona hiçbir şey söylemedi.

Eve döndüğünde bulaşıklar yıkanmış, şişeler geri dönüştürülmüştü ve babası baş ağrısıyla ona gülümseyerek krep isteyip istemediğini sordu.

Bölüm On Dört

KASIM

Julian Hollister'ı görmezden gelmek onun için bir yarışma sporu gibiydi. Neyse ki o, Jodi Dillon'ı görmezden gelme konusunda altın madalya sahibiydi. Hâlâ anatomi sınıfını birlikte paylaşıyorlardı ama bunun dışında birbirlerini görmüyorlardı. Yine de bu onun için gözden ırak gönülden ırak anlamına gelmiyordu.

Sadece Zack'in bilmesi gereken bir parçasını onun hoşlanmıyordu. Onun o neşeli, karizmatik adamın içine tam da doğru anda süzülüp kaybolmasından ve bir daha hiç görünmemesinden hoşlanmıyordu. Kendisinin onun babası hakkında, onun da kendi babası hakkında bir şeyler biliyor olmasından hoşlanmıyordu. Onun kendisi hakkında, kendisinin onun hakkında düşündüğü gibi düşünmesini istemiyordu.

Bana sadece birkaç kez vurdu.

Jodi kendinden geçti ve okul otobüsünün salınımına odaklanarak gözlerini duraktan ayırmadı.

Koridorun sağ tarafında, dört sıra yukarıda, Hannah Mills koltuğunda kıpırdamadan oturmuş, ileriye bakıyordu.

Jodi'nin görmezden geldiği başka bir şey daha vardı.

Başparmağını karıncalanan sol elinin üzerinde Jodi, pencereden dışarı bakarak ağaçların bulanıklaşmasını izledi.

Otobüs onun için durduğunda, koridorda sıkışarak ilerledi ve mahallesindeki diğer iki çocuğun önce inmesini bekledi.

Tam onun yanından geçerken Hannah Mills ayağa kalktı ve Jodi neredeyse iki sıra geriye sıçırıyordu.

Hannah'nın gözleri koyu maviydi ve altlarında koyu halkalar vardı. Bir zarf uzatırken ifadesiz bir yüzle Jodi'ye baktı. "Annem

bunu sana vermemi istedi."

Jodi kalbi küt küt atarak bakakaldı. Dikkatini otobüsün ön tarafındaki kapılara . Bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetti.

"Teşekkür ederim." Jodi zarfı kot pantolonunun arka cebine koydu ve tökezleyerek merdivenlerden indi. Kaldırımında dönüp otobüsün camlarına baktı. Otobüs köşeyi dönerken mavi gözler onu takip etti.

Eve doğru yürümeyi bitirdiğinde Jodi'nin bacakları jöle gibi olmuştu. Kapıyı açtığı anda postalar yere saçılmıştı ve gözleri adliyeden gelen bir mektuba .

Kalbi sıkıştı. İşte bu kadar. Suçlanıyordu. Suçlanıyordu ya da her neyse. Suçlama mektubunu ona göndermeleri çok uzun sürmüştü ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Çantasını bıraktı ve Millses'in mektubunun zihninden uzaklaşmasına izin vererek rahatsız edici zarfa baktı. Babası Oregon'daydı. O gece geç saatlerde dönecekti. Ama gecenin geri kalanında üzerinde *ÖNEMLİ* yazan bu mektuba bakamazdı.

Jodi rehberinde Miranda'nın numarasını aradı. İkinci çalışta açtı.

"Sanırım tutuklama belgelerim var."

Miranda içini çekti ve Jodi'ye uğramasını söyledi. Jodi kitap çantasını aldı, zarfı ön kapağa yerleştirdi ve tekrar otobüs durağına yöneldi.

Miranda'nın ofisine daha önce bir kez gitmiş, babasıyla görüşmüş ve avukatlık ücretini ayarlamışlardı. Miranda'nın ziyaretçiler için ayırdığı büyük koltuğun kenarına oturdu ve zarfı çekiştirerek açtı. Masanın üzerinden geçirerek ellerinin üzerine oturdu ve beklemeye başladı.

Miranda'nın kaşları okurken birbirine çarptı ve Jodi'nin kalbi sıkıştı. Başka bir suçlama daha mı ekleniyordu? Başka bir görüşme mi planlanmıştı? Zihninde aptalca senaryolar dönüp duruyordu, mesela okul danışmanının kutusundan bir sayfa notun kaybolduğunu fark etselerdi.

"Yani... Önce iyi haber sanırım," dedi Miranda ve Jodi daha dik oturdu. "Suçlanıyormuşsun gibi görünmüyor."

Jodi kendini suyun altındaymış gibi hissetti. "Ne? Diğerleri hakkındaki suçlamaları da düşürdüler mi? Zack ve Paige-?"

"Bu sadece sizi ilgilendiriyor." "Zackary Thrasher, Lucy Reed, Paige Montgomery ve Julian Hollister'ın yargılandığı davada tanık olarak mahkemeye çağrılıyorsunuz." diyerek mektubu masanın üzerinden ona uzattı.

Jodi ona baktı, mektuba bakmaya cesaret edemedi, var olmasına cesaret edemedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, arkadaşlarınızın suçlu olduğunu düşündükleri anlamına geliyor ve belki de kırılacak olanın siz olacağınızı düşünüyorlar."

Sadece suyun altında değildi. Batıyordu.

Jodi, hiç "Dayak yiyeceğim" diye endişelendin mi? Dedektif Harding onu bu an için hazırlamıştı, onu didikliyor, kabuklarını açıyor ve parmaklarını yaraya batırıyordu.

"Yapmak zorunda mıyım?" Jodi kısık bir sesle sordu.

Miranda başıyla onayladı. "Eğer mahkemeye çıkarlarsa, ifade vermeye çağrılabilirsiniz. Mahkemeye gitmeseler bile tekrar sorgulanacaksınız. Muhtemelen sık sık."

Jodi bunu hayal etmeye çalıştı; sınıf arkadaşları ve dostlarından oluşan bir mahkeme salonu ve ona sorular soran bir avukat.

"Arkadaşın Zack büyük olasılıkla büyük balık. On sekiz yaşında, gruptaki adı bu. Diğerleri için yeterli delil bulamazlarsa, savunma anlaşmalarını kabul edebilirler. Bilmiyorum."

Jodi elini yumruk yaptı. Bunun olmasına izin veremezdi. Arkadaşlarının masumiyetini kanıtlamak için savaşılabildi.

"Şimdi," diye yavaşça başladı Miranda, "artık şüpheli kişi olmadığınıza göre, artık bir avukata ihtiyacınız olmadığına karar verebilirsiniz. Bu benim için sorun değil. Vasinle konuşmam gerekecek ama sözleşmemizi feshedebilir ve avukatlık ücretinin geri kalanını babana iade edebiliriz. Eğer hala bir avukata ihtiyacınız olduğunu , devam edebilirim."

"Sanırım... Sanırım babam parayı geri isteyecek. Özür dilerim, senden ve her şeyden gerçekten hoşlanıyorum," diye bitirdi Jodi, Miranda'dan ayrılıyormuş gibi zayıf bir sesle.

"Elbette." Miranda ellerini dostça bir teslimiyetle kaldırdı. "Mali durumun sıkışık olduğunu biliyorum. Babana haber veririm." Dosyasına bir not düştü. "Eğer bir konuşmak istersen, olarak on dakikalık bir görüşme teklif edebilirim. Görüşmelerde bir avukata ihtiyacınız olursa, yeniden başlarız."

Miranda'nın ofisinden ayrıldığında (Jodi'nin kışkırttığı garip bir kucaklaşmadan sonra), otobüste mektubu gözden geçirirken arka cebindeki Millses'in kartını hatırladı.

Ön yüzüne Maureen'in el yazısıyla ismi yazılmış olan bükülmüş zarfı yırtarak açtı. Zarfın ön yüzünü bir ayçiçeği süslüyordu.

kart ve içi düzenli harflerle doluydu.

Sevgili Jodi,

Davanın bu kısmı kalbim sizin için parçalanıyor. Kimseye ulaşmamamız tavsiye edilmişti. Artık bölge savcısının size karşı suçlamada bulunmayacağına ikna olduğumuza göre, nihayet size istediğiniz zaman gelmeniz için bir davetiye sunabilirim. Sizinle Emily hakkında daha fazla konuşmak ve bu soruşturmanın sizde yarattığı stres için resmen özür dilemek isterim. Kalbimizde hiçbir suçunuz yok.

Ne zaman uğramak isterseniz, lütfen . Maureen,

Robert ve Hannah

Jodi kartı terleyen parmak uçlarının arasında sıkıca kavradı. Yapabileceği - başka kimsenin yapamayacağı- tek şey Emily'nin cep telefonunu bulmaktı. Eğer "özel saklanma yeri" olduğunu iddia ettiği yerdeyse, Jodi oraya ulaşabilirdi.

Bir sonraki durakta indi ve 35. Cadde'ye giden otobüse transfer oldu.

★ ★ ★

Jodi, diğer küçük, iki katlı evlerin arasına sıkışmış küçük, iki katlı eve doğru yürüdü. Dar araba yolunu bir Subaru kaplıyordu ve karşılama paspasında *Burada Mutlu Bir Aile Yaşıyor* yazıyordu. Jodi buraya son geldiğinde, bahçede park etmiş ambulanslar vardı.

Yutkundu ve zili çaldı. Bunu takip eden kalp atışlarında Jodi, Emily'nin onu geniş ve hevesli mavi gözlerle karşıladığını hayal etti. Bayan Mills kapıyı nazik bir "Jodi, seni görmek ne güzel" sözüyle açtığında, bir planı olmadığını fark etti.

"Merhaba, Bayan Mills. Hannah bana kartınızı verdi."

Maureen nezaketle gülümsedi ve el sallayarak onu içeri davet etti. Jodi kanepeye oturdu. Oturma odası bir çiçek patlamasıydı. Çiçekli döşemeler, çerçeveli çiçekli iğne oyaları. Çiçeklerin olmadığı yerlerde haçlar ve çerçevelenmiş Hristiyanlıkla ilgili sözler vardı.

"Bay Mills de evde mi? Ona teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Robert İncil dersinden eve dönüyor."

Robert Mills'i selamlaşmak dışında tanımıyordu. Bir yazılım şirketinde çalıştığını biliyordu.

"Lütfen ona merhaba dediğimi söyle." Jodi elinden gelen en iyi Zack taklidini yapıyordu. "Hannah Yeni Helvetia'yı nasıl buluyor? Onu istediğim kadar çok göremiyorum."

"Çok tatlısın. Hannah hep senden bahsediyor - ona karşı ne kadar nazik davrandığından."

Jodi'nin kolları kurşunla ağırlaşmış gibiydi. Hannah da sağlık danışmanı Bayan George'a aynı şeyi söylemişti. Gülümsemeye çalıştı. "İyi bir kız," dedi mırıldanarak. "Ev ödevini yapıyor mu?" Jodi gözlerini Hannah'nın yatak odasının bulunduğu üst kata çevirdi.

"Hâlâ okulda. Bir çalışma grubu." Maureen elini umursamaz bir tavırla salladı.

Jodi donmuş bir halde oturuyordu. Hannah bir buçuk saat önce onunla birlikte otobüse binmişti. Zorla gülümsedi.

"Umarım çok fazla zorlama olmaz ama... Emily'nin yatak odasının hâlâ eskisi gibi olup olmadığını merak ediyordum. Kendi odasında ona saygılarımı sunmak için biraz zaman ayırmak isterim."

Aptalcaydı. Küstahçaydı. İşe yaramayacaktı.

Maureen ona bakarken Jodi'nin nefesi boğazında düğümlendi. Jodi'nin neyin peşinde olduğunu biliyor muydu?

"Çok Jodi," dedi Maureen. Sesi yumuşaktı ama gözleri hâlâ okunamıyordu. "Evet, seni ben götüreyim."

Maureen Mills koltuktan kalktı. Jodi onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti, hâlâ bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Jodi sahanlıkta, Emily'nin öldüğü oda olan hafif aralık banyo kapısına baktı. Cep telefonunun saklı olduğu odaya. Maureen sağa döndü, Jodi de onu takip etti.

Emily'nin yatak odası evin ön tarafındaydı. Penceresine doğru uzanan meşe ağacının bir dalı, birinin gizlice kaçması için mükemmel yükseklikteydi. Jodi'nin bunu bilmesinin tek nedeni, Zack'in Emily'yi bir gece parkta onlarla birlikte sarhoş olup kafayı bulmaya davet ve Emily'nin gece yarısından sonra gizlice kaçmak zorunda kalmasıydı. Jodi, Julian, Lucy ve Paige, Emily Mills'in Zack'in dikkatli rehberliğinde pencereden isteksizce . O

çok atletik bir kız değildi, ama Zack Thrasher ondan bir şey yapmasını istediğinde, bir anda Olimpiyatçı oluveriyordu.

Kapının üzerinde kabarık harflerle *EMILY* yazan bir tabela onları karşıladı. Maureen kapıyı iterek açtı ve Jodi Emily'nin yatak odasını ilk gördüğü andaki gibi buldu. Mills'lerin evinde, Emily'nin Zack hakkında sorular sormasına dönüşen iki ya da üç çalışma seansına kandırılmıştı.

Maureen kapının pervazında duruyordu ve Jodi'nin aklında yalnız kalmayı isteyebileceği yollar dolaşmaya başlamıştı ki Maureen, "Sana biraz zaman vereceğim," dedi.

İçini bir rahatlama kapladı. "Teşekkür ederim Bayan Mills. Hiçbir şeyin yerini değiştirmeyeceğim, yemin ederim."

Elini salladı ve burnunu çekti. "Sorun değil. Kalmak isterseniz akşam yemeği için domuz rostosu yapıyorum. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Jodi kendini pencereden atmayı tercih ederdi. "Çok nazıksınız. Babama soracağım."

Maureen gülümseyerek döndü, koridordan aşağı kaydı ve merdivenlerden indi. Jodi Emily'nin odasında uygun bir süre bekledi. Duygularının kontrolünü kaybetmiş gibi davranacak ve kendine gelmek için tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyecekti.

Beklerken, bu odada bakmaya değer bir şey olup olmadığını merak etti. Polis tam bir arama yapmış, elektronik eşyaları, not defterlerini almış olmalıydı. Jodi'nin gözleri masanın üzerinden geçti. Küçük masa lambasının hemen arkasında, duvara bantlanmış bir resim vardı. Yaklaştı.

Nöbette ekranlara yansıyan uydurma resmin aynısıydı - Tahoe'daki Jodi'nin gülümseyen bir Emily ile birlikte düzenlenmiş resmi. Belki de Photoshop'u yapan Emily'ydi.

Başparmaklarını gözlerinin altına bastırarak kızarmalarını sağlayan Jodi, Emily'nin odasından gizlice çıkıp banyoya doğru gitti. Kimse onu durdurmayınca içeri girdi ve kapıyı kapatıp kilidi çevirdi.

Tuhaf bir his derisini kapladı, kanına kadar işledi. Jodi uzak duvardaki küvete baktı. Sağ taraftaki fayanslara iliştirilmiş bir duş başlığı ve küvetin üzerinde sokağa bakan küçük bir pencere vardı.

Telefonun yerini bulmak ve küvette pembe balo elbisesi kenarlardan dökülen bir ceset hayal etmeyi bırakmak için çaresizce harekete geçti.

Lavabonun altındaki dolapları açarak tahtalara bastırıldı, birinin patlayıp ayrı bir alan ortaya çıkarmasını umuyordu. Ama olmadı. Klozet kapağını kapattı ve tavandaki havalandırma deliğine bakmak için uzanarak dengesini sağladı. Tırnakları vidaları tam olarak çeviremiyordu ama telefonundaki el feneri içerde saklanan hiçbir şeyi göstermiyordu.

Klozet kapağının üzerinde durup banyoyu inceledi. Ellerini kalçalarına koydu ve "*Nereye bir şey saklayabilirim?*" diye düşündü. Başka dolap, başka havalandırma deliği ya da kaldırılabileceği bir döşeme tahtası yoktu.

Başını aşağı eğip şakaklarını ovuşturarak zamanın akıp gittiğini hissetti.

Sonra onu gördü. Tuvaletin arkasındaki fayanslardan birinin harcı eksikti.

Jodi aşağı indi ve diz çöktü. Tankın arkasındaydı, gözlerden tamamen gizlenmişti ama köşesine hafifçe bastırırsa-

Fayans dışarı fırladı.

Yuvarlanıp parçalanmadan önce onu yakaladı. Gevşek fayansı titreyen parmaklarıyla yere bırakan Jodi, dikkatini duvardaki küçük deliğe verdi. İçeriye uzandı ve parmakları cep telefonu şeklinde bir şeyin üzerine kapandı. Çıkardığında Emily'nin parlak pembe telefon kılıfı onu karşıladı. Sıkı bir nefes aldı.

Emily ölmeden önce telefonunu buraya saklamış. Jodi'ye bu alanı kimsenin bilmediğini söylemişti. Bazı nedenlerden dolayı, kimsenin telefonunu bulmasını istememişti.

Jodi güç düğmesini denedi, ekrandan bir ışık patlaması bekledi ve gerçekleştiğinde nefesi kesildi. Hâlâ vakti olduğunu umarak banyo kapısına baktı. Emily'nin ekranının açılmasını beklemek işkence gibiydi.

Yanında götürmeli miydi? Jodi tereddüt etti. Danışmanın kutusundan bir dosya çalmıştı bile. Emily'nin cep telefonu üzerindeyken bulunursa...

Hayır, istediği şey Julian'ın o gün Emily'ye ne mesaj attığını bulmak, belki birkaç şeye göz atmak ve tekrar kapatmaktı. *Eğer* Zack'e yardımcı olacak bir şey varsa, Emily'nin banyoda bir şeyler sakladığını "hatırlayabilir" ve polise söyleyebilirdi. Ama bu, önümüzdeki beş dakika içinde doğrulayamayacağı diğer tüm şeyler için kocaman bir solucan kutusu açacaktı.

Duvardaki karanlık açıklığa bakan Jodi'nin gözleri başka bir şeye takıldı. Belki bir kitap. Telefonu açılmaya bırakarak tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve kitaba uzandı.

Yıpranmış deri bir defter çıkardı. Jodi ilk sayfayı açtı ve Emily'nin el yazısını buldu:

AUG. 17, 2023

***YENİ BİR LİSE İÇİN YENİ BİR GÜNLÜK. SAC LİSESİ'NDEN
AYRILDIĞIM İÇİN MUTLUYUM AMA YENİDEN
BAŞLAMAKTAN NEFRET EDİYORUM.***

Jodi'nin nefesi kesildi. İleriye doğru çevirdi ve tüm okul yılı boyunca girilen kayıtları buldu.

AUG. 21, 2023

***ZACK THRASHER MÜKEMMEL BİR ÇOCUK OLDUĞUNU HIÇ
SANMIYORUM. ONUN HAKKINDA ŞİİR YAZMAK İSTİYORUM.
ASLA GÖSTERMEYECEĞİM ÇOK KÖTÜ BİR ŞİİR.
HERKES (ÖZELLİKLE O) AMA HER ZAMAN YAZMAK
İSTİYORUM. GÖZLERİNDEKİ MAVİ TONUNU MÜKEMMEL
BİR ŞEKİLDE YAKALAMAK İÇİN METAFORLAR
KULLANMAK İSTİYORUM VE
SAÇININ DOKUSU. SAÇINA ŞEKİL VERDİĞİNİ BİLE
SANMIYORUM. SADECE... MÜKEMMEL.***

Başka bir dergi mi?

Jodi kapıya döndü, dinliyordu. Bunu alabilir miydi? Onunla ne yapacaktı?

Anlık bir kararla Jodi kendi cep telefonunu çıkardı ve kamerayı açtı. Bir eliyle fotoğraf çekerken diğer eliyle sayfaları çevirdi, ancak adını gördüğünde durdu.

EKİM 9, 2023

***BUGÜN JODI İLE KONUŞTUM! KÜTÜPHANEDE ONUN YANINA
OTURDUM VE O DA BENİMLE KONUŞTU!***

Jodi hızını artırarak videoya geçti ve görüntü kalitesinin net olmasını umdu. Emily'nin banyo tezgahının üzerindeki telefonu çaldığında Aralık ayını bitirmişti. Devam etti, sayfaları çevirdi.

Jodi, arkadaşlarına yardımcı olacak bir şeyler bulabileceğini umarak Emily'nin hayatının son ayına bakarak günlüğün sonuna kadar ilerledi.

Ama Nisan'da kesildi. Jodi'nin kaşları birbirine çatıldı. Her sayfayı çevirdi ve Mayıs ayında tek bir tarih bile bulamadı. Neden?

Jodi, Emily'nin o ay içinde kendini öldürmek istemesiyle ilgili bir şeyler bulmaya çalışarak Nisan sayfalarını karıştırdı. Banyo kapısının çalınması onu sarstı. Telefonunu düşürdü.

"Jodi?" Maureen söyledi. "İyi misin?"

Telefonunu eline aldı, videoyu kapattı ve sıkıntıyla, "Evet, ben sadece... Çok bunaldım," dedi.

"Oh, tatlım, sorun değil."

Emily'nin cep telefonuna bakan Jodi bir seçim yaptı. Cep telefonunda ne olduğunu öğrenmeye gelmişti. Günlüğü duvardaki deliğe geri itti ve sarsılarak ayağa kalktı. "Bitirmem için bana bir saniye ver."

Emily'nin telefonunu açtı -Bay Mills şifre koymalarına izin vermiyordu- ve mesajlarına baktı. Telefon yeni bildirimlerle tekrar çalmaya başladı ve Jodi aceleyle sesi kapattı. Altı sesli mesaj. Hepsi de son birkaç ay içinde Hannah'dan gelmişti. Jodi onları görmezden geldi ve mesajlar arasında gezindi.

Zack'le olan mesajlaşmasını buldu ve sadece son birkaç mesajı kontrol etti. Hepsi Emily'den. Ona mem gönderiyor ya da "bu bana seni düşündürdü" diyordu. Julian'ı ararken Jodi'nin parmakları titriyordu. Hiçbir şey bulamadı.

Arama motoruna Julian'ın adını yazdı-

Maureen kapıyı tekrar çaldı.

"Özür dilerim. Sadece ellerimi yıkıyordum."

Julian için bir şey çıkmadı. Jodi numarasının ilk üç hanesini biliyordu ve bunu yazdı.

Hiçbir şey.

Muslukları açtı, Emily'nin telefonundaki mesajları kapattı ve telefonu kapattı. Telefonu duvara itmeden ve fayansı yerine yerleştirmeden önce kapanmasını beklemedi.

Parmaklarını suyun altına itti, yanaklarından aşağıya doğru sürükledi ve kapıyı açtı.

"Özür dilerim," dedi zayıf bir sesle ve sonra kelimeleri boğuklaştı.

Robert Mills kapıda durmuş, gözlüklerinin kenarından ona bakıyordu. Gözleri onun arkasından banyoya kaydı. "Karım size çay yapmaya gitti."

"Evet," diye ciyakladı Jodi. "Sadece Emily'yi düşünerek duygusallaştım..." Jodi, sendeleyerek aldığı nefesin ve titreyen uzuvlarının onun yerine yalan söylemesine izin verdi.

Cevap vermedi, hareket etmedi. Onu çözülmesi gereken bir problemmiş gibi inceledi. Adam kenara çekilip onu banyodan çıkarırken Jodi'nin kalbi küt küt atıyordu.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye sordu. Teklifinde hiç nezaket yoktu. Sanki onun kabul etmesini istemiyormuş gibiydi.

"Teşekkür , hayır. Eve gitmem gerekiyor." Merdivenlere doğru tökezledi. Maureen mutfaktan ona sesleniyordu.

Kendini dışarı atıp onlara teşekkür etti ve hâlâ merdivenlerin başında duran Robert Mills'e baktı. Maureen ona sarılıp veda etti ve Jodi koşmadan çıkabildiği kadar hızlı çıktı.

Otobüs durağına doğru hızla ilerlerken, Robert Mills'in kapıyı açtığında yüzünde beliren ifadeyi düşünmeden edemiyordu. Sanki onu orada hiç istemiyordu. Otobüse binene kadar bulduğu şey hakkında düşünmesine izin vermedi.

Eğer Emily'nin günlüğü banyo duvarında saklıysa... zaman polisin elinde ne vardı?

Dava No. 4512420

Emily Mills'in günlüğünden alıntı

Dedektif Chelsea Harding tarafından 6.08.2024 tarihinde kanıt olarak sunulmuştur.

11 Kasım 2023

**ZACK THRASHER BENİ ONLARLA TAKILMAYA DAVET ETTİ!!!
OMG GÜLÜMSEMEDEN DURAMIYORUM!!!**

**OLACAĞINI BILIYORDUM! SADECE SABIRLI OLMAM VE
ÖYLEYDİM. AMAN TANRIM. GÜL'E GİDİYORUZ
GECE YARISINDAN SONRA EVİMİN YANINDAKİ PARKTA BİR
BAHÇE VAR. SANIRIM SIGARA VE İÇKİ İÇMEK İÇİN ORAYA
GITMEYİ SEVİYORLAR. BENCE GERÇEKTEN TEHLİKELİ ÇÜNKÜ
ORADA YOKSUL INSANLAR VE UYUŞTURUCU BAĞIMLILARI
OLABİLİYOR VE PARKIN ETRAFINDA ÇOK SAYIDA EV VAR, YANI
HERKES GELEBİLİR.**

**POLİSLERİ ARAYIN. AMA SANIRIM BUNU HER ZAMAN
YAPIYORLAR? BILMIYORUM. BU GARİP DEĞİL Mİ? BEN
DOĞDUĞUMDAN BERİ BU EVDE YAŞIYORUM VE ZACK THRASHER
YILLARDIR NEREDEYSE SOKAĞIN KARŞISINDA TAKILIYOR? BU
KADER GIBI BİR ŞEY.**

**BUGÜN BANA EVİMDEN GIZLICE ÇIKIP ÇIKAMAYACAĞIMI
SORDU.**

**VE ONLARLA BULUŞACAĞIM. BUNU DAHA ÖNCE HİÇ YAPMADIM
VE BABAM BENİ YAKALARSA KESİNLİKLE ÖLDÜRÜR AMA
ZACK'E PENCEREMİN YANINDA BİR AĞAÇ OLDUĞUNU
SÖYLEYDİM. VE SONRA**

VE SONRA

**SONRA DEDI Kİ, "KENDİNE ZARAR VERMENİ İSTEMİYORUM.
NEDEN GELİP ÇIKMANA YARDIM ETMİYORUM?"**

**YÜZÜM KIPKIRMIZI OLDU. SANKİ ZACK THRASHER YATAK
ODAMIN NEREDE OLDUĞUNU BILIYORMUŞ GIBI????? AMAN
TANRIM. BEN DE "EVET, HARİKA." DEDİM. SAAT 11:30'DA YATAK
ODAMDA OTURMUŞ ZACK THRASHER'I BEKLIYORDUM.**

PETER PAN GIBI PENCEREMDE BELİRECEK. TANRIM, ÇOK HEYECANLIYIM.

**BU GECE LUCY REEDE KENDİMİ SEVDİRECEĞİM.
BU BENİM BİR NUMARALI HEDEFİM. (ZACK'IN BENİ "ÖZEL BİR
YERE GÖTÜRMESİ" DIŞINDA TABİİ Kİ HA). BANA OT TEKLİF
EDERLERSE, KABUL EDECEĞİM. APTAL GIBI GÖRÜNMEK
İSTEMİYORUM. YARIN HER ŞEYİ YAZMAK İÇİN
SABIRSIZLANIYORUM.**

On Beşinci Bölüm

Jodi o akşam yatağında oturup Emily'nin günlüğünden çektiği fotoğraf ve videoları gözden geçirdi.

Emily'nin gerçek günlüğü mü? Bundan emin olabilir miydi?

Jodi, Emily'nin el yazısı olduğu belli olan mektuba bakarken bile polisin elindekinin sahte olduğundan emin olamıyordu. Belki de sahte olan buydu.

Yatağından fırlayan Jodi, resimleri ve videoyu daha iyi inceleyebilmek için bilgisayarına gönderdi. Sayfaları o kadar hızlı çeviriyordu ki, kayıtların çoğu çok bulanık olduğundan pek bir şey anlaşılmıyordu.

Ama Jodi'nin de tahmin edebileceği gibi, Zack'in adı her yerdeydi.

Zack Thrasher beni onlarla takılmam için davet etti! Zack bana turuncu Converse'lerimi beğendiğini söyledi!

Zack'e ne tür müzik dinlediğini sordum ve Frank Ocean'ın tüm şarkılarını indireceğimi söyledi.

Ama hiçbir şey Zack'e ya da arkadaşlarına yardımcı olabilecek bir şey olarak gözüne çarpmıyordu. Keşke Emily'nin Zack'le seks yaptığını söylediği tarih de elinde olsaydı. Sayfaları tam orada çevirebilirdi. Jodi saate baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Hâlâ yazması gereken bir dönem ödevi vardı. Alnını ovuşturarak mutfığa kahve yapmaya gitti.

Babası koltuğunda uyuyor, Food Network izlerken horluyordu. Millses'lerden eve döndüğünde ona savcılıktan gelen ve suçlanmadığını açıklayan evrakı göstermişti. Rahat bir nefes almış ve kutlama için taco almayı teklif etmişti. Bir altılı paketle dönmüştü.

Corona'dan da. Jodi, Emily'nin günlüğünü incelemek için odasına gitmeden önce bir saat boyunca onunla televizyon izledi.

En azından daha fazla avukat ücreti ödememenin aralarındaki ilişkinin tekrar normale dönebileceği anlamına geleceğini umabilirdi. Kahvenin damlamasını izlerken, *diğer* sorunu hakkında ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Beş "Thrashers" vardı ve şu anda sadece dördünün başı dertteydi. Jodi hâlâ üniversiteye gitme şansı olduğu için heyecanlanmıyormuş gibi davranamazdı ama arkadaşlarının geleceği tehlikedeyken bundan nasıl mutlu olabilirdi ki? Onlara bu haberi nasıl verecekti?

Daha da önemlisi, mahkeme celbini onlardan nasıl saklayabilirdi?

O gece Jodi rüyasında tanımadığı bir banyoda olduğunu, banyo yapmaya çalıştığını, ancak muslukları her çalıştırdığında paslı suların aşağıya sıçradığını gördü. Kapı dışarıdan kilitliydi. Birinin onu bulması için çığlık attı ama kapının diğer tarafında bir parti vardı. Kıyafetleriyle küvete girdiğinde sol kolu zonkliyordu. Nedenini anlamak için aşağı baktı ve bir elin kendisini tuttuğunu gördü.

Kendi yatağında sarsılarak uyandı. Sol kolunu hissetmiyordu. Tuhaf bir açıyla omzunun altına sıkışmıştı.

Hissetmeye başladı ama doğru hissetmesi saatler aldı.

"Doğum günümü Paige'le paylaşıyorum," dedi Lucy bir sabah Jodi'ye dolabında katıldıktan sonra. "Onun on sekizinci yaş günü partisi yoktu, o yüzden biz paylaşacağız."

"Tamam," dedi Jodi. "Ve beşimiz aynı anda aynı yerde olursak yerin yarılıp bizi cehenneme yutacağını düşünmüyor mu?"

"Öyle," dedi Lucy sırtarak. "Ama sadece beşimiz olmayacağız. Yine küçük olacak ama daha fazla kişiyi davet ediyorum. Spencer Gordon'ı da davet etmemi ister misin?"

Jodi dolabını kapattı ve Lucy'ye göz kırptı. "Ah. Ah, evet, tamam."

Koridordaki birkaç el sallama dışında, bu dönem onunla hiç konuşmamıştı. Julian mezuniyet balosunda ondan söz edene kadar da onu hiç *düşünmemişti*.

"Harika," dedi Lucy, sınıfa doğru yürümeden önce ona göz .

Özel bir Thrashers partisi düzenlendiğini duyan Reagan Matthews hemen aynı gece Folsom Gölü'nde bir eğlence düzenleyeceğini duyurdu. Lucy bunun kendisi için önemli olmadığını söyledi ama Jodi, biri her "meşgulüm" dediğinde onun çenesinin nasıl gerildiğini ve gözlerinin nasıl kısıldığını gördü.

Jodi Lucy'nin evine vardığında Zack'in Kiera'yı davet ettiğini fark etti. Kısa boylu, ince belli, güzel yeşil gözlü kız mutfakta Zack ve Paige'le birlikte Zack'in anlattıklarını ilgiyle dinliyordu. Açık kahverengi saçları Jodi'nin bir türlü tutturamadığı plaj dalgalarıyla kıvrılmıştı. Zack'in Paige'in kaburgalarını dürtmesini izledi ve Kiera kıkırdadı.

"Ee," dedi omzunun hemen üzerinden gelen bir ses, "ne yapacağız?" Julian kırmızı fincanından bir yudum aldı, gözleri Kiera ve Zack'in üzerindeydi.

"Hiçbir şey." Jodi yutkundu ve gözlerini onlardan ayırdı. "Bu bizim işimiz değil. Bizi bu karmaşanın içine sokan da bu."

Emily'nin Zack'in yanında durup sanki Dağdaki Vaaz'ı veriyormuş gibi konuşmasını dinlediği zamanları hatırlıyordu. O zamanlar Zack'in dostça davrandığı ve Emily'nin bazı şeyleri bağlamından kopardığı onlara çok açık gelmişti ama şimdi ...

Zack, Kiera'ya bir içki daha teklif etti ve o da başını ağırbaşlı bir şekilde salladı. Adam dışarıyı işaret etti ve Kiera da kabul ederek onu arka kapıya kadar yakından takip etti.

"Onunla yatamaz," diye kaçırdı. Yüzünü buruşturarak Julian'a döndü. "Yani, davada olduğu gibi, başka bir nedenden dolayı değil."

"Elbette," dedi sinsice.

"Cidden ama. Kaç yaşında?"

Başını sallayarak ona hak verdi. "O bir genç."

Jodi başını salladı, ellerini saçlarında gezdirdi. "Bunu yapacak kadar aptal mı? Birinin ona bu kızla takılmanın neden kötü bir fikir olduğunu söylemesi mi gerekiyor?"

"Ben hallediyorum." Bardağında ne varsa ondan uzun bir yudum aldı ve Zack, Kiera ve birkaç kişinin daha jakuzide olduğu verandaya baktı.

"mi?" Alay etti. "Ne yapacaksın, onu baştan mı çıkaracaksın?"

Kaşlarını kaldırdı ve ona baktı, boyları arasında neredeyse bir karış fark vardı.

Jodi'nin kaşları onunkilerle eşleşti. "Onu baştan çıkarmak mı?" diye alay etti.

"Aklının gittiği yerler, Dillon, yemin ederim..."

O uzaklaştı ve Jodi sırtıttı.

Jodi onu mutfakta bulduğunda Paige'in sinirleri bozulmuştu. Bir konuşmayı sürdürebiliyordu ama konuşmanın yarısında dönüp ocaktaki brülörlerin kapalı olup olmadığını kontrol ediyordu. Jodi onu bloktaki bıçakların sayısını sayarken yakaladı.

Oturma odasında birkaç kişi sohbet ederken Lucy'nin ailesinin müzik sisteminden müzik çalıyordu. Lucy'nin annesi ve babası doğum gününde ona biraz zaman ayıracaklarına söz vermişlerdi; bu gece bir oteldeydiler.

Jodi koltuklara doğru yöneldiğinde, Spencer'ın çoktan orada olduğunu ve okuldan birkaç çocukla sohbet ettiğini gördü. Spencer yeterince hoş ve oldukça sevimliydi. Kıvrıkcık kahverengi saçları ve sürekli yorgun görünmesine neden olan derin kahverengi gözleri vardı, ama onu gördüğünde parladılar. Ayağa kalktı ve ona küçük bir el salladı.

"Hey," dedi, soğukkanlı olmaya çalışarak. "Bu dönem birlikte dersimiz olduğunu sanmıyorum."

"Bir tane bile değil." Gülümsediğinde yanakları çukurlaştı. "Okul piyesinde oynadığını mı duydum?"

"Hayır, Tanrım hayır." Jodi güldü. "Arka planı boyuyorum."

Ona Bayan Calloway ve onun dramatik öfke nöbetleri hakkında her şeyi anlattı. Spencer tüm dikkatini onun üzerinde tutuyordu ve Jodi neredeyse boğulduğunu hissediyordu. Jodi eğlenmeye çalışıyordu ama bakışları jakuzinin köşesini görebildiği verandaya kayınca kendini tutamadı.

Julian oturma odasına çağrıldığında bakışları kanepede oturan Jodi ve Spencer'ın üzerinde gezindi ve yüzündeki kanaryayı kapan kedi sırtışı Jodi'nin gecenin geri kalanında kendini garaja kilitlemek istemesine neden oldu.

"Hey!" Julian tüm partinin dikkatini çekerek seslendi ama gözlerini Jodi'den ayırmadı. "Doğruluk mu cesaret mi zamanı!"

Jodi inledi, Julian'ın bir köpekbalığının minnow avlaması gibi odanın içinde dolaşmasını izledi, ta ki mutlu bir şekilde onun ve Spencer'ın karşısındaki kanepeye düşene kadar. Önümüzdeki bir saat boyunca başka bir şey yapmak için kendini mazur göstermenin bir yolunu düşünmeye çalıştı ama herkes verandadan geliyor, koltuk minderlerinin üzerine yığılıyordu.

Oyun kolay başlamıştı. Bir avuç gerçeğin ardından Jodi, su topu erkeklerinden birinin kızların softbol koçuyla yattığını, Paige'in geçen yıl matematik finalinde kopya çektiğini ve oradaki kızlardan birinin çantasında onu uzun bir süre hapse attıracak kadar kokain olduğunu öğrenmişti.

zaman. Cesaretler giderek daha az evcilleşiyordu. Lucy erkeklerden biriyle gömlek değiştirmek zorunda kaldı, biri buzdolabından çiğ yumurta yemek zorunda kaldı ve Julian soyunmayı, Lucy'nin sokağında çıplak koşmayı ve sonra havuza atlamayı kabul etti. (Oradaki kızlardan birkaçı izlemek için pencereye koştu.)

Julian havuzdan çıkıp şortunu giydikten sonra tekrar Paige'in yanındaki kanepeye oturduğunda, Jodi bunun büyük final olduğunu umuyordu. Ama Julian ellerini çırparak ve "Benim sıram!" diye bağırarak dikkatleri tekrar üzerine çekti. Gözleri ona kilitlenmişti, yaramaz ve parlaktı. Bir elini ıslak saçlarında gezdirdi ve Jodi su şişesinden bir yudum aldı.

"Dillon. Doğruluk mu cesaret mi?"

Yutkundu. Julian zaten çok fazla sırrını biliyordu ve bazılarını sırf onu küçük düşürmek için herkesin önünde söyleteceğini biliyordu.

"Cesaret."

Kaşları havaya kalktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Etrafındaki mırıltılar, kimsenin onun cesareti seçeceğini düşünmediğini gösteriyordu. O da düşünmüyordu. Ama eğer cesaret çok saçma olursa Paige ve Lucy'nin onun için mücadele edeceklerini, hatta belki de onun yerine atış yapacaklarını biliyordu.

Julian ağzını açtı ve kapattı. Sonra Cheshire kedisi gibi sırıttı. "Sana göre buradaki en ateşli kişiyle öpüşmen için sana meydan okuyorum."

Jodi onun kolunu Paige'in kanepenin arkasındaki başının arkasına atarak arkasına yaslanmasını izledi. Grup güldü ve gerginlik tırmandı.

Cildi sanki lastik bir bantla sıkılmış gibiydi. Doğruyu söyleyip Zack'i öpüp öpmeyeceğini ve böylece kendini utandırıp utandırmayacağını görmek istiyordu. Ya da yalan söyleyip Spencer'ı öperek onda sahte umutlar mı yaratacak? Bulacaklarından korktuğu için ikisine de bakmıyordu.

Julian'a uzun uzun baktığında, birisi "Jodi. Jodi. Jodi" diye bağırmaya başladı, ta ki evin çıkardığı her seste usulca gülümseyip zıplayan Paige ve ona sırtarak bakan Julian dışında herkes katılana kadar.

Aklına bir fikir geldi; bir taşla iki kuş vurmanın bir yolu vardı. Dizlerinin üzerinde öne doğru sallandı ve Spencer'ı, Zack'i geçerek kanepeye doğru süründü. Dizlerine ulaşarak Julian'ın üzerine eğilmek için kendini yukarı çekti. Jodi Dillon'ın Julian Hollister'ı odanın en ateşlisi olarak seçmek üzere olduğunu gören oda sevinç çığlıkları atmaya başladı.

Julian'ın gülümsemesi dudaklarından süzüldü. Kirpikleri şok içinde dalgalandı ve çıplak göğsü hareket etmedi.

Ona sırtıttı, sağa döndü ve Paige'in dikkati dağılmış yüzünü yakaladı. Dudaklarını birbirine bastırırken Paige onun ağzına doğru güldü ve oda neşeyle sarsıldı. Kanepeye çöktü ve Paige'in üzerine diz çöktü.

Jodi gözlerini açıp Julian'a "*şaka yapıyorsun*" anlamına geldiğini umduğu bir bakış fırlattı.

Gülmüyordu. Ya da tezahürat yapmıyordu. Gözleri Paige'in dudaklarına yapışmıştı. Yüzü ya alkolden ya da sokakta koşturmaktan pembe bir kızarıklık içindeydi. Neredeyse deli gibi görünüyordu.

Jodi sırtıtarak sonunda geri çekildiğinde Paige'in gülmekten neredeyse ağlamak üzere olduğunu gördü. Jodi Paige'in aklını *başından almış ve* odadaki en ateşli kişi olarak onu seçmişti.

"Adam dedim," diye bir ses alkışları böldü.

Jodi ve Paige Julian'a baktılar. Kesinlikle bir şeye kızmıştı.

." Paige başını salladı. "Sen 'en ateşli kişi' dedin. Ha-ha, ben kazandım," dedi huysuzca.

"Cinsiyet bir kurgudur!" Lucy bağırdı ve salon alkışladı.

Belki ilgi odağı olmaktan dolayı kafası iyiydi, belki de Julian Hollister'ı kendi oyununda alt ettiği için çok mutluydu ama Jodi ona doğru eğildi ve odakilere bağırdı, "Kızdın mı? 'En seksi' olarak taçlandırılmayı dört gözle bekliyor muydun?"

Oda uğuldadı ve Jodi kendini Julian'ın omuzlarına dayayarak ağzına doğru eğildi. Jodi bu tavuk oyununda daha fazla ilerleyemeden Julian koltuktan fırladı ve Jodi onun oturduğu yere yuvarlandı. Julian bir içki daha içmek için mutfağa giderken odadakiler gülüştüler.

Paige kendini yelpazeliyormuş gibi yaptı ve Jodi kendini düzeltirken Zack'e bir bakış attı. Zack sarhoş sarhoş bardağına doğru kıkırdıyordu. Kiera onun yanında oturuyordu - Jodi'nin neşe kıvılcımının sönmesi için gereken tek şey buydu.

Lucy isyan odasının kontrolünü ele geçirdi. "Pekâlâ! Pekâlâ! Pekala! Pekala! Bu partiyi Paige'le paylaşmayı teklif ettiğime göre, *doğum günümde* başka birinin 'odadaki en seksi' olarak taçlandırılmasını kabul ediyorum." Gülüştüler. "Jodi, sıra sende bebeğim."

Hoparlörlerden gelen yüksek bir ses tüm odayı sarstı, müzik tekrar açılmadan önce hızlı bir şekilde durdu. Birisi "İsa!" diye bağırdı ve Lucy elini dramatik bir şekilde göğsüne koydu.

"Özür dilerim, özür dilerim!" Paige ayağa fırladı. "Telefonum bağlandı. Tanıdığım herkes burada. Kim bana mesaj atıyor...?" Paige yerde oturan insanların üzerinden tırmanarak odanın karşısındaki müzik setine yöneldi.

"Tamam," dedi Jodi, doğruluk mu cesaret mi oyununa geri dönerek. Gözleri çemberin üzerinde kayarak henüz gitmemiş birini aradı. Spencer ona utangaç bir gülümseme verdi ve Jodi hızla onun yanından geçerek sağındaki kıza doğru ilerledi. "Naomi. Doğruluk mu cesaret mi?"

Bir elektrik tıslaması vardı. Odanın içinde boğuk bir ses. Jodi başını kaldırdığında müzik sisteminden kıvılcımlar çıktığını ve Paige'in vücudunun sanki bir ipin ucundaymış gibi havada uçtuğunu gördü. Kısa devre yapan hoparlörlerin *zirıltısı*.

Paige kanepenin arkasına bir gümbürtüyle indi, sonra bir şaplaqla parke zeminine düşerek gözden kayboldu.

Jodi herkesi iterek ayağa kalktı. Lucy bağırarak kanepeye tırmandı ama Julian dizlerinin üzerinde kayarak geldi ve Paige'in gevşek bedenini dikkatle çekerek düz bir yere yatırdı. Jodi etraflarından dolanıp onun yanına koştu.

"Dikkat et!" Julian onu diğer tarafına doğru itti ve başını kaldırıp baktığında ses sisteminden kıvılcımlar çıktığını gördü.

İnsanlar çılgık atıyor ve kalabalıklaşıyordu ama Julian'ın cankurtaranlık eğitimi devreye girdiği için Jodi'nin umurunda değildi. Parmakları Paige'in nabzındaydı, bekliyordu. Bekliyordu. Sonra hiç tereddüt etmeden Paige'in ağzını açtı, burnunu sıktı ve kalp masajına başladı.

Paige'in göğsü şişti. Jodi onu bir sisin içinden izledi.

Nefesi olmayan birinin nefes alabilmesi garipti.

Gözleri yerinden fırladı, ses kulaklarında patladı. Oda ona doğru döndü. Bir avuç insan uzak duvara dayanmış, ağızları dehşet içinde kapalıydı. Zack kanepenin üzerine eğilmiş, telefonunu kulağına dayamıştı.

- "Arkadaşımı elektrik çarptı. Yardım gönderin. Oak Lane'deyiz.

- "Bakışları yardım için Lucy'ye kaydı. Lucy telefonu kaptı ve onlara adresi söyledi.

"Evet, kalp masajına başlıyoruz. Nefes alıp almadığını bilmek istiyorlar. Julian?"

Cevap vermedi. Sadece iki eliyle göğsünü pompalamaya devam etti.

Jodi'nin arkasında Spencer ve iki kişi daha hoparlörlerin fişini şoka girmeden çekmeye çalışıyordu. Kıvılcımlar konser pirotekniği gibi uçuşuyordu.

Paige'in telefonu odanın öbür ve fırlatıldığı yerde işe yaramaz bir halde yatıyordu.

Julian tekrar ağzını kapattı -dördüncü kez- ve sonra göğsünü pompaladı.

"Beş dakika içinde burada olacaklar," diye fısıldadı Lucy.

Başını salladı ve bir şeyler ısırđı. Bu yeterince hızlı değil miydi? Jodi vücudunun çok fazla delinmiş bir balon gibi söndüğünü hissetti.

Mutfakta, diğerlerinden birkaçı alkolü temizlemeye başlamıştı.

Hasar kontrolü.

Jodi'nin gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Bir nefes sesi duydu ve Jodi görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptıştırdı. Paige kendi nefesini aldı ve Lucy kendini onun üzerine atarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Julian topuklarının üzerine oturmuş, nefes nefese kalmıştı. Zack onun yanında belirdi ve Paige'in elini tutmak için çabaladı.

Jodi gözyaşlarını sildi ve Paige'in derin nefesler alarak tavana doğru iki kez göz kırpmasını izledi.

Paige'in eli Jodi'nin bileğini sararak dışarı fırladı.

Jodi onun sırtını sıkmak için uzandı ama Paige'in gözleri onun üzerindeydi, sert ve niyetliydi.

Paige çatırdayan ateş gibi bir sesle Jodi'ye, "Bizimle konuşmak istiyor," diye fısıldadı.

On Altıncı Bölüm

Paige'in parmakları Jodi'nin bileğinde bir mengene gibiydi. Diğerleri Paige'in üzerine titremeye, ona su vermeye, başının altına yastık koymaya başladığında bile, Paige'in Jodi'ye olan tutuşu sağlam kaldı.

Acil yardım ekibi birkaç dakika sonra geldi. Paige'in kolunda kabarcıklı bir elektrik yanığı ve kafasında bir şişlik vardı. Paige uyanır uyanmaz partinin yarısı arka kapıdan kaçmış, ambulans gelmeden önce de kaçmaya başlamıştı.

Paige'in ailesi arandı. Sonra Lucy'nin. Kısa süre sonra sadece beşi ve acil yardım ekibi kalmıştı. Paige'i sedyeye yatırılırken onun yanında durdular ve yanık tedavisinin yapılması için hastaneye gitmesi gerektiğini açıkladılar. Julian birisinin onlarla birlikte ambulansa binip binemeyeceğini sordu ve kadın acil yardım görevlisi, üzerinde sadece boxer şortu olan ve havuzdan dolayı hâlâ ıslak olan onu şöyle bir süzdü. "Bir şey yapmadan önce ayılsanız iyi olur."

Jodi öne çıktı. "Ben ayıgım. Gidebilir miyim?"

Kadın başıyla onayladı. Arabayı yüklediler ve Jodi kendini beceriksizce duvara yaslayarak arabaya tırmandı.

Paige ayağa kaldırılmıştı, kablolar sarmaşıklar gibi ondan uzanıyordu. Ambulans hareket ederken arka camdan dışarı bakıyordu, teni gri ve gözleri boştu.

Cheryl Montgomery Jodi'nin telefonunu aradı ve Jodi ona Paige'in yanında olduğunu ve Cheryl gelene kadar hastanede bekleyeceğini söyledi. Hastaneye vardılar ve Paige'i travma bölümündeki bir yatağa götürdüler. *Grey's Anatomy*'ye hem çok benziyordu hem de hiç benzemiyordu. Yatağı aldı.

Paige'in yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve sağlık görevlilerinin doktorlara bilgi vermesini bekledi. Paige yasadışı uyuşturucularla ilgili tonlarca soruya cevap vermek zorunda kaldı ve her seferinde alkolle birlikte sadece bir nefes cigara içtiğini söyledi.

Doktorlar sonunda onları yalnız bıraktığında, Paige boynunu Jodi'ye doğru çevirdi, başının bükülme biçiminde ürkütücü bir şey vardı.

"Onu gördüm. Bizimle konuşmaya çalışıyordu," dedi Paige, bir matematik problemini çözmüş gibi genişçe gülümseyerek. "Jodi, resimler. Mesajlar. *Inhaler*. Haklıydık."

Bir grubun parçası olduğunu inkâr etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Bana ne gördüğünü anlat."

"Futbol sahası gibi bir yerdeydim. Hava gerçekten çok parlaktı ve sırtüstü yatmış gökyüzüne bakıyordum..." Gözlerini iki kez kırptırdı ve Jodi'ye döndü. "Bu size bahsettikleri 'ışığa doğru yürüme' olayı olabilir."

Jodi başını salladı. Paige'in buna çok yakın olduğunu düşündükçe parmakları üşüyordu. Şimdi bu konuda çok sakindi.

"Sağıma baktım ve Emily oradaydı, benimle birlikte çimlere uzanmıştı. Hava o kadar aydınlıktı ki onu zar zor görebiliyordum. Bana güneşe bakmamamı söyledi. Ona bakmamı söyledi. 'Henüz zamanı değil' dedi."

Arabalı sinemadan sonra Emily'yi hastanede rüyayı hatırlayınca Jodi'nin kolları ürperdi.

"Bana konuşmaya çalıştığını ama bizim onu dinlemediğimizi söyledi." Paige'in gözleri parlıyordu. "Güvenlikle ilgili bir şeyler söyledi, sanki güvende değilmişiz gibi? Sonra yere batıyormuşum gibi hissettim, gittikçe daha da batıyordum ve o bana doğru eğildi ve sonradan aklına gelmiş gibi bir şey söyledi. Sanki benim için bile değildi."

"Ne dedi o?" Jodi öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Seni koruyacağım."

Jodi sarsılarak doğruldu, kalbi küt küt atıyordu.

"Bu garip değil mi?" Paige devam etti. "Ama sonra uyandım."

Paige'in yatağının etrafındaki perde plastik halkaların tıkırtısıyla açıldı. Cheryl Montgomery içeri daldı, Paige'in saçlarını alnından itti, Jodi'ye cevap beklemeden sorular sordu, Paige'in itirazlarını görmezden gelerek "lanet olası doktor" diye bağırdı.

Pazartesi günü Paige öğle yemeğinde Jodi'yi sanat binasında buldu. Parlak gözlerle "Bir medyumla konuşmak istiyorum," dedi.

Jodi sandviçini yutmadan önce yavaşça çiğnedi. "Teyzenin gittiği yer mi?"

Paige başını salladı. "Emily'nin ne istediğini bilmek istiyorum. Onu nasıl durduracağımı."

Reed'ler müzik sistemlerindeki hatalı kablo tesisatının neredeyse Paige'in ölümüne neden olduğunu duyunca çok üzölmüşlerdi. Çok özür dilediler ve hemen kontrol ettirdiler. Elektrikçi Paige'in neden o şoku aldığına dair bir neden bulamadı.

"Mesaj kimden geldi?" Jodi sordu. "Telefonunu almaya gitmene neden olan mı?"

"Hiçbir yok. Öncekinden farklı bir numaraydı ama sanırım aynı kişi." Paige Jodi'ye mesajlarını gösterdi.

189. Bağlam yok. Sadece rakamlar. "Ne olduğunu biliyor musun-?"

"Ölümünden bu yana yüz seksen dokuz gün geçti," dedi Paige, yüzünde acımasız bir ifadeyle telefonunu cebine koyarken. "Saydım. Aradım ve çaldı da çaldı."

Jodi'nin göğsü soğudu. Derin bir nefes aldı. "Greg'e söyledin mi? Ya da avukatına?"

Paige omuz silkti. "Peki ne diyeceğiz? 'Biri yazımızı soruyor, saç rengi öneriyor ve rastgele numaralar mı gönderiyor? Bu şekilde parçalara ayrılması gerçekten tehdit edici değil."

Jodi başını salladı. Paige'in gözleriyle karşılaştığında niyetliydi. "Benimle medyuma gelir misin?" Paige söyledi.

Jodi ona mesajların herhangi birinden , kazaların olabileceğini hatırlatmak istedi. Ama Paige'in imgelemindeki sözler tekrar aklına geldi:

Seni koruyacağım.

Jodi kalın kalın yutkundu ve o tanıdık batıyormuş hissi geri geldi.

"Evet, gideceğim."

★ ★ ★

Paige'in teyzesi Bette, annesi öldüğünde yirmi iki yaşındaydı ve o zamandan beri bir medyumla görüşüyordu. Paige'in annesi, küçük kız kardeşinin iki haftada bir annesiyle konuşma ihtiyacını anlamayarak kendini işe ve spin derslerine vermişti.

Bette, tıpkı Paige'inki gibi uzun, dalgalı sarı saçları olan Jodi'yi sıkıca kucaklayarak kollarına aldı. "Paige sürekli senden bahsediyor, Jodi."

Üçü Burr's'da öğle yemeği yerken Jodi, Bette'in medyumu Nan ve onun 11 Eylül'ü nasıl doğru tahmin ettiğine dair pek *çok* hikâye dinledi.

"Amcam Rich, ben on iki yaşındayken öldü," dedi Bette, bir şeker paketini sallayarak açıp buzlu çayına attı. "Nan'i *her* gördüğümde ortaya çıkıyor. Sanki bir bekleme odasındaymış gibi, öylece takılıyor, içeri bakacak bir pencere arıyor." Bette gözlerini devirdi ve pipetini emdi.

Jodi patates kızartmasına yumuldu. Yine ölü bir kolla uyanmıştı. Ne kadar ısıtırsa ısıtsın, sol parmakları hâlâ sağ parmaklarından daha soğuktu. Bette'in ölü insanlara ulaşmaktan bahsettiğini duymak ona yardımcı olmuyordu.

Jodi medyumlara inanmıyor değildi. Belki de inanmıyordu. Ama inanmak *için* henüz bir nedeni yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Emily'nin ruhunun bugün onlara gelmeyeceğini ummak, geleceğini ummaktan çok daha kolaydı.

"Şimdi, bu seans benden," dedi Bette, kabinin karşısından her ikisinin de elinin üzerine bir el koyarak. Sıktı. "İkinizin de arkadaşınız için endişelendiğinizi biliyorum, bu yüzden sizi Nan ile tanıştırmaktan memnuniyet duyuyorum. Yıllar boyunca pek çok konuda içimi rahatlattı. Bir arkadaşınızın intihar ederek ölmesini ve sizi bu kadar çok soruyla baş başa bırakmasını hayal bile edemiyorum."

Paige yüzünde ince bir gülümseme belirdi. Diğerlerinden hiçbirisi onlarla gelmeyi kabul . Julian'ın su topu maçı vardı ve Zack ile Lucy onu desteklemek için oradaydılar.

Jodi boğazını temizledi. "Nasıl bir şey? Ne yapmamız gerekiyor?" "Nan bana sizi sadece temel bilgilerle hazırlamamı söyledi, böylece enerjiler," dedi Bette. "İlk olarak, o istemedikçe ona bilgi vermeyin. Emily'nin adı da dahil, tamam mı? Sadece *senin* olmasını istediğin kişiyle değil, doğru kişiyle konuştuğundan emin olmak istiyor. Güven bana, Rich Amca sayamayacağım kadar çok seansımı mahvetti."

"Ama Nan, Emily'ye sormak istediklerimizi nasıl iletecek?"

Bette hülyalı bir gülümsemeyle, "Bu ruhani dünyanın en güzel yanı da bu, sevgilim," dedi. "Emily seninle birlikte. Emily zaten biliyor."

★ ★ ★

Nan'ın salonu Jodi'nin beklediği gibi değildi. Daha az bütünsel şifa ve daha çok aile terapistiydi: sıcak güneş ışığı, şık modern mobilyalar ve edebiyat alanında çerçeveli bir Stanford diplomasını çevreleyen suluboyalar. Nan'ın kendisi de beklenmedik biriydi; ellili yaşlarında, kahverengi saçlı ve sıkı bir el sıkışması olan bir kadın.

"Ne iş yaptığımı hakkında biraz konuşmama izin verin." Nan masanın karşısında Paige'in oturduğu sandalyeye kaydı. "Görüntüler, isim harfleri, hisler, bunun gibi şeyler alıyorum. Çoğu zaman yanıliyorum, tamam mı? Bu yüzden sana bir sürü soru soruyorum ve aynı sayfada olduğumuzdan emin oluyorum. Geçmiş göremem, geleceği tahmin edemem. Ama sevdiklerinizden mesajlar alabilirim."

Paige hızla başını salladı ve Jodi onun parmaklarının masanın altında kıpırdanışını izledi.

"Ya konuşmak istemezlerse?" Jodi söyledi.

Paige gözlerini ona çevirerek, "Biliyor. Bana söyledi." "Ya ortaya çıkmazsa? Tek istediğim bu."

Nan başını salladı ve "Bu çok olur. Belki de haber almayı umduğunuz kişi hazır değildir. Bu sorun değil. Bugün hala konuşabileceğimiz ve gündeme gelebilecek pek çok şey var."

Jodi, Nan'e bunun beslemek istediği bir yaşam tarzı olmadığını söylemek için yanıp tutuşuyordu. "Tamam," dedi Paige. "Nasıl başlıyoruz?"

"Benim açımdan, siz gelmeden yaklaşık on dakika önce başladı. Yani 'duaya' falan gerek yok."

Paige sandalyesinin kenarına oturup öne doğru eğildi.

"Genç bir kadın alıyorum. Bir *E* ismi."

"Emily," diye fısıldadı Paige.

"Burada başka enerjiler de var ama Emily gerçekten yakın görünüyor." Nan solundaki Bette'e döndü. "Emily hayattayken onu tanımıyor muydun?"

"Hayır, onunla hiç tanışmadım."

"Tamam, bu mantıklı," dedi Nan, gözleri Paige'e döndü, sonra Jodi'ye kaydı. "Sadece bazı şeyleri kontrol etmek istiyorum, tamam mı? Emily

sarışın mıydı?"

"Evet."

"Ve genç, senin yaşlarında?" Paige başını salladı.

"Neden turkuaz görüyorum? Turkuaz renkli bir şey var mı?" Nan ikisinin arasına baktı.

Jodi'nin kaşları birbirine yaklaştı. "En sevdiği renk pembeydi."

Paige ona sertçe baktı ve Jodi kızardı.

"Hayır, ben parlak turkuaz görüyorum. Belki bir araba? Ya da bir okul cildi? En sevdiğin ceket? Turkuaz ya da akuamarin."

Jodi, "Akuamarin olan tek şey balo elbisemdi," dedi.

Nan mırıldandı. "Elbiseyi birlikte mi aldınız? Sana ödünç mü verdi? Elbisenin önemi nedir?"

Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar. Çıplak ayakları kaldırımın taşlarına basıyordu.

"Hayır. Ben onu takarken öldü."

Tüyleri diken diken oldu. Nan başını yana eğdi ve Jodi neredeyse Emily'nin kulağına fısıldadığını hayal edebiliyordu.

"Seninle birlikte olduğunu bilmeni istiyor," dedi Nan. "Seninle birlikteydi, dışarıda mıydı? Bir yerleşim bölgesinde mi?"

Jodi sessizce başını salladı.

"O oradaydı." Nan gülümsedi, sanki Jodi'nin aramaya geldiği teselli gibi. "O-"

Nan sözünü kesti, başını tekrar eğdi ve dinlemeye başladı. Omuzlarını geriye attı ve dirseklerini masaya dayadı.

"Hm. Burada başka biri daha var. Emily ve bu kişinin sesleri çok yüksek, bu yüzden sadece ne aldığımı ayırtırmaya çalışıyorum."

"Rich Amca mı?" Bette gözlerini devirdi. "Rich! Bugün olmaz!" diye bağırды tavana. "Bugün Paige için, tamam mı?"

"Hayır, dişi."

Paige gözlerinde bir soruyla Jodi'ye baktı. "Peki Emily değil mi?" Paige sordu.

"Hayır, bu ayrı. Emily hala burada ama diğer kişi... Kadın.
H harfi."

Bette ve Paige gözlerini kısarak birbirlerine baktılar ve Jodi'ye dönmeden önce düşünmeye başladılar. "Annen mi, Jodi?"

Başını iki yana sallamadan önce bir an donuk bir şok geçirdi. "Annemin adı Josephine'di."

Nan devam etti: "Ailenizden vefat eden başka biri var mı?"

"Özellikle *benim* ailemden mi?"

"Evet, enerji senden geliyor, Jodi."

Jodi ona göz kırptı. "Um... iki büyükanne ve büyükbaba. Babamın annesinin adı Helene'di."

Paige ve Bette gözlerini beklentiyle Nan'e çevirdi. "Hm.

Büyükanneden daha genç oluyorum."

"Genç yaşta öldü. Otuz yaşlarında öldü."

Nan dudaklarını büzdü. "Ölümü herhangi bir şekilde şiddet içeriyor muydu?" Jodi sandalyesinde dondu kaldı. "Şiddet mi?"

"Cinayet miydi yoksa acı verici bir kaza mı?"

Jodi aptalca başını salladı. "Bilmiyorum."

Nan omuzlarını silkti. "Pekâlâ. Bakalım başka ne var-" Nan yine sözünü kesti, başını uzaktaki yağmur fırtınalarını dinler gibi eğdi. "Banyo mu?"

Paige titreyen bir nefes aldı. "Evet. Emily banyoda öldü."

Jodi sandalyeye yapışmış gibi hissetti. Emily, Jodi o banyoya girdiği için üzgün müydü?

"Tamam... Belki de Emily'ye geri döndük. Ben..." Nan'ın gözleri Jodi'ye kaydı. "Ben de buradaki enerjilerden benzer bir mesaj alıyorum. Ama izin verin ayrıştırayım. Peki ya çiçekler? Cenazelerdeki çiçekler? Evdeki çiçekler?"

"Emily'nin ailesinin evi çiçek desenleriyle kaplı," diye girdi Jodi. Paige hızla başını salladı. "Biz onun cenazesine katılmadık."

Nan kaşlarını çattı, sonra uzanıp gözlerini ovuşturdu. "Birisi bir gül uzatıyor. Güller ikiniz için de bir şey ifade ediyor mu?"

Başlarını salladılar.

"Güllerle ilişkili bir yer var mı? Belki bir çiçekçi dükkanı. Ya da gül aldığınız bir yer? Bu güllere gitme fikrini gerçekten zorluyorlar."

Jodi'nin aklına Julian'ın Emily için sipariş ettiği sözde korsaj geldi ama bu tuhaftı. Neden çiçekçiye gitmişti?

Paige cevap vermek için neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı, "Gül bahçesi. Doğu Sac'da. Emily ile oraya gitmiştik. Eğlenceli bir gece geçirdik."

Nan başını salladı, bu ipi takip etti. "Burada o yerin -belki de gül bahçesinin- güvenli olduğuna inanan büyük bir enerji var. Orası güvenli bir yer."

Paige'in nefesi hızlıydı ve Jodi ayaklarının şimdi oraya nasıl fırlamak istediğini neredeyse görebiliyordu. Ama Jodi anlamadı. Gül bahçesinde bir şey mi vardı? Geride bıraktıkları ve ihtiyaç duydukları bir şey mi?

"Tamam, bu çok garip." Nan şakaklarını ovuşturdu. "Emily'nin enerjisi kesik kesik geliyor. Sanki... sanki elektrik gibi."

"Bu ne anlama geliyor?" Paige fısıldadı.

"Bu... Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Yine de mutlu. Emily bir şeyden gerçekten memnun. Sanki bir ampul yanıyor ve sönüyor."

"Bu-" Jodi sözünü kesti ama Paige devam etmesi için başıyla onayladı. "Bizimle konuşmaya çalışıyor olabilir. Sanırım ışıkları kontrol ediyor."

Nan gözlerini Jodi'ye dikti, böyle bir olasılığı reddedecekmiş gibi ağzını açtı ama birden ifadesi düştü, eriyip gitti. Ötelerden bir şeyler okurken yüzü bomboştu.

"Bize katılan başka bir varlık daha var, ama..." Nan yutkundu. "Onunla henüz konuşmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Rich Amca!" Bette bağırdı. "Git. Uzaklaş!"

Nan, "Hayır, onunla henüz konuşmayacağız," diye tekrarladı ve Jodi bunu onlara söylemediği izlenimine kapıldı. "Emily bir konuda çok memnun. Her şeyin daha iyi olacağını düşünüyor."

Paige'nefes kesildi. "Daha iyi misin?"

Nan başını sallarken solgundu. "Buradaki herkes aynı fikirde değil. Ama Emily artık daha iyi durumda olduğunu düşünüyor."

Rahatlama Paige'in üzerinden dalga dalga yayıldı. Koltuğunda arkasına yaslandı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Yeni bir varlık olduğunu mu söyledin?" Jodi sordu. "Ne istiyorlar?"

Nan boğazını temizledi ve ayağa kalktı. Yan masadaki plastik tutucudan iki kartvizit aldı.

"Sanırım... Sanırım şimdilik durmamız gerekiyor." Bir kartviziti Jodi'ye, diğerini de Paige'e uzattı. "Bir şey var... Sadece durmamız gerekiyor."

"Durmak mı?"

"Ama benimle bu akşam ya da yarın konuşmak isterseniz, memnuniyetle sohbete devam edebilirim."

Jodi kartvizite baktı. *Medyum-Nan Herrington-Okumalar 85 dolar*. Onunla bir daha konuşmaya parası yetmeyecekti.

"Çok teşekkür ederim, Nan," dedi Bette, sanki seansı on dakika sonra bitirmek normal bir şeymiş gibi. Ayağa kalktı ve onun elini sıktı. Paige de aynısını yaptı, bunun ne kadar harika bir deneyim olduğu hakkında mutlu bir şekilde cıvıladı - tam da istediği şey.

Jodi yavaşça ayağa kalktı. "Sizinle dışarıda buluşacağım," dedi onlara. "Mümkünse bir soru daha sormak istiyorum."

Nan belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı.

Paige ve Bette fro-yo hakkında konuşarak çıktılar.

Kapı kapanır kapanmaz Nan Jodi'nin kolunu yakaladı, tırnakları pençe gibi Jodi'ye battı.

"Güvende değil misin?"

Jodi ona baktı, nefesi göğsünde donup kalmıştı. "Ne?"

"Bu odadaki her bir enerji seni korumak istiyor, Jodi." "Beni mi?"

"Bir şekilde tehlikede misiniz? Buradaki herkes *çok* gürültücü ve *kimse* birbirini sevmiyor ama senin hakkında hemfikirler. Emily..." Nan başını salladı. "Onun enerjisinden hoşlanmıyorum. Paige'le hiç konuşmak istemedi. Beni kullanmak bile istemedi. Sadece senin yanında olmak istedi, Jodi."

Nan'ın kolundaki parmakları -sol kolu- Jodi'nin parmak uçlarındaki hissi alıp götürdü.

"Dünyalarımız arasındaki çizgide çok yakından ilerliyor ve bunun sizin için bir şey ifade etmediğini biliyorum, ancak onun varlığını normal bir ruhtan daha fazla hissettiyseniz şaşırmam."

Jodi'nin boğazı kurumuştı. Başını salladı. "O... sanırım bizi öldürmek istiyor." Bunu yüksek sesle söyleyince gözlerinden, tuttuğunu bilmediği yaşlar boşandı.

"Hayır." Nan sıcak elini Jodi'nin yanağına götürdü. "En azından *sen* değil."

Nan'ın ela gözlerinde bir şey parladı -yağmur sonrası masmavi gökyüzü- ve sonra gitmişti. Nan ellerini Jodi'nin teninden çekti. Sol kolu ölü gibiydi. Sadece bir uzuv.

Nan, Jodi'nin diğer elindeki kartı göstererek, "Ara beni," dedi. "Nedenini şimdi konuşamam. Ama bu akşam sorularınız olursa beni aramanızı istiyorum."

Jodi tökezleyerek ondan uzaklaştı. Çantasını aldı ve kapıdan çıktı. Merdivenlerden aşağı uçarken kalbi küt küt atıyordu. *Sen değil.*

Onları mı? Emily *onları* öldürmek *mi* istedi?

Kaldırıma çıktı ve Paige'i telefonda, eliyle ağzını kapatmış ve gözyaşları yüzünden akarken buldu. Bette onun sırtını ovuyordu.

Paige başını kaldırıp Jodi'ye baktı, gözleri dehşet ve acıyla irileşmişti.

Jodi'nin parmak uçlarındaki hissizlik dirseğine, omzuna ve göğsüne doğru yayılırken Paige fısıldadı, "Julian su topu oynarken yaralandı. Nefes almıyor."

Dava No. 4512420

Emily Mills'in günlüğünden alıntı

Dedektif Chelsea Harding tarafından 6.08.2024 tarihinde kanıt olarak sunulmuştur.

MAR. 5, 2024

JULIAN HOLLISTER BENDEN HOŞLANMIYOR. NE YAPARSAM YAPAYIM, ÖYLE GÖRÜNÜYOR.

GEÇEN HAFTA SINEMAYA , BU HAFTA DA FUTBOL MAÇINA. BİLET GİŞESİNDEN BEŞ KİŞİYLE DÖNDÜ VE PAIGE ONA ALTI KİŞİ OLDUĞUMUZU HATIRLATTIĞINDA BANA BAKTI VE DEDI KI, "BEN SADECE BEŞ KİŞİ GÖRÜYORUM. İNSANLAR BURADA."

BUNUN TEK İYİ YANI, ZACK'IN BENİMLE BİLET GİŞESİNE KADAR GELMESİ VE BİR RANDEVU GIBI BENİM İÇİN ÖDEME YAPMASIYDI.

AMA JULIAN KONUSUNDA NE YAPACAĞIMI BILMIYORUM. ZACK'E NEDEN ARKADAŞ OLDUKLARINI SORDUM, O DA OMUZ SILKTI. SANKI CEVAP VERMEMİŞ GIBI. KEŞKE ZACK NE KADAR HARİKA BİRİ OLDUĞUNU BİLSEYDİ. JULIAN HOLLISTER GIBI İNSANLARIN ONU LEKELEMESİNE İHTİYACI YOK. O ZATEN MÜKEMMEL. BAZEN KEŞKE SADECE ZACK, BEN VE JODI OLSAYDIK DIYORUM. BUNU ÇOK İSTERDİM.

JULIAN'A MAÇTAN SONRA BENİ NEDEN SEVMEDİĞİNİ SORDUM. CESURCA, DEĞİL Mİ? DAHA İYİ OLMAYA ÇALIŞIYORUM. CEVAP VERMEYECEĞİNİ SANDIM, AMA SONRA BANA BİR "BENİMLE KONUŞACAK KADAR RAHAT HİSSETMEN. BU YÜZDEN SENDEN HOŞLANMIYORUM."

JODI'YE DE ÇOK KÖTÜ DAVRANIYOR. BUNU GÖREBİLİYORUM. SANKI BEN VE JODI BİR ÇIZGININ BİR TARAFINDAYIZ, JULIAN, PAIGE VE LUCY DE DİĞER TARAFINDA. VE ZACK ORTADA. ONUN BİZİ SEÇMESİNİ İSTİYORUM. JULIAN'IN KAZANMASINA İZİN VEREMEM.

TANRI'NIN BENİ AFFETMEYECEĞİNİ BİLİYORUM AMA JULIAN GIBI BİR İNSANIN YOK OLMASINI HIÇ İSTEMEDİM.

HOLLISTER'A. ONUN GITMESINI ISTIYORUM.

On Yedinci Bölüm

Jodi, hastaneye doğru hızla ilerleyen Bette'in arabasının arka koltuğunda oturuyordu. Kendini kamçı yemiş gibi hissediyordu. Her şey çok çabuk olmuştu.

Paige yolcu koltuğunda gözleri kapalı, nefesini tutmuş dua ediyordu. Bette müziği kapatmış ve arabanın sessiz olmasına izin vermişti.

Zack ve Lucy, Julian'ın maçın başlarında beyin sarsıntısı geçirdiğinden şüpheleniyorlardı. Dördüncü çeyreğin bir noktasında Julian havaya çıkamadı. Koç onu havuzdan çıkardı ve sağlık görevlileri gelene kadar kalp masajı yaptı ama ambulans onu nabız almadan götürdü.

Paige beş dakikalık harareti bir sessizlikten sonra başını Bette'e çevirerek, "Yeni bir varlık -bir *erkek* olduğunu söylediğinde... Julian mıydı o?" diye sordu.

Bette başını salladı ama dudakları bir levrek balığı gibi açılıp kapandı.

"Bu yüzden mi bizimle konuşamıyordu?" Gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu. "Çünkü o ölmüştü ve biz henüz bilmiyorduk?"

Jodi gözlerini kırpıştırarak Paige'in kafalığının arkasına baktı, kelimeleri duyuyor ama anlamıyordu.

Emily bir şeyden çok memnun.

Paige acil servisin önüne atlamadan önce arabanın tamamen durmasını beklemedi. Bette park etmeye gitti ve Jodi ile Paige içeri koştu. Paige resepsiyondan bilgi almak için bağırırken, Jodi sisin içinde onun yanında duruyordu. Koluna dokunan bir eli zar zor fark etti. Omuzlarına bir sarılma.

Zack ve Lucy yanlarındaydı.

"Ambulansta nefes almaya başladı-"

Zack'in eli kürek kemiklerinin arasındaydı.

Lucy, "var ama şu anda söyleyecekleri tek şey bu," dedi.

Jodi aşağı baktı. Lucy'nin kahverengi parmakları birbirine geçmişti.

Jodi'nin sol eli avuçlarının arasında gevşekçe sallanıyordu.

"Sorun yok," dedi Paige ve uzanıp Jodi'nin yanaklarını okşadı. Jodi başparmaklarının yüzüne ıslaklığı bulaştırdığını hissetmeden önce bunun tuhaf olduğunu düşündü. Ağlıyor muydu?

Kimse sormadığı halde Zack, "Ray ve Nina maçıydı," diye açıkladı. "Zaten burada, aile bekleme alanındalar."

Jodi ve Paige'i ön lobinin köşesindeki sandalyelere götürdüler. Lucy'nin elinde otomattan aldığı bir paket Red Vines vardı ve Jodi ikram edilince bir tane alıp parmaklarını spiral kenarlarında gezdirdi. Sessizce oturup köşedeki televizyonu dinlediler. Lucy randevularının nasıl geçtiğini sorduğunda Paige'in gözleri Jodi'ye dikildi.

"Gerçekten çok iyi," diye söze girdi Paige. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Onunla... konuşabildin mi ya da her neyse?" Zack sordu.

Gözlerini kaçırarak gülümseyen Paige, "Bize mutlu olduğunu ve endişelenmemizi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi" dedi.

Jodi ayakkabılarına baktı. Göğsü sıkıştı ve kafası bulanıklaştı. Paige bu sabah olduğundan daha güvende değildi ama bunu nasıl açıklayabilirdi? Nan'in sonunda söylediklerini Paige'e nasıl anlatabilirdi?

"Ama McKinley Park'taki gül bahçesi hakkında tuhaf bir şey söyledi," diye devam etti Paige. "Oraya onunla sadece bir kez gittiğimi hatırlıyorum. Ama belki de oraya gitmeliyiz. Belki... belki beşimiz gidersek hepimiz biraz rahatlayabiliriz."

Jodi ayağa kalktı, bugünden sonra muhtemelen *dört* kişi olabilecekken *beşimiz* ifadesi korkunç bir şekilde sarsıldı. Uyuşmuş elini salladı ve "Babamı arayacağım" dedi.

Lucy yavaşça ayağa kalktı. Bakışları Jodi'nin üzerindeydi ve onu ilgiyle inceliyordu. "Arkadaş ister misin?"

Lucy'nin her düşüncesini okuyamadığını umarak gözlerini kaçırdı. "Hayır, böyle iyiyim. Hemen döneceğim."

Jodi, sigara izmaritlerinin ve güvercin pisliklerinin üzerinden geçerek dışarıdaki sigara içilen bölmeye girdi. Nan'in kartını çıkardı ve aradı. İlk zil sesinde telefonu açtı.

"Alo?"

"Ben Jodi. Dillon. Az önce ayrıldık." "Yaşıyor mu?"

Jodi'nin son yarım saattir koşmasını sağlayan adrenalin, Nan'ın sadece bu üç kelimeyle birkaç şeyi doğrulamasıyla aniden vücudundan çekildi. Jodi elini yakındaki sıva kaplı bir sütuna koyup derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Sen söyle."

Nan iç çekti. "Siz gittikten kısa bir süre sonra varlığı kayboldu. Normalde olduğu gibi, bir akrabanın ya da arkadaşın ofisimden ayrılması ve onların da onu takip etmesi gibi değil. Ama silindi."

"Sen-" Jodi'nin boğazı düğümlendi: "Komada olup olmadığını anlayamazdınız, değil mi?"

"Hayır. Sadece vefat ettiyse. Ki ölmedi." "Doğru.

Emily'nin memnun olduğu bu muydu?"

Nan durakladı. "Güvende olduğunu belirtti. Bu da onu mutlu etti. Dedğim gibi, onun öncelikli odak noktası siz ve sizin iyiliğinizdi."

Jodi başını salladı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Bu hiç mantıklı değil. Zack'e aşıkty. Ona takıntılıydı."

"Zack beni ziyaret etmiyordu. Belki sen orada olduğun için sana odaklandı ama sen onun için sandığından daha özel olabilirsin." Nan'ın sesi yumuşaktı, sanki teselli ediyormuş gibiydi.

"Ama Julian öldüğünde güvende olacağımı ," diye üsteledi

Jodi. "Bu sana kesin olarak söyleyebileceğim bir şey değil."

Jodi sağlık bölümüne giren ambulansa baktı. "Teşekkür ederim, Nan. Her şey için. Para bulabilirsem tekrar gelmeyi deneyebilirim ama-" "Para için endişelenme. Sadece beni ara. Ve eğer bulabilirsen 'H' kimdir, sanırım sizinle konuşmakla ilgileneceklerdir."

Jodi yutkundu ve veda etti. Otomatik sürgülü kapıdan içeri girdiğinde, üç arkadaşının odanın köşesine monte edilmiş televizyona baktıklarını gördü. Liselerinin önünde bir muhabir duruyordu ve ekranda *bir "THRASHER" HASTANEYE KALDIRILDI* yazıyordu.

Gözlerini deviren Jodi bekleme odasına doğru ilerledi, ancak hoparlörlerden kendi adının geldiğini duyunca durdu.

"Thrashers" olarak adlandırılanlardan sadece biri, Jodi Dillon, suçlanmadı. Savcılık, Dillon'ın adını temize çıkarma karşılığında bilgi verip vermediğini doğrulamadı, ancak Dillon'ın

arkadaş grubuna karşı ifade vermesi için mahkemeye çağrıldı. Emily Mills davasıyla ilgili daha fazla bilgiye bu gece ilerleyen saatlerde ulaşacağız..."

Üç kafa ağır çekimde ona dönerken Jodi halının kenarında donakaldı. Zack'in ağzı açıktı ve bakışları ona yöneldiğinde ağzını kapattı. Jodi onun çenesinin nasıl çalıştığını izledi. Lucy başka tarafa bakmadan önce kısa bir süre gözlerini kıstı. Paige ilk konuşan Jodi ile ekran arasında bir ileri bir geri baktı.

"Bebeğim. Suçlamaların düştüğünü zaten biliyor muydun?"

Jodi başını salladı. "Aslında hiç evrak göndermediler. Ama mahkeme celbini yeni öğrendim. Kimseyi kızdırmak istemedim, o yüzden-"

Paige ona zayıf bir şekilde gülümseyerek, "Oh, kızamayız," dedi. "Bu bir mahkeme celbi. Bu sizin seçiminiz değil." Ama Lucy pencereden dışarı bakıyordu.

"Bize karşı tanıklık mı yapacaksın?" Zack'in sesi gergin ve şaşkıncı.

"İstemiyorum ama beni çağırdılar. Yani ifade vermek zorundayım." "Ne söyleyeceksin ki? Senin ne bileceğini düşünüyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jodi, Lucy'den iki sandalye uzağa oturarak. "Hiçbir şey bilmiyorum, haklısın."

"Evet, muhtemelen rutin bir şeydir," diye ekledi Paige parlak bir sesle.

Zack derin bir nefes aldı ve başını sallayarak dikkatini tekrar ekrana verdi. Lucy tek kelime etmedi, çenesi elinin içindeydi ve parmakları dudaklarının üzerindeydi.

★ ★ ★

Birkaç saat sonra, Bette Teyze, Julian'ın su topu koçu ve takım arkadaşlarının yarısı gelip gittikten sonra, lobide sadece dördü kalmıştı.

Bayan Hollister, Julian'ın uyandığını ama ziyaretçi kabul edemeyeceğini söylemek için dışarı çıktığında aralarındaki gergin sessizliği bozdu. Lucy'nin arabasına doluşup hastaneden ayrıldıklarında Jodi bir fay hattı çizilmiş gibi hissetti. Belki de onlara duvardaki günlükten bahsetseydi? Ya da rehberlik danışmanının notlarından çaldığı sayfadan. Belki onlara hâlâ onların tarafında olduğunu kanıtlayabilirdi. *Çabaladığını.*

Lucy Jodi'nin evine doğru döndü ve ilk önce kendisinin bırakılacağını fark etti. Paige en yakını olsa bile. O, onların

takılmak için evlerinden birine gidiyordu. Ama Lucy, evinin önünde durduğunda dikiz aynasından göz göze bile gelmedi.

Jodi el sallayarak vedalaştı, sanki söylemesi ya da onlardan *duyması* gereken bir şey varmış gibi hissediyordu. Ama tek aldığı "okulda görüşürüz" oldu.

İçeri girmek için döndüğünde Oliver Burns'ü verandasında oturmuş, esrar içerken ve onu izlerken buldu.

"O yaşıyor mu?" dedi.

Kadın başını salladı.

"Yazık."

Ona ters ters bakarak yanına gitti ve eliyle sigarasını işaret etti. "Paylaşmak ister misin?"

Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve ona uzattı. Verandadaki kanepede onun yanına oturdu ve esrarı dudaklarına götürdü. Dumanın ciğerlerine , kafasına yayıldığını ve sıkıntılarını uzaklaştırdığını hayal etti.

"çekmene bile şaşırdım," dedi Oliver, geri alarak. "Cezai suçlamayla karşı karşıya olmayan tek kişi benim."

Oliver'ın annesinin güzel tutmak için kullandığı küçük bahçeye baktı. "Bu mantıklı," dedi.

Ona dönerek gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

"Emily seni sevdi. Ailesi bunu biliyor." Sigarayı söndürmeden önce son bir kez daha emdi. "*Ve* eminim sana karşı hiçbir kanıt yoktur."

"Sence diğerlerine karşı kanıt var mı?" Oliver derin bir nefes aldı ve kayıtsızca, "Hiç şüphesiz," dedi. "Bunu nasıl bilmem?"

Sağ elindeki tırnak etlerine baktı ve "Bilmediğin tonlarca şey olduğundan eminim Jodi. Parçası olmadığın konuşmalar. Davet edilmediğin şeyler."

Jodi'nin midesi bulandı. "Ne demek istiyorsun?"

Parmak eklemlerini kırdı ve "Muhtemelen bilmemen en iyisi, değil mi? İfadeniz için?"

Şok, içindeki şaşkınlık ve kıskançlıkla savaştı. "Haberleri gördün mü?"

"Lütfen," diye alay etti. "Şimdiden bu konuda on beş mesaj aldım. Artık bütün okul biliyor."

Gözlerini kapatıp dirseklerini dizlerine dayayan Jodi derin nefesler almaya çalıştı ve keşke bir darbe almasaydım diye düşündü.

"Sanki ben... sanki bir *anlaşma* yapmışım gibi-"

"Biliyorum. Ama artık onlara karşı sen varsın." Bacaklarını uzattı ve gülümseyerek ona göz kırptı. "Katliam olacak."

On Sekizinci Bölüm

Ertesi gün okuldan sonra Paige Jodi'yi Julian'ı ziyaret etmesi için hastaneye götürdü. Görünüşe göre Lucy ve Zack o sabah gitmişlerdi. Jodi bunun kendisinden kaçmalarıyla bir ilgisi olduğunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti ama elinden bir şey gelmiyordu.

Jodi yolda Paige'e, "Haberlerde söylendiği gibi bir anlaşma aramaya gitmedim," dedi.

"Tabii ki! Yaptığını düşünmemiştim." Paige ona gülümsedi.

Julian'ı görmek için geri dönmelerine izin verildiğinde, solgun ve bitkin görünüyordu. İçeri girdiklerinde koyu renk çerçeveli gözleri ikisinin üzerinde gezindi. Paige ona sarıldı ama Jodi geri çekildi.

"Aman Tanrım. Üç dakika falan ölü gibiydin, değil mi?" Paige sordu.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, sanırım." Gözleri tekrar Jodi'yi buldu. Jodi beceriksizce yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Yine de beni yarın taburcu edecekler."

"Hatırlar mısın bilmem," diye başladı Paige, "ama dün Emily'yle konuşmaya çalışırken sanırım senin varlığını hissetti." Paige'in gözleri parlıyordu. "Bu garip değil mi?"

Bir duraklama oldu. Julian Paige'e baktı ve sonra dudakları büküldü. "Tuhaf."

"Durması falan gerekiyordu. Sanki bize senin öldüğünü söylemeye izni yokmuş gibi. Bence bu çok ürkütücü..."

Jodi, Julian'ı izlerken Paige'in sesinin onu etkilemesine izin verdi. Bakışları Paige'den yavaşça Jodi'ye doğru kaydı. Ela gözleri onun üzerindeydi.

omzunun üzerinden uçup orada kalmadan önce sadece bir saniye.

Paige devam etti, "Hiçbir şey hissetmedin, değil mi? Bizi medyum aracılığıyla gördüğünü hatırlamıyor musun?"

Julian başını sallamadan önce sonsuz küçüklükte bir duraksama oldu. "Hayır."

Paige ve Jodi gitmeye hazırlanırken, Jodi söylemesi gereken bir şey olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Tüm zaman boyunca Paige'in konuşmasına izin vermişti ve Julian ona neredeyse hiç bakmamıştı.

Jodi ona dostça el sallayarak veda etmeye ve Paige'i kapıdan çıkana kadar takip etmeye karar verdi.

"Dillon."

Arkasına döndü. Julian'ın bakışları sonunda onun üzerindeydi. Kapı aralığında bekledi, açık ağzının sözcükleri oluşturmamasını izledi.

"Öyle mi?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve migreni tutacakmış gibi gözlerini kapattı.

"Notlarını alabilir miyim? Sınıftaki mi?"

Jodi ona göz kırptı. "Ah, tabii. Evet, ben... evet."

Başını salladı ve ona bakmamaya geri dönmüş gibi görünüyordu. Jodi yutkundu.

"Ölmediğine sevindim," dedi hızla ve topuğunun üzerinde dönerek kapıdan aceleyle çıktı ve panik içinde başını salladı. "Ölmediğine sevindim," diye fısıldadı kendi kendine. "Harika iş çıkardın, Jodi."

Paige'e yetişmek için koşuşturdu.

★ ★ ★

İki hafta sonra okul oyunu vardı ve tiyatro sınıfı stresli aktrisler, kostüm provaları ve Bayan Calloway'in çabuk sinirlenmesiyle dolu bir mayın tarlası gibiydi.

Jodi ve Oliver için bu, arka plan ve set yapımını bitirmek için son haftaydı. Oliver, verandanın tahtalarında Jodi'nin boyasıyla mükemmel uyum sağlayan güzel bir ahşap boyası kullanmıştı. Cumartesi günü, set parçalarını tiyatroya yüklediklerinde, Jodi, Doug'ın arka planı bir direğe bağlayışını ve yukarı kaldırarak bulutları, sonra ağaç tepelerini, sonra da kiremit çatıları ortaya çıkarışını izledi. Jodi kusurlar ve yeniden yapmak istediği şeyler gördü ama Bayan Calloway Pazar sabahı tiyatroya girdiğinde ağladı.

Jodi sonraki haftayı gösteriyi öğrenerek ve Nikita'nın kostüm değişimlerine yardımcı olmak üzere "gardırop asistanı" olmaya hazırlanarak geçirdi. Oliver, yüzüne kendini beğenmiş bir ifade yerleştirerek perdeyi açıp kapatmaktan sorumlu oldu ve Jodi bir dahaki sefere bu pozisyonu isteyeceğini düşündü - bir dahaki sefere plan yaptığını bile fark etmeden önce.

Açılış gecesi sadece birkaç aksaklıkla geçti. Başroldeki çocuk bir sahnede repliklerinin yarısını unuttu ve tekrar toparladığında üç sayfa diyalog atladı ama sonuçta, tiyatro duvarının arkasında üç yüz kişinin dinlediğini, kıkırdadığını ve burnunu çektiğini duymak heyecan vericiydi. Jodi, Oliver'ın sahneyi paspaslamayı bitirmesini bekledi, Nikita ve diğer oyuncular ailelerini ve arkadaşlarını selamlamak için dışarı çıkarken sahne arkası kapısının yanında durdu.

Jodi gişeye arkadaşları için bilet bırakmıştı. Aslında hiçbirinin gelmesini beklemiyordu ama şimdi, herkesin yanında onları destekleyecek birileri varken tek başına durup onlara hayranlıkla bakarken, Zack'e arka planıyla ne kadar gurur duyduğunu söylemesi gerektiğini düşündü. Mahkeme celbiyle ilgili haberler çıktıktan sonra Paige ya da Lucy'nin burada olması, onu hâlâ önemsediklerini göstermeleri iyi hissettirebilirdi.

"Yani öylece ölüyor mu? Hikayenin kıssadan hissesi bu mu?"

Jodi tanıdık sesle döndü. Julian, sahne makyajı ve kabadayı tiyatro çocuklarıyla dolu bir denizde dururken sudan çıkmış balığa benziyordu.

"Sanırım..." Jodi başını eğdi, onun varlığına bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Bakışlarını adamın elinde okuduğu şeye çevirdi. *Our Town* için bir program. Gözlerini kırptırdı. "Bütün program boyunca oturdun mu?"

"Evet. Üç saat olduğunu söyleyebilirdin, Dillon." Yanlarındaki duvara yaslandı. "Boyadığın ağaçları ve çatıları görmek için ciddi bir zaman ayırman gerekiyor."

Jodi'nin kaşları birbirine çatıldı. Zack'i, Lucy'yi ya da Paige'i aramak için onun arkasından baktı.

"Yine de güzellerdi," diye ekledi programdaki sayfayı çevirirken. "Ağaçlar. Ve resmindeki evlerin sahnedeki evle eşleşmesi çok güzeldi. Üstünü boyaman için seni merdivenle yukarı mı gönderdiler?"

"Ben... Hayır, yere boyadım ve sonra da astım."

"Doğru. Bu daha mantıklı." Sanki kendisi için yepyeni bilgiler içeriyormuş gibi programa baktı. İğne ucu kadar renklerin açmasını izledi.

elmacık kemiklerinde.

Koridorda biri ona seslendi ve başını kaldırdığında Oliver'ın otoparka doğru başını salladığını gördü.

"Gitmek zorundayım. Her gösteriden sonra bir lokantaya gidiyorlar. Görünüşe göre var olan en kötü yemekler var, ama personel onları yemek kavgası başlatmadıkları sürece dışarı atmıyor..."

Saçmalıyordu. Julian başını salladı ve duvardan kalktı. "Bunu yapmak istediğini düşünüyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Tiyatro için sanat çalışması yap. Bu konuda kariyer yapabilir misin?"

Onun gözleri arasında ileri geri baktı, alay, küçümseme, küçümseme aradı. Hiçbirini bulamadı.

"Sanırım yapabilirsin. *Yapmak* istediğim şeyin bu olduğundan emin değilim ama önümüzdeki dönem tekrar tiyatro dersi alabilirim."

"Harika. Evet, bu işte iyisin. Her neyse. Pazartesi görüşürüz."

Kadın daha gözünü kırpamadan, adam kalabalığın akıntısına kapılarak uzaklaşıyordu. Eğer Julian Hollister'ı sosyal açıdan garip bir anında görseydi, bunun da onlardan biri olduğunu söylerdi. Ancak mozzarella çubuklarını mideye indirip Nikita'yla çilekli milkshake'ini paylaşırken, geldiği için ona teşekkür etmediğini fark etti.

Kasabamız ertesi Cumartesi akşamı son gösterisini yaptı. Görünüşe göre oyuncuların ve ekibin Pazar sabahı seti birlikte yıkması bir gelenektir - bir önceki geceden tamamen akşamdan kalmaydılar. Oliver onu aktörlerden birinin evine götürdü.

Evin önüne park ettiklerinde, "Bu oyuncu partilerinde *para* kazanıyorum," dedi. Bagajının yanında durup sırt çantasını aldı ve dolu ceplerini sevgiyle okşadı. "Bu gece hızlıca bir yüzlük yapmak ister misin?"

Gözlerini onun sırt çantasından ayırdı. "Yapmak...?"

"Zorlamak istersen yüzde yirmi beşi sana bırakırım. Sadece insanların yanına git, Zack Thrasher hakkında konuşmaya başla ve sonra seninle esrar içmek isteyip istemediklerini sor."

Jodi boynunun kızardığını hissetti. "Hayır, bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum."

Oliver omuz silkti. "Sorun değil. Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Jodi Dillon onlarla ot içerken kaç kişinin soruşturma hakkında konuşmak isteyeceğini bilsen şaşırırdın."

Çimenlerin arasındaki patikadan evin yan kapısına doğru ilerlemeye başladı. Jodi arkasından bakakaldı, az önce bir tür sınavdan kalmış gibi hissediyordu. Ya da belki de başarmıştı.

Nikita tkekeleyerek ona doğru yaklaştı, yerel tiyatro dlleri ve o akşamki gösteride bulunan jüri hakkında atıp tutuyordu. Jodi'nin gözleri verandada onu değerlendiren koyu kahverengi tenli bir kıza takıldı. Jodi gözlerini . Kendisine pek çok kez bakılmıştı, özellikle de haberlerde Thrashers'a her hafta yer verilmeye başlandığından beri. Verandaya tekrar baktığında kız Oliver'la konuşuyordu ve koyu renk gözleri Jodi'ye kayıyordu.

Nikita'nın söylediklerine odaklanmaya çalıştı ama bakışları verandadaki başka birine takıldı.

"Reagan Matthews'un burada ne işi var?" Jodi söyledi.

Nikita dönüp baktı. "Kardeşi de kadroda. Postacıyı oynadı."

Jodi gözlerini kıstı. Reagan plaj dalgaları ve mükemmel cildiyle sivilceli ve grafik tişörtlü teknisyen çocukların yanında çok eğreti duruyordu. Daha sonra Jodi banyodan çıkarken Reagan'ı duvara yaslanmış, telefonuna bakarken buldu.

Reagan başını kaldırdı ve saçlarını gözlerinden çekti ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Jodi," diye selamladı. "Sonunda plerle birlikte dışarı mı atıldın?" Jodi ters ters baktı. "Ne?"

"Seni Thrashers'la birlikte hiç görmedim." Reagan onu iterek banyoya girdi, sonra döndü. "Onları bırakıp anlaşmayı kabul etmen akıllıcaydı."

"Olan bu değildi-"

"*Lütfen*, Jodi. Arkadaşların ıslahevine gidiyor ve sen sulanmadın bile."

"İstediğinize inanın. Onları ben satmadım." Jodi kollarını kavuşturdu. "Ve *kimse* ıslahevine gitmeyecek."

Reagan'ın gözleri parladı. "Bu çok hoş. Hl senden bir şeyler saklıyor olmaları."

Kapı kapanmaya başladı. Jodi derisinin gerildiğini hissetti. Kolu dışarı fırladı. "Bu da ne demek oluyor?"

Reagan onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Lucy'ye saldırı suçlamasında görgü tanığının kim olduğunu sor." Mükemmel bir kaşını kaldırdı ve kapıyı kapattı.

Jodi kulaklarına su kaçmış gibi hissetti. Kapalı kapıya baktı.

Lucy ona bir görgü tanığı olduğunu söylememişti. Lucy son zamanlarda ona pek bir şey anlatmamıştı. Jodi hâlâ saldırının ne *olduğunu* bile bilmiyordu ama Reagan onu gördüğünü mü iddia ediyordu?

Jodi biraz hava almak için dışarı çıktığında kalbinin küt küt attığını hissetti. Oliver verandada ona bir esrar uzatmaya çalıştı ama o reddetti. Düşünmeye ihtiyacı vardı, unutmaya değil.

Evin kenarındaki bankta oturan Jodi, ancak on dakika kadar kendine zaman ayırabilmişti ki, ayak sesleri ona doğru geldi ve kırılmamış yaprakları çıtırdattı. Başını kaldırdı ve Oliver'la konuşan kız karşısında belirdi.

"Siz Jodi Dillon mısınız?" diye sordu. Jodi başını salladı. "Ben Vanessa. Sac Lisesi'ne gidiyorum."

"Merhaba." Jodi onun kendini açıklamasını bekledi.

Vanessa derin bir nefes aldı ve uzun saç örgülerini omzunun üzerinden itti. "Emily'yi birinci sınıftan beri tanıyorum."

Jodi ona göz kırptı. "Ah." Boğazı düğümlendi ve söyleyecek başka bir şey . Vanessa, Jodi'nin de diğerleri gibi onu "ölümüne zorladığını" mı düşünüyordu? Jodi kendini bir tartışmaya hazırladı, bahçedeki insanlara baktı ve Vanessa ile bu köşede تنها olduklarını fark etti.

Vanessa ona baktı. "Emily sana benden hiç bahsetmedi mi?"

"Üzgünüm, hayır..." Jodi ayağa kalktı. "Bana ne söyleyecekti?"

"Bakın, arkadaşlarınızın suçlamaları nedeniyle muhtemelen bu konuda konuşamayacağınızı biliyorum, ama sadece birilerinin bildiğinden emin olmak istedim..."

"Neyi biliyordun?" Jodi kollarının karıncalandığını hissetti.

Vanessa, "Sac Lisesi'nden neden ayrılmış," dedi. "Birinin avukatı biraz araştırma yapmalı. Hepsi bu."

Jodi, Vanessa'nın ona bağırarak istemediğini anlayınca nabızı yavaşladı, ama ona ne demek istediğini sormadan Vanessa partiye geri döndü. Jodi arkasından seslendi, ama Vanessa neredeyse koşarak içeri girdi. Kalabalığı iterek geçti ve gitti.

Our Town'ın oyuncularını ve ekibi Pazar günü seti dağıttı. Jodi üniversite başvurularında kullanmak üzere arka fonun fotoğraflarını çekti. Hâlâ Julian'ın "bu işte kariyer yapmak" hakkında söylediklerini düşünüyordu.

Ama Pazar gecesi Jodi yatak odasında, orada kız kardeşi olan bir oyuncudan aldığı Sac Lisesi '22/'23 yıllığıyla oturuyordu. Emily'yi birinci *sınıfta* buldu ve on dakikalık bir aramadan sonra Vanessa Jones'u buldu; o da birinci sınıftaydı. Bu yıllıktan başka ne emin değildi ama yine de her sayfayı çevirdi.

Yirmi üçüncü sayfaya, 2022 Sac Lisesi Mezuniyet Mitingi'ne döndü. Orada, mor ve beyaz yüz boyaları içinde Emily ve Vanessa kameraya gülümsüyor, birbirlerine sıkıca sarılırken yanaklarını birbirine bastırıyorlardı.

Jodi resme baktı. Mutlu görünüyorlardı. Yıllıkta Emily ve Vanessa'nın üç fotoğrafını daha buldu; bazen sadece ikisi, bazen de bir grup halinde. Son olarak, o yılın Mayıs ayı civarında çekilmiş bir fotoğrafta Emily beden eğitimi dersinde başını Vanessa'nın omzuna yaslamıştı. Vanessa ondan uzağa eğilmiş, yüzünde mesafeli bir ifade vardı.

On Dokuzuncu

Bölüm

ARALIK

Jodi bir pencere oturmuş, bir ağaç dalına uzanıyordu. "Seni yakaladım," dedi sağından bir ses.

Zack ağaçta oturmuş, kollarını ona doğru uzatmıştı. Ona gülümsedi ve bacağına uzatarak kendisini ikinci kat penceresinden çekmesine izin verdi.

"Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş," diye fısıldadı heyecanla.

Ona her zaman göz kırpan lambalar dışında sokak karanlıktı. Zack'in dallardan aşağı inmesine yardım etmesine izin verdi, sanki onu Varolmayan Ülke'ye doğru takip ediyormuş gibi.

Siyah bir Mustang sokakta ışıkları kapalı bir şekilde rölantide gidiyordu. Zack'in arkadaşları içeride bekliyordu ve Jodi onların sıkılmış, hatta huysuz göründüklerini fark etse de umursamadı. Zack ondan takılmasını istemişti. Zack onu orada istiyordu.

Gül bahçesine gittiler ve Paige Montgomery ile Lucy Reed sert elma şarabı içerken Zack ve Julian Hollister esrar içti. Erkekler kızları soyunmaları için cesaretlendirdi ve Paige ile Lucy terk edilmiş oyun alanında iç çamaşırlarıyla koşarken Jodi kahkahalarla güldü. Zack ve Julian onların peşinden koşturmayı başladı ve Julian onu yakalayıp yere düşürdüğünde Paige çılgınlaştı.

Jodi yüzünü yıldızlara çevirdi ve bu gece için İsa'ya şükretti. Bu çocuk için. Bu hayat için.

★ ★ ★

Jodi uyandı. Sol kolu tamamen uyuşmuştu ve onu silkeleyip kendine getirirken rüyasını hatırlamaktan kendini alamadı.

Onunmuş gibi hissettirmeyen rüya.

Jodi o gece oradaydı. Paige ve Lucy'nin striptiz yaptığını, kendisinin ve Emily'nin ise düşüşe geçtiğini hatırlıyordu. Emily ile gül bahçesinde oturduklarını, arkadaşlarının dönmesini sessizce beklediklerini ve böylece yabancı kızla yalnız kalmadıklarını hatırlıyordu.

Ama bu onun ikinci kat penceresi değildi. Bu onun ağacı değildi. Emily'nindi.

Jodi, Emily'nin o gece orada olduğunu fark edip etmediğini merak etti.

"Bence gül bahçesine gitmeliyiz." Paige ağzına bir kızartma attı ve gözlerini Jodi'ye kaydırды.

Kış tatilinin ilk günüydü ve bunu Burr's'te öğle yemeği yiyerek kutlamak Lucy'nin fikriydi. Zack kimya dersinden C artı ile geçmiş, Lucy Denver'dan (üçüncü tercihi) voleybol bursu kazanmış ve Jodi de CalArts başvurusunu Bayan Calloway'in tavsiyesiyle yapmıştı - baharda tekrar drama dersi almayı kabul etmesi için şantaj sayılırdı bu.

Bu, üç haftadır beşinin bir araya geldiği ilk gündü. Jodi bunu kişisel algılamamaya çalışıyordu ama Lucy geçen hafta ona tanık kürsüsünde onlara karşı ne söylemesini bekledikleri konusunda bir fikri olup olmadığını sormuştu. Jodi bilmiyordu. Daha ifade vermek için randevu bile almamışlardı.

Jodi iki hafta önce bisikletiyle Thrashers'a gitmiş ve Greg'e Vanessa Jones'tan bahsetmişti. Greg araştıracağını ama fazla umutlanmamasını, her şeyin ikinci dereceden olabileceğini . Zack'i görmeden oradan ayrıldı; Greg kimya finali öncesinde onu bir şahin gibi izliyordu. Ancak Jodi, Kiera'nın da kimya dersi aldığını ve ödevlerini birlikte yapabilmeleri için Kiera'nın okuldan sonra öğretmeni gelmeden önce Zack'e katılmasına izin verildiğini fark etmeden edemedi.

Julian yargıçla ilk görüşmesini final haftasında yapmıştı, tahminlerine göre onu sabote etmek için bilerek planlanmıştı. Sonlara doğru anatomi dersinde zorlanmaya mı başlamıştı, yoksa onu mu kontrol ediyordu, bilmiyordu ama dersten sonra notlarını sormaya başlamıştı.

Onunla birlikte dolaba girerdi. Sonra dolabındaki çizimleri soruyor ya da orada kalıp kıyafetleriyle dalga geçiyordu ama bu daha hafifti, daha az kesiciydi. Misilleme olarak, notlarının kenarlarına kurtlar tarafından parçalanmış resimlerini çizmeye başlamıştı.

Paige, Nan'in salonunu ziyaret ettiğinden beri Emily ve doğaüstü olaylarla ilgili takıntılarından vazgeçmişti. Ya da Jodi öyle sanmıştı.

"Neden şimdi?"

Zack telefonundan başını kaldırdı ve Julian başka tarafa bakmadan önce Jodi'nin gözleriyle karşılaştı.

"Sanki bitmemiş bir iş gibi geliyor." Paige saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve parmaklarını peçetesine sildi. "Emily oraya gitmemizi istedi." Gözleri Lucy'ye kaydı.

"Yine de tuhaf bir şey olmadı. Öyle mi?" Jodi sordu.

Lucy ve Paige masanın karşısında sessiz bir konuşma yaparken grup sessizdi.

Sonra Paige ağzından kaçırdı: "Lucy hayaller görüyor." Lucy hemen, "Onlar *imgelem* değil," diye karşılık verdi. İçini çekti ve masaya. "Buna uyku felci deniyor. Sabahları nefes almakta zorlanıyorum. Beden dışı bir deneyim gibi. Kabus değil. Uyanık olduğumu biliyorum ama nefesimi tutamıyorum ve... sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum."

Paige döndü ve Jodi'ye dikkatle baktı, sanki "*tıpkı benim gibi*" der gibiydi. "Ve sen Emily olduğunu mu düşünüyorsun?" Zack söyledi.

"Hayır... Gerçekten o olduğuna *inanmıyorum*. Sadece korkuyorum ve hareket edemiyorum ve bu duruşmalarda çok fazla stres var."

Masa sessizdi, daha fazlasını bekliyorlardı. Jodi gördüğü rüyaları hatırladı, kolunu hissetmeden uyanıyordu. Bir gece önce Emily *olduğu* bir rüya görmüştü.

"Ben de rüyalar gördüm," dedi Zack. Masadakiler ona döndü. "O, sanki, geçmiş anıların içine giriyor. Orada olmadığı şeyler. Ama bende uyku felci gibi bir şey yok..."

Lucy başıyla onayladı. Jodi etrafına bakındı. Yani Paige, Zack, kendisi ve şimdi de Lucy bir şekilde lanetlenmişlerdi.

Paige onlara döndü ve "Yani... gül bahçesi." dedi.

Jodi geçen hafta bilinmeyen bir numaradan aldığı mesajı düşündü: **Finallerde iyi şanslar.** Hemen aramıştı ama mesaj gitmemişti.

aracılığıyla. Ne metin ne de Lucy'nin nefes alma sorunları özellikle Emily'yi işaret ediyordu.

"Orada ne yapmak istiyorsun?" Jodi Paige'e sordu.

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Gül bahçesine gitmemizi söyledi, ben de gitmek istiyorum. Bence beşimizin birlikte gitmesi çok iyi olur. Bu gece."

"Bu gece mi? Bu acele niye?" Julian kollarını kavuşturdu. "Sadece... Noel'den önce yapmak istiyorum." "Tekrar soruyorum, neden?"

"Çünkü! Çünkü bu gece kış gündönümü ve bence cadıların olduğu bir günde ölü bir kızla konuşmaya çalışmak daha uygun olur."

"Paige."

"Hayır, dinle! Ben bir büyü ya da bir şey denemek için gidiyorum gibi değil! Tek söylediğim," diye devam etti Paige, inanmayan ifadelerle rağmen, "eğer bir akşam gül bahçesini ziyaret edecek olsaydık, gündönümünde en iyi şansa sahip olurduk."

"Neyle iyi şanslar?" Zack'in sesi yumuşaktı.

"Emily'nin bize rehberlik etmesine izin vermekle."

"İkna olmadım. Üzgünüm Paige," dedi Jodi. "Ayrıca, bu gece teyzemin evinde olacağım ve o evden gizlice kaçmanın bir *yolu yok*."

"Neden teyzendesin?"

Jodi gözlerini Julian'a çevirdi ve onun ilgisine şaşırdı.

"Ben... Babam tatil saatlerini aldı. Bu yüzden Noel haftasını annemin ailesiyle geçireceğim."

Onu izledi, daha fazlasını arıyordu. Gözlerini . Çok uzun süre bakarsa, belki de geçen hafta babasıyla yaptıkları bağırış çağırış kavgasını görebilirdi. Ya da sarhoşken tökezleyerek oturma odasındaki masadan düşürdüğü lambayı. Teyzesinde olduğu için mutluydu ve babasının tatillerden daha fazla para kazanabileceği için mutluydu. Bu kadar basit.

"Ben de yokum," dedi Lucy. "Yarın Tahoe'ya gideceğiz ve erken ayrılacağız. O yüzden bütün gece şehirde koşturmak istemiyorum."

Suratını asan Paige, yenilgiyi kabul ederek arkasına yaslandı.

"Hey, her zaman bahar ekinoksu vardır," dedi Julian sertçe, omzuna vurarak.

Jodi Paige için üzülüyordu ama gece yarısı bir parkta oturup ölü bir kızı kendileriyle konuşmaya çağırmayacakları için çok daha rahatlamıştı.

Bay Burr Paige'in daha fazla patates kızartmasına ihtiyacı olup olmadığını sormak için geldiğinde, Jodi Zack'in pencereden dışarı baktığını ve bir şey düşündüğünü gördü.

★ ★ ★

Jodi yılbaşını teyzesi ve büyükannesiyle geçirmeye, yapboz yapmaya ve tamale yakmaya karar vermişti. Lucy yeni yıl boyunca hâlâ Tahoe'daydı ve Paige'in de yılın ilk haftası için hukuk ekibiyle bir toplantısı vardı. Julian, Zack'i Hollister'larla birlikte Napa'ya davet etti.

Otuz birinci gün sabah saat onda Oliver ona mesaj attı.

Evde kimse yok mu?

"Hayır, babam gezmeye gitti, ben de büyükannemlerdeyim" dedi.

"What Are You Doing New Year's Eve?" şarkısının Postmodern Jukebox cover'ının Apple Music bağlantısını geri gönderdi.

"Bu akşam bir arkadaşım ile buluşabilir miyim?" diye sordu

Rosa. "Hangi arkadaşınla?" Rosa iplikli kaşlarını kaldırdı.

"Eski bir dost. Yan komşumuz Burnses'leri hatırlıyor musun? Oğullarıyla çizgi film izledim."

Tanrıya şükür Rosa son zamanlarda Oliver'ı görmemişti. Septum halkası ve saç alarm zillerini çaldırabilirdi. Ama Rosa'nın hatırladığı Oliver Burns versiyonu aralık dışıydı ve onunla Selena Gomez'in yeni makyaj serisi hakkında konuşmuştu.

O gece saat onda Oliver'ın arabasına bindi ve Güney Sacramento'da bir gencin evine gittiler. İçeride büyük bir televizyonda dört adam arasında bir video oyunu turnuvası düzenleniyordu ve herkes için alkol, pipo ve esrar vardı.

Oliver herkesi tanıyordu ve sırt çantasını getirdiğini fark etti. Nikita mutfaktaydı ve Jodi'yi görünce dirseğinden tutarak onu konuşmanın içine çekti. Jodi, Zack Thrasher'in en iyi arkadaşının burada olduğunu fark eden insanların açgözlü bakışlarının kendisini takip ettiğini hissetti.

Saat gece yarısına doğru ve video oyunu Ryan Seacrest lehine durmuştu. Jodi, sahne ekibinden tanıdığı birkaç kızla birlikte verandada, yer üstü havuzunun yanındaydı ve içlerinden birini

aldatan erkek arkadaşı. Gözleri paravan kapıya kayd ve neredeyse boğulacaktı.

Emily Mills kapının girişinde duruyordu, gözleri soluk maviydi ve sanki birini arıyormuş gibi arka bahçeye bakıyordu.

Jodi keskin bir nefes alarak puslu sahnenin zihninde netleşmesine ve yeniden şekillenmesine izin verdi.

Hannah. Hannah Mills, ablasının turuncu ayakkabılarını giymiş, ablasının saçlarına ve gözlerine sahip, boş Cheetos kaseleri ve yağlı pizza kutularıyla dolu bir masaya doğru süzülüyordu. Jodi daha nefesini düzene sokamadan Hannah'nın bir adamdan pipo almasını, çakmağı ustaca eğmesini ve içine çekmesini izledi. Hannah kalabalığın arasına karışırken Jodi şaşkınlıkla bakakaldı.

Oliver'ın barbekünün yanından gelen sarhoş kıkırdaması dikkatini çekti ve Jodi ona doğru bir hamle yaptı. Oliver'ın kolunu çekti ve o da onunla birlikte kenara çekildi.

"Hannah Mills burada. *On dört yaşında!*"

Dudakları seğirdi. "Kankan Zack'in ne kadar zamandır ot içtiğini bilmiyormuş gibi davranma. Ya da Lucy Reed'in midesini ilk kez yıkattığında kaç yaşında olduğunu."

"Ama... onlar farklı."

"Jodi. Hannah Mills altı aydır benden alışveriş yapıyor."

Jodi geri çekildi. "Oliver, o gerçekten savunmasız. Bu doğru görünmüyor."

Alay ederek cigarayı ondan geri aldı. "Gerçekten benimle savunmasız insanlara nasıl davranılacağı konusunda tartışmak mı istiyorsun?" Cigarayı dudaklarına götürdü ve mırıldandı: "*Arkadaşların* Mills'li bir kıza çok daha kötü şeyler yaptı, biliyorsun."

Jodi kaşlarını çatı. Burada özel bir şey vardı. Gözlerini beton avluya dikti ve dudaklarını birbirine bastırdı, sanki bir şeyi geri yutmak ister gibiydi.

"Daha önce bilmediğim şeyler olduğunu söylerken ne demek istedin?"

Suçlu gözlerini ona dikti. Esrarı ona geri uzatarak, "Bunu iç. Böylece sabah bunu hatırlamayacakmışsın gibi davranabilirim."

Jodi gözlerini kırptırdı. Onu dudaklarına götürdü ve içine çekerek bekledi.

Oliver gözlerini partiye dikti. İkisi çitlerin yakınında bir köşeye sıkışmışlardı. Başka kimse kulak misafiri olamazdı.

"Geçen bahar *The Miracle Worker*'ın setini bitiriyordum ve tiyatro laboratuvarındaki son kişi bendim. Çıktığımda saat yedi ya da sekiz gibiydi. Otoparkta sadece birkaç araba kalmıştı ama biri yavaşça etrafta dolaşıyordu. Hatırlıyorum çünkü çok garipti." Onun gözlerine baktı. "Sonra hızlandı. Ve bir çığlık duydum. İşte o zaman Emily Mills'i kaputun üzerinde gördüm."

Jodi'nin kalp atışları onun ne söylediğini anladığında hızlandı.

"Sizi daha önce bu oyunu oynarken görmüştüm, o yüzden neler olduğunu biliyordum." Burnunu çekti ve septum yüzüğünü yeniden ayarladı. "Araba keskin bir dönüş yaptı ve onlara durmalarını söylediğini duydum. 'Dur! Dur!' diye bağırıyordu. Yalvarıyordu, Jodi."

"Güvenli bir kelime var. *Ya sür ya öl* demelisin."

Omuz silkti. "Her neyse. Sadece artık durmasını istediğini söylüyorum." Sigarasını söndürdü ve derin bir nefes verdi. "Arabadan kaydı. Aşağı yuvarlanışını ve yuvarlanışını izledim. Herkes onu kontrol etmek için arabadan indiğinde gülmeye başladı ama bunu sadece onların istediğini düşündüğü için mi yaptı bilmiyorum."

Jodi mırıldandı, "'Onlar' kim?"

Onunla göz göze geldi ve "Lucy Reed. Paige Montgomery. Julian Hollister. Ve Zack Thrasher."

Sanki soğuk bir el göğsünün içine uzanmış ve kalbini tutmuş gibi hissetti. Ayakkabılarına bakarak başını salladı. "Ve bunu polislere söyledin."

Oliver hiçbir şey söylemedi. "Eve geldiğimde, seni alışveriş yaparken gördüm. Bunu polislere de söyledim."

O zaman bunun davanın önemli bir parçası ve resmi olarak suçlanmamasının önemli bir nedeni olduğunu fark etti.

"Arabayı kim kullanıyordu?" diye sordu usulca.

"Aslında bilmiyorum. Kaputtan düştükten sonra hareket edip etmediğini görmek için Emily'yi izliyordum. Sürücü koltuğundan kimin indiğini görmedim." Tamamen ona döndü ve ellerini omuzlarına koydu. "Dinle. Seni sorguladıklarında hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Bunu bilmen için hiçbir sebep yok. Yalan söylesen de sorun değil. Ama arkadaşlarının Emily Mills'i hiç umursamadıklarını bilmenin senin için önemli olduğunu düşündüm. Umurunda olan tek kişi sendin."

Jodi, Emily'nin Ride or Die oyununu oynamasına izin vermek yerine onu sinemaya götürdüğü geceyi hatırladı - çünkü kalbinde bunun

böyle biteceğini düşünmüştüm.

Jodi ılık atacak gibi hissetti. Bir yanı, kendisinin bir yere davet edilmediğı ve Emily Mills'in davet edildiğı ve bunu ona hiç söylemedikleri fikrine ateş püskürüyordu. Bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadılar. Bilerek mi yapmışlardı? Jodi'yi davet etmemekle, daha sonra Jodi'ye söylememekle ilgili bir konuşma oldu mu? Böyle bir şey ne sıklıkla oluyordu?

Birden Lucy'nin gerçekten Tahoe'da olup olmadığından emin olamadı. Paige gerçekten bu gece burada mı kalıyordu? O olmadan Julian ve Zack ile Napa'da mıydılar?

Kendini salladı. "Bu ne zaman oldu? Mart mı?"

"Nisan."

Bir şey omurgasına doğru kayıyordu. Kafasının içinde net bir şekilde gördü. Emily gülmeye başladı çünkü kaputtan fırlatıldığında gülmesi gerekiyordu. Emily eve gitti ve ölebileceğini fark etti. Emily, o ölene kadar kimsenin durmayacağını fark etti. Emily o gece kendini öldürmeye çalıştı.

Jodi derin bir nefes aldı. "Daha fazla otun var mı? Başka bir şeye ihtiyacım var." Oliver kolunu onun omzuna attı. "Hadi gel."

Onu içeri yönlendirdi. Nikita kanepede oturmuş kıkırdıyor ve elindeki nargileyi ileri geri sallıyordu. Jodi ona doğru gitmeye başladı ama Oliver onu mutfağı doğru yönlendirdi.

Hannah Mills, Nikita'dan aldığı nargileye uzandı. Jodi omuzlarını gevşemeye zorladı. Emily başkalarının onun hakkındaki düşüncelerine bağımlıydı ama Hannah öyle değildi. Belki de daha çok Hannah gibi olmalıydı.

Oliver birkaç adamla içki dolduruyordu; bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordu. Elinde koyu kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir shot bardağı belirdi ama onu yanındaki adama geri verdi.

"Ben içki içmem."

"Evet, o Thrashers'ın DD'si," dedi içlerinden biri.

Gözlerini kırıştırarak temizledikten sonra cevap vermek için ağzını açtı ama pamukla doluydu.

Oliver güldü, kadehleri tokuşturdu ve kendi kadehini boğazından aşağı döktü. Mutfağın sıcaklığı yükseldi.

"Zack Thrasher burada değil tatlım," dedi diğer adam. "Seni eve bırakayım."

Gülüşüler. Oliver gülümsedi ve bir kadeh daha doldurdu.

Jodi kendini yorgun ve hava dolu hissediyordu. Sanki bir anda uçup gidebilecekmiş gibi. Zack Thrasher burada değildi. Yeni yılda onu Emily Mills'in hayaletiyle yalnız bırakmıştı. Hiçbiri burada değildi. Hiçbiri uzun zamandır burada değildi. Belki de olmak istemiyorlardı.

Ona içneyi yapan Oliver'dı. Ve babasını biliyordu. Eğer Oliver sorun olmadığını, Hank Dillon'ın kızının içmeye başlamasının güvenli olduğunu söyleyise, belki de öyleydi.

Tadı tıpkı düşündüğü gibiydi. Kimya laboratuvarından bir şey gibi. Zehir gibi. Ama çocuklar onu neşelendirip bir tane daha verdiler, o da öksürerek onu da içti.

Neyin ot, neyin rom olduğunu bilmiyordu ama çok hızlı bir şekilde dünya bulanıklaştı. Tezgâha yaslanıp mutfak zeminindeki fayansları sayması gerekiyordu.

Biri ona bir shot daha uzattı ve o da kimseye söylemeden "Babam Corona içer" dedi.

"Rom içmeye devam etmek isteyeceksin bebeğim."

Bir süre sonra, Nikita'yla kanepelerde otururken, bundan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Bunun onu rahatlatan bir şey olup olmadığını merak etti.

"İnsanlar neden içiyor sanıyorsun?" diye mırıldandı Nikita'ya, ama onun yerine kızıl saçlı biri oturuyordu. Jodi, Nikita'nın onu ne zaman terk ettiğini bilmiyordu.

Kızıl saçlı kızın burun deliklerinden bir ejderha gibi duman çıkıyordu. "Sanırım... çünkü bunu yapmamamız gerekiyor."

Jodi ona göz kırptı. Hayır, o değildi.

Bir sarı saç parıltısı gözüne çarptı ama Jodi başını yeterince hızlı çeviremeden kayboldu. Kafatası, üstü açık ve şırl şırl akan bir akvaryum gibi hissediyordu.

Kusma vakti geldiğinde Jodi üst kattaki banyoyu boş buldu. Saçlarını arkadan bağladı ve el havlusunu soğuk suyla ıslattı. Paige ve Lucy'ye yardım etme konusunda epey tecrübesi vardı.

Tuvaletteki şırıltı sessiz fayanslara çarparak gürültüye dönüştü. Boğazındaki şiddet gözlerinden yaşlar, burnundan sümükler akıtıyordu ve burada kimsenin olmaması iyi değil miydi? Asla bilmeyecek olmaları güzel değil miydi?

Grup sohbetinde *Mutlu Yıllar!* mesajları almıştı ama başka bir şey almamıştı. Belki de artık böyle arkadaşlardı. Tatiller ve doğum günleri, ama

Haziran'da mezun olduklarında, onları bir araya getirecek buluşmalardan başka bir şey olmayacaktı.

Tekrar kustu, tükürdü ve el bezini yüzünde sürükledi. Duşun yanındaki tüylü gri halının üzerine oturdu ve içeri girip uyumayı düşündü.

Belki de Zack'e arka planıyla gurur duyduğunu söyleseydi, *Kasabamız*'ı görmeye gelirdi. Bir amaç için bir şeyler boyamayı seviyordu. Birinin mutfağına asmak için tuval üzerine bir kase meyve değil, bir hikaye anlatan bir şey.

Lucy'nin tüm koşu yarışlarına katılmıştı. Geçen yıl Paige için Model BM toplantısına katılmıştı. Paige ya da Lucy ne zaman çok içse iki kızın da saçlarını geriye çekmiş ve boyunlarına soğuk bir havlu bastırmıştı. Julian ve Zack çok sarhoş olduklarında onları ehliyetsiz olarak evlerine bırakmıştı. Ve şimdi tek başına bir banyoda oturuyordu, kapıyı kilitleyip kilitlemediğinden bile emin değildi ama kontrol etmek için sürünemeyecek kadar uzaktaydı.

Gözlerini grup sohbetlerine dikti. Julian dilini çıkarmış bir selfie göndermişti ve Zack arka planda Napa'daki evin güvertesinde uyuyordu.

Julian bir sebepten dolayı *Kasabamıza* gelmişti. Bir süredir gelen tek kişi oydu. Ona teşekkür etmemişti. Bir sonrakine geleceğini nereden bilebilirdi ki?

Ekranını rehberine doğru kaydırды ve biri telefonu açana kadar zil sesini dinledi. "Yo."

"Oyuna geldiğiniz için teşekkür ederim." Sesi boğuk ve yankılı geliyordu.

"Oyun mu? Evet. Resmini beğendiğimi söylemiştim."

"Buna fon deniyor. Tiyatro için olduğunda, buna fon denir." Elindeki bezi alnına bastırды ve başını geriye doğru eğdi.

Döndürme, devirme-

Mırıldanarak tekrar ayağına kalktı ve yer tekrar altına gelene kadar gözlerini kapattı.

"Neden beni sabahın ikisinde arıyorsun, Dillon?" Adamın sesinde bir gülümseme vardı ve kadın komik olan ne söylediğini merak etti.

"Sana teşekkür etmeliydim. Daha önce. Ve eğer bunu *takdir* ettiğimi bilmezsen bir sonrakine gelmezsin düşündüm."

"Evet, orada olacağım." Çarşafların hışırdadığını duydu. "Bana yeri ve zamanı söyle."

"Sanırım Mayıs'ta. Bakabilirim, bekle-"

"Görüşürüz, Dillon." Güldü. "Peki, sen ve teyzen eğlenceli bir şeyler yaptınız mı?"

"Bir partiye gittim."

"Öyle mi? Kimin partisi?"

"Onları tanımıyorum. Beni Oliver Burns getirdi."

Bir duraklama. "Bu yüzden mi sesin garip geliyor? Uçuyor musun, Dillon?"

"Bir uçurtma gibi," diye şarkı söyledi. "Ama aynı zamanda dönen bir şey gibi... dönüyorum. Hey, mataranda ne saklıyorsun?"

"Votka. Annemin favorisidir." "Hiç rom denedin mi?"

"Evet, rom denedim," dedi ve onun kıkırdadığını duydu. Ses sıcaktı.

"Berbat bir şey. Votka daha mı iyi?"

Telefon sessizdi. Birkaç saniye sonra Jodi şarjının bitmediğinden emin olmak için ekranı kaldırdı.

"Sen... Sen içtin mi?"

"Birazcık. Belki de çok. Neyin çok olduğunu bilmiyorum." Yüzünü ovuşturdu. "Ama kimseye bir şey fırlatmadım. Atacağımı düşündüğümde değil ama... sarhoşken babam gibi insanlara zarar vermediğimi bilmek güzel. Ya da seninki gibi."

"?" Çarşafların tekrar hareket ettiğini duydu.

"Banyodayım."

"kim var?"

Jodi emin olmak için arkasından küvete baktı. "Kimse yok. Ama Hannah Mills aşağıda bir yerde. O bir uyuşturucu bağımlısı. Bu şimdiye kadar duyduğun en aptalca şey değil mi?"

"Kimin evi bu?"

"Bilmiyorum. Onunla tanışmadım. Belki de tanıştım."

"Bir Uber çağırabilir misin? Hemen eve gidebilir misin?"

"Yılbaşı gecesi saat ikide bir Uber mi? Neyim ben, milyoner mi?" Kendi kendine homurdandı.

"Şimdi sana 100 dolar Venmo göndereceğim. Uber uygulaman Venmo'ya bağlı mı?"

"Ben..." Ekranına baktı. ", ama ben yüzde üçteyim."

"Jodi, şarj aleti bulabilir misin?"

"Jodi." Mırıldandı. "İlk adımı bildiğini bilmiyordum." "Tamam, sadece... bana yerinizi bildirin. Dışarı çık ve bir araba."

"Hangi araba?"

"Dillon, odaklan! Sadece-"

Bekledi. "'Sadece' ne?" Hiçbir şey.

Telefonunun ekranını çekti. Ölmüş.

Jodi bir nefes verdi ve telefon şarj aletini bulmak için dizlerinin üzerine çöktü- Oda dönmeye başladı. Kapı çalındığında döndü ve tuvalete kustu. "Jodi Dillon içeride mi?"

Öksürüp ağzını silerek başını salladı. Sonra kimsenin onu göremediğini fark etti. "Evet."

"Jodi, hasta mısın?" Arayan Nikita'ydı.

Kadın inleyerek karşılık verdi ve kapı açıldı.

"Ah, zavallı küçük Thrasher." Nikita kıkırdadı ve Jodi'nin saçlarını ensesinden geriye doğru çekti. "Hadi seni yatağa götürelim."

Onu yerden kaldırdı ve musluktan su içmesi için teşvik etti. Çekmeceleri karıştırdıktan sonra Jodi'ye ağzını fırçalaması için bir tüp diş macunu verdi.

Nikita onu koridorun sonuna götürürken, "Telefonumun şarjı bitti," dedi.

"Eminim size bir şarj aleti bulabiliriz. Ben bir tane ararım ve size biraz su da getiririm."

"Gerçekten çok iyisin," diye mırıldandı Jodi, kapitone yatağın üzerine düşerken.

"Kimseye söyleme. Bu benim itibarımı zedeler." Nikita ona göz kırptı ve Jodi'nin saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Nikita kapıyı arkasından kapatamadan Jodi dışarı çıkmıştı.

★ ★ ★

Jodi gözlerini karanlık, yabancı ve ağır bir odada açtı. Baş ağrısıyla eş zamanlı olarak alt kattan gelen bir bas ritmi ikinci katın duvarlarını sarsıyordu.

döşeme tahtaları. Tavan dönüyordu. Yine hastalanacaktı. Safrasını yuttu ve yan döndü.

Sarı saçlarından bir hale, yanındaki yastığın üzerinde dalgalanıyordu. Bir çift berrak mavi göz onu izliyordu.

Yatak su yatağı gibi dengesizdi ama ona bakan kıza odaklandı.

"Emily," diye . "Emily, burada ne yapıyorsun?" Hareket etmedi, gözünü kırpmadı. Ölmüş müydü? Yine mi?

Sonra Emily elini kaldırdı ve Jodi'nin yapış yapış saçlarını alnından .

"Üzgünüm," dedi Jodi. "Öldüğün için üzgünüm."

Emily'nin gözleri Jodi'ninkiler arasında gidip geldi. "Onu özleyor musun?" Emily fısıldadı, sesi havadan başka bir şey değildi.

Boğazının asitle yandığını ve kalbinin şakağında attığını hissetti. "Bazen."

Emily parmak uçlarını Jodi'nin gözlerinin üzerinde gezdirerek onları kapattı.

★ ★ ★

Kapı çarparak açıldı ve tepedeki ışık patladığında Jodi'nin kafası ikiye ayrıldı. Elini gözlerine götürdü ve parmak uçlarının kelebek öpücüklerine benzediğini hissetti.

"O burada!"

Birisi üzerine eğilmiş, onunla sessizce konuşuyordu, ama sadece uyumaya geri dönmesi gerekiyordu. Sadece uyursa böyle canı yanmazdı.

"Hadi Jo," dedi ses, derin ve sıcak. Odaya başka biri girerken yavaşça yan dönmesine yardım etti. Jodi'nin gözleri ıslak ve bulanıktı. Midesi bulandı ve hızla doğruldu, kendini komodine dayadı ve halının üzerine kustu.

İki kişi hiçbir şey söylemedi ama sonra ikincisi bir su şişesi açtı. Sonra yumuşak eller çenesindeydi ve ağzını siliyordu.

"Sorun yok, bebeğim." Paige. Parmaklarını Jodi'nin ensesindeki saçlarda gezdirdi. "Hadi biraz su içelim, tamam mı?"

Jodi gözlerini kırıştırarak sisi uzaklaştırdı ve şişeyi ondan aldı. Paige, Jodi'nin hastalanması üzerine çömelirken bile gülümsedi.

"Halı için bir havlu bulacağım ya da..." Zack. Zack buradaydı.

"Evet, bir tane de araba için al," dedi Paige.

Jodi uyuyup uyumadığını merak ederek üç yudum su içti. Paige dirseğinden tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Peki ya Emily?" Jodi omzunun üzerinden yatağa doğru döndü. Boştu.

Yalnızdı.

"Ne?" Paige sesinde bir panikle, "Ne?" dedi.

Jodi başını salladı, sonra işleri daha da kötüleştirince aniden durdu. "Yok bir şey. Ben... Ben rüya görüyordum."

Zack onları kapıda bir yerlerden çaldığı plaj havlusuyla karşıladı. "Neden

Napa'da ?" diye sordu kadın, Zack dirseğini

Paige. "Buraya nasıl geldiniz?" Tam o sırada Julian merdivenlerin başında belirdi, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

Onu gördüğünde durdu. Hemen neye benzediğini merak etti.

"Telefonun yanında mı?" Paige yatak odasının kapısını arkalarından kapatarak sordu. Jodi başıyla onayladı. "Tamam, arabada şarj ederiz. Hadi eve gidelim." Merdivenlerde sigara içen insanların yanından geçerken gözler onlara çevrildi ve sanki tüm oturma odası onların aşağı inmesini bekliyormuş gibi görünüyordu

görünene kadar. "Hey. Her şey yolunda mı?"

Jodi döndü ve Oliver'ın sigara söndürdüğünü, yan verandadan geldiğini gördü. Zack ve diğerlerinin arasına baktı.

"Evet, çok içtim-"

Bir yumruk Oliver'ın çenesine çarparak onu yana doğru yuvarladı. Paige bağırdı ve Jodi sıçradı.

Julian bir onun üstüne çıktı, gömleğinden tutup kaldırdı ve tekrar yumrukladı.

"Julian!"

"Biliyorsun," diye tısladı. Oliver'ın gözü yarılmıştı. Burnu kanıyor. "Sen biliyorsun ve sen de onun içki içmediğini biliyorsun-"

"O kendi başına bir insan, senin fino köpeğin değil. Kendi seçimlerini yapıyor-" Julian'ın yumruğu geri çekildi.

"Bana bir *daha* vurursan yemin ederim şikayetçi olurum." Oliver'ın gözleri parlıyordu, öfke doluydu.

Julian'ın parmak eklemlerinin Oliver'ın yüzüyle birleştiği keskin çatırtı tekrar yankılandı ve sonra ayağa kalktı, kamyonetine doğru ilerledi ve

motoru çalıştırmak.

Jodi dehşet içinde Oliver'ın kanlı dişlerine ve şişmiş gözüne baktı. Zack ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi ama Oliver, "Defol git buradan," diye hırlayarak geri çekildi.

Burada kalıp Oliver'ın iyi olduğundan emin olması gerektiğini düşündü ama Paige Jodi'yi sol tarafa, arabasının bir komşunun garaj yoluna park edildiği yere götürdü. Zack'e anahtarları fırlatan Paige, Jodi'yle birlikte arka koltuğa geçti. Jodi'nin tekrar kusma ihtimaline karşı plaj havlusunu yere serdi ve sonra Jodi'nin başını kucağına koymasına izin verdi. Zack radyoyu kapattı, garaj yolundan geri geri çıktı ve Güney Sac'dan çıkan siyah kamyoneti takip etti. Jodi sonunda "Napa'dan ne zaman döndün?" diye sorana kadar hiçbir şey konuşmadılar.

Zack boğazını temizledi. "Biz değiliz. Julian'ın ailesi hl orada. Sen onu aradıktan sonra birlikte geri döndük."

şüphesini hatırladı. Hepsinin orada olduğu fikri
On

u. "Paige, orada mıydın?"

"Hayır, evdeydim, hatırladın mı? Onlarla burada tanıştım. neredeydin."

Jodi, Paige'in saçları ensesinden çekilirken ve Jodi'nin onun için yaptığı gibi kafa derisinde desenler çizilirken sıcak gözyaşlarının dizlerinin üzerine dökülmesini izledi.

Thrashers'ın misafir odalarından birinde uyudu. Boğazından aşağı iki şişe su ve bir çift aspirin döktükten sonra dışarı ıktı, Paige'in parmak uçları hl saçlarını rp açıyordu.

Perdelerdeki aralıktan sızan güneş ışığına uyandığında Paige yanında uyuyordu ve Lucy koltukta sızmış, elinde telefonuyla top gibi kıvrılmıştı.

Yirminci Bölüm

OCAK

Jodi gün ağardığında ayıldığında tam anlamıyla rezil olmuştu. Ayrıca işemesi gerekiyordu ama henüz Paige ve Lucy'yi uyandırmak istemiyordu.

Ama yatak odasının kapısı sessiz bir tıkırtıyla açıldığında bunların hiçbir önemi kalmadı ve Paige yatakta doğruldu, salyalarını sildi ve gözlerini kısarak kapı aralığındaki Zack'e baktı.

"Özür dilerim, özür dilerim."

Lucy koltukta kaykıldı battaniyeyi başının üzerine çekerek gözden kayboldu. Paige erteleme düğmesine basacakmış gibi telefonuna uzandı. Sürünerek Jodi'nin yanına gitti ve onu uyanık bulunca durakladı.

"Rosa sana ulaşamıyor," diye fısıldadı.

"Siktir." Jodi ona henüz cevap vermemişti, bunu sızmış gibi göstermeyi ve sabah Oliver'ın onu geri götürmesini umuyordu. Telefonunu açtı.

"Ona partide olduğumu ve şu anda benim evimde olduğunu söyledim."

Doğrulup başparmaklarını gözlerinin altına sürttü. Jodi hâlâ son altı saatin aptallığının etkisindeydi. Yanakları kızarmış ve gözleri yaşarmıştı.

"Tamam, teşekkürler," dedi, onun gözleriyle buluşamıyordu. "Duş alabilir miyim?"

"Evet," dedi Zack ve bitişikteki banyoyu işaret etti. "Havlular orada olmalı."

Ağzı pamuklanmış ve sersemlemiş bir halde yataktan çıktı. Banyodaki yansımasından kaçınarak yığından *T harfli* bir havlu aldı ve suyu başlattı. Perdeli pencereden dışarı baktığında

arka bahçede. Julian çoktan kalkmış, tur atıyordu. Onu aramamış olmayı dileyerek havuza baktı. Bunu kendine saklayabilir, akşamdan kalma bir halde yabancı bir yatak odasında uyanabilir ve arkadaşlarının haberi olmadan eve dönebilirdi. Gözlerini ayırdı ve spreyin altına girdi.

Jodi duştan çıktığında yatak odasında sadece Lucy vardı ve banyo kapısı açılana kadar telefonunu karıştırdı.

"Hey."

Jodi yüzünü buruşturdu. "Arabayla mı döndün? Yollarda buz var mıydı?"

"Çok kötü değil." Omuz silkti ve ellerini arka ceplerine sokarak ayağa kalktı.

"Zack ve Paige McDonald's almaya koştular."

Akşamdan kalma yiyecekleri. Jodi'nin de öyle. Akşamdan kalma. Garip.

Neredeyse bir geçiş töreni gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" Lucy sordu.

"Ölüm gibi. Geri dönmene gerek yoktu. *Süvariler* çoktan gelmişti." Islak saçlarını at kuyruğu şeklinde toplayarak aynada Lucy'nin gözleriyle buluştu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Julian banyoda tek başına olduğunu ve zar zor aklı başında olduğunu söyledi."

Jodi bu suçlama karşısında irkildi ama Lucy'nin gözleri hüznüydü. Bunun anlamı Jodi'yi düşürmüştü. Birinci sınıfta, Lucy'yi iyi tanımadan önce - yanlış parti, yanlış içki.

Lucy onun gözlerine baktı. "Keşke biri benim için iki saat araba kullansaydı."

Banyo kapısına doğru hızla ilerledi. Kapı tık diye kapandı.

Jodi bunun yankısını sonsuza kadar hissedecekmiş gibi hissetti.

Yaptığı şeyin muazzam aptallığı aklını başından aldı ve düşüncelerini toplamak için Lucy'nin uyuduğu sandalyeye oturdu. Oliver ve Nikita onunla biraz ilgilenmişlerdi ama tam olarak değil. O partide ona göz kulak olan kimse yoktu. İçkilerini kendi doldurması ya da sadece kapalı kaplardan içmesi gerektiğini bir kez bile düşünmemişti. İlk kez içtiğinde etrafı yabancılarla çevriliydi ve buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Dün gece hissettiklerinin "uyuşturucu" değil "sarhoşluk" olduğunu varsaymıştı ama aradaki farkı nasıl bilebilirdi ki?

Jodi telefonunu kaptı ve Lucy yeniden ortaya çıkmadan önce yatak odasından çıktı. Kıvrımlı merdivenlerden oturma odasına indi ve Rosa'ya mesaj atarak Zack'in hikâyesini doğruladı. Rosa hemen milyonlarca soruyla yanıt verdi

Jodi ayak uydurmaya çalıştı. Hala telefonuna bakarken, bir şişe su almak için buzdolabına uzandı-

"Pellegrino'yu yap."

Döndü. Julian cam kapıyı arkasından kaydırarak kapatıyordu, havlusu omzuna atılmıştı ve mayosu hâlâ paspasın üzerine damlıyordu.

"Karnını doyursan iyi olur," dedi ve mutfağın yanındaki banyoya girerek gözden kayboldu.

Jodi Pellegrino'yu aldı, kapağını çevirdi ve ön kapı açılana kadar mutfak masasında oturup köpüren suyu yudumladı. McDonald's fikri midesini bulandırıyor ama Paige poşetleri önüne bırakır bırakmaz, sadece kokusu bile dünyanın tüm sorunlarını çözebilirdi.

Paige birkaç sosisli keki tereyağı ve şurupla kaplarken o da yavaşça bir mücver yedi.

"Karnın nasıl?" Zack sordu.

Jodi başını salladı ve Paige'in tabağının yarısı için yaptığı teklifi reddetti. "değil. Napa nasıldı?"

"Güzel." Zack onun karşısındaki sandalyeyi çekti. "Julian'ın kuzenleri oldukça güzel bir parti verdiler."

Jodi Pellegrino'sunu yudumlarken, Julian'ın onları Sacramento'ya geri götürmek için hız sınırının iki katı hızla araba kullanırken hâlâ ne kadar sarhoş olduğunu merak ediyordu.

Lucy çıktı ve kahvaltılık bir sandviç alıp mutfak adasındaki kaydı. Julian tamamen giyinmiş ve saçları yarı kuru halde onlara katıldığında abur cuburu reddederek onun yerine bir muz aldı. Julian kendini mutfak tezgahının üzerine attıktan sonra Paige ona döndü.

"Ee bebeğim, bu fikir değişikliği de neyin nesi? Beni bilirsin, partilerde içmeyi severim. Yani beni yargılayamazsın ama neden?"

Jodi sandviç paketinin üzerindeki erimiş peyniri soyarken durakladı. Oliver ve arkadaşlarının ona fino köpeği dediklerini düşündü. Zack'in onu her zamanki gibi Noel için davet etmemesini. Neredeyse bir haftadır kimsenin onunla konuşmayışını.

Ve Emily'yle Ride or Die oynadıkları net bir görüntü. Sanki kendisi de oradaymış gibi. Sadece... orada değildi. Kasıtlı olarak dışlanmıştı.

Boğazını temizledi. "Sebebi yok, gerçekten. Sanırım ilk seferinde fazla abartmamalıydım." Julian'ın ağır bakışlarını yakaladı ve omuz silkerek gözlerini kaçırdı.

"Hey, bir ara seninle sarhoş olmak isterim," dedi Lucy, neredeyse fazla rahat bir şekilde. "Eğer tekrar yapmak istediğin bir şeyse, düşük anahtarlı bir şey yapabiliriz. Sadece beşimiz."

Zack başını salladı. "Kesinlikle. Bizim iyiliğimiz için ayık olan sen olmalıymışsın gibi hissettiysen özür dilerim. Eğer kafayı bulmakla ilgilendiğini bilseydim, ben-"

"Yani bu bir müdahale gibi bir şey," diye tersledi Jodi. "Sonunda normal çocukların yaptığı bir şeyi yapıyorum ve hepinizin bu konuda bir AA toplantısı yapması gerekiyor." Yağlı kâğıdı buruşturdu ve kollarını kavuşturdu.

Zack'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Paige elinin eklemine kırdı ve "Alışılmadık bir şey yaptın ve biz endişeliyiz. Hepsi bu kadar."

"Sadece senin için burada olduğumuzu bilmeni istiyoruz," diye ekledi Lucy.

"Benimle tekrar takılmanızı sağlamanın tek yolunun batırmak olduğunu bilseydim, aylar önce rotadan sapardım." Öfkesinin kabardığını hissetti. Keşke bir arabam olsaydı da filmlerdeki gibi çekip gidebilseydim diye düşündü. Ne yaptıklarını düşünmelerini sağladı.

Ama bunun yerine Lucy'nin kaşları kalktı. Zack'in ağzı açılıp kapanırken Paige'in gözleri ona dikilmişti.

"Yani bu büyük bir ilgi çığılığı mıydı?" Julian ilk kez konuştu.

Son muzı da ağzına attı ve yavaşça çiğnedi.

İçinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. "Hepiniz Emily Mills'i Ride or Die oynamaya davet etmeye karar verdiğinizde, bu sizin onu Thrashing yapma fikriniz miydi?"

Onların şaşkın yüzlerine baktı. Ondan gözlerini kaçırın ilk kişi Zack oldu. Lucy boğazını temizlemeden önce Julian'ı kontrol etti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Nisan ayında Emily ile Ride or Die oynadığınızı biliyorum, savcılık da öyle."

Julian arkasına yaslandı, başını bir dolabın üzerine koydu ve yenilgiyle gözlerini kapattı.

Paige kekeledi. "Tamam, yani... hatırladığım kadarıyla boş değildin. Sanırım eve falan gitmen gerekiyordu. Seni bilerek dışlamadık."

Paige'in ifadesi ciddi görünüyordu ama Jodi, Paige'in hayatında bu odadaki dört kişi için müsait olmak dışında bir planı olmadığını biliyordu.

Zack bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, sanırım onunla Ride or Die oynamıştık. O oyunu sevmediğini açıkça belirtmiştin. Yani evet, takılırken sanırım sensiz bir oyun oynamanın sorun olmayacağını varsaydık-"

"Bakın, eminim benim dahil olmadığım tonlarca şey vardır. Özellikle de bu günlerde." Yutkundu. "Beni her zaman etrafınızda istemediğinizi kabul ettim. Ben Emily değilim. İpucu alabilirim."

Paige elini uzattı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bekle, Jodi -"

"Anlıyorum, tamam mı? Sadece bu konuda bana yalan söyleme." Pellegrino'sunu koydu çok fazla güçle indirdi. "Boş verin. Sadece bu olayın bir görgü tanığı olduğunu ve dışarıdan hiç de iyi görünmediğini bilmenizi istiyorum."

"Kim?"

Jodi başını sese doğru çevirdi. Lucy sormakta gecikmemişti. "Bunu sana söyleyemem."

Mutfaktaki sessizlik çok gürültülüydü.

Jodi artık çekip gidebileceğini düşündü. Bir arkadaş olarak görevini yapmıştı. Onları uyarmıştı. Ama bir şey daha sorması gerekiyordu.

"kim kullanıyordu?" dedi sessizce. "Emily kaputun üzerindeymi mi?"

Zack'in gözleri onunla diğerlerinin arasına baktı. Paige ayaklarının üzerinde kaydı. Lucy soğuk gözlerle ona baktı.

"Size bunu söyleyemeyiz-"

"O bendim."

Jodi'nin bedeni tezgâhın üzerine tünemiş olan Julian'a doğru döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve ağzı sıkıydı.

"Sormana bile gerek yok," dedi. "Ben olduğumu biliyorsun."

Göğsünün içinde, dönmeye çalışıp da dönmeyen bir motor gibi bir şeylerin teklediğini hissetti.

Paige, Jodi ve Julian'ın arasına baktı, gözleri hızlı ve gergindi ve Jodi, Julian'ın tembel duruşunu ve eğik başını tekrar inceledi. Rahat. Meydan okuyan.

"Bakın," dedi Lucy, "şahsen benim devamsızlık yaptığımı düşünüyorsanız özür dilerim, ama uyanık olduğum her anı mezuniyetten sonra ne olacağı konusunda endişelenerek geçiriyorum. Üzgünüm ama ölü bir kızın günlüğü beni onu soda şişesiyle dövdüğüm için ıslahevine göndermek üzereyken senin duygularını okşayacak vaktim yok."

Jodi'nin gözleri Julian'dan uzaklaştı ve Lucy'ye odaklandı. "Saldırı suçlamasının ayrıntılarını aldın mı? Ne yazıyordu?"

Zack garip sıyrıldı. "Yapma-"

"Jodi, sorun da bu." Lucy başını salladı. "Hayatımda olup biten en önemli şeyi seninle konuşamam. Sen tanıklık ederken olmaz."

Ama kafasını taktığı şey bu değildi. "Bir şişeye ne dersin?"

Bir sessizlik oldu ve sonra Paige fısıldadı, " et. Nasıl olsa yakında hukuk ekibinden duyacak."

Lucy yüzünü ovuşturdu ve kendi üzerine kıvrılmış, sönmüş gibiydi.

"Emily'nin günlüğüne göre, geçen yıl Emily'yi yürürken yakalamışım. otobüsten eve dönerken ona bir şişe kola fırlattı." Zack, "Bu ölümcül bir silahla saldırıdır," dedi.

"Ki bunu anlamıyorum. Bir insanı gerçekten bir soda ile öldürebilir misiniz?" "Eğer dolu bir şişeyse, sanırım..."

Ama Jodi dinlemiyordu. Havuz suyunda titreyen güneş, onu yaklaştırmaya çağıran bir hayalet gibi bakışlarını yakaladı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin." Emily'nin gözleri kırışmıyordu.

"Söylenecek bir şey yok. Bu bir kazaydı." Jodi kitaplarını sırt çantasına tıktırdı, kaçmaya hazırды.

"Gerçekten büyük bir çürük. Jodi, eğer bana iyi olduğunu söylemezsen, bu konuda bir rehber öğretmenle konuşmak zorunda kalacağım."

Jodi kütüphanedeki masada oturmuş, parmaklarını dolayarak ona bakıyordu. "Delirdin mi sen?" diye tısladı. "Belki de bu konuda seninle konuşmak içime sinmiyordur."

Kütüphane masalarının arasından, bilgisayar laboratuvarının önünden geçip otobüs durağına doğru hızla ilerledi. Ağrısını unuttuğu için sırt çantasını sol omzundan çıkarmak zorunda kaldı.

Otobüsün yapış yapış deri koltuklarına kaydığında, Emily saniyeler içinde yanına gelmişti. "Özür dilerim. Sadece seni önemsiyorum. Pek çok insanın seni önemsedığını sanmıyorum."

Jodi onun açık ve dürüst bakışlarına ters ters baktı. "Ben iyiyim Emily. Sınırlarıma saygı duyarsan sevinirim, tamam mı?"

Jodi, otobüs soluk soluğa kalkarken sırt çantasını karnına bastırdı. Emily iki kişilik koltuklarında onunla yüz yüze geldi. İki durak boyunca sessizdi. "Zack biliyor mu?" Emily sordu.

"Evet. Biraz."

Belki de Emily'nin onu otobüs koltuğuna sıkıştırma şekli ya da "Seni pek fazla insanın önemseydiğini sanmıyorum" sözlerinin yankısı bunu yapmıştı.

"Babam bana vurmaz," diye fısıldadı Jodi. "Bana hiç vurmadı ya da beni tutmadı. Ama sarhoş olduğunda bir şeyler fırlatır. Şaşırtıcı derecede iyi nişan alır."

"Sana bir şeyler fırlatıyor."

"Hayır, kızgın ya da sinirli olduğu ya da takım kaybettiği için bir şeyler fırlatıyor. Çoğu zaman da elindeki şey birası oluyor."

"Bu çürük bira kutusundan mı oldu?"

"Şişe."

Emily'nin gözleri parlıyordu. Jodi pencereden dışarı bakıp onu görmezden gelmeye hazırdı ama Emily "Annen nasıl öldü?" diye sordu.

Jodi'nin kafası ona doğru döndü ve Emily onu anlamış gibi görünüyordu - sanki her şey yerli yerine oturmuştu.

"Onu o öldürmedi. Ne tür bir insan babanın anneni öldürüp öldürmediğini sorar? Tanrım, Emily-"

"Seni koruyacağım," dedi Emily ve Jodi onun kendisine yaklaştığını, hatta belki de artık derisinin altına girdiğini hissetti. "Nasıl öldü?"

"Boğuldu. Küvette uyuyakaldı. Şimdi mutlu musun?"

Jodi kulaklarında bir uğultu duydu, konuşmaya dönüşüyordu. Thrashers'ın havuzu ona göz kırptı.

"-Kanıtlayamıyorum bile. Bunun neden masada olduğunu bilmiyorum." "Bir görgü tanığı olduğunu söylediler, yani..." Lucy kaşlarını ovuşturdu. "Ben Reagan," dedi Jodi.

Dört çift göz ona çevrildi. "Ne?"

"Ben Reagan. Bana görgü tanığı olduğunu söyledi." Paige'in mücverden yağlanmış parmakları ağzına gitti. Lucy kaşlarını çattı.

"Lucy, bugün günlerden neydi?" Jodi telefonunu çıkararak sordu. "3 Mayıs."

Duvardaki günlükten aldığı videolara göz gezdirdi ama en son giriş Nisan ayındaydı. Emily'nin ölmeden bir ay önce bu günlüğe yazmayı neden bıraktığını hâlâ bilmiyordu ama polis elindeki günlüğün Mayıs ayındaki bir girişinden yola çıkıyorsa, günlüğün sahte olduğuna daha da ikna olmuştu. Duvardaki günlükte Lucy'nin saldırı suçlamasıyla ilgili hiçbir doğrulama olmayacaktı.

Jodi başını kaldırıp arkadaşlarına baktı, ilk büyük hatasında koşarak gelen insanlara. Jodi, Emily'nin bu sırrı kendisinden nasıl çıkardığını ve sonra da bunu arkadaşlarını incitmek için nasıl kullandığını düşünerek içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Bunu biriyle konuşması gerekiyordu.

"Julian, beni eve bırakır mısın?"

Grubun içinde dolaşan şaşkın sessizlik elektriğini görmezden geldi ve gözlerindeki niyetle Julian'a baktı. Direksiyonun başında olduğunu itiraf etmesine rağmen, henüz bu konuda başka kimseye güvenmiyordu.

Zack ağzını açtı ve kapattı. Julian tezgâhtan kaydı ve tek kelime etmeden anahtarlarını almaya gitti.

"Ben iyiyim," dedi Jodi diğerlerine. "Benim için gelmenize gerçekten çok sevindim. Lucy, bunu duyduğuma çok üzıldüm. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Lucy kafasını şaşkınlıkla ona doğru eğdi ama Jodi sadece veda etti ve Julian'ı kapıda karşıladı. Adam kamyonetinin kilidini açtı ve Jodi yolcu koltuğuna tırmandı. Dün gece birlikleri topladığı için ona teşekkür etmesi gerektiğini düşündü ama bunun yerine garaj yolundan çıkana kadar bekledi ve "Babam bir keresinde bana bir şişe fırlatmıştı. Cam bir bira şişesi. Omzumda bir çürük bıraktı ve muhtemelen çok daha fazla zarar verebilirdi."

Parmakları sıkıca kavradı ama gözlerini yoldan ayırmadan hiçbir şey söylemedi.

"Ve bunu anlattığım tek kişi -şimdiye kadar- Emily'ydi." Julian'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü, içinden yumuşak bir kahkaha yükseldi. Bir elini boynunda gezdirdi ve "Ah, şu küçük çılgın kaltak" dedi.

Adamın çalışmasını, gözlerinin caddede gezinmesini ve parmaklarının direksiyona vurmasını izledi.

"Dahası da var."

"Her zaman vardır."

"Mills'lerin üst kattaki banyosunda, duvarda kırık bir fayans var. Arkasında ikinci bir günlük var. Bu Emily'nin. Polisin elinde sahte bir günlük var."

Kamyon bir trafik lambasına yanaştı. Çenesinin gerilmesi ve gözlerindeki odaklanma dışında Julian'ın onu duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

"Yani Emily kendini öldürmeden önce sahte bir günlük mü tuttu?" diye sordu. "Emily ya da belki kız kardeşi. Ailesi. Bilmiyorum."

Işık döndü ve arkalarındaki araba korna çalana kadar fark etmemiş gibiydi. Gaza bastı.

"Bu ikinci günlüğü nereden biliyorsun?"

Jodi, "Oraya gittim ve etrafa bakınırken onu buldum," dedi.

Sonra ona baktı, yüzünü inceledi. "Peki, neden polise bundan bahsetmedin?"

"Çünkü Emily'nin telefonu da orada saklanıyor," dedi. Parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Kontrol ettim. Ona ne mesaj attığını bulamadım. Ama polisin bulamayacağından emin değilim."

Teyzesinin mahallesine dönerken onu izledi ve bir şey söylemesini bekledi. Rosa'nın evinin önünde durduklarında, kemerini açmak için kıpırdamadı.

"Ona ne gönderdiğini bana söyleyecek misin?" dedi.

Lastik salıncakta oynayan komşu çocuklarını izledi ve onun sorusunu duymazdan geldi. "Bütün bunları bana neden anlattın?"

"Çünkü benden başka birinin de o günlükteki hiçbir şeye güvenemeyeceğimizi bilmesini istedim."

Adam başını salladı ve gözleri kıza kayd. Kadın ona dikkatle baktı. "O arabayı gerçekten sen mi kullanıyordun?"

"Sana öyle olduğumu söyledim zaten" diye cevap vermeden önce yanağında bir kas gerildi. Kilit açma düğmesine uzandı. Araba tıkladı. "Görüşürüz, Dillon."

Dava No. 4512420

Emily Mills'in günlüğünden alıntı

Dedektif Chelsea Harding tarafından 6.08.2024 tarihinde kanıt olarak sunulmuştur.

3 MAYIS 2024

BUNU YAZDIĞIMA BİLE INANAMIYORUM. AMA BUGÜN BİRİ BANA BİR ŞEY FIRLATTI.

ELLERİM HALA TITRIYOR. MARKETTEN BİR ŞEYLER ATIŞTIRMAK İÇİN OTOBÜSTEN ERKEN İNDİM VE 40. CADDEDE YA DA O CADDELERDEN BİRİNDE TEK BAŞIMA YÜRÜRKEN BİR ARABANIN GELDİĞİNİ DUYDUM. KORKMUŞ FALAN DEĞİLDİM. SADECE NORMAL OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜM.

AMA SONRA DUYDUM. VE OMZUMUN ÜZERİNDEN DÖNMEYEN ÖNCE, BİR ÇARPIŞMA DUYDUM VE HİSSETTİM BACAĞIMA BİR ŞEY SIÇRADI. BİR SODA ŞİŞESİYDİ. ŞU CAM OLANLARDAN. PARÇALARDAN BİRİ BACAĞIMA BATTI VE BİRAZ KANADI. KAFAMI KALDIRDIĞIMDA ARABA GICIRDAYARAK UZAKLAŞIYORDU VE PLAKASINI FALAN ZAR ZOR KONTROL EDEBİLDİM.

AMA SANIRIM GÜLDÜKLERİNİ DUYDUM.

NEDEN BİRİ BUNU YAPSIN KI? AĞLIYORUM VE TITRIYORUM VE ÇİĞLİK ATMAK İSTİYORUM. NEDEN BİRİ BANA CAM AT SIN KI? YA BANA VURURLARSA?

VE KÖTÜSÜ DE SANIRIM ARABAYI TANIDIM. SANIRIM LUCY REED'Dİ.

EMİN OLAMIYORUM. CAMIN KALDIRIMA ÇARPARKEN ÇIKARDIĞI SES VE TÜYLERİMİN DİKEN DİKEN OLMASINDAN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNEMİYORUM. AMA KESİNLİKLE SIYAH BİR ARABAYDI. SANIRIM BİR JIP.

LUCY REED'E BANA ŞİŞE ATIP ATMADIĞINI NASIL SORABİLİRİM? VE DAHA DA KÖTÜSÜ, BANA ZARAR VERMEK İSTEYİP İSTEMEDİĞİNİ NASIL SORABİLİRİM?

Bölüm Yirmi Bir

ŞUBAT

Ruh çağırma seansı için gerekenler Jodi'nin düşündüğünden daha basitti. Gündönümüne gerek yoktu, dolunay bile yoktu. Jodi okula döndüğü ilk gün Paige'in dolabına yaklaşmıştı.

"Hala Emily ile konuşmayı denemek istiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Paige hemen, gözleri kocaman ve aç. "Bana katılacak mısın?"

Jodi iç çekti. Mesajlar durmamıştı ve numaralar sürekli değişiyordu. Daha dün Zack'e sınavda şans dileyen bir mesaj gelmişti. Jodi hâlâ tedirgin edici rüyalar görüyordu ve Lucy ile Paige uyku felci geçiriyordu. Duruşmalardan bahsetmiyorum bile.

"Emily'nin ne istediğini bilmek istiyorum," dedi Jodi. "Bu şeylerin neden olduğunu açıklığa kavuşturup kavuşturamayacağını bilmek istiyorum."

Paige başını sallayarak onayladı. "Aynen."

"Ve Nan'e geri dönmek istemiyorsun?" Jodi sordu.

"Gül bahçesine gitmek istiyorum. Oraya gitmemizi söyledi." Paige onunla birlikte bir sonraki derse kadar yürüdü. "Tüm bunlar hakkında çok daha fazla araştırma yapıyorum. Siz olmadan gidecektim ama eğer varsanız..."

"Hepimiz gideceğiz," dedi Jodi. "Bunu birlikte yapmalıyız."

Ne yazık ki Jodi, Paige'in bu konuda bu kadar çok şey bilmesinin nedeninin Kiera'nın ablasının Wiccan inancına sahip olması olduğunu öğrendi. Paige araştırmalarını Kiera'dan alıyor, öğle yemeğine davet ediyor ve ruhlar dünyası hakkında sorular soruyordu.

Bir hafta sonra, beşi ve Kiera Burr'un evinde oturuyorlardı. Kiera onlara "rehber" ya da her neyse o olarak katılacaktı. Jodi, Julian'ın gözleriyle

masaya oturttu ve ona *bununla senin ilgilenmen* gerektiğini ifade ettiğini umduğu bir bakış attı.

Ama Kiera buradaydı, gülümsüyor ve milkshake'ini yudumluyor, Zack'in patates kızartmasını çalmasına izin veriyordu.

Julian buzlu çayını höpürdeterek içti ve Jodi'ye masum bir bakış fırlattı. Son sınıfın son dönemi için okula döndüklerinde, Jodi Julian'ı üç sınıfta birden görünce şaşırmişti. Paige hâlâ onunla birlikte İngilizce dersine giriyordu ama Julian ekonomi, ikinci dönem anatomi ve işaret dili seçmeli derslerine giriyordu. İşaret dili anatomiden önce beş dakikalık bir geçiş süresine bırakıldığında, toparlanıp kaçmadı. Bekledi ve onunla birlikte yürüdü, ona çoktan öğrendiği kirli işaretleri gösterdi.

Kiera onlara talimatları verirken, Julian ona işaret etti - Kim, *ben mi?*

Lucy, Kiera'nın gevezeliğini kesince ters ters baktı.

"Yani biz ortaya çıkıyoruz, el ele tutuşuyoruz ve o 'bize geliyor'." Lucy başını öne eğdi. "Bu da ne demek şimdi?"

Kiera öksürdü. "Bazen ruhlar etrafımızdaki dünyayla etkileşime girebilir, bu yüzden kullanmak istemesi ihtimaline karşı bir ruh çağırma tahtası getireceğiz. Ama Paige bana onun ışıkla iletişim kurduğunu söyledi?" Onay almak için Paige'e baktı.

"Evet, sokak lambalarını kontrol edebiliyor," dedi Paige, sanki bu normalmiş gibi. "Tamam, eğer gül , o zaman sadece bir sokak lambasının görüş alanında olacağız.

sokak lambası-"

"Evet için bir, hayır için iki göz kırpmak mı?" Jodi sertçe ekledi.

Kiera omuz silkti. "Belki!" Parlak bir şekilde gülümsedi ve milkshake pipetini Zack'ten geri çaldı.

"Kaç seans yaptın, Kiera?" Julian sandalyesinde öne doğru eğildi ve dikkatiyle onunla alay etti.

"Tam olarak ruh çağırma seansı sayılmaz ama kız kardeşim ve onun cadı meclisiyle birlikte ruh çağırma seanslarına katıldım."

"Demek bu senin ilk seferin."

"Uh-huh!" Işıl ışıl parlıyordu. Gözleri iğrenç bir şekilde yeşildi.

"Bu senin için çok heyecan verici!" Lucy küçümseyici bir coşkuyla haykırdı.

"Luce," diye uyardı Zack. Kiera gülümsemekle yetindi.

Odaya.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Zack hesap için Bay Burr'a işaret etti. "Kendimizi hazırlamak için bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

"Sanırım, açık fikirli olmak mı? Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ama bu çok ilginç olacak. Emily öldükten sonra buraya taşındığım için onunla tanışamadım ama belli ki tüm sınıfım ondan bahsediyor!"

Jodi gözlerini kıstı. Kiera'nın transfer öğrenci olduğunu zaten biliyordu. Zack onunla takılmaya başladığında Lucy ve Paige Kiera'nın tüm geçmişini araştırmışlardı. Ama Jodi Emily'yle "tanıştığı" için duyduğu bu coşkulu heyecandan hoşlanmamıştı. Sanki bir şekilde kabul edilmiş gibiydi.

Lucy Kiera'ya öyle bir bakış fırlattı ki Kiera büzüştü. "Kimsenin ne yaptığımızı bilemeyeceğini ya da yarın gece ne olacağını öğrenemeyeceğini anlıyorsun değil mi?"

"Evet! Evet, . Başınızın daha fazla belaya girmesini istemiyorum."

Kiera Zack'ten hindili sandviçinin kabuklarını isterken Jodi Lucy'nin gözleriyle karşılaştı. Julian karşısındaki sandalyede kıpırdandı. Jodi ilk kez Paige, Lucy ve Julian'ın kafalarının içinde yaşamanın, bu kızın gitmesi gerektiğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu anladı.

Ezilmesi gerekiyordu.

★ ★ ★

Rosa her zaman Sacramento'nun en iyi Şubat ayına sahip olduğunu söylerdi. Kar yağmaz, ama sıkı sıkı sarınacak kadar soğuk olurdu. İlk karını sadece iki yıl önce görmüş biri olarak Jodi buna katılmıyordu. Ama şimdi gül bahçesindeki kırk derecelik akşamın onlar oradayken on sekiz dereceye düşmeyeceğine şükreliyordu.

İki çift tayt, UGG çakmaları ve üstüne üç kat giymiş, kulaklarına da bir bere takmıştı.

Julian onu baştan aşağı taradı. "Bir banka soymak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Ona ters ters baktı ve saçını düzeltme bahanesiyle beresini kafasından çekip çıkardı, sonra da bir daha takmadı. Zack'in arabasının arka koltuğuna, Paige'in yanına kaydı.

Lucy Kiera'yı almayı teklif etmişti, bu Zack'i şaşırtmıştı ama itiraz etmedi. Jodi, Kiera'nın bir gün Lucy'nin

Lucy Reed'in kötü tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu ve bu konuda kendini kötü bile hissetmediğini.

McKinley'in diğer tarafında durdular; iki blok kareye yayılan, içinde bir kütüphane, bir gölet, tenis kortları, orman jimnastiği için bir kale ve güney tarafında bir gül bahçesi bulunan yemyeşil bir park. Tenis kortlarının yanına park ettiler ve otoyol rampalarından doğuya doğru ilerleyen evsiz nüfusu her zaman gözleyen meraklı komşulara karşı sessiz olmaya özen gösterdiler.

Saat neredeyse birdi ve güney tarafındaki ana cadde olan H Caddesi'nin trafiği azalıyordu. Paige onları aklındaki noktaya, bahçedeki patika yolların birleştiği toprak alana götürdü. Burası geçen yıl beşinin ve Emily'nin esrar içtiği yerd. Bir sokak lambasının görüş alanındaydı.

"Eğer bizden 'gül bahçesine gitmemizi' istediye, demek istediği buydu." Paige yere çöktü ve bacak bacak üstüne attı.

Jodi çiçeklerin açıklamalarını okumaya çalışarak orta koridorda yürüdü. Bir saniye sonra Zack de ona katıldı.

"Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Jodi'nin azı dişleri birbirine çarptı.

"Kim?" "Kiera. Hadi ama."

Bir sonraki sıraya geçti. "Dürüstçe mi? Bence mahkeme bitene kadar *kimseyle* çıkmamalısın. Bu iyi bir görüntü değil, Zack."

"Haklısın. Öyle olduğunu biliyorum. Ama..." Özlemle gülümsedi. "Ondan hoşlanıyorum." "Ciddi ol!" diye tersledi. "Yasal olarak soruşturma altındasın Tecavüz. Sen on sekiz yaşındasın, Kiera on yedi. Hikayenin sonu."

Yere doğru başını sallamadan önce yüzü buruştu ve Jodi'nin kalbi sıkıştı.

"On altı yaşında, değil mi?"

"Doğum günü Mayıs'ta."

"Önemli değil."

"Bak" -elini saçlarının arasından geçirdi- "Onunla yatmak zorunda değilim! Sadece onunla çıkmak istiyorum. Onunla çıkmak."

Jodi acıyı içine gömdü ve kollarını kavuşturarak ona doğru döndü. "Peki ya işler iyi gitmezse ne olacak?" Jodi'nin kaşları birbirine yaklaştı ve Jodi daha açık konuştu: "Ya duruşmadan önce Thrashed olursa?"

Öfkeli bir iç çekiş yaptı. "Yıkılmış. Bu da ne demek oluyor? Lanet olası aptal kelime."

"Bu, Thrashed edilmiş insanlar için bir şey ifade ediyor," dedi. "Onları kullanıp attığımızı düşünen insanlar için."

"Ama biz bunu yapmıyoruz."

"Öyle değil mi?" Bir gece esintisi Jodi'nin saçlarını hışırdattı ve beresini geri çekme dürtüsüne direndi. "Okul yılı bittikten sonra Emily ile takılmaya devam edecek miydik? Dinleyen herkese onlara zorbalık ettiğimizi ve zarar verdiğimizi söyleyen insanlar var. Eski biyolojik ortağın. Reagan-"

"Reagan yıllardır Lucy'nin peşinde. Bu insanlar kıskanç ya da öyle bir şey."

Jodi, kışı atlatan tek sarı gül goncasıyla oynarken aralarında bir uçurum varmış gibi hissediyordu. Parmak uçlarında koptu.

"Bir düzen buldular, Zack. Bu bir model olduğunda, suçu başka bir yere atabileceğin süre çok sınırlıdır." Paige'in uykuya dalmış gül ağaçlarının arasında meditasyon yapmaya çalıştığı yere doğru yürüdü.

İki figür uzaktaki çimenlerin üzerinden geçiyordu, küçük olanı büyük bir çanta taşıyordu, sanki pikniğe gidiyorlardı. Lucy ve Kiera arasında her ne geçmişse, genç kızın onlara ulaştığında yüzünde beliren gülümsemeyi etkilememiştir. Paige, Kiera'nın çantasını açmasına yardım etti; birkaç kristal, yakamadıkları bir demet adaçayı ve Target' alınmış bir ruh çağırma tahtası.

Jodi Kiera'nın sağına oturdu. Zack, Kiera'yı dehşete düşürecek şekilde Jodi'nin diğer tarafına, Lucy ve Julian da onun diğer tarafına oturdu. Paige, Kiera ve Julian'ın arasına oturmadan önce en yakın sokak lambasını iyi görebildiğinden emin oldu.

"Tamam, *en önemli* şey," diye başladı Kiera, sesi Kaliforniya vadisi tonlarındaydı, "herkesin *birlik* olması gerekiyor. Yani bunun *aptalca* olduğunu ya da Emily'nin bizimle gerçekten konuşmayacağını düşünen varsa, bundan kurtulmalısınız."

Julian şakağından bir şey çıkarıp atıyormuş gibi yaptı. "Doğru. Kendini merkeze almak için biraz zaman ayır, bir niyet belirle. İletişimden ne istediğinizi."

Paige'in gözleri dua ediyormuş gibi sımsıkı kapalıydı. Lucy bakışlarını kristallere ve onların ortasındaki adaçayına dikti. Jodi rüzgâra odaklandı. Yağmur yağmıyor olması güzeldi ama soğuk hâlâ oradaydı, kat kat giysilerinin altından sızıyor ve omurgasını donduruyordu.

Medyumla yüzleşmişti ve bunun işe yaramasını beklemiyordu. Ama Nan'in ruhlar dünyasıyla bağlantı kurma yeteneğine sahip olduğuna ve Emily'nin hâlâ bağlantı kurmaya çalıştığına inanıyordu.

Ve soruları vardı.

Kiera beklediğinden de kısa bir süre sonra sessizliklerini bozdu.

"Şimdi el ele vermeli ve Emily'ye konsantre olmalıyız." Avucunu Jodi'ye gülümseyerek açtı ve Kiera parmaklarını çaprazlarken Jodi buna karşılık vermeye çalıştı - Jodi'nin tercih edeceğinden çok daha samimi. Kiera'nın parmakları Zack'in sağ elinin parmaklarına dolandı.

Jodi caddeye baktı, gece koşusu yapanları ya da devriye gezen polis arabalarını aradı. Gözleri sokak lambasına takıldı ve lambanın kendisine göz kırpmasını bekledi. Hiçbir şey yoktu. Paige'e baktı ve onun da aynı şeyi beklediğini gördü.

"Onu düşünün, hayal edin. Burada bizimle birlikte olduğunu hayal edin." Kiera'nın sesi karanlıkta neredeyse yatıştırıcıydı.

Jodi'nin düşünceleri içe döndü. Emily'yi en son gördüğü haliyle hayal etti. Mezuniyet balosundan bir gün önce dolaplarının başında limuzini soruyordu. O anda Emily'nin kendisini de onlarla birlikte sanmış olabileceğini düşündü. Geriye dönüp baktığında, kurşunu ısırmalıydı. Jodi, Emily'yle geçirdiği o son ayla ilgili pek çok şeyden pişmanlık duyuyordu ama o zor konuşmayı yapacak cesareti gösterememek listenin en başındaydı.

Kiera'nın alçak sesi Jodi'nin düşüncelerini böldü-"Emily, bizimle misin?"

Jodi'nin gözleri sokak lambasına kaydı. Kalp atışlarını sayarak bekledi.

"Emily, bizimle olduğunu göster."

Sokak lambası yanmaya devam etti. Jodi daha uzaktaki diğer lambaları aradı ve hiçbir hareketlilik bulamadı.

Kiera Paige'e, "Belki de ruh çağırma tahtasını alırsınız," dedi. Jodi, Kiera'nın elini kavrayışının gevşediğini hissetti.

Sokak lambası söndü ve onları karanlığa gömdü.

Paige'in nefesi yumuşaktı. Jodi parmaklarının arasındaki keskin gerilimi elektrik gibi hissetti. Ve sönük olanın sadece en yakındaki sokak lambası olmadığını fark etti. H Sokağı'ndaki bütün lambalar sönmüştü. Sadece ay onları aydınlatıyordu.

"Ooookay," Lucy'nin şüpheci sesi çemberin öbür ucundan geldi.

"Emily, burada bizimle misin?" Kiera sordu. Avuçları Jodi'nin avuçlarında terliyordu. Ay ışığının buğusunda parlayan nefesinin titreyerek dışarı çıktığını duyabiliyordu.

Lambalarda titreşim yok.

Paige soğuk havayı içine çekti. "Emily, Nan'in salonunda sana sorduğumda güvende olduğumuzu söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

Kiera karanlıkta onun yanında mırıldandı. "Güvenli mi?" Kiera'nın sesini dinlerken Jodi'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Belki."

Melodik. Bir şarkı gibi. Emily'nin sesinin olduğu gibi.

"Seninle konuşmuyorum," dedi Julian, boğazında bir gerginlikle.

"Kimse benimle konuşmuyor," diye yanıtladı Kiera. "Sadece benim hakkımda. Öyle dememiş miydin?"

Kiera'nın bakışları Julian'ın gövdesinde yanlış yönde hareket eden bir su gibi kayıyordu. Julian'ın gözleri onun üzerinde kısıldı. "Onu tanıyordun, değil mi?" dedi. "Neler oluyor?" dedi Zack, Jodi'nin sağından.

"Hadi geri dönelim," Lucy'nin sesi gergindi. "Emily, bizi duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi Kiera yumuşak bir sesle.

"mi? Söyleyebilir misin?"

Jodi Kiera'ya döndü ve onun başını Lucy'ye çevirmesini izledi. Kahverengi saçları kalın tabakalar halinde yüzünün kenarlarından aşağı dökülüyor ve duruşu kıvrımlı ve ters bir şekle bürünüyordu.

"Evet."

Jodi, Kiera'nın ay ışığında parlak bir şekilde yansıyan niyetli gözlerini gördü- Mavi. Sabah gökyüzü gibi.

Jodi'nin göğsü hızla yükseldi. Soğuk havanın derinlere sızdığını hissetti. Parmakları Kiera'nın elinden çekilmeye çalıştı ve sonra Emily Mills'in gözleri dokuz ay sonra ilk kez ona dikildi.

Kiera'nın burnu daha uzundu. Saçları ve kaşları koyu renkti. Dişleri neredeyse çok küçüktü. Ama gözlerinde buz ve Jodi'nin vücudundaki havayı çeken parlak bir açgözlülük vardı.

"Merhaba," diye fısıldadı Kiera.

Zack onun yanında, "Ne oluyor lan," diye mırıldandı.

Ama Jodi ona dönemedi. Başını hareket ettiremedi. Kolunu hareket ettiremiyordu. Yatakta uyandığınızda göğsünüzde bir şeyin oturduğunu hissetmek ya da tamamen uyuşana kadar kolunuzun üzerinde uyumak gibi.

Kiera ona gülümsedi.

Paige aniden, "Çemberi bozmayın," dedi. "İşimiz bitene kadar olmaz."

"O-" diye kekeledi Zack. "Yapmak zorundayız-"

"Hayır, yapma."

Jodi, Emily'nin mavi gözlerinin Zack'e kayışını izledi. Transını bozan Jodi çemberin geri kalanını araştırdı. Işıklar yanmıyordu ama Lucy'nin ölçülü nefes alışını, Julian'ın duruşundaki durgunluğu, Paige'in yavaşça sallanışını seçebiliyordu.

"Emily, bir sorum var," dedi Paige yavaşça. Kiera'nın başı bir oyuncak bebeğinki gibi döndü. Bekledi.

"Günlüğüne ne yazdın?"

"Sadece gerçek."

"Sana asla soda şişesi fırlatmadım, Emily," diye tısladı

Lucy. "Biliyorum." Kiera'nın sesi yüksek ve havalıydı.

"Buranın nesi var böyle?" Paige araya girdi. "Neden bize gül bahçesine gitmemizi söyledin?"

Bunu düşünüyor gibiydi. "Düşünmedim."

"İntikam mı istiyorsun Emily?" Zack sonunda sesini buldu. "Ne için?"

"Kes şu saçmalığı." Gerginlik Julian'dan dalga dalga yayıldı. "Açık hava sineması. İnhaler. Paige ve benim yaralanmamız. İntikam istiyorsun, değil mi?"

Julian ilk kez doğaüstü bir şeyler olduğunu kabul etmişti. Jodi onun Emily'nin bakışları altında değişmesini izledi.

"Neden arkadaşlarımı incitmek isteyeyim ki?" Kiera gülümseyerek çemberdeki her yüze baktı. "Arkadaşlarıma geri dönmek çok güzel."

Lucy'nin boğazından boğuk bir ses geldi ve Jodi gözyaşlarının yanaklarından usulca süzüldüğünü gördü.

"Neden bir soda şişesi hakkında yazdın, Emily?" Jodi fısıldadı. Kiera ona doğru döndü. Jodi parmak uçlarını hissedemiyordu, sanki kan akışı bileğinde durmuştu. "Bunun senin anlatacağın bir hikâye olmadığını biliyorsun."

"Haklısın. Bunu anlatmalısın," dedi Kiera'nın sesi. "Onunla hemfikir olduğumuz tek konu bu aslında."

Jodi donmuş hissetti, sanki kış rüzgârı ağzından içeri süzölmüş ve ciğerlerine kök salmıştı. Kolu dirseğine kadar uyuşmuştu.

Yere baktı ve sadece Kiera'nın parmaklarının kendi parmaklarına sıkıca sarılmış olduğunu gördü.

"Seni koruyacağım." Emily'nin sözleri ona doğru süzülüyor gibiydi. Jodi gözlerini kaldırdı. "Seni herkesten koruyacağım."

Jodi'nin kafasının içinde bir yankı vardı. odaklanmaya çalışırken tıslama ve bağırışlar bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Kiera ona doğru eğildi ve sesi, "Rosa'ya gitmeni istiyor," derken Jodi Emily'nin gözlerini izledi.

Jodi bir tünelin en ucundaydı, karanlıkta Emily'nin elini tutuyordu ve arkadaşları diğer tarafta çığlık atıyordu. Bir tuğla duvara doğru son hızla koşar gibi, ses ve farkındalık onu kırıdı.

"uzak dur!" "Kesin şunu!"

"-Tanrı'ya yemin ki-"

"Şşşt!"

"Gitmesine izin verme-"

Kiera'nın gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı. Bir kez göz kırptı ve gözleri yeşile döndü. Geriye doğru bir gül ağacına düştü, bayılırken gözleri kapandı.

Jodi yerden koparıldı, kökünden söküldü. Kollar göğsüne dolandı ve onu ayağa kaldırarak götürdü.

Bacakları altından kıvrıldı ve göğsünün içine bir bahçe gibi yerleşmiş olan soğuk rüzgâr yukarı doğru fırladı.

Öğürdü, çimlerin üzerine kustu. Sol kolu cansız bir şekilde yanında sallanıyor, diğer kolu ise bir ağaca dayanıyordu.

Büyük, sıcak bir el sırtını okşadı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Diğerleri bir metre ötede susuyor ve soluk soluğa kalıyordu ama Zack onun yanındaydı.

Burnunu çekti, hırıltılı ve kuru nefes alıyordu. Doğrulduğunda bakışları su topu takımının tişörtünde gezindi -Julian.

"İyi misin? Sana ne söyledi?"

Jodi omzunun üzerinden baktı. Zack Kiera'yı göğsüne çekmişti. Kiera titriyordu ve Paige onları susturdukça hıçkırıkları daha da yükseliyordu. Lucy kararsız elleriyle ruh çağırma tahtasını ve kristalleri topluyordu.

"Çemberi kırmamalıydın," diye tısladı Paige Julian'a.

"Şaka mı yapıyorsun?" Zack ona döndü. "Bunu Kiera'yı gördüğümüz anda durdurmalıydık-"

"Kapa çeneni." Lucy elindeki çantayı omzuna attı. "Gitmemiz gerekiyor."

Jodi gözlerini kırpıştırarak açtı ve sokak lambalarının yandığını gördü. Kiera hıçkırı hıçkırı ağlıyor, nefes nefese kalıyor ve çok fazla gürültü yapıyordu. Emily ortadan kaybolmadan hemen önce tartışırken çıkardıkları sesleri hatırladı.

Rosa'ya gitmeni istiyor.

Jodi bunu zihninden uzaklaştırdı ve Lucy'nin çantayla parkta koşmasına, Paige'in onu takip etmesine ve Zack'in Kiera'nın bileğini tutarak peşlerinden tökezlemesine yeniden odaklandı. Çekiştiriliyordu. Aşağı baktı.

Julian onun elini tutmuş, parkın diğer arabalara doğru götürüyordu. Bunu hissedemiyordu.

"Elim uyuştu. Bütün kolum." Sesi titriyordu.

Durdu ve aşağı baktı. Ön kolunu çimdikledi ve kız bunu bir okşama gibi hissetti. Ama eli hâlâ ölü bir balık gibi adamın avucunda çırpınıyordu.

H Caddesi'nden kırmızı ve mavi ışıklar parladı. Julian'ın yüzünü gördü - önce mavi, sonra kırmızı - sadece bir saniye sonra Julian onun diğer elini tutup koşmaya başladı.

Ona ayak uydurmak için tökezleyerek oyun alanının etrafında dolandı. Karanlıkta gölgeler hareket ediyor, uyuyan insanlar uyanıyor ve polisler gelmeden önce toparlanıyorlardı.

Lucy'nin arabası karşı sokakta çalışıyordu. Zack'inki hiçbir yerde yoktu.

Onları ilk Paige fark etti ve Lucy'nin arabasının yolcu koltuğundan daha hızlı koşmalarını işaret etti. Julian arka kapıyı açtı, Jodi sürünerek içeri girdi ve araba bir kaçış arabası gibi ileri doğru sarsılmadan önce Julian'ın ayakları betonu ancak temizlemişti.

"Ne oldu?" Paige ve Jodi aynı anda söylediler.

Paige devam etti, "Sana ne diyordu? Dehşete düşmüş görünüyordun."

"O-o..." Jodi derin bir nefes aldı. İçinden bir kahkaha yükseldi. "Annemle konuştuğunu iddia ediyor." Tekrar güldü, gözlerinin arkasından yaşlar fişkirirken ses .

Bir an sessizlik oldu ve sonra titrediğini, sarsıldığını fark etti. Yere baktı ve Julian onun kolunu ellerinin arasında, çakmaktaşına karşı alev almaya hazır çıra gibi yuvarlıyordu.

"Kolunu hissedemiyor," diye açıkladı.

"Ne?" Lucy dikiz aynasından onlara baktı. Paige koltuğunda iki büküm oldu.

Jodi hâlâ ağzının arkasındaki kusmuğun tadını alıyordu. "Ne oldu orada?"

Bir duraklama oldu. "Bunlar onun gözleriydi," dedi Lucy. "Öyle olduklarını biliyorsun."

Julian'ın avuçlarının Jodi'nin kolunda aşağı yukarı kayarken çıkardığı ses dışında sessizdiler. Parmakları canlandı.

Thrashers'ların evine vardıklarında Zack'in arabası orada değildi ve Julian onu aramaya başladı.

Jodi cebinden telefonunu çıkardı.

Yirmi üç mesaj. On yedi cevapsız arama.

Gözleri Zack'ten bir haber var mı diye taradı ama hiçbir şey bulamadı. Ama babası, Rosa, hatta Oliver Burns bile aramış ve mesaj atmıştı.

Jodi'nin nabızı hızla atıyordu. Paige ve Lucy onunla konuşuyorlardı ama numaralardan birini seçip onları geri çevirirken odaklanamıyordu.

"Jo, neredesin?" Babasının sesi gergindi. Arka planda insanlar konuşuyordu.

"Sorun nedir?"

"Neredesin? Güvende misin?"

"Evet, güvendeyim. Ne oldu?"

"Bir kazaydı, Jo. Yemek pişirmeye çalışıyordum ve-" Sesi kesildi. Arka planda siren sesleri duydu. "Ve beklerken uyuyakalmış olmalıyım."

Ocakta çalışan üç brülör vardı. Her gece yatmadan önce dördünü de kontrol ederdi.

"Ne oldu baba?"

"O bir kazaydı, Jodi, yemin ederim." Sesi bulamaç gibiydi, kalın ve ağırdı.

Ayağını yere vurmak istedi. Cevaplara ihtiyacı vardı, özörlere değil. Lucy ve Paige volta atarken Julian onu izliyor, Zack'i arıyor ve Kiera tekrar tekrar.

Telefonundan bir ses: "Efendim, ambulansa geri dönmeniz gerekiyor. Hayati değerlerinizi kontrol etmeye devam etmemiz gerekiyor."

"Bu benim kızım, tamam mı?!" dedi babası.

Jodi kapatıp Oliver'ı aradı. İlk çalma bitmeden telefonu açtı.

"İyi misin? ?" diye sordu. "Oliver, neler oluyor? Ne oldu?"

Nefes nefese bir kahkaha kulağına çarptı ve hızla öksürüğe dönüştü. "Baban evinin yarısını yaktı. İtfaiye araçları gelmeden hemen önce benimkine sıçradı."

Jodi nefes alamıyordu. Thrashers'ın araba yolunun ortasına oturdu. "Yaralanan var mı?"

"Hayır. Bu sadece... ciğerlerimizdeki duman gibi bir şey. Jo, baban... Şu anda dik durabildiğine bile şaşıyorum."

Adam onu göremese de başını salladı ve gözlerini sıkıca kapadı. Ona teşekkür etti ve Rosa'yı geri çağırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Rosa'nın ona söylenmesine izin verdi.

Rosa'ya gitmeni istiyor.

Yenilgiyi kabul etmek gibi geldi. *Tek başıma başaramayacağımı* söylemek gibi. Ama gözyaşlarını tutamadı ve "Rosa, seninle büyükannemin yanına taşınabilir miyim?" dedi.

"Ev tamir edilene kadar" ya da "okul yılı bitene kadar" demedi. Sadece bir ipte asılı kalmasına izin verdi, farklı bir tonda çalınan bir nota.

"Tabii ki. Neredesin? Seni alacağım."

Jodi ona Zack'in nerede yaşadığını hatırlattı ve telefonu kapattı. Paige, Zack'in Kiera'yı eve götürdüğünü ve iyi olduğundan emin olduğunu anlatıyordu. Lucy onun araba yolundan kalkmasına yardım etmek için uzandı ve Jodi de ona izin verdi. Sokağında yangın çıktığını ve teyzesinin onu almak için yolda olduğunu söylediğinde Julian'la göz göze gelemedi.

"Aman Tanrım, Jodi!" Paige'in nefesi kesildi. "Baban iyi mi?" Tek söylediği "Evet," oldu.

Jodi Rosa'nın ön koltuğuna sıkıştığında Zack hâlâ evde değildi. Rosa'nın babası hakkındaki tiradını dinledi, kelimelerin onu yıkamasına izin verdi ve bunun için bir şekilde Emily'yi suçlayabilmeyi diledi. Emily bir şekilde yangın çıkarmış ve babasını öldürmeye çalışmıştı.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Emily olmadan da yeterince iblis vardı.

Yirmi İkinci Bölüm

Rosa ertesi gün giysilerini toplaması için onu evine götürdüğünde, Jodi hasarı ilk kez gördü. Evinin sol tarafı kömürleşmiş, dış cephe kaplaması kararmıştı. Evleri ile Burnses'lerin evi arasındaki çalılar kavrulmuştu. Yangının diğer eve sıçradığı yeri görebiliyordu ve oranın Oliver'ın yatak odası olduğunu fark ettiğinde yüreği ağzına geldi.

Neyse ki sadece dış kısmı hasar görmüş gibi görünüyordu. Burnses'ler yeterince erken tahliye edilmişti ve itfaiye araçları gelmişti.

Evinin etrafına uyarı şeridi çekilmişti ve anahtarını kilide sokmak için şeridin altına eğilmek zorunda kalmıştı. Yangın oturma odasına doğru ilerlemiş, halıyı aydınlatmış ve babasının en sevdiği sandalyesini yakmıştı. Jodi onun hâlâ sandalyede olduğunu, duman onu boğarak öldürürken sarhoş bir şekilde uyukladığını hayal etti. Başını sallayarak kâbustan kurtuldu ve koridordan yatak odasına doğru döndü.

Duman dışında odası temizdi. Yangın bu kadar uzağa gelmemişti. Önemli olan her şeyi aldı ve bir spor çantasını alabildiği tüm kıyafetlerle doldurdu.

Babası o sabah hastaneden taburcu edilmişti. Ayılması ve akciğerlerini test ettirmesi gerekiyordu ve herhangi bir ses kısıklığı ya da nefes alma zorluğu yaşarsa hemen gelmesi gerekiyordu. O sabah telefonda konuşmuşlardı ve her özür Jodi'nin göğsünde bir ağırlık gibi hissediliyordu. Özür dilemekten vazgeçmiyordu. Jodi bunun bir kaza olduğunu biliyordu ama sarhoş olmasaydı böyle bir şey de olmazdı.

"Rosa'yla kalmana sevindim," dedi. "Sigorta şirketi tamirat için para verene kadar en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum."

Jodi az önce kabul etmişti.

Büyükannesiyile bir bulmacayı birleştirirken, Jodi'nin zihni ruh çağırma seansını gözden geçirdi. Jodi, Kiera'nın davranışlarını anlamlandırmaya çalışarak bunun Emily'nin işi *olmadığını* düşünmeye çalıştı.

Rosa'ya gitmeni istiyor.

İşte . Eğer annesi onu Rosa'nın evinde istiyorsa...

Emily'nin gül bahçesini umursayıp umursamadığını merak etti. Nan, Paige'le seansları sırasında bir gül görmüştü. Ama o Emily miydi?

O gün Nan'i aradı ve Rosa'nın mutfağından çıkıp arka bahçeye geçti.

"Ele geçirilmeyi açıklayabilir misiniz?"

"Mülkiyet mi?" Nan'in kâğıtları karıştırdığını ve salonunda dolaştığını duyabiliyordu. "Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Biz... dün gece Emily ile iletişim kurmaya çalıştık ve sanırım içimizden birini ele geçirdi. Biri *aracılığıyla* konuşuyordu." Gözlerden bahsetmedi. Bu emin olabileceğı bir şey değildi.

"Hm. Şey, şunu söyleyebilirim ki-" Nan sözünü kesti. Jodi neredeyse onu yönlendirecekti ki sonunda, "Tamam. Emily burada."

Jodi çenesini sıktı. "Ateşi mi merak ediyor?"

"Ona defolup gitmesini söyle," diye ısırdı Jodi. Sonra, "Üzgünüm. Onunla işim gerçekten bitti."

"Seninle işi bitmedi."

Jodi'nin omurgasında ürpermeler başladı. "Yani dün gece o muydu? Kiera'yı ele geçiren?"

"Bunun için övgü almaktan mutlu, evet. Zaten ben de ondan bunu anlıyorum."

Jodi yutkundu. "Yine mi olacak? O... Bize zarar vermek mi istiyor?"

"Bunu anlamıyorum. Hâlâ senin için çok endişeleniyor. Sana odaklanmış durumda."

Bu onu daha iyi hissettirmedi. "Seni ilk görmeye geldiğimizde birinin gül uzattığını söylemişti. Onun Emily olduğunu mu düşündün?"

"Çok fazla ses vardı," dedi Nan. "Emin değildim ama birileri gülleri güvenlikle ilişkilendiriyordu."

Jodi gözlerini ovuşturdu. "Teyzemin adı Rosa." "Ah.

Şey, bu olabilir."

"Yani, gül bahçesine gitmek değildi." Jodi alay etti.

Nan durakladı ve "gelip bu konu hakkında biraz daha konuşmak isterseniz, size on dakika ayırabilirim..." dedi.

"Teşekkürler, ama sanırım ruhlarla konuşmam bitti."

Nan ona iyi dileklerde bulundu ve Jodi de aynısını

yaptı.

Jodi o günün ilerleyen saatlerinde diğerlerini kontrol etti. Zack, Kiera'nın çok korktuğunu söyledi. Sonunda grup mesajını güncellediğinde, onu sakinleştirmesinin bir saat sürdüğünü söylemişti. Sabah erkenden onu kontrol etmiş ve Kiera bütün gece rüyasında Emily'yi gördüğünü söylemiş.

Pazartesi günü geldiğinde Kiera hayalet görmüş gibi görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve teni solgundu. Jodi iyi olup olmadığını sormak için ona yaklaşmaya çalıştı ama Kiera ondan kaçmak için yolunu değiştirdi.

Kış boyunca haftalar hızla geçiyor gibiydi. Jodi, *West Side Story'nin* arka planı üzerinde çalışmaya başladı, ancak dönemin geri kalanı sadece duruşmalar için bir geri sayımdı.

Şubat ayının son Pazartesi günü duruşmaların başlangıcıydı. Paige bir gün önce Marshalls'dan aldığı pastel renkteki kıyafetlerini giymiş, bu da ona hiç Gucci güneş gözlüğü ya da altı Louis Vuitton cüzdanı olmamış biri görüntüsü vermişti. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve gazeteciler adliye merdivenlerinde etrafını sararken bakışlarını kaldırıma indirerek yürümüştü.

Sırada Lucy vardı. Hiç makyaj yapmamıştı. Görevi olan biri gibi şehir merkezindeki merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Bir gün önce, Kasım ayında erken kabul teklif etmelerine rağmen hem Louisiana hem de Stanford'dan ret mektuplarını almıştı.

Julian Hollister'ın kendisini daha sempatik göstermek için yapabileceği çok az şey vardı. Avukatı havacı gözlüklerini elinden zorla aldı ve üst düğmelerini zorla kapattı, ama o açıkça her zaman olduğu gibi aynı Amerikan Kartalı modeliydi.

Üçü de suçsuz olduklarını kabul etti. Her birinin adliyeden çıkış görüntüleri tüm haber kanallarında yayınlandı. Haber kamyonları

Bir haftadan fazla bir süre boyunca lisede, beş dakikalık şöhret isteyen herkesle yapılan röportajlardan parçalar yakaladım.

Jodi'nin hayatında daha önce hiç görmediği kahverengi saçlı ve diş teli olan bir çocuk, "Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyorlar ve Emily'nin gitmesine ne kadar üzülsem de, burada bir uyanış çağrısı olmasına sevindim," dedi.

Reagan Matthews aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu. "Buna *Thrashed* olmak deniyor. Onlar *Thrashers* ve yaptıkları şey, kanatları altına alacakları, takılacakları, ev ödevlerinden kopya çekecekleri birini seçmek - her neyse, sonra da onu *Thrash*'liyorlar."

"Bu ne anlama geliyor? Tam olarak?" Muhabir mikrofonunu tekrar Reagan'a çevirdi.

"Bu, onları mahvettikleri anlamına geliyor. Onları çöpe atıyorlar, herkesin önünde küçük düşürüyorlar. Birinci sınıfta benim başıma gelmişti."

Jodi burnunun kenarını çimdikledi ve migrenin böyle bir şey olup olmadığını merak etti.

Duruşmalardan birkaç hafta sonra Lucy'nin amcası onlara Emily Mills için Adalet adlı bir Facebook grubundan bahsetti. İki bin üyesi vardı ve Emily Mills davasıyla ilgili görüşlerle doluydu. Gruba göre, Thrashers masumiyeti kanıtlanana kadar suçluydu ve o zaman bile bu yeterli olmayacaktı.

Paige okuldan sonra otoparkta medya ekipleri ve "endişeli vatandaşlar" tarafından taciz edilmeye başlandı. Okul, onları araziden uzak tutmak için dışarıdan güvenlik tutmak zorunda kaldı. Zack'in okuldan atılması için bir kampanya düzenlendi. Jodi, onu okulda tutan tek şeyin Greg ve Charity Thrasher'ın yıllık bağışları olduğundan şüpheleniyordu. Lucy bir gün evinin önünde arabasından inerken biri arabayla yanından geçmiş ve ona bir cam şişe fırlatmıştı. Cam ayaklarının dibinde paramparça olduktan sonra "Nasıl buldun?" diye bağırıyordu. Julian'ın su topu bursları kesilmiş ve Doğu Yakası'ndaki üniversitelerin neredeyse tamamı kabulünü iptal etmişti.

Jodi'nin on sekizinci doğum gününde, Zack'in evinde küçük bir toplantı yaptılar. Oraya vardığında, Paige ve Julian'ın henüz orada olmadıklarını düşündü.

"Bunlar Paige'den," dedi Lucy, gülümseyerek ve elinde ev yapımı keklerle dolu bir tupperware taşıyarak.

Jodi gözlerini kırıştırdı. "Oh. O... o mu?"

"Onu FaceTime'lamamızı istiyor." Lucy'nin gülümsemesi bozuldu. "İyi bir gün geçirmedi."

Jodi'nin midesi bulandı. "Ne oldu?"

Lucy oturma odasında Netflix'te izleyecek bir şeyler arayan Zack'e baktı. Zack onun gözleriyle karşılaştı ve başka tarafa baktı.

"Ne oldu?" Jodi tekrarladı.

Lucy güçlendirici bir nefes aldı. "Bugün hepimize mesajlar geldi. Doğum günün hakkında."

Jodi refleks olarak telefonuna uzandı. "Ne dediler?"

"Hepsi farklı şeyler," dedi Lucy. "Benimki partinin nerede olduğunu sordu. Paige'e senin için hediye linkleri gönderilmiş. Zack'e San Francisco'daki bir oyunla ilgili garip bir bilgi ve ardından ön sıradan bilet linki gönderilmiş."

Jodi yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Oliver ona önümüzdeki ay San Francisco'da sahnelenecek bir müzikalden söz etmişti. Müzikalin fonunda Georges Seurat'ın *La Grande Jatte Adası'nda Bir Pazar Öğleden Sonrası* tablosunun basılı bir ekran yerine elle boyanmış bir kopyasının kullanıldığını ve bunu görmesi gerektiğini söylemişti. Jodi sadece iki gün önce biletlere bakmış, promosyon kodlarını ve indirimleri araştırmış ve sonunda gidemeyeceğine karar vermişti.

"Yani Paige riske girmek istemediğini söyledi," diye sözlerini tamamladı Lucy. "Kaç numaraydı?" Jodi sordu, boğazı kurumuş ve çatırdıyordu.

Lucy mektubu okurken, Jodi o günün erken saatlerinde kendisine "mutlu yıllar" mesajı atan bilinmeyen numarayı iki kez kontrol etti. Numarasını kaydetmediği tanıdığı biri olduğunu düşünerek bu konuda hiçbir şey düşünmemişti. Ama bu aynı numaraydı.

Pencereden dışarı baktı ve bu mesajları gönderen kişinin Oliver'ı duyup duymadığını merak etti...

"Hey," dedi Zack onun önünde belirerek. Onun kolunu ovuşturdu. "Sorun yok. Bir geceliğine bunu unutabiliriz. Bugün senin doğum günün, Jo."

Zack bir parti borusu kaptı ve kız zayıfça gülümseyene kadar kâğıt ucunu yüzüne doğru üfledi.

Jodi film boyunca oturmuş, Oliver'a Thrashers'ı mesajla taciz eden kişiyi bilip bilmediğini onu suçlamadan sormanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu.

Julian modaya uygun bir şekilde gecikmiş olarak gelip kanepede onun yanına oturduğunda, "Bugün ölü bir kızdan mesaj aldın mı?"

da mı?"

"Evet." Adam patlamış mısırı ağzına attı. Dilinin dudaklarındaki tuzu yakalamak için dışarı fırlayışını izledi. "Yine de penis resimleri istedi. Garip."

Jodi homurdandı ve onun omzunu itti.

"Yani, *mecbur kaldım*," dedi Julian şakacı bir tavırla. "Senin için olduklarını söyledi ama paylaşır mı bilmiyorum."

Jodi gülümsememek için dudağını ısırды. "Doğum günüm için aletinin fotoğraflarını istediğimi mi sanıyorsun?"

Başını ona doğru eğdi ve tüm samimiyetiyle, "Dillon. Elbette biliyorsun. Herkes sever."

Jodi yanaklarının kızardığını hissederek gözlerini devirdi. Dikkatlerini tekrar televizyona verdiklerinde Jodi, Lucy'nin kaşlarını kaldırıp sırtarak onları izlediğini gördü.

Jodi hızla gözlerini kaçırdı ve Lucy tekrar televizyona döndü.

★ ★ ★

Savcılık nihayet Mart ayında Jodi ile bir ifade alma randevusu ayarladı.

Okuldan sonra otobüsle adliyeye gitti ve aynı odaya alındı. Rahatsız bir sandalyeye oturdu ve Buechler, Yang ve Dedektif Harding ile yüzleşti, ancak bu sefer yanında bir avukat yoktu.

"Bayan Dillon," diye başladı Buechler fazla tantana yapmadan. "Julian Hollister'ın Emily Mills'e öldüğü gün mesaj attığını biliyor muydunuz?"

Jodi, "Son görüşmemizde bundan haberdar oldum," diye yanıt verdi. "Ama o zamandan önce bilmiyordum, hayır."

"Şimdi ona ne mesaj attığını biliyor musun?"

"Tek bildiğim bana söyledikleriniz. Bir mesaj ve bir bağlantı. İkisinin de ne olduğunu bilmiyorum."

Sadece Yang hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Diğerleri yüz ifadelerini düzeltmişti.

"Oliver Burns kim?" Buechler sordu.

Jodi ona baktı ve açık kalan ağzını kapattı. "O benim sınıf arkadaşım ve kapı komşum."

"Onu hiç arkadaş olarak gördün mü?"

"Evet," dedi yavaşça, bu işin nereye varacağını anlamaya çalışarak. Oliver sonunda Julian'a karşı suç duyurusunda bulunmaya mı karar vermişti? "Ortaokuldayken çok yakındık ve kısa süre önce yeniden yakınlaştık."

"Aradaki farkın sebebi nedir?" Buechler'in omuzları hafifçe silkildi. "Lise. Sanırım farklı çevrelerde koşmaya başladık." "Ve senin çevren Thrashers'dı."

Jodi cevap vermedi, eğer bir soru oluşturmayacaksa. "Oliver neden Thrashers ile takılmadı?"

"Gitmek mi?" diye tekrarladı. "Sanırım o *istemedi*. Dediğim gibi, farklı yollara gittik."

Harding notlarına bir şeyler karaladı ve Jodi bunun için Miranda'yı aramadığına pişman oldu. On sekiz yaşındaydı ve herhangi bir şeyle suçlanmıyordu, bu yüzden bir avukata ihtiyacı olacağını düşünmemiştir. Belki de yanılmıştı.

"New Helvetia'da Thrasher olmak istemeyen bir çocuk olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?" Buechler devam etti.

Jodi gözlerini kıstı. "Bu bir kulüp değil. Sana daha önce de söyledim, bu bir arkadaş grubu. Davet almazsın ya da Kurukafa ve Kemikler'e katılmazsın. Beşimiz arkadaşız."

"Ama sen Oliver Burns ile arkadaştın. Sen bir Thrasher olduğunda o neden hala seninle arkadaş olamıyor?"

Jodi çenesini sıkarak, "Sana cevabın 'arkadaşlar ayrılır' kadar basit olduğunu söylediğim halde, kendi hikayene uyması için olayları çarpıttığını düşünüyorum" dedi.

Buechler ona gülümseyecek kadar küstahtı. "Zackary Thrasher sana hiç Oliver Burns ile takılmamanı söyledi mi?"

"Hayır," dedi hemen.

"Julian Hollister var mı?" "Hayır."

"Lucy R-" "Hayır ve hayır."

Dudakları tekrar kıpırdadı ve sonra iki dirseğini masaya dayayıp bakışlarını ona dikti. "Oliver Burns bize Zackary Thrasher ve Julian Hollister'ın birinci sınıfta sizinle konuşmasını özellikle engellediğini söyledi. Lucy Reed'in bu konuda konuştuğundan sonra onu havuz partisine davet etmediğini"

onun önünde. Paige Montgomery'nin birinci sınıf mezuniyet balosu için ondan saçını yapmasını istemesi ve daha sonra ona hiç itibar etmemesi ve hatta dansta onunla konuşmaması."

Jodi'nin parmak uçları uğulduyordu. Bunların hiçbirini duymamıştı.

"Sen, Jodi," dedi Buechler, "birinci sınıfın ilk döneminden sonra onunla konuşmayı tamamen bıraktın."

Göğsü daralmış, havası azalmıştı. Konuşmayı bırakmışlardı ama bu karşılıklıydı. Buna o karar vermemişti.

"Oliver Burns, New Helvetia Lisesi'nde Thrashers tarafından 'Thrashed' edilen ilk kişinin kendisi olduğunu iddia ediyor."

"Bu doğru değil," diye tersledi. "Ona öyle gelmiş olabilir ama biz onu dışlamaya *asla* karar vermedik. Hiç kimseye kasıtlı olarak... 'Yıkılmış' hissettirmedik."

Kelime diline dolanmıştı. Sandalyesinde kıpırdandı, midesinde sümüksü bir his hissetti.

"Yani, bunların hiçbirinden haberiniz yok muydu?" Harding ilk kez konuştu. "Arkadaşlarının Oliver Burns'ten kurtulmaya çalıştığını bilmiyor muydun?"

"Olan bu değildi. Sana bunun kasıtlı olmadığını söyledim." Cildi karıncalanıyordu ve duvarlar eskisinden daha yakınmış gibi hissediyordu.

Harding ve Buechler sanki bekliyormuş gibi ona baktılar. Kadın başka bir şey söylemeyince, Buechler Harding'e işaret etti. Dedektif elindeki evrakları karıştırdı ve kısa bir süre bir şeyler okudu.

"Annenizin ölüm şekli nedeniyle Emily'nin ölümü sizi özellikle etkiledi mi?" Notlarından başını kaldırdı ve kalemini tıkladı.

Jodi'nin ciğerleri sıkışmıştı. "Affedersiniz?"

"Emily'nin intiharından anneniz yüzünden mi daha çok etkilendiniz?"

"Annemin Emily ile ne ilgisi var?"

Harding ona göz kırptı, sanki gerçekten şaşırmış gibiydi. Jodi kaçırdığı bir şey varmış hissetti.

"Çok benzer şekillerde öldüler. Sadece bundan özellikle etkilenip etkilenmediğinizi soruyorum," dedi Harding.

Jodi ona baktı. *Benzer tavırlar*. Anlamamıştı... Harding yumuşak bir sesle devam etti: "Çünkü annen intihar ederek öldü." Damarları katılaştı.

Görüşü bulanıklaştı ve geri geldi.

"Annem boğuldu."

Yang yukarı baktı. Harding hareketsiz kaldı. Buechler boğazını temizledi. "Doğru," dedi sesli harfleri uzatarak, "ama aşırı dozdan sonra. Küvette."

"Aşırı doz değildi," diye tersledi Jodi. "Sırt ağrısı için ağrı kesici haplar almıştı - bir ay önce bir araba kazası geçirmişti -" Bu hikâyeyi kendi kalp atışları gibi biliyordu. "Annem küvette rahatlamak için bir kadeh şarap içmiş ve yanlışlıkla uykuya dalmış. Boğuldu."

Bir kalem tıkırtısı. Üç çift göz, derisinin altındaki iğneler gibi içine giriyor.

"Ölüm nedeni boğulma, evet." Dedektif Harding başını salladı ve dosyasındaki sayfaları çevirdi. "Elbette hatırlayamazsınız ama büyüdüğünüzde bunu duymak çok travmatik olmalı." Harding'in gözleri onunkilere kaydı. "Sana onunla küvette olduğun söylendi mi?"

"Evet." Jodi'nin sesi masanın diğer tarafına ince bir tel gibi ulaşıyordu.

"Ve baban... senin ağladığını ve sıçradığını duyunca kapıyı kırdı-"

"Hikâyeyi biliyorum." Nabızı hızla atıyordu.

"Çünkü kapıyı kilitlemişti," diye usulca bitirdi Harding.

Koyu renk saçaklarının altındaki bakışlarında bir şeyler vardı. Acıma ve küçümseme, sanki Jodi'ye bir şey açıklıyormuş gibi.

"Annem boğuldu. Bir *kazaydı*."

"Emily'ye annenin nasıl öldüğünü hiç anlattın mı?" Jodi nefes alamıyordu.

Altındaki sandalyenin derisi, tıpkı otobüs koltukları gibi terliyordu.

Harding'in soğuk gözleri, eskiden gök mavisi gözlerinin yaptığı gibi, onun içinde bir şeyler arıyordu.

Seni koruyacağım.

"Evet, söyledim. Kendim hakkında ona bir şeyler anlatmam için bana baskı yaptığı şeylerden biriydi. Bu konuda çok iyiydi."

"Öyle demiştiniz." Buechler öne doğru oturdu. "Emily annenin intihar ettiğini biliyor muydu?"

"O yapmadı-"

"Ona detayları mı? Haplar. Şarap. Küvet." "Söyledim.

Onları benden zorla aldı."

"Emily hiç annenizin nasıl öldüğüne dair anormal bir ilgi gösterdi mi?"

Jodi gözlerini kıstı. "Anormal."

"Sizden hikayeyi tekrarlamanızı istedi mi, daha fazla ayrıntı istedi mi, konuyu sık sık gündeme getirdi mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ona sadece bir kez söyledim ve sonrasında bu konu hakkında bir daha konuşmak istemediğimi söyledim."

"Ve son bir soru, Bayan Dillon," dedi Buechler. "Julian Hollister, Paige Montgomery, Lucy Reed ya da Zackary Thrasher annenizin ölümünün ayrıntılarını biliyor mu? Haplar, küvet. Emily'yi bunu tekrarlamaya teşvik etmiş olabilirler mi?"

"Hayır. Detayları bilmiyorlar. Hiçbiri." Kendisini bu kadar küçük hissettirmelerinden nefret ederek kelimeleri zorla ağzından çıkardı.

Harding, inatçı bir çiviye vurulan çekiç gibi kalemmini tıkırdatarak kapattı.

Jodi titreyen dizlerinin üzerinde durdu ve çantasını kaptı. Bir şekilde koridordan aşağı indi, check-in masasının etrafından dolandı ve güneş ışığına çıktı. Otobüs durağının nerede olduğundan emin olmadan yürümeye başladı.

Çünkü annen intihar ederek öldü.

Kendini aptal gibi hissediyordu. Kaç kez annesinin ölümünü düşünmüş, kaç kez Rosa'dan ona hikâyeyi anlatmasını istemişti... ve banyo kapısının neden kilitli olduğu hiç aklına gelmemişti.

Jodi'nin ayakları durdu. Midesi bulandı ve safrasını yuttu. Eğer annesi ölmek istediye, Jodi neden küvetteydi?

Bir mesaj dikkatini çekti. Julian'dandı.

Eğer binmek istersen köşeye park ettim. Çete Chavez Park'ta.

Islak gözlerini sildi. Bilgi istiyorlardı. Tabii ki .

Otuz dakika önce olsa, bunu onlara vermek isterdi. Şimdi... Sokakta siyah bir kamyon görünene kadar bir blok aşağı yürüdü. Kapıyı kapatır kapatmaz "Nasıldı?" diye sordu.

Emniyet kemerini takmakta tereddüt etti. "İyi. Ona ne mesaj attığını hâlâ bilmiyorlar."

Adam kamyonu vitesine takmadan uzun süre ona bakınca, kadın "Cesar Chavez Parkı mı?" diye sordu.

"Sana ne söylediler? Neden böyle görünüyorsun?"

"Hadi parka gidelim," dedi. "Böylece kendimi tekrar etmek zorunda kalmam."

Cesar Chavez Parkı'nın güvenli bir köşesi vardı, şehir merkezine gelenlere satış yapan sokak satıcılarının yanında. Geri kalanları da orada buldular - Kiera da dahil, Jodi bunu öğrenince sinirlendi.

"Hey!" Zack söyledi. "Nasıl geçti?"

Jodi gülümsemeye çalıştı. "Her şey yolundaydı." Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken elleri titriyordu. Gözleri, ifadesinde olanları duymaya hiç hakkı olmayan Kiera'ya takıldı. "Rapor edecek yeni bir şey yok."

Lucy daha fazlasını sormak için ağzını açtı ama Julian onun sözünü kesti. "Hadi yemek yiyelim. Bunu hamburger yerken konuşabiliriz."

Nereye tartışırken konuşmalar kulaklarından girip çıkıyor gibiydi. İfadesi hakkında konuşmak istemiyordu. Onlara Emily'nin de annesi gibi öldüğünü söylemek istemiyordu.

Jodi onlarla birlikte arabalara doğru yürürken bacaklarındaki hissi kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Hayır," dedi Lucy, onları durdurarak. "Hadi kız kıza bir araba alalım." Zack'i Julian'ın kamyonetine doğru itti, Kiera'nın Camry'sinin ön koltuğundan uzaklaştırdı. Lucy Jodi'ye sinsice göz kırptı.

Paige yan koltuktan ona öğrenci konseyi hakkında gevezelik ederken Jodi Lucy'nin arkasındaki koltuğa kaydı. Kiera'nın aynalarını üç kez kontrol etmesini ve neşeli bir sesle "Lucy benim için paralel park etmek zorunda kaldı" demesini izledi. Jodi'yle konuştuğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. "Bu sadece benim deneme arabam. Babam doğum günümde bana yeni bir tane alacak."

Jodi arabaya baktı. Manuel kilitleri ve manuel camları olsa da gayet iyiydi. Bir an Kiera'nın zengin olduğunu bilmelerini istediğini fark etti. O "onlardan biriydi."

Julian'ın kamyoneti dikiz aynasında hemen arkalarında, J Caddesi köprüsüne doğru ilerlerken yola çıktılar. Jodi konuşmaya konsantre olamıyordu. Tek yapabildiği bir arada kalmaya odaklanmaktı.

Onunla küvette olduğunuzu mu söylediler?

Annesi intihar etseydi, Rosa bir şeyler söylerdi. Her zaman babası hakkında söylenirdi. Bir şeyler ortaya çıkardı.

Jodi yıllar boyunca kendisine yapılan hakaretleri sıraladı ve *aklına* birkaç an geldi: *Ayrılmak istediği için onu gerçekten suçlama ya da Aptalca seçimler, o kızla her zaman aptalca seçimler ya da Annen bencildi. Harika ama bencil.*

Nehir üzerindeki köprü inşaatı nihayet sona ermişti - bir gecede, öyle görünüyordu. Turuncu tabelalar indirilmiş ve her iki şerit de nihayet açılmıştı.

Lucy Rihanna'nın sesini açarken Jodi sağ tarafındaki pencereden dışarı baktı. Kiera şarkıya eşlik ediyor, sözleri bağırarak söylüyor ve Paige'i güldürüyordu. Kahverengi saçlı, ince belli ve güven fonu olan Kiera. Jodi'nin asla olamayacağı kadar Thrasher'dı.

Neden arkadaş olduğunuzu sanıyorsunuz? Harding söylemişti. Dinamiğe ne kattığını düşünüyorsun?

Belki de Kiera'nın onları almasına izin vermeliydi.

Jodi gözlerini yavaşça kırptırdı, gözlerinin arasında bir karıncalanma vardı.

Belki de her zaman sonunda Thrashed olması gerekiyordu. O son projeydi. Uzun oyun.

"İyi misin, bebeğim?" Kiera'nın gözleri dikiz aynasından ona bakıyordu. Yeşil. Çok güzel. Şimdiden ona *bebeğim* diyor, Paige gibi.

Jodi başını salladı ve derin bir nefes alarak silkelenmeye hazırlandı. Bakışları köprü boyunca uzanan sokak lambalarına takıldı. Gün batımına saatler olmasına rağmen çoktan yanıp sönmeye başlamışlardı.

Kiera'nın nefesi kesildi.

Araba sola, karşıdan gelen trafiğe doğru savruldu. Kiera aşırı düzeltme yaparken Paige çığlık attı.

Jodi'nin elleri dışarı fırlayarak Lucy'nin koltuğunun arkasına ve pencereye dayandı, çeliğin çıtırtısı kemiklerine kadar işledi.

Araba havada hareket halindeydi ve dört kızın çığlık sesleri kulak zarlarını aşığıya kadar dövüyordu. Pencereden gökyüzünü gördü ve sonra araba suya çarptı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Camlarına su vuruyordu. Jodi yüzü öne dönük oturuyor, emniyet kemerinin yakasına battığını hissediyor ve zor nefes alıyordu.

Nehirdeydiler.

Boğulacaklardı. Emily kazanacaktı.

"Kapa şu lanet !" Lucy bağırdı ve Jodi ancak o zaman Paige'in hâlâ çığlık attığını fark etti.

Korkudan gözlerini kırıştırdı ve Lucy'nin hava yastığını

On

u. "Çıkmak zorundayız!" Paige çığlık attı. "Kapıları açmak zorundayız."

- "Yapma!" Lucy iki büklüm oldu ve Paige'in dizine uzanarak kapıyı tuttu. kapı kolu. "Bekle. Bunu... birlikte yapmalıyız."

Jodi'nin sesi çınlıyordu: "Su sizi savurabilir, kapılardan uzaklaştırabilir.

Emniyet kemerlerimizi takmalıyız."

Ancak o zaman başını kaldırıp baktığında Lucy'nin parmaklarını Kiera'nın boynuna bastırıldığını ve avucunu burnunun altında tuttuğunu gördü. Sürücü koltuğunda öne doğru yığılmıştı, başı direksiyona yaslanmıştı ve kan direksiyonun kıvrımından dizlerine doğru kayıyordu. Lucy onu hafifçe salladı. Kadın hareket etmedi.

"Öldü mü? Öldü mü lan?" Paige nefesi kesilmiş bir halde konuştu. "Nefes alıyor," dedi Lucy ama sesi pek emin gelmiyordu.

Jodi penceresinden dışarı baktı. Ufuk çizgisi gibi bir çizgi manzarayı sudan gökyüzüne bölüyordu.

"Beklemek zorundayız," diye fısıldadı Lucy. "Suya dalmak zorundayız."

Jodi bunun doğru olmadığını düşündü.

"Bekleyemeyiz! Dışarı çıkmak zorundayız! Burada öylece oturamayız!"

"Paige, bu nehir derin değil. Sorun yok. Sadece arabanın aşağıya inmesini beklememiz gerekiyor."

"Ne lan sen! Bekleyemem! Burada oturamam!"

"Değil mi, Jodi?"

Paige vahşi gözlerini Jodi'ye çevirdi ve Jodi Paige'in penceresindeki kırmızı kan lekesini ve sarı saçlarını pembeye boyayan kanı gördü.

Jodi Lucy'ye doğru döndü ve gözlerinin ona takıldığını gördü.

"Paige, her şey girecek," dedi Lucy. "Seninle ilgileneceğim.

Ben her zaman seninle

ilgilenirim." Paige nefes

alıyor gibiydi.

Gökyüzü giderek kararıyordu. Jodi güneşin suda kayboluşunu izledi. Su.

Boğulma.

Su pencerenin üst kısmına vurdu ve sonra sadece kabarcıklar kaldı.

"Tamam, beni dinleyin. Emniyet kemerlerinizin kilitli olmadığından emin olun." Lucy kemerini çözdü ve sonra tekrar bağladı. Paige bunu üç kez yaptı.

"Arkadaki çantamı görüyor musun, Jodi?"

Jodi yere baktı. Telefonlar, cüzdanlar, makbuzlar, dudak parlatıcıları. Hangisinin kendisine ait olduğunu bile seçemiyordu.

"Çantama ihtiyacım var," diye tekrarladı Lucy.

"Ona ihtiyacın yok. Dışarı çıkmalıyız. Sadece çıkmamız gerek-"

"İkinizden biri onun cesedini taşımayacaksa solunum cihazıma ihtiyacım var." Lucy'nin sesi son kelimede kesildi ve Jodi onun çöldeki toprak gibi çatlamasını dinledi.

Paige uzandı ve yerdeki eşyaları karıştırdı. Nişan alması garipti, bir şeylere iki kez uzanıyor, parmakları üçüncü denemeye kadar fermuarları yakalayamıyordu. Sarsılmıştı.

Jodi sağ tarafındaki gri suyu görmezden gelerek Lucy'nin koltuğunun arkasına baktı. Biri nefes alamıyor, biri düşünemiyor ve biri de yüzemiyordu.

Solunum cihazının üfleme sesi Jodi'nin düşüncelerini böldü. Lucy Albuterol'ü ciğerlerinde tutarken, uzanıp Kiera'nın emniyet kemerinin takılı olduğundan emin oldu.

sıkışmamıştı. Nefes verdi ve "Tamam, camları indiriyoruz. Son anda derin bir nefes al, sonra kemerini çöz ve yüz."

Jodi, Kiera'nın dizindeki kana baktı. Lucy *ceset* demişti. "Jodi!"

Gözlerini Lucy'ninkilere dikmiş, onunkilere odaklanmıştı.

"Sonuna kadar yuvarla. Sakın durma. Sonra tekmele. Güneşe doğru git, tamam mı?"

Jodi ona baktı. Paige yine nefes nefese kalmıştı ama Lucy, Jodi'nin neden havuza hiç girmediğini yeni hatırlamış gibi onu izliyordu.

Jodi başını sallayarak manuel pencere kolunu tuttu. Kiera uyanık olsaydı ya da Paige kendini kontrol edebilseydi, belki de Jodi onun yerine dışarı taşınmayı isteyebilirdi diye düşündü. Belki Lucy arka koltuğa sürünür ve önce pencereden geçmesine yardım ederdi.

Ama belki de değil. Belki de bunu istemek çok fazlaydı. "Bir, iki, üç!"

Paige çılgılık attı. Jodi kolunu aşağı doğru itti ve zar zor açılan çatlak bir baraj gibi suyla doldu. Su yüzüne çarpıp arka koltuğu ıslatırken havası da dışarı fırladı. Nefes alamıyordu.

Zayıf bir sesle camını tam bir tur aşağı çevirdi. Su bellerine kadar geliyordu. Bir cep telefonu havalandı.

Ve saniyeler içinde ağır bir tasma gibi boynuna yapıştı. Jodi boğuluyordu, kekeliyordu.

Gözleri kapanmadan önce gördüğü son şey Lucy'nin parmaklarının Kiera'nın başını suyun üzerinde tuttuğuydu. Jodi derin bir nefes aldı.

Kulaklarında dünyanın boş bir yankısı vardı. Kollarının havada süzüldüğünü hissetti. Dudakları sıkıca kapanmış, son nefesini içine hapsetmişti.

Gözleri kendisinininkine çok benzeyen bulanık gri bir dünyaya açıldı. Lucy'nin koltuğunun arkası. Yolcu tarafının yanında iki ceset çırpınıyordu.

Jodi emniyet kemerini bulmak için döndü ve kör edici bir acı çenesine saplandı. Gözlerini kırıştıtırırken dudaklarından kabarcıklar kaçtı ve pencereden dışarı doğru tekmelediği sırada Paige'in ayakkabılarını yüzünün birkaç santim ötesinde buldu.

Onu tekmelemişti. Jodi havasını kaybetmişti. Zaman kaybetmişti.

Lucy dışarı çıkmış, Kiera'nın koluna girmek için tekrar içeri uzanmıştı.

Cesedin, bir çocuğun arkasından toprak ve otların arasından kayan bir oyuncak bebek gibi sürüklenerek çıkarılışını izledi.

Ve sonra yalnız kaldı.

Jodi sağa sola baktı. Penceresi sadece yarıya kadar inmişti. Kolu itti ve aşağıya doğru döndürdü.

Ben ölemem. Annem gibi boğulamam.

Pencereyi açmak için kolunu suya doğru hareket ettirdiğinde düşünceler aklına öfkeyle geldi.

Çok travmatik olmalı... Onunla birlikte küvette olduğunuz söylendi mi?

Ama belki de istediği buydu. Eğer polisler haklıysa... Eğer annesi o gün kendini öldürmek istediye..

Jodi neden küvetteydi?

Saçlarının yüzünün etrafında öne doğru süzülüşünü izledi.

Belki de hayatta kalması için yaratılmamıştı. Yüzme bilmiyordu. Belki de on altı yıl önce ölmesi gerekiyordu ve şimdi ölüm onu almaya gelmişti.

Suyun altı sessizdi. Kafası bulanıklaşıyordu. Yakında nefes alması ama yapacak bir şey yoktu.

Açık pencereye dönmeye çalıştı ama vücudu ağırlaşmış, koltuğa çekilmişti.

Sanki omzunda onu aşağı iten bir kol vardı. Jodi sola döndü.

Gözleri bulanıktı ve başı dönüyordu ama orada bir şey vardı. Orada bir insan oturuyordu. Sarı saçlı, mavi gözlü ve geniş dişleriyle ona gülümsüyordu.

Emily elini uzattı. Jodi turuncuya boyanmış parmak uçlarına baktı.

Belki de ait olduğu bir yer vardı. Ve belki de oraya ulaşmak için savaşması gerekmiyordu.

Emily'nin eline uzandı, parmaklarını birbirine geçirdi ve gözlerini kapattı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Işık gözbebeklerinde patladı. Öksürdü, havayı içine çekti. Kutsanmış havayı.

Sanki bir şişenin içindeymiş gibi sesler duyuyor ve bu seslerin üzerinde sekmesini dinliyordu. Gözlerini turuncu ışığa karşı kırıştıtırırken hissettiği ilk şey göğsündeki acıydı.

"Seni lanet sürük." Jodi
gözlerini kırıştıtırarak
hırıldadı.

Julian Hollister'ın ıslak saçları yüzüne damlıyordu. Onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Ben zaten ölüyüm.

Islak sarı saçları yanaklarına çarparken, küfürlü bir öfke nöbeti kayboldu.

"Julian, yapma! Tanrım!" Paige parmaklarını Jodi'nin yanaklarında gezdirdi.

"Jodi, bebeğim. Nefes al."

"Herkes dışarı çıktı mı?" diye bağırdı tanımadığı bir adam . "Evet!" Paige cevap verdi. "Dördümüz."

"Nefes alıyor mu?" dedi adam.

Jodi batan güneşe baktı. Turuncu, pembe ve fuşya. Evet, nefes aldığını sanıyordu.

Ama Paige cevap vermedi.

Jodi başını sağa çevirdiğinde, gümbürtülerle noktalanan yumuşak bir sayma sesi duydu. Zack, Kiera'nın göğsünü pompalarken ıslak kirpiklerinin arasından baktı ve eğilip ağzına üfledi.

Kiera öksürdü.

Paige onun yanından ayrıldı. Jodi başını pembe bulutlara doğru çevirdi, nehrin kayalık kıyısında tek başına uzanıyordu.

"Julian!" Lucy sanki onlardan çok uzaktaymış gibi ona seslendi.

Jodi Kiera'nın nefes alışını dinlerken kendi göğsünün de ağrıdığını ve hırıldadığını hissetti. "Nerede o?" Kiera'nın hırıltılı sesi sordu.

Jodi başını sağa doğru eğdi. Kiera oturmuş, suya bakıyordu. Gözleri vahşiydi.

Siren sesleri, bip bip sesleri. "Jodi

hemen şurada," dedi Paige.

"Emily nerede?" Kiera nefes nefese kaldı. "Ona çarptım. Ona arabamla çarptım. Yolun ortasındaydı ve ben ona çarptım."

Jodi çakılların üzerindeki botların çıtırtısını duydu ve ilk müdahale ekiplerinin geldiğini, sedyeleri nehir kıyısından aşağı taşıdıklarını görmek için döndü.

"Emily nerede?" diye tekrarladı.

Jodi'nin göğsündeki ağrı çok . Botlar ona ulaştığında, cevabı dinlemek yerine tekrar bayılacağı için mutlu bir şekilde gözlerini kapattı.

Jodi, Mercy Hastanesi'nin tanıdık patlamış mısırlı tavanına uyandı. Solunda bir monitör bip sesi çıkarıyor ve hemşireler perdelerin hemen ötesinde sohbet ediyordu.

Doğrulamaya çalıştı ve göğsüne bir ağrı saplandı. Yüzünü buruşturarak dik durmak için yastıklara doğru kayd.

"Hey, hey. Sakin ol, kaplan." Lucy onun yanında belirdi ve ona rehberlik etti. "Kalp masajı sırasında kaburgan kırıldı."

Jodi gözlerini sıkıca kapattı. "Şimdi göğsümdeki o hoş yangının bir anlamı var."

"Doktor size söylemeli ama alçı falan yok. Çok acıyor ve dört ila altı hafta içinde kendiliğinden iyileşiyor."

Başını salladı. "Paige'in kafasını gördüler mi? Beyin sarsıntısı geçirmiş-"

"Evet, onu yakaladılar. Koridorun sonunda. Bu yıl topluca üçüncü beyin sarsıntımız."

"Rekor için gitmeliyiz." Jodi monitördeki saati kontrol etti.

8:12. "Zack nerede?"

"O... Kiera'yı kontrol ediyor."

Jodi onun durumunu merak etmesi gerektiğini biliyordu ama hissettiği tek şey içinden akan öfke ve kıskançlıktı. Bugün iki kız neredeyse boğuluyordu ve o kimin bekleyeceği konusunda bir seçim yapmıştı. "Julian'ı hiçbir yerde bulamadık," dedi Lucy. "Ambulans gelir gelmez kamyonetine bindi ve uzaklaştı."

Jodi alay etti ve tepki olarak göğsü daraldı. "Anlaşıldı." "İkinizin arasında bir şey mi var?"

Jodi başını çevirdiğinde Lucy'nin onu incelediğini gördü, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı. "Kim iki?"

"Siz ikiniz. Sen ve Julian."

Kadın ona göz kırptı. "Pardon, soru neydi?"

Lucy yavaşça gülümsedi. "Senin için *çok* endişelendi." "Evet, bana 'lanet olası orospu' dedi."

Sandalyesinde arkasına yaslanan Lucy nefes aldı ve bacak bacak üstüne attı. "Benimle nehirde karşılaştı. Kiera'nın başını suyun üstünde tutmaya ve kıyıya doğru yüzmeye çalışıyordum ve bana 'Jodi nerede?' diye sordu."

Omuzlarına bir ürperti yayıldı. Lucy'nin derin gözlerinden başka tarafa bakmaya çalıştı ama yapamadı.

"Ona Kiera'yı vermeye çalıştım ama o sadece senin için yüzdü. Nehir kıyısında başka kimsenin göğsünü pompalamasına izin vermedi."

"Yüzme bilmediğimi biliyordun," dedi hemen. "Muhtemelen bu ."

Lucy mazereti zorlukla kabul ederek yavaşça başını salladı. "Peki, onu bulmaya çalışacağım. Kaburganı kırdığını ama senin tamamen iyi olduğunu söyle."

"Evet, tamam. Yani, eğer istersen." Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Babam mı?" diye sordu.

"Onu aradılar. Zack Rosa'yı da aradıklarından emin oldu." "Er ya da geç beni burada yaşamaya zorlayacak."

"Evet, şu travmatik yaralanma meselesini gerçekten kesmemiz gerekiyor."

Jodi tereddüt etti. "Bunu Emily'ye söyle."

Lucy'nin gözleri ona dikildi.

"Yolda kimseyi gördün mü?" Jodi sordu.

"Hayır. Hiçbir şey. Birdenbire fren yaptı ve direksiyonu kırdı. Ama orada kimse yoktu."

Perde geri çekildi ve Zack ortaya çıktı. "Hey, Jo." Yüzünü buruşturdu. Lucy ayağa kalktı. "Paige'i kontrol edeceğim."

"Tamam, evet." Zack başparmağını koridora doğru uzattı. "Az önce bana yakında gidebileceğini söylediler."

Jodi nişastalı beyaz çarşaflarına baktı. Hastanede üç kız vardı ve Jodi listedeki son kişiydi.

Lucy perdenin arkasından kapanmasına izin verdi ve Zack onun sandalyesine oturdu. "İyi misin?"

"Dandy. Peki ya Kiera?" Sesini kontrol edebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Fiziksel olarak iyi. Ama o... Emily'yi o köprüde gördüğünü düşündüğü için çok korkmuş durumda."

Jodi başını salladı ve çarşafları parmaklarının arasında sıkıştırdı.

Doktor onu kontrol edip taburcu etmeyi tartışırken Zack onunla oturdu. Onlar gittikten sonra telefonunu çıkardı.

"Julian'a mesaj atıp iyi olduğunu söyleyeceğim."

Jodi'nin gözleri seğirdi. "Evet, tamam."

Zack başparmakları hareket ederken başını salladı. "Hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim. Kamyonu durdurup park etmek zorunda kaldı ve yine de nehir kıyısına benden önce ulaştı. Sonunda ikinizin iyi anlaşmasına sevindim."

"İyi anlaştığımızı kim söyledi?" Sesinde hoşuna gitmeyen bir ton vardı. "Muhtemelen cankurtaran moduna geçmiştir."

Zack omuz silkerek bıraktı.

Jodi göğsünde, kırık kaburgasının yanında fokurdayan bir öfke hissetti. Ağzını açtığı için ağrı kesicileri suçladı. "Kiera

bugün neden oradaydı, Zack?"

Korunaksız, meraklı gözlerle ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ben ifade verirken neden onu takılmak için davet ettin?" Ona sert bir bakış fırlattı. "Neden bugün bunun bir parçası olmak zorundaydın? Gerçekten de akşam yemeğinde oturup Kiera orada otururken mahkemede olanları hepinize anlatacağımı mı düşündünüz?"

Zack'in bakışları onun üzerinde gezindi. Kelimeler bulmakta zorlanıyor, ağzını açıp kapatıyor gibiydi. "Ben... sanırım sorunun ne olduğunu anlamıyorum?"

Jodi'nin kaşları saç çizgisine sıçradı. "Sen bilmiyor musun?"

"Hayır mı?" Boynunun arkasını ovuşturdu. "O biri, Jodi. Konuştuğumuz hiçbir şeyi kimseye söylemeyecek."

"Ne kadar için?"

"Ne kadar?"

"Tüm sırlarımızı daha ne kadar saklayacak, Zack?" Jodi'nin sesi sertti. "Onunla flört ettiğin sürece mi? Thrashers'la takıldığı sürece mi? En azından baloya kadar, eminim, sen onu götürdüğün sürece." Yüzünün ısındığını hissetti. Zack ona kaşlarını çattı. "Onunla işin bittiğinde ne olacağını sanıyorsun? O zaman da bu gizli, *yasal* sırları saklayacak mı?"

Zack sandalyesinde arkasına yaslandı, ağzı ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. "Sen de diğerleri gibi konuşmaya başladın. Julian, Lucy ve Paige. Eskiden insanlar hakkında kötü düşünmeyen tek kişi sendin."

"Oh, hep öyle düşünmüştüm. Sadece sana gerçeği söylemekten çok korkuyordum," dedi Jodi. Kelimelerin içinden su gibi aktığını hissetti. "Hoşuna gitmeyen bir şey söylersem dayak yemekten çok korkuyordum."

Yüzünde şaşkınlık ve hafif bir tiksintiyle ona baktı. Boğazının arkasından iç geçirerek gözlerini ovuşturmak için ellerini kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun ki? Neden bu kelimeyi kullandın ki?"

"Çünkü kararları sen veriyorsun, Zack," dedi. Kalbi boğazına düğümlenmişti. "Sekizinci sınıftayken Julian'ın Six Flags gezimize gelmesini istedin, o da geldi. Paige ve Lucy'nin her şeyi bizimle yapmaya başlamasını istedin, şimdi yapıyorlar. Bu insanların hiçbirinin en yakın arkadaşlarım olmasını ben istemedim ama artık onlar var. Hepimizin senin etrafında olmak istemesi dışında onlarla hiçbir ortak nokta yok."

"Ne olmuş yani?" dedi sertçe. "Yeni birini tanıştırmaya çalıştığımda hepiniz kıskanıyor musunuz? Bu mudur yani?" Öne doğru oturdu, gözleri neredeyse ona yalvarıyordu. "Birinin ne zaman Thrashed olacağına *ben* karar vermiyorum. Buna hepiniz karar veriyorsunuz. Birinin iyi olmadığını, sizi rahatsız ettiğini ya da partilerinizde istemediğinizi bana siz söylüyorsunuz."

Jodi hayal kırıklığı içinde başını salladı ve gözlerini ondan kaçırdı. "Tamam. Eğer gerçeğin bu olduğunu düşünüyorsan tamam. Ama lütfen Kiera'ya uzun süre burada kalacak biriymiş gibi davranmayı *bırak*. Öyle olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Ve beş dakikadır tanıdığın biriyle davalar hakkında konuşabileceğimizi düşünüyorsan aptalsın."

Jodi yanaklarında ve dudaklarında sıcaklık hissetti, sıcak öfke ve utanç yükseliyordu.

Zack derin bir nefes aldı ve sesini teslim olmuş gibi çıkararak, "Evet. Tamam. Sorun olacağını sanmıyorum. Bugün olanlardan sonra artık bizimle vakit geçirmek istemediğini söyledi. Ve gül bahçesinden sonra."

Jodi dudaklarını birbirine bastırarak, "Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi.

Zack'in ağzından bir hava püskürdü ve onun güldüğünü görmek için başını çevirdi. "Hayır, gülmüyorsun."

Gülümsedi. "Hayır, değilim." Tekrar güldü. "Zack, onun fark edilebilir bir kişiliği yoktu. Yani, bu da ne demek oluyor?"

"Evet, yaptı!"

"Zengin, güzel ve sana takıntılı' bir kişilik değil," dedi Jodi de gülerek.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu benim en sevdiğim insan tipi," diye şaka yaptı Zack ve Jodi ona gevşek hastane yastığıyla vurdu.

Arabanızı köprüden aşağı sürmenin en güzel yanı, hayatta olduğunuz için minnettar olmanız, ancak geri kalan her şeyin yüz kat daha zor olmasıdır.

Jodi'nin telefonu gitmişti. Cüzdanıyla birlikte Amerikan Nehri'nin dibindeydi. Arabayı çıkarmak için bir ekip göndereceklerdi ama ilk öncelik eşyaları kurtarmak değildi.

Kırık kaburgası çok acıyordu. Rosa iyileşmesinin ilk haftasında onu okuldan uzak tuttu ve Jodi ne kadar yalvarsa da arka planı kontrol etmek için tiyatro laboratuvarına uğramasına izin vermedi. Tiyatro laboratuvarı, hayatında herhangi bir şey üzerinde kontrol sahibi olduğunu hissettiği tek yerd. Orada bir şeyler *yaratıyordu* ve Oliver sahne laboratuvarı birinci sınıf öğrencilerini bitmemiş fonundan uzak tutarken yatakta kalmak ona işkence gibi geliyordu.

Okul ödevleri, büyükannesiyle yapbozlar ve arabada kaybettiği her şeyi yerine koymak için yaptığı telefon görüşmeleriyle geçen bir haftaydı. Oliver'la oyun hakkında iletişim kurmaya devam etti ve arkadaşları onu kontrol etti - Julian hariç hepsi. Onu nehir kıyısına sürüklediğinden beri ondan hiçbir haber alamamıştı.

Çarşamba günü, Jodi büyükannesiyle birlikte iskambil masasına oturmak için yavaşça eğildi. Büyükannesi, bir vazo yapbozunun parçalarını bir araya getiriyordu.

parlak renkli çiçekler. Buechler ve Harding'in haklı olup olmadıklarını görmek için ifade verdiğinden beri büyükannesine annesi hakkında soru sormak istiyordu. Ama birine kızının intihar edip etmediğini sormak için hiçbir zaman uygun bir zaman olmamıştı. Ama bugün büyükannesi konuyu açtı.

"Annen altıncı sınıfta bacağını kırdı," dedi. "O senin kadar sızlanmıyordu."

Jodi güldü ve kaburgası ağrırken durdu. "Nasıl kırdı?" "Büyük çocuklara hava atmaya çalışıyordu. Herminia her zaman ondan daha yaşlı olmak."

Parmakları bir kenar parçasına uzanırken durakladı. "Kim?" Jodi sordu.

"Herminia Josephina Rodriguez," dedi büyükannem. "Nefret ediyordu, o yüzden

Josephine olarak çağrılmayı istedi."

"Annemin ilk adı Herminia mıydı?"

Büyükanne başıyla onayladı. Jodi yapboz parçalarına baktı.

Nan haklıydı. *H* ismi. Annesi Emily'ye karşı sesini duyurmaya çalışıyordu.

Rosa'ya gitmeni istiyor.

Jodi boğazındaki yumruyu yutkunarak sordu: "Annem üzgün müydü? Depresyonda mıydı?"

Büyükanne mor bir çiçeği yerine itti ve derin bir nefes aldı. "Üzüntü gelir ve gider. Herminia'da diğerlerinden daha fazla vardı."

Jodi'nin gözleri yaşlarla doldu. Daha fazlasını sormak istiyordu - annesinin o hapları bilerek alıp almadığını, kapıyı bilerek kilitleyip kilitlemediğini, ne olacağını *bilerek* Jodi'yi küvete sokup sokmadığını. Ama büyükanne çay yapmak için izin istedi.

Jodi onun yerine kenar parçalarını tamamladı.

★ ★ ★

Ertesi hafta, Jodi ilk gününden eve geldi, hemen kaburgaları için daha fazla ağrı kesici aldı ve üniversite portalını açmak için oturdu. O gün koridorlar üniversite kabul mektupları haberlerine boğulmuştu ve Jodi derslerinin sonuna kadar zorlukla konsantre olabildi, hala bir telefonu olmadığı için bir bilgisayara ulaşmak için endişeliydi.

Jodi derin bir nefes aldı ve şifresini yazdı.

California Institute of the Arts sizi Tiyatro Tasarımı ve Prodüksiyonu programımıza kabul etmekten mutluluk duyar.

Parlak bir sevinç göğsünü doldurdu. Jodi ekrana bakarak gülümsedi. CalArts'a gidiyordu.

Koşarak oturma odasına gitti ve Rosa ile büyükannesini televizyon izlerken buldu ve söze girmeden, "CalArts'ı kazandım!" diye bağırdı.

Rosa çığlık attı ve patlamış mısırını havaya fırlattı.

Jodi elini gülümsemesinin üzerine kapattı ve kaburgalarındaki acıya rağmen dökülen baş döndürücü kahkahalara engel olamadı. Büyükanne dans edip yanağından öptü ve Rosa ağlamaya başladı.

"Hâlâ mali yardım konusunu duymam gerektiğini biliyorum." Jodi düşmeye başlayan gözyaşlarını sildi.

Rosa onu susturdu. "Şimdi bunun için endişelenme. Bir yolunu bulacağız, sana söz veriyorum."

Büyükanne telefona sarıldı ve tüm arkadaşlarına haber vermeye başladı, Rosa da kutlama için pasta yapmaya başladı. Jodi babasını aramayı düşündü ama onun bu anı yaşamasına izin vermek yerine hemen parayı düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

Beklemeye karar verdi. Grup sohbetinde yazmak için dizüstü bilgisayarına gittiğinde, diğer arkadaşlarının üniversite hayallerinin paramparça olduğunu fark etti. Belki onlara da söylemek için biraz daha bekleyebilirdi. Belki duruşmalardan sonra.

Rosa ertesi gün Jodi'yi yeni bir telefon almaya götürdü. Uygulamalarını ve rehberini aktardıktan ve fotoğraflarına hâlâ erişebildiğinden emin olduktan sonra, Paige'e beyin sarsıntısını kontrol etti ve Kiera'yı sordu.

Hala Emily'i köprüde gördüğünü mü düşünüyor?

Paige cevap yazdı, doktorlara ve polise uyumadığını ve birini gördüğünü sandığını söyledi ama belki de görmediğini söyledi. Zack ona ulaşmaya çalıştı ama o boşluk istediğini söyledi.

Jodi kaşlarını çattı. Kiera'nın onları bir köprüden aşağı atacağını düşünmemiştir. ama suçlunun gerçekten yorgunluk olup olmadığını merak ediyordu.

Telefonu nihayet eline geçtiğinde, herkesi kontrol etmek için sabırsızlanıyordu. Ne söyleyeceğini merak ederek Julian'ın numarasının üzerinde gezindi.

Belki teşekkür etmek için? Eğer ona ulaşmak için bu kadar hızlı davranmasaydı, çok geç .

Bir gün önce, odanın öbür ucundan başını sallayarak onu selamlamıştı ama eskiden olduğu gibi onu dolabına kadar takip etmemiş ya da notlarını sormamıştı. Yani onu görmezden gelmiyordu. Sadece arkadaş değillerdi. Bir kez daha. Ona bu kadar alışmış olması garipti.

Jodi genel selamlar yazdı ve onları sildi. Kendisi için geldiği için ona teşekkür eden uzun paragraflar yazdı ve onları sildi. Derin bir nefes aldı ve elini saçlarında gezdirerek köklerini çekiştirdi. Göğsü sıkışmıştı ve bunun kaburgalarındaki ağrıyla hiçbir ilgisi yoktu. Söylenecek hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Sizin için nehrin dibine kadar yüzen birine ne söylersiniz?
ve kalp masajı yaptın mı?

Belki de onu okulda bir kenara çekmesi gerektiğini düşündü ama bu fikir midesini düğümledi. Onun kendini beğenmiş ela gözlerine bakıp, kendisine sakız ikram etmiş gibi teşekkür etmeyi hayal bile edemiyordu.

Nihayetinde, doğru an gelene kadar beklemeye karar verdi.

Ertesi gün okuldan eve döndüğünde Greg Thrasher'dan onu bekleyen bir e-posta vardı. Konu satırında sadece "Haklıymışsın..." yazıyordu.

Açtığına, "Vanessa Jones" adında bir ek vardı. Hemen açtı ve üzerinde Sac High logoları olan ama isim ve adresleri karalanmış bir evrak buldu.

2 Nisan 2023

ile konuştuktan sonra [REDACTED] kapsamlı bir şekilde inceledikten sonra, benim tavsiyem [REDACTED] gelecekteki dersler ve müfredat dışı programlar için. [REDACTED] adresini rahatsız ediyor ve kendini sürekli olarak [REDACTED]'in evine habersizce gelmek, telefonunu açmak ve etrafı gözetlemek için 'in şifresini [REDACTED] kullanmak ve arkadaşlarıyla sohbet ederken onlardan bahsederse onları takip etmek [REDACTED] de dahil olmak üzere özel hayatını takip . [REDACTED] artık [REDACTED] ile ilişki kurmak istemiyor ve şu anda okul tarafından yapılacak herhangi bir işlemin gizli kalmasını istiyor.

Jodi bir sonraki belgeye geçti, redakte edilen isimleri doldurmak için zihni hızla dönüyordu.

18 Mayıs 2023

[REDACTED] 'nin ebeveynleri , aleyhine bir kısıtlama emri çıkarmayı düşünüyor. [REDACTED] Davranışlar düzelmedi ve [REDACTED] sınırlarını netleştirdi. Müdür Hughes ile bir toplantı öneriyorum. [REDACTED] ve [REDACTED] çözüme kavuşturmak ve/veya disiplin cezasını değerlendirmek için aileler.

Jodi on kez okudu, kendini Vanessa'nın yerine koyarken kalbi çarpıyordu.

Vanessa, Emily'ye karşı bir yasaklama emri çıkarılmasını istemişti. Belli ki dava açmamıştı, yoksa savunma bunu çoktan öğrenmiş olurdu. Ama Emily'nin okul değiştirmek zorunda kalması yeterince kötüydü.

O gece tavana bakan Jodi, Emily'nin eninde sonunda kendisine bu kadar kötü davranıp davranmayacağını merak etti. İkisinin birlikte düzenledikleri fotoğrafı düşündü.

Belki de zaten o kadar kötüydü.

Dava No. 4512420

Emily Mills'in günlüğünden alıntı

Dedektif Chelsea Harding tarafından 6.08.2024 tarihinde kanıt olarak sunulmuştur.

10 Mayıs 2024

YARIN GECE BALO VAR! GİTTİĞİME İNANAMIYORUM. BALOYA GİDECEK ÇOK FAZLA İKİNCİ SINIF ÖĞRENCİSİ YOK. JUNIOR/SENIOR BALOSU.

LUCY SODA ŞİŞESİ OLAYIYLA İLGİLİ BİR ŞEY SÖYLEMEDİ. NORMAL DAVRANIYOR, BU DA DEMEK OLUYOR KI BENİ GÖRMEZDEN GELİYORSUN.

DAHA ÖNCE HİÇ SLOW DANS YAPMADIĞIMDAN BAHSEDİYORDUM VE ZACK BENİMLE DANS EDECEĞİNİ SÖYLEDİ. NEREDEYSE BAYILIYORDUM. BUNU BİLİYORDUM. BİRLİKTE OLACAĞIMIZI BİLİYORDUM. BAHAR TATİLİNDE OLANLAR HAKKINDA BİR ŞEY SÖYLEMEMEMİ İSTEDİ AMA SANIRIM ARKADAŞLARINA HAZIR. ASLINDA BALOYA BİRLİKTE GİDECEĞİZ, YANI YAKINDA RESMİLEŞECEK.

İNSANLAR BALO GECESİ HER SEKS YAPARLAR, BU YÜZDEN ZACK'E BUNUN TEKRAR OLMASINI İSTEDİĞİMİ SÖYLEYECEĞİM. VE TEKRAR VE TEKRAR VE TEKRAR VE TEKRAR ...

Yirmi Beşinci Bölüm

MAYIS

Balo yaklaşırken New Helvetia Lisesi'nin üzerinde kasvetli bir bulut vardı. Paige şaşırtıcı bir şekilde gitmemeyi öneren ilk kişiydi.

Jodi haftalar boyunca grup mesajlarında limuzinle gezmenin ya da Zack'te film izlemenin artılarını ve eksilerini konuşurken sessizce oturdu. Jodi'nin umurunda değildi. Lise bitiyordu. Duruşma tarihleri yaklaşıyordu ve hiçbir şey doğru değildi.

Ne yaparlarsa yapsınlar, baloya gitmek "baloya gitmek" olmayacaktı. Balodan sonraki hafta sonu açılacak olan *West Side Story'nin* fonunu bitirmeye odaklandı.

Şaşırtıcı bir şekilde, danstan bir hafta önce grup sohbetine dalan ve smokinini denerken çektiği aynalı bir selfie ile "siktir edin çocuklar, hadi yapalım" diyen Julian oldu.

Jodi mutfakta suyun kaynamasını beklerken resim ortaya çıktı. Julian Hollister'ın resmi kıyafetler içinde ne kadar iyi görüldüğünü görünce derisinin kaşındığını hissetti. Papyonu çözülmüş, boynunda gevşemişti ve bir eli pantolonunun cebinde, bacağına yaslanmıştı. Kendi kendine alay etti ve Julian Hollister'ın kıyafetlerini nasıl giyeceğini bilmesinin tüm insanlık için ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek başını salladı.

Gözleri adamın bacaklarının uzun çizgilerini takip ederken bir sıçrama sesi dikkatini çekti ve suyun kaynamasına yetecek kadar uzun süre resme baktığını fark etti. Jodi utancından yutkunarak ocağı kapattı.

Hiç adil değil, Jodi mesaj attı. Eminim dolabında 10 tane smokin vardır. Kızlar şimdi çabalamak zorunda.

Lucy hemen gitmeleri gerektiği konusunda onunla hemfikir oldu ve Jodi'ye geçen yılın elbisesini giymesinin sorun olmayacağını söyledi.

Paige ve Zack anlaşmaya sürüklenirken Jodi kaşlarını çatarak telefonuna baktı, sonra da Rosa'ya iyi haberi vermek için aşağıya koştu. Teyzesi son bir aydır ona elbise linkleri gönderiyordu.

Bu sefer limuzin kullanmamaya karar vermişlerdi. Greg Thrasher Zack'in mezuniyet balosuna izin vermişti ama dikkatleri üzerine çekmemesi şartıyla. Jodi bunu komik bir uyarı olarak gördü çünkü Zack nereye giderse gitsin dikkatleri üzerine çekiyordu.

Cheryl Montgomery saat sekizde Land Rover'ıyla Rosa'ya uğradı ve Jodi, Zack ve Lucy'nin arkasındaki üçüncü sıraya sıkıştı. Daha sonra Julian'ı almaya gittiler - smokini mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve ayakkabıları parlatılmıştı. Julian onun yanındaki koltuğa oturduğunda, Jodi yine o çekimi hissetti - yüzeye çok yakın bir yerde fokurdayan o teşekkür etme ihtiyacını. Adam kemerini bağlamadan ve Zack'e duyurulan yeni bir video oyunu hakkında soru sormadan önce ona şöyle bir baktı. Jodi ileriye baktı, araba köprüden uçmadan önceki hallerine dönebileceklerine dair umut beslediği için kendini son derece aptal hissediyordu. Bu onların "normali" bile değildi, bu yüzden devam edeceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Paige yolcu kapısından çıkıp okulun kırmızı halısına adımını attığında, beyaz ve altın rengi içinde bir peri prensesi gibi görünüyordu. Lucy ise neredeyse kapıda durdurulmasına neden olacak kadar dekolteli sahte bir smokin giymişti.

Jodi cipten inmiş, topuklu ayakkabılarıyla yönünü bulmaya çalışıyordu ki hepsinin onun önünde olduğunu fark etti. Dördü çoktan kırmızı halıya çıkmış, kapılara doğru ilerlemeye başlamıştı bile; mükemmel bir ekiptiler. Ne olursa olsun dikkatleri üzerlerine çekiyorlardı. Thrashers.

"İyi eğlenceler, Jodi!" Cheryl onun konsantrasyonunu bozdu. "Çok sarhoş olurlarsa beni ara. Numaram sende var."

Jodi yüzünü buruşturdu ve ona teşekkür ederek arabanın kapısını kapattı. Rahatsız topuklu ayakkabılarıyla arkadaşlarının arkasında ilerledi ve buzlu bir pencereden onları izledi. Kendisi dışarıda, soğukta.

Dansın içinde Jodi, Paige'in dirseğinde durmuş, her konuşmada bir adım geride kaldığını hissediyordu.

"Resimler?" Paige gruba sordu.

"Sadece beşimiz değil. Biraz bölüşebiliriz," dedi Zack yumuşak bir sesle ve Lucy başını salladı.

Ama fotoğrafçıya vardıklarında Lucy ve Paige bir çift fotoğrafı çektirmek istedi, ardından Paige Zack'le bir fotoğraf çektirmek istedi ve sonra Lucy komik bir poz için Julian'ı yakaladı. Jodi yine su altındaymış gibi hissediyor, su yüzeyine çıkmak için mücadele etmeye çalışıyordu. Kimse onunla fotoğraf çektirmek istemiyordu. *İstemediklerinden* değil, akıllarına gelmediğinden. O sonradan düşünülmüş bir şeydi. Ne kadar zamandır ikinci planda olduğunu merak ediyordu.

Gözleri yanarken yüzü de yanıyordu ve baloda gözyaşlarının eşiğinde durduğu için utanç duyuyordu. Annesinin nasıl öldüğünü öğrendiğinden beri - arkadaşlarına karşı mahkemeye verildiğinden beri- yıllar önce ilk kez Zack'in ona mesaj atmasını beklediği ve sadece "*Üzgünüm, Julian'la birlikteydim*" cevabını aldığı o geceden beri *içinde* biriktirdiği yalnızlık boğazına düğümlenmişti.

Zack ona döndü ve yanan gözlerini görmemesi için başka tarafa baktı. "Jo. Resim mi?"

İnce bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben iyiyim."

Sonradan aklına gelmiş olsa bile, onun kendisini düşündüğünü kendine hatırlatmaya çalışırken nefesi titredi.

Paige balo kral ve kraliçesi için oy kullanmalarını önerdiğinde Jodi kendini tamamen kontrolden çıkmış hissetti.

"Hemen tuvalete gidiyorum," dedi ve Lucy onu onaylayıp Paige de nerede olacaklarını söylediği halde, kapıya yönelmeden önce ilk gözyaşının kirpiklerinden nasıl kaçtığını kimse fark etmemiş gibiydi.

Jodi kalabalığı iterek koridora çıktı ve nefes alış verişini düzenlemek için bir dizi dolaba yaslandı.

Kendini çok aptal hissediyordu. Biri neden ağladığını sorarsa ne diyecekti ki? *Arkadaşlarımın hayatı benim etrafımda dönmüyor mu? Üzüldüm ve üzülmek beni daha da mı üzdü?*

Dansın başlayacağını açık bir işareti olan müzik değişimini dinledi ve göğsünün tekrar boşaldığını hissettiğinde tiyatro kanadına doğru yöneldi.

Oliver birkaç ay önce ona tiyatronun sahne laboratuvarının anahtarının bir kopyasını yapmıştı, böylece geç saatlere kadar arka plan üzerinde çalışırsa kilitleyebilecekti. Oyun altı gün sonra başlıyordu ve Jodi'nin aklına başka bir şey gelmiyordu.

elbisesinin üzerine bir atölye önlüğü giymek, topuklu ayakkabılarını çıkarmak ve boya kutularını açmak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Muhtemelen elbisesine boya bulaşacaktı ama kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Kapının kilidini açtı, çıkarken tekrar kilitleyeceğini hatırladı ve ayakkabılarını çıkardı. Jodi neredeyse bitirdiği şehir manzarasına baktı, sadece vurgular ve karartılmış pencereler kalmıştı. Dans pistine geri dönmeden önce kutuları açmak, biraz ilerleme kaydetmek ve fırçaları temizlemek için yarım saat ayırabilirdi. Çocuksu bir yanı asla geri dönmek istiyordu - telefonunun çalması durumunda dansı onsuz bırakıp bırakmayacaklarını görmek için.

Tam grileri birbirine karıştırıyordu ki ağır kapı itilerek açıldı ve sessizlikte sertçe çatırdadı. Omzunun üzerinden Julian'ın ressam önlüğünü, karıştırma tepsilerini, beton zemine atılmış topuklu ayakkabılarını almasını izledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ya da, *Her şey yolunda mı?* Ama laboratuvara girip kapının arkasından sessizce kapanmasına izin verdiğinde, Zack'in böyle söyleyeceğini fark etti. Zack bir sorunun üzerine balıklama atlardı. Uzaktaki laboratuvar tezgâhının etrafından dolanırken, Julian'ın bir sorunla karşılaştığında onu ya görmezden geldiğini ya da ona yaklaştığını fark etti. Temiz tezgâhta öne doğru eğilmiş, dirseklerini önünde birleştirmiş ve arka plana bakıyordu. Bugün hangisini seçtiğini merak ediyordu.

"Bunun ne? Daha fazla ölü aşık mı?"

"Evet, aslında. *West Side Story, Romeo ve Juliet*'in ellili yıllarda New York'ta geçen hali."

"Peki şarkı söylüyorlar mı?"

"Şarkı söylüyorlar."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve resme baktı. "Demek burası New York. Ellili yıllarda."

"Öyle." Griyi karıştırdı ve müslinin üzerindeki birkaç ton daha açık olana kadar beyaz ekledi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Boyaya gözlerini kırpıştırarak baktı ve daha sonra tüm çizgilerini yeniden yapmanın buna değip değmeyeceğini düşündü. "Eğer istersen. Beni burada bırakabilirsin. Duydun mu bilmiyorum ama spor salonunda bir dans gösterisi var."

"Bir dans. Ne kadar büyük." Bir boya fırçası aldı, yanlış fırça.
-Ve ona yaklaştı. "Peki ne yapıyoruz?"

Sesinde bir bükölme vardı, sanki yüklü bir soru sorduğunun farkındaydı. Ama Jodi bunu duymazdan geldi, elindeki fırçayı doğru fırçayla değıştirdi ve ona karanlık pencereleri nasıl vurguladığını gösterdi. Önlüklerin olduğı yeri işaret etti ama o sadece uzun pencerelere doğru adım attı ve başladı.

Jodi genellikle müzik açıkken resim yapardı. Müzik olmadan, fırçaların ahşap zımparalarken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Sessizlik içinde, laboratuvar bir günah çıkarma odası havasındaydı.

"Sanırım annem kendini öldürdü." Manhattan silüetine doğru fısıldadı.

Julian'ın hakkını yemeyelim, duraksamadı ya da tepki vermedi. Boya fırçasını daldırmak için belinden eğildi, kızın ona gösterdiği gibi fazlalıkları sildi ve sonra doğruldu ve devam etti.

Belki de sadece söyleyerek kurtulabileceğini düşünmüştü. Yüksek sesle konuşmuştu. Belki de olması gereken tek şey buydu.

"Arabaya geldiğimde camın yarıya kadar açıktı ve emniyet kemerin hâlâ takılıydı."

Paige'in ayakkabısını yüzüne karşı söyleyebilir ya da yüzme bilmediğini hatırlatabilirdi ama o sadece yeni bir pencerede yeni bir satır kaydırdı.

"Araba su aldığında mı pes ettin," diye fısıldadı, "yoksa daha köprüden çıkmadan mı?"

Jodi bir pencereyi bitirdi. "Babam beni asla havuza yaklaştırmazdı çünkü annem çok fazla ağırlı kesici aldıktan sonra küvetimizde boğulmuştu." Bir süre durakladıktan sonra, "Ben de onunla küvetteydim. Sanırım o da benim ölmemi istedi."

Boğazının yine tıkanığını hissetti, daha önceki aynı his. Milyonlarca parçaya ayrılmadan söyleyebileceğı başka bir şey yoktu.

Çok sessizdi. Sessizlik onu onunla yüzleşmeye zorladı. Bakışlarında ne bir acıma ne de doğru kelimeleri söylemek için bir telaş vardı. Sadece ona baktı ve onu gördü.

"Belki yapmıştır. Ama bunu yapmanı istemiyorum," dedi. Sanki bu kadar basitmiş gibi.

Bakışlarını onunkilere dikmiş, doğru tepkinin kendisine gelmesini bekliyordu. Hızla uzandı ve fırçasını açıkta kalan köprücük kemiklerinin üzerinde yaramaz bir gülümsemeyle gezdirdi.

Jodi'nin ağızı açık kaldı, gözleri kocaman oldu. Dudağını ısırđı ve kaşlarını kaldırdı.

Ona doğru yaklaştı, kaçmasını bekledi ve siyah smokinini inceledi. Fırçayı adamın şakağındaki saçların arasından geçirerek

Gri. Adam onu durdurmayınca, kadın diğer tapınağa da aynı şeyi yaptı.

Gülümseyerek boğazını temizledi, fırçasını tazelemek için eğildi - öyle sanıyordu - ve elini boya tepsisine bastırdı. Dik durdu ve gri elini göğsünün ortasına, göğüs kafesinin üzerine yerleştirerek önlüğün üzerinde bir el izi bıraktı.

Nefes nefese kaldı ve düşünmeden fırçasını göğsünden aşağı çekti. Smokinini indir.

"Aman Tanrım. Bu aptalcaydı. Çok özür dilerim-"

Boya fırçası kızın kulağına girdi ve kız ciyakladı. Onu bir ayı gibi kucakladı, önlüğünü çözdü ve parmaklarını masanın üzerindeki boya kutusuna daldırdı. "Hayır!" diye zar zor gülebilmşti ki, adam elbisesinin önünü pençeleyerek griye boyadı.

Kulağına gelen hırıltılı kahkahası midasını ısıttı ve boyayı tenine sürmek için şakağını yanağına bastırduğında çığlık attı. Kadın geri itti, fırçasını boya kutusuna doğru uzattı ama adam bileğini yakaladı, belini kendine doğru çekti ve dudaklarını onunkilere değdirerek kahkahasını yuttu.

Jodi'nin göğsü bir depremin ardından gelen artçı şok gibi sarsıldı. Nefes nefese kaldı ve Julian'ın dili onunkine değdi. Boya fırçası beton zemine çarptı.

Gri boyayla lekelenmiş eli çenesine ve boynunun arkasına bastırarak onu sardı ve ağzı, öpüşmeyi bilen insanların ağızlarını hareket ettirdiği şekilde onunkinin üzerinde hareket etti - alay ederek, test ederek, deneyerek.

Parmakları smokin ceketinin içinde kıvrıldı ve birinci sınıf aklına geldi - Zack'in doğum günü partisi ve şişe çevirme. Julian'ın ağzı, elini kıvrılmış dudaklarına silmeden önce yarım saniyeliğine onunkinin üzerinden geçti.

Adamın omzunu itti ve dudakları ayrılır ayrılmaz, "Özür dilerim," dedi.

Çünkü belli ki bunu o yaptı, değil mi? Julian Hollister onu öpmek istemiyordu. Her nasılsa yanağını onunkine bastırmıştı ve kadın dudaklarını oynatmıştı ve adam öne düşmüştü, daha yakına-

"Ne için?" Gözleri onunkileri aradı. Eli hâlâ çenesindeydi, parmakları boynundaydı. Onu tutuyordu. Onu kendine doğru çekiyordu.

Adamın nefesi alnında tepe yaptı ve kadın onun *Our Town*'ı görmeye geldiğini ve bu gece kimse yokken onun peşinden nasıl geldiğini düşündü.

rahatsız oldu. Eğer adam açıkça reddetmeseydi kendini nasıl da boğulmaya bırakacaktı.

Kollarını onun boynuna doladı -belki filmlerdeki gibi, belki de garip bir yavru kuş gibi- ve onu duvara doğru itti. Ağızları tekrar birleştiğinde güldü ama tısladı ve yere baktı. Boya tepsisine basmış, elbise ayakkabısının tabanı sıırılsıklam olmuştu.

"Aman Tanrım," dedi gözlerini kapatarak.

Elleri kızın yanaklarında kıvrıldı ve yüzünü kendine doğru çekti. Onu yumuşak olmayan ama saldırgan da olmayan şekilde öptü, sadece önlüğün boynunu başının üzerinden çekip kenara atmak için durdu. Onu çalışma masasına sırt üstü yatırdı, kızın gözleri dalgın dalgın kapanırken boyu ona doğru uzanıyordu. Eli, boyalı köprücük kemiklerinin üzerinden aşağıya inerek göğüslerinin arasında durdu; ciğerlerindeki nehir suyunu çıkarmak için kaburgalarına vurduğu yerde.

Ve ne yaptıklarını merak etti ve sadece içine girip girmediğini görmek için göğsünü ikinci kez açmasına izin vermenin akıllıca olup olmadığını merak etti.

Ağzı onunkine karşı sarhoş ve muhtaç hissediyordu ve bu konuda onun alışkın olduğu kadar iyi olamayacağını biliyordu ama umurunda değildi. Dudaklarını eğip onu ısırırken, tadına bakarken değil; ayak uydurmaya çalışırken başının dönmesine neden oluyordu.

"Bu da ne böyle?"

Sesle birlikte birbirlerinden ayrıldılar ve Jodi boynunu çevirdiğinde kapı aralığında Zack'i gördü. Gözleri genişti ama daralıyordu.

"Merhaba!" Jodi sesinin çok yüksek olduğunu söyledi. "Biz... biz..."

Julian'a baktı. Dudakları öpüşmekten kızarmıştı ama yüz ifadesi teslim olmuş gibiydi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Zack odaya girerek bağırdı.

Julian hâlâ yanıt vermiyordu, bu yüzden Jodi gevezelik etti, "Bir şey yok! Bir anda oldu. Dalga geçiyorduk ve o da bana boyamada yardım ediyordu-"

"Mezuniyet balosunun ortasında," dedi Zack, sesini renklendiren inançsızlıkla.

"Evet." Jodi çalışma masasında arkasına yaslanmış olan Julian'a baktı. Zack'e daha önce hiç görmediği bir şekilde bakıyordu. Sanki Zack yaz planlarını iptal ediyormuş gibi. Jodi devam etti, "Önemli bir şey değil."

"Bu ne zamandır arkamdan iş çeviriyor?" Zack hırladı. "Tam olarak üç buçuk dakika." Hafifçe güldü ve kimse ona katıldı.

Zack Jodi'ye yaklaştı ve Julian'ı işaret etti. "Seni kullanıyor! Bunu görmüyor musun?!"

Jodi gözlerini kırıştırarak ona baktı ve Julian'ın yanında kaskatı kesildiğini hissetti.

"İfade verme sırası sana gelmeden önce seninle iyi geçinmek istiyor," diye tısladı Zack.

Julian bir adım öne çıktı, gözleri sertti. "Hiç de öyle değil-"

"Jodi, *düşün!* Mahkemeye çağrılmadan önce sana *hiç* bu kadar dostça davranmamıştı."

Ağzı açılıp kapanırken kafasındaki zaman çizelgesine anlık görüntüler yığıldı. Zil zurna sarhoşken onun için ortaya çıkmak. Dolabına yaslanmak, ders aralarında onunla yürümek, hepsi bahar döneminin başlangıcı. Ve Kasabamıza *gel-*

Gözleri irileşti ve çok fazla düşünceyle dolan başını iki yana salladı. "Ben-"

"Yalnız olduğun için dikkatini dağıtıyor." Zack'in gözleri Julian'ın üzerinde karanlık ve acımasızdı ve Jodi midesine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. "Fırsatı değerlendirdi-"

"Fırsatları değerlendirmek konusunda söylediklerine dikkat etmeliyim," dedi Julian usulca, ses tonunda bir tehdit vardı.

Zack, "Buna cüret ," diye çıkışmadan önce soldu.

"Beni zorlama."

"Tamam!" Jodi öne çıktı ve sanki onları fiziksel olarak ayırabilecekmiş gibi elini kaldırdı. "Hepimiz... burada biraz heyecanlıyız. Julian ve ben" -ona baktı- "sadece takılıyorduk. Önemli bir şey değildi."

Yüz hatlarında bir şey dalgalandı, sanki bir laneti bozmak için tam olarak o kelimeleri söylemişti. Gözleri karardı ve sonra Zack'e odaklandı. Düzgün, rahat bir sesle, "Neden umursuyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

"Sadece iki arkadaş biraz takılıyoruz." Julian omuz silkti. "gerek yok."

O anda, Zack'in ne istediğini biliyordu - kışkırtıldığını ya da ona fark ettiğinden daha fazla değer verdiğini duymayı ne kadar çok istediğini. Julian onu hayal kırıklığına uğratmak için her şeyi mükemmel bir şekilde ayarlamıştı.

"Tabii ki *umurumda*." Zack bir adım öne çıktı. "Ondan hiç hoşlanmadın ama şimdi ondan hoşlandığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Peki ya bu Paige ve ben olsaydık," dedi Julian, masadan usulca kalkarak. "Paige ve benim birlikte olmak istememiz senin için bu kadar büyük bir sorun olur muydu?"

Jodi irkildi. Onunla Paige'i basit bir şekilde deęiřtirme dūřūncesi, sanki tercihi rastlantısal mıř gibi indirgeyici gōrūnūyordu.

"Bunun farklı olduğunu biliyorsun-"

"Nasıl?" Julian sōyleti. "İkisi de senin arkadaşın. İkisi de bekâr."

Julian taş gibi hareketsiz kalırken Zack gerginlikten çatlıyor gibiydi.

"Paige yıllardır aptallarla takılıyor," dedi Zack. "İşleri nasıl sıradan tutacağını biliyor."

Jodi alay etti. "Tamam. Ben de işleri sıradan tutmaz mıydım?"

"Jo," dedi Zack öfkeyle. Onun koluna dokundu. "Bōyle biri olmadığını biliyorsun."

Jodi meydan okurcasına onun gözlerinin içine baktı. Tartışmak için ağzını açtı. Julian onun sözünü kesti, sesi sakın bir yüzeyin altında sinsî bir köpekbalığı gibiydi. "Ama Emily miydi?"

Jodi gözlerini kırpıştırdı. Zack'in boynunun kızarmasını izlerken kulaklarında bir çınlama vardı. Adamın yüzündeki korku ifadesi karşısında tōkezleyerek geri çekildi.

"Yapma," dedi Zack sessizce. Yalvarıyor.

Jodi takip etmeye çalışarak aralarına baktı. Emily'nin bu işe karışmasını anlamaya çalışıyordu. Çünkü Julian'ın ima ettiği şey doğruysa, o zaman Zack ve Emily ...

Gōęsü sıkıştı ve safra boğazının arkasına doğru süzūldü. Teni sanki ona ait değilmiş gibi hissediyordu.

Zack ona baktı, dudakları açıktı, açıklamaya hazırdı.

"Emily ile yattın mı?" derken sesi çatallaştı.

"Hayır! Seni yine manipūle ediyor." Zack onun kollarını tuttu ve gözleriyle buluşmak için eğildi. "Onunla seks yapmadım."

Jodi'nin gözleri tezgâha yaslanmış, smokini gri boyayla fırçalanmış ve yüzü ciddi olan Julian'a kaydı. Ona ne zaman güvenmeye başladığını bilmiyordu. Belki de manipūle ediliyordu ama Zack'in gözlerinde vahşi bir şey vardı, sanki her şey ona inanmasına bağlıydı. Ki... öyleydi. Tūm hayatı buna bağlıydı.

"Lūtfen bana gerçeęi sōyle." Gözleri yařardı. "Benimle Jodi'ymiřim gibi konuş, senin yargıcın ve jūrin deęilmiřim gibi, Zack."

Adamın verdiği tereddüt kadının tek ihtiyacı olan şeydi.

Adamın elinden çekştirerek , hava ince, zihni yavaştı. Dışarı çıkması gerekiyordu.

Zack, Julian'a, "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye hırladı ve Julian çizgisinin çalındığını hissetti.

"Biliyorum," diye cevap verdi Julian kayıtsızca. "Tek kelimeyle berbat biriyim, değil mi? Ne diyebilirim ki?" -kapıdan çıkarken ellerini ceplerine soktu- "Ben böyle fırsatçıyım."

Metal kapı hızla kapandı. Jodi, Zack'i görmezden gelerek arkasından baktı. Aralarında sadece boya kalıntıları ve Julian'ın itirafının kanları olduğu için sessizdi.

"Açıklamama izin verin."

Gözlerini kapattı. Devam etti.

"Bu bir kazaydı. Bir kerelik bir şeydi. Gerçekten kötü bir gün geçirirken yanımdaydı ve bu bir hataydı."

Jodi'nin boğazı düğümlendi. Onunla kaç kötü gün geçirmişti. Yaptığı kaç hatayı izlemişti.

"Biz... biz bitiremedik-"

"Gitmek zorundayım." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Doğal laboratuvarı temizlemesi gerekiyordu ama bunun için beklemesi gerekecekti. "Gitmem gerek," diye tekrarlardı ve omzunun üzerinden dönerek ona açıkça, "Beni takip etme," dedi.

Otoparka giden yan çıkıştan çıktı ve bunaltıcı rüzgâr yüzünü dövdü. Asfaltta yalınayak hızla ilerledi. Ayakkabılar boya kutusunun yanına bırakılmıştı.

Onu dışarı kadar takip etmedi ve Julian'ın bunu yapacağını fark etti. Ona ne yapmasını söylerse söylesin, peşinden gelecekti.

Seni kullanıyor! Bunu görmüyor musun?!

Öyle ? Her olumlu şeyin izi mahkeme celbine kadar sürülebilir miydi?

Ayakları onu spor salonunun gürültüsünden ve sadece bir saat sonra kurtarılması gereken çocuklar için araba kuyruğundan uzaklaştırdı. Eğer bir ebeveyni olsaydı, kendi kurtarılmasını isteyebilirdi. Akıllı, babası çoktan gitmişken Julian'ın onu almaya geldiği geceye gitti. Ve ona geri dönmek, onu kötü giden bir partiden kurtarmak için iki saatlik yolu uçarak kat ettiği.

Julian, Emily ve Zack'i biliyordu. Ne zamandır? Olay olduğundan beri mi? Yoksa Emily'nin günlüğünde ortaya çıktığından beri mi?

Günlük *bu konuda* haklıysa, başka ne konuda haklıydı? Emily geçen Nisan ayında kendini öldürmeye mi çalışmıştı? Jodi istemeden de olsa onu sözleriyle durdurmuş muydu? Lucy arabasının camından Emily'ye bir şişe fırlatmış mıydı?

Jodi, zihni bedenini yakaladığında Fair Oaks'a varmıştı. Bulvarda iyi bir kaldırım yoktu. Bir kavşaktan karşıya geçti ve daha az kalabalık bir caddeye doğru yürümeye devam etti, ayakları taşlara ve sigara izmaritlerine çarpıyordu. Babasının evinin anahtarı ondaydı. Hâlâ çoğunlukla oturulabilir durumdaydı ve yalnız kalabileceği tek yerdi. Tek istediği de buydu.

Zack'in Emily'ye bunu yapmasına nasıl izin vermiş olabileceğini düşünerek, üzerine sıçramış balo elbisesiyle eve doğru yürüdü. Onun ne kadar sinir bozucu, ne kadar tuhaf olduğu hakkındaki sohbete katıldığında yalan mı söylüyordu? Ona karşı itiraf etmek istemediği hisleri mi vardı? Jodi hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, Zack'in Emily'ye karşı bir şeyler hissetmesi mi yoksa hissetmemesi mi? Çünkü eğer hissetmiyorsa... ve o sadece oradaysa. Sadece uygun. Bu ne anlama geliyordu?

Babasının evine geri döndü, kendini içeri attı ve küvetteki suyu sığağa ayarladı. Boyalı balo elbisesiyle porselenin kenarına oturdu ve su ayaklarının etrafında siyah ve pembe girdaplar oluştururken nasıl bu hale geldiğini hatırlamadı. Ağladı, gözyaşları banyo suyuna damlıyordu.

Elbisesini çıkarıp yığın halinde bıraktı, boxer'ını ve tişörtünü giydi ve gözyaşları yeniden dökülmeye başlamadan önce yorganın altına girdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Balo elbisen ne renk?"

Jodi dolabının kapısını kapattığında Emily'nin çok yakınında durduğunu gördü. "Akuamarin gibi bir şey," dedi kayıtsızca.

"Benimkini görmek ister misin?" Jodi yüzünü buruşturdu. "Elbette."

Emily ona telefonundaki bir fotoğrafı gösterdi. Bir aynanın önündeydi ve üzerinde kabarık pembe bir elbise vardı. Jodi ona baktı.

"Bu... Sanırım Paige geçen yıl mezuniyet balosunda bu elbiseyi giymişti."

Emily parlak bir şekilde başını salladı. Jodi'nin kaşları havaya kalktı. Emily'nin ona elbisesini değiştirmesi gerektiğini nazikçe söylediğini sanıyordu. Ama Emily bunu bilerek mi yapmıştı?

"Eminim sana çok yakışacaktır," dedi Jodi. Uzaklaşmaya başladı.

"Yani bir limuzin mi var?"

Durdu ve Emily'ye döndü. Bir limuzin vardı. Ama Jodi, Emily'nin bunu nasıl bildiğini bilmiyordu.

Jodi ona baktı. "Sanırım... Sanırım limuzin dolu, Emily."

Ama Emily ıslıl ıslıl gülümsedi. "Peki, yarın gece görüşürüz!" Jodi'nin bedenini sıkıca kucakladı ve Jodi karşılık vermedi. Emily geri çekildiğinde parmakları Jodi'nin yüzünün kenarlarında gezindi. "Sabırsızlanıyorum. Çok güzel görüneceksin."

Jodi yutkundu. Ona söylemeliydi. "Emily, limuzinle gelmiyorsun." demeliydi. Ama Jodi her zaman sinemaya gitmek zorunda olan kişiydi.

onunla birlikte. Ders çalışmak için hep onun evine gidiyordu. Neden kalbini kıran kişi Jodi olmak zorundaydı?

"Dansta görüşürüz, tamam mı?"

Emily sırttı.

Ertesi sabah duşta Jodi kabuk bağlamış gri boyayı temizledi, her bir yama Julian'ın ellerini koyduğu yeri hatırlatıyordu. Sert bir bez aldı ve pullar vücudundan sıyrılanı kadar kazıdı. Saçındaki jöleyi yıkadı ve bir sürü kişisel bakım cilt peelingi ve yüz maskesi denedi; aklını önceki geceden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Ön kapı tembelce çalındığında, Jodi boxer'ını ve tişörtünü değiştirme zahmetine katlanamadı. Neredeyse kapıyı açmayacaktı ama er ya da geç Zack'le yüzleşmesi gerekeceğini biliyordu. Kapı açıldığında Julian oradaydı, sanki o kot pantolonun modelliğini yapmak için para alıyormuş gibi çerçeveye yaslanmıştı, yutkundu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ayaklarının üzerinde kaydı ve "Dün gece yaptığım boktan bir şeydi. Ve özür dilerim."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Boynu ısınırken bile kanın yüzünü terk ettiğini hissetti. Demek Zack haklıydı. Onu kullanıyordu. Tek yapabildiği "Tamam" demek oldu.

"Zack'i bu şekilde ifşa etmemeliydim," dedi. "Yapmam gereken şey onu size kendisinin söylemesi için zorlamaktı."

Nabızı yeniden düzene girdi. "Boktan şey" ona Zack ve Emily'den bahsediyordu.

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Olay olduğundan beri."

Dudaklarını birbirine bastırdı, boğazında öfke ve tiksinti yükseldi. "Peki bu ne zamandı?"

"Bahar tatilinin sonu, sanırım."

Jodi boğazına bir taş kaçmış gibi hissetti. April civarında. Emily daha sonra kendini öldürmeye mi çalışmıştı? Başını iki yana salladı ve yeniden odaklandı. "Yani hemen sonra sana söyledi. Paige ve Lucy biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum. Yani, bildiğim kadarıyla sadece bana söyledi."

Jodi kendini hasta hissediyordu, yüzden konuşulacak bir sonraki korkunç şeye geçti. "Beni neden öptüğünü gerçekten anlamıyorum," dedi tereddütle.

"Evet, ben de."

"Harika. Harika." Gözlerini devirdi ve kanepenin arkasına yaslandı. "O zaman bunu sonsuza dek unutam, sanırım."

"Elbette." Yutkundu, daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra vites değiştirdi. "Her neyse. Zack'in seni tanıklığın için kullandığını söylemesi beni gerçekten rahatsız etti. Ben de bunun doğru olmadığını açıklamak istedim."

"Evet, tamam."

Jodi ne beklediğini bilmiyordu. Beklemiyordu. Sabah ilk iş özür dilemeye gelen kişinin Zack olması gerekiyordu. Zack'in kendini açıklaması gerekiyordu. Ama bunun yerine, Julian Hollister onun iyi olduğundan ve aralarındaki havanın temiz olduğundan emin olmak için gelmişti.

Ve açtı.

Crystal.

Bir öpücükte ve bitti, hepsi bu. "Kulağının arkasında hâlâ boya var," dedi. Kadın sarsıldı ve elini kaldırdı.

"Yanlış kulak." Sırıttı ve bir adım öne çıktı. Parmakları çenesini tuttu -Tıpkı dün gece yaptıkları gibi... ve kör tırnağı onu koparmaya çalıştı. Kolları ürperdi ve adamın görmemesi için kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Kristal berraklığında.

Adam kızın dudaklarına ve kızın kalbi bir an tekledi.

Yutkundu. "Um, beni tekrar öpmeden önce-"

"Küstahça."

"-O gün Emily'ye ne söylediğini bilmem gerekiyor."

Mizah gözlerini terk etti ve parmakları yavaşça kızın teninden kaydı. Ellerini ceplerine soktu. "Eğer sana söylersem," dedi, "bir daha öpüşebileceğimizi sanmıyorum."

Cildi karıncalandı, ama bu sefer hoş bir şekilde değil.

"Anlat bana."

Adam ondan bir adım geri çekildi ve kadın aradaki mesafeyi ağır bir rüzgâr gibi hissetti. "Zack onunla yattıktan sonra Emily'yi izledim. Gözümü ondan ayırmamaya çalıştım.

Çünkü eğer insanlarla yatmak hakkında konuşmak isterse

Zack Thrasher ... o zaman Zack bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Ya itiraf edecek ya da inkâr edecekti." Onun omzunun üzerinden baktı ve çenesini sıktı. "O zamanlar yasal tecavüz ya da onun gibi bir şey düşünmüyordum. Sosyal sonuçlarını, insanların onu nasıl farklı göreceğini düşünüyordum. Gerçekten sıçır batırmıştı ve herkes bunu bilecekti.

"Bahar tatilinden sonra daha da tuhaflaştı. Başka kimse fark etti mi bilmiyorum ama aynı anda her yerdeydi, her konuşmada, her takılmada. İlk başta Zack'in onu aralarında olanlardan dolayı kendini daha iyi hissetmesi için davet ettiğini düşündüm ama ona bunu kesmesini söylediğimde inkar etti. Ama o acımasızdı. Sanki Zack'le yatmanın onu bizden biri yapacağını düşünüyordu."

Jodi yanağının içini çiğneyerek, "Polisin elindeki günlükte kendini öldürmeye çalıştığı yazıyor. Nisan ayında, tam bahar tatilinde."

Julian gözlerini kıstı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. O aylar boyunca hiçbir şeyden vazgeçmeye hazır görünmüyordu."

Jodi başıyla onayladı ve devam etmesine izin verdi.

"Balo yaklaşına kadar fark etmedim ama geçen bahar bir şeyler değişti. Dikkati artık Zack'in üzerinde değildi." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Senin üzerindeydi. Sanki birlikte olmak ya da hoşlanmak istediği kişi *senmişsin* gibi."

inkar etmek için ağzını açan Jodi durakladı, Bayan 'i hatırladı.

Needlemeyer'ın notları: *Jodi Dillon'ı takip edin.*

Jodi'nin dünyada onu önemseyen tek kişi olduğunu söyledi.

Aklından geçen düşüncelere rağmen Jodi, "Bu hiç mantıklı değil," dedi.

Julian'ın dudakları kıvrıldı. "Öyle değil mi? Sonlara doğru herkes içinde en çok seni rahatsız etmiyor muydu? Ona zaman ayıran tek kişi sendin."

"O hâlâ Zack'e aşıktı. Benimle sürekli onun hakkında konuşurdu."

Omuz silkti. "Belki de konuşmak istediğin şeyin bu olduğunu biliyordu."

Jodi ona kaşlarını çattı. "Sadede gel."

"Balo için planlar yapmaya başladığımızda, Emily'nin bizimle geleceğini düşündüğünü görebiliyordum. Eşleşen elbiselerden ve

Korsajlar, yemeğe gideceğimiz yer. Evet, ona bizimki gibi bir korsaj alacağımı söyledim."

Jodi'nin nefesi kesildi. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü Zack'le yattığını herkese anlatacağını düşündüm. Onu kandırmak için yapmadım. Çiçekçiye sorabilirsiniz, hiç alınmamış yedek bir korsaj vardı. Limuzinde bizimle olmadığı belli olduğunda gidip kendisinin alabileceğini söyledim."

"O gün ona böyle mi mesaj attın?"

Adam durakladı ve kadın nefesinin bir ipte sallanmaya başladığını hissetti.

"Polise mesajda böyle yazdığını söyledim." Çenesi gergindi ve gözleri sanki ona bakmamayı tercih ediyormuş gibi kızın omzunun üzerinden kayıyordu.

Jodi yutkundu. "Ama gerçek bu değil," dedi.

"Hayır. Bunu ona bizzat söyledim, balodan bir gün önce senden uzak durmasını söylediğimde."

Ona baktı ve sonra içinden bir homurtu yükseldi. "Benden mi? Ne demek istiyorsun?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Limuzinde olmadığını bildiğinden emin olacaktım. Sırf kız laftan anlamıyor diye birilerini dövdüğümüzü iddia etmelerini istemedim." Bir nefes verdi. "Dedi ki, 'Ben ve Jodi birlikte gidiyoruz, bu yüzden sanırım o da limuzinde olmayacak. Ve bunu söyleme şekli, Jodi ... sanki bunu konuşmuşsunuz gibiydi, ama hepimizin bekarlığa veda partisi yapacağımızı biliyordum.'"

Kollarını kavuşturup kavuşturup açarak göğsündeki huzursuzlukla savaşmaya çalıştı.

"Ben de ona gerçeği söyledim. Dedim ki, 'Jodi senden hoşlanmıyor. Zack senden hoşlanmıyor. Kimse senden hoşlanmıyor, Emily.'"

Jodi göğsünün daraldığını hissetti. Emily'nin gül bahçesinde Kiera'ya söylediği sözleri hatırladı. *Hiç kimse benimle konuşmuyor. Sadece benim hakkımda. Sen de öyle dememiş miydin?*

"Bu çok zalimce, Julian."

"Değildi," diye ısırdı. "Yapılması gereken buydu. Sen ve Zack herkesle arkadaş oluyorsunuz, ben, Lucy ve Paige de parçaları toplamak zorunda kalıyoruz. Ben hep kirli işleri yapmak zorunda kalıyorum."

Boğazı düğümlendi. *Sen ve Zack.* Sanki daha önce bu pozisyonda bulunmuş gibiydi.

"Birinci sınıfta Oliver'ı dışladın mı?" diye sordu.

Ona göz kırptı, sonra gözlerini devirdi. "ama, Jodi. Onunla ilişkini kestir. Eğer gerçekten o pislikle takılmaya devam etmek isteseydin, ederdin. Hepimiz mutlu bir aile olmayacaktık-"

"Tamam, anladım," diye tersledi. "Yani Emily'ye ondan nefret ettiğimizi söylediniz. Ve bir şekilde onun intiharını kışkırtmak konusunda hâlâ masumsunuz."

Geriye çekildi. "Ben öyle bir şey demedim," diye fısıldadı. Jodi tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "İkiye katladı. Herkese ondan ve Zack'ten bahsedeceğini söyledi. Ondan nefret etmeni ve onu seçmeni istedi."

Jodi gözlerini ovuşturdu. "Bu... bu çok aptalca, Julian. Bunu kastettiğine emin misin?"

"Jodi'ye Zack'le aramızdakileri anlatırsam belki sonunda ondan kurtulur," dedi. Bunu yorumlamak o kadar da zor değildi. Her neyse, işte o zaman ona senden uzak durmasını, senin ona resmen yasak olduğunu söyledim. Ve ben..."

Jodi, o bitirirken ona baktı. "Ne?"

Tavana baktı. "Ona 'el kaldırdım'. Sanırım savcı öyle dedi."

Kaşları çatıldı, anlamaya çalışıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Yutkundu. "Neredeyse hiç hatırlamıyorum. Onu köşeye sıkıştırmıştım. Yüzüne baktım ve sanırım ona 'tehditkâr bir şekilde dokundum'." Tırnak işareti kullandı. "Cuma günü okuldan sonraydı. Etrafta kimse yoktu sanıyordum ama yine de biri bizi konuşurken görmüş."

"Yani 'konuşuyor muydunuz' yoksa 'ona tehditkar bir şekilde dokunuyor muydunuz'?"

"Jodi'nin gözleri onun yüzünü aradı."

Adam durakladı ve kadın nefesini tuttu. Yüzünde çok uzak bir ifade vardı. "Biliyor musun, hemen sonra kendi kendime düşündüm, *babam böyle mi hissediyor?*" Tedirgin bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Göğsünden alaycı bir kahkaha fırladı. "Yani, onu o kadar sinirlendiriyor muyum ki..."

Jodi'nin boğazı tıkanıp ve gözleri acıdı.

"Ona vurmam. Vurmazdım. Onu itmedim. Sanırım önünde durduğumuz dolaba çarptım. Sonrasında metalin gümbürtüsünü hatırlıyorum ama ellerimi onun üzerine koymadım. Belki öyle görünmüştür."

"Kim gördü?" Jodi sordu.

"Bilmiyorum. Söylemediler."

"Yani onu korkuttun mu? Balodan bir gün önce?" Jodi'nin kalbi çatırdıyordu.

Julian mırıldandı. "Sorun da buydu, Jodi. Onu korkutmadım." Yer değiştirdi ve gözleri sonunda onunkilere kaydı. "O gün gerçek Emily Mills ile tanıştım. Bana gülümsüyordu. Bütün zaman boyunca. Ne söylediğimin ya da onun alanını ne kadar işgal ettiğimin bir önemi yoktu. Ve sonra..."

Boynunu kırdı ve bir kahkaha patlattı. "Ne?" dedi kadın.

"Bana senden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu." Çabucak ona baktı. "Hoşlanmadım, sadece açıklığa kavuşturmak için. Hâlâ da hoşlanmıyorum, gerçekten."

"Teşekkürler," dedi sertçe. "Size de."

"Ama seni istediğimi düşündü -ki istemedim-" "Öyle söyledin."

"Ve bu beni gerçekten rahatsız etti. Bunu söyledi ve bana inandırıcı gelmedi. Ama bu konuda o kadar emindi ki. Çok iğrençti. Bu beni gerçekten rahatsız etti."

Jodi gülümsedi. "Emily Mills sana böyle mi musallat oldu Julian? Aklına bir fikir soktu ve şimdi de tiyatro laboratuvarında beni mi öpüyorsun?"

Adamın gözleri ciddi ve endişeli bir şekilde kıza kaydı, sonra da kırışarak gülümsemesine karşılık verdi. "Sanırım öyle."

Jodi yeniden odaklandı. "Ona ne mesaj attın?" diye sordu sessizce.

Durakladı ve boynunu ovuşturdu. "Sadece sana yardım etmeye çalıştığımı bilmeni istiyorum. Hatalı olduğunu görmesini ve geri çekilmesini istedim."

Kalbinin düştüğünü hissetti. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Her şeyi topladım." Onun gözlerine bakmadı ve Jodi'nin avuçları terlemeye başladı. "Onun hakkında özel olarak söylediğimiz her şeyi. Bilmediği her şeyi. Bütün gecemi aldı. Hepsini bir Google Drive'a koydum ve ona linki mesaj attım."

"Ne demek *her şey*?"

"Mesajlar, Discord sohbetleri, DM'ler. Grup sohbetlerimiz."

Jodi'nin başı dönüyordu. "Bu özeldi." Sesi inceydi. "Bilmesi gerekiyordu, Jodi."

"O . Zararsızdı."

"Zararsız mı?" diye alay etti. "Mezarın ötesinden bizi cezalandırmak için bir günlük uydurdu! Geçen yıl Zack'i suçlasaydı gerçekten zararsız olduğunu düşünür müydün?"

Öfkelenen Jodi, "Bana Google Drive'ı göster. Onu görmek istiyorum."

"Sildim. Ambulansları onun sokağında gördüğüm anda mesajı telefonumdan sildim ve sürücüyü sildim."

Kanının kaynadığını hissetti. "Gerçekten başka bir kopyan yok mu? Sen böyle yapmazsın."

Çenesi gerildi ve sonra anahtarlarını almak için cebine uzandı. Döngüden bir flaş belleği çıkarmaya başladı. Jodi bunun hep bir Juul olduğunu düşünmüştü. Ona uzattığında, gözlerini dikip ona baktı.

"Al," dedi, kız almadığında.

Parmaklarını uzattı. "Balo günü Emily'ye gönderdiğin şey burada mı? Her zaman yanında mı taşıyorsun?"

Başını salladı. "Evim için arama emri çıkarırlarsa diye."

Mavi flash belleğe bakarak, "Ve sen bunu bana öylece... veriyorsun? Ne yani, polise göstermemem için yalvarmayacak mısın?"

Julian derin bir nefes aldı. "Sadece... ne yapman gerekiyorsa yap. Bunun bitmesini istiyorum."

Jodi'nin gözleri ona kaydı. Çok yorgun görünüyordu. Neredeyse yenilmişti. "Fordham'dan haber almışsın," diye fısıldadı tahmin ederek.

Yutkundu ve ağırlığını kaydırdı. "Masum olsam da olmasam da reddedildim. Duruşmamın sonucu bunu değiştirmeyecek."

Jodi ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu -Fordham ve üniversite dışında da bir hayat olduğu konusunda onu cesaretlendirmek, onu ispiyonlamayacağına söz vermek için- ama ikisini de yapamadı.

Ön kapıya döndü, eli kapının tokmağındaydı, sonra tekrar ona döndü. "Onun ölmesini hiç istemedim. Onun yok olmasını istedim."

Jodi onun ciddi ifadesini ve onu anladığını umduğunu fark etti. Ama *onu* asla anlamayacaktı. Ya da Emily'yi.

"Bizim gibi kızlar için de aynı şey geçerli."

Konuyu tartışacakmış gibi gözleri karardı. Ama o sadece kapıyı açtı ve içeri girdi.

Jodi bilgisayara gitmeden önce kamyonetinin motorunun çalışmasını bekledi. Isınması çok uzun sürdüğü için ekranın önünde volta attı ve sonra flash belleği taktı. *Biyoloji Ödevi* etiketli tek klasörü açtı ve yüzlerce resim buldu. Metin konuşmalarının ekran görüntüleri. Kaydedilmiş Snapchat videoları. İndirilmiş Discord sohbetleri.

Snapchat videosunu açarken parmakları titriyordu.

Lucy ve Zack Thrashers'ın mutfağındaydı. Pijamalarıyla krep çevirirken sırtı kameraya dönüktü. Lucy yanına yaklaştı ve geniş gözlerle ve boş bir ifadeyle ona baktı. Rüya gibi bir sesle, "Muhtemelen dünyadaki en iyi krepleri sen yapıyorsundur," dedi.

Zack kıkırdadı, hâlâ filme alındığının farkında değildi. "Sadece Bisquick."

"Hayır ama sen.. bunu çok iyi yapıyorsun," dedi Lucy gözlerini büyüterek ve ona yaklaştı. "Keşke ben de senin kadar iyi krep yapabilsem." Zack merakla ona döndü, sonra kendisine doğrultulmuş kamerayı fark etti.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Emily mi oluyorsun?"

Lucy kıkırdadı. Jodi, Julian'ın videoya çekerken attığı kahkahayı duyabiliyordu. Video Zack'in şaka karşısında gülümsemesiyle sona erdi.

Jodi tıklayarak çıktı ve onun yerine bazı mesajlara gitti. Tıkladığı ilk mesaj beşinin grup mesajıydı. En üstteki tarihi gördü: 27 Mart 2024.

Julian

Cumartesi günü hala göle gidiyor muyuz?

Paige

Aşağıday

ım Zack

sıkı Lucy

Yemin ederim Zack, eğer Emily'i davet edersen onu ayak bileklerine ağırlık bağlayarak göle atarım.

Jodi

Jodi onun mesajını görünce yüzünü buruşturdu. Julian Lucy'nin tehdidinden sonra mesajı kesebilirdi ama onu da dahil etmişti. Diğer ekran görüntülerinden birini seçti.

Paige

Emily az önce bana üniversiteye nereye başvuracağımı sordu.

Neden Brown'a başvurmak için bir başlangıç yapacakmış gibi hissediyorum?

Zack

probbly

Lucy

Öyle. Seni sınıfa kadar takip edecek ve oda arkadaşını öldürecek, sonra da sonsuza kadar birlikte olabilmeniz için seni yurda kilitleyecek.

Jodi

Üniversiteye Kabul Denemesi / Emily Mills

Paige Montgomery'i sadece yirmi dakikadır tanıyorum ama kaderimizde aynı 8x8 kutuyu paylaşmak var. Lütfen beni kabul edin ki

Saçından parçalar koparıyor. Uzantılarım neredeyse hazır.

Sikti
r

Julian

Paige

çok doğru yardım

Midesi çalkalanıyordu. Jodi kaşlarını ovuşturdu. Tek istediği arkadaşlarını güldürmekti. Özellikle Julian güldüğünde neredeyse gurur duyduğunu hatırlıyordu. Şimdi ise göğsünde bir şeyler kasılıyor ve .

Emily'nin bunu asla görmemesi gerekiyordu. Jodi bu dört kişinin bu mesajları asla paylaşmayacağına güvenmişti. Julian'ın onların güvenine nasıl ihanet ettiğini düşünerek dişlerini sıktı.

Yıl ilerledikçe ekran görüntüleri Jodi için daha da kötüleşti. Bir noktada Jodi, kendisi ve Emily arasında geçen bir konuşmanın tamamını belgelemişti. Ev ödevleri hakkında konuşuyorlardı ama Emily konuyu sürekli sekse getirerek her birinin cinsel yaşamı hakkında bilgi toplamaya çalışıyordu. Jodi, Emily'nin aklını kaçırmış gibi görünmesini sağlamıştı ve geriye dönüp baktığında öyle hissettirmişti. Ama bunu diğerlerine bu şekilde anlatmamalıydı.

Mayıs ayının başındaki bir başka konuşma onu terletti.

Jodi

Lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen bu gece biri boş olsun Emily beni takılmak için kandırdı.

Julian
kendi hatan

Jodi

Bunu biliyorum.

Lucy

Babanın şehirde olduğunu unuttuğunu söyle.

Jodi

**ONUN OLMADIĞINDAN ÇOKTAN EMİN
OLDU. BU İŞTE USTADIR.**

LANET OLSUN AAAAAHHHHHHH

Julian
amatör

Zack

Antrenmanım var! Üzgünüm.

Paige

Planlarımız nedir?

Jodi

**Onunla konuşmak zorunda kalmamak için bir film
izlemek istiyorum.**

Lucy

Bu iyi.

Tanrım, kurtulmaya çalıştığın kötü bir randevu gibi.

Jodi

Aynen öyle.

Paige

SADECE VE SADECE ORTA KOLTUKTA OTURURSAN FİLME GİDERİM

Geçen seferki gibi beni filmi izlerken görürsem yüzünü yırtacağım.

Ve filmi ben seçeceğim.

Jodi

QUEEEEEEN BITCH teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim

Başı dönüyordu. Emily'nin ölümünden sadece birkaç hafta önce gönderdiği bu mesajları okuduğunu hayal ederken boğazındaki safrayı yuttu. Jodi'nin onunla vakit geçirmek istemediği, arkasından güldüğü ve onu bir yük olarak gördüğü çok açıktı.

Eğer Julian'ın söyledikleri doğruysa, Emily gerçekten de dikkatini *ona* yöneltmişse, Jodi bunları okumanın ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu ancak hayal edebilirdi. Snapchat'lerde ve özel TikTok'larda ya kendisiyle dalga geçildiğini ya da haberi olmadan filme alındığını, yüzüne zoom yapıldığını, arka planda Police'in "I'll be watching you" şarkısı çalarken hayranlıkla Zack'e baktığını görmek.

Jodi her şeyi gözden geçirmek için kendini zorladı. Sonunda gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve midesi düğümlendi.

Julian bunu teslim etmiş olabilirdi ama Jodi'nin kendi mesajlarının Emily için bardağı taşıran son damla olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ön kapının çalındığını zorlukla duydu. Kapıyı açmadan önce Zack'in özür dilemeye geldiğine dair kısacık bir umudu vardı ve Oliver Burns orada duruyordu.

"Hey, insanların girip çıktığını gördüğümü sandım."

Jodi başını salladı ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Evet, sadece birkaç şey alacağım. Ne var ne yok?"

Oliver'ın gözleri Jodi'nin yüzünde gezinerek kızarmış cildini ve şiş gözlerini inceledi. Oliver sormadığında Jodi büyük bir minnettarlık duydu. Zack sormuş olabilir. Zack bunun peşini bırakmazdı.

"Bu sabah Calloway'den bir telefon aldım. Sanırım biri dükkâna girip bir sürü boya kutusunu açmış?" dedi. Jodi göğsünün rahatladığını hissetti. "Bir şeyi mahvetmiş gibi görünmediklerini söylüyor ama gidip kontrol etmemizi istiyor."

"O bendim," diye iç geçirdi. "Dans sırasında oraya gittim ve çalıştım."

Oliver'ın kaşları havaya kalktı. "Ookay. Sen... Bu biraz karışık, Jodi -"

"Evet, özür dilerim. Hemen gitmem gerekiyordu." Gözlerini ondan kaçırdı. "I Bugün içeri girip boyayı kapatabilir, fırçalardan kurtarabildiğim kadarını kurtarabilirim." Yavaşça başını salladı ve ona baktı.

Sorma. Sorma.

"Güzel." Omuz silkti. "Seni oraya bırakmamı ister misin?"

Jodi flash bellekteki diğer elli ekran görüntüsünü düşündü. Şu anda görmezden gelmek istediği insanların sayısı ve

karar vermesi gerekiyordu.

"Bu harika olur."

Eski boya kıyafetlerini giydi ve Oliver'la kaldırımında buluştu. Onlar sessizce otururken Oliver'ın külüstür arabası onları okula doğru götürüyordu. Laboratuvara girip boyadaki ayak izlerini, masaların üzerindeki gri spreyi gördüğünde, dün gecenin coşkusu tekrar üzerine çöktü ve ardından yıkım geldi. Topukları hâlâ masalardan birinin altında duruyordu.

Boya kutularının kapaklarını kapatırlarken, fırçaları temizlerken ve Jodi ile Julian'ın boya kavgası yüzünden kirlenen duvarlara ve masalara bezler götürürken Oliver tek kelime etmedi. Bunun ne tür bir dağınıklık olduğunu ya da neden bıraktığını sormadı.

Yarım saat geçtikten sonra laboratuvar masasından başını kaldırdı ve lavabonun başında duran Oliver'ın sırtını izledi.

"Birinci sınıfta sana dayak mı attım?"

Onu duymamış gibi devam etti. Sonra sesi ona doğru kayd. "O kelimeye inanmadığını sanıyordum."

"Müfettişlere Thrashed olduğunuzu söylemişsiniz. Bana verdiğin örnekleri anlattılar, Paige'in mezuniyet balosundaki saçı ve Lucy'nin havuz partisi gibi-"

"Oh, çok nazikler."

"Julian ve Zack sana bir şey mi söyledi?"

"Buna gerek yoktu. Onlar gibi insanlar her zaman ilgisizdir." Suyu kapattı ve fırçaları kurulamak için bir havlu aldı. "Zack'in neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını söylediğinde sana inanıyorum... hiçbir zaman. Ama birinci sınıftaki Cadılar Bayramı'ndan sonra artık hoş karşılanmadığım çok açıldı."

Jodi'nin kaşları çatıldı. "Cadılar Bayramı mı?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Hatırlamıyor musun?"

Hafızasını yokladı. Bowling salonunda bir partiydi. Aslında Jodi'nin fikriydi. Ninja Kaplumbağalar olarak gitmişlerdi; kızlar tayt giymiş, Zack yeşil bir takım giymiş ve Julian da Jodi'nin hiç duymadığı bir yan karakter olarak. Bu muhtemelen Jodi'nin lise başladığından beri en sevdiği Cadılar Bayramı'ydı. Orada okuldan yaklaşık yirmi çocuk daha vardı.

"Davetli değil miydin?" Jodi tereddütte sordu.

Oliver'ın dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oradaydım. Ben de oradaydım. Bir şeritte altı kişi vardı ve ben de sizinkine katıldım. Ve döndüğümde,

oyun başlamıştı ve ekranda sadece beş isim vardı. Sadece Thrashers."

Jodi'nin kalbi boğazında çarparak onu boğuyordu. "Oliver..."

"Ve sen benim orada olduğumu bile hatırlamıyorsun, Jodi. İşte cevabın."

Suçlunun kendisi olduğu düşüncesiyle savaşmak istedi. Selam vermek için çaba gösterip göstermediğini sormak istedi. Bu konuda konuşmadığı için onu suçlamak istedi. Ama dilini ısırды ve darbeyi kabul etti.

"O gece gerçekten dikkatim dağınıktı. Ve seni düşünmedim. Özür dilerim."

Oliver kıkırdadı. "Üç yıl sonra özür dileme. Ve dikkatin dağılmamıştı. Zack'e odaklanmıştın, onun için nasıl özel olabileceğine. Her zaman oraya odaklandın."

Gözyaşlarını yutarak başını salladı. "Evet, evet. Evet, bu her zaman böyleydi."

"Her neyse. Geçmişte kaldı." Temiz fırçaları fırça kavanozuna geri bıraktı. "Artık arkadaşız."

Onun bunu onayladığını duyunca göğsünün ısındığını hissetti. Jodi dün gecedan unuttuğu ayakkabılarını eline aldı ve sormak istediği soruyu şekillendirmeye çalışırken tokasıyla oynadı.

"Artık bazı şeyler biliyorum," dedi usulca, Zack'i, Julian'ı düşünerek. "Daha önce, sorgulandığımda bilmediğim şeyler."

Onu kontrol etti. Başını ona doğru eğdi ve eflatun saçları gözlerinin içine düştü. Bir fiskeyle geriye doğru salladı ve iç çekti.

"İyi bir küçük Thrasher gibi sessiz kalabilirsin. Kendi masumiyetin için savaşmıyorsun, bu yüzden bilgi alışverişi yapmak için bir nedenin yok."

Onun bunu söylediğini duymak, kızın üzerinde ılık bir meltem esmesi gibiydi. *Yapabilirim*. "Ya da," diye sordu.

"*Ya da...*" Ayakkabılarına gülümsedi.

Derin bir nefes aldı, . Zack'i hapse göndermek. Julian'ı müfettişlere teslim etmek.

"Reagan'ın Lucy'nin şişeyi fırlattığını görmesi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Bence bu saçmalık. Ama olayın olduğu sokakta yaşıyor, yani... Bilmiyorum."

Jodi tırnak etlerinden birini kopardı ve "Biri bana Emily'nin sonunda bana takıntılı olduğunu söyledi. Artık Zack'le ilgili olmadığını."

"Ohhhh evet." Oliver anahtarlarını kaparak güldü. "Bu kesinlikle doğru."

Çıkışa doğru yönelen adamın ardından bakakaldı. "Nasıl... Neden? Anlamıyorum."

Kapıyı iterek açtı ve durup onu bekledi. "Senin sorunun bu, Jodi. Her zaman daha özel, daha çok hak eden biri olduğunu düşündün. Zack Thrasher'ın hayatı, rahatı, mutluluğu senin için her zaman başkalarınınkinden daha önemli oldu."

Onu dışarı kadar takip etti ve arabasına otururken zihninin yarışmasına izin verdi. Adam park yerinden çıktı ve tam sola dönmek için sinyal verdiğinde, "Beni Zack'in evine götürebilir misin?" diye sordu.

* * *

Charity Thrasher meraklı bir ifadeyle onu içeri aldı ve Zack'in muhtemelen hâlâ uyuyor olduğunu söyledi.

"Sorun değil. Havuz kenarında takılabilir miyim?"

Jodi'nin boya lekeli eşofmanlarına, büyük boy tişörtüne ve kararlı yüzüne bir kez baktı ve onu gülümseyerek dışarı gönderdi. Jodi havuzdaki suyun hareketini izledi ve söylemeye geldiği şeye odaklandı. On dakika sonra arka kapı açılıp da Zack'in karmakarışık kafası görüldüğünde, havuz evine doğru başını salladı ve onu içeri kadar takip etti.

Bok gibi görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde. Gözlerinin altında koyu halkalar ve şişkin bir cilt. Onun yüzünden sarhoş olup komaya girip girmediğini merak etti.

Bunca yıldır onun için ikinci bir yatak olan rahat koltuklara oturmadı. Odanın ortasında durdu ve onun kollarını göğsünün önünde kavuşturmasını izledi.

"Bana söyledin," dedi, "tutuklandığın gece. Bana bunu yapmadığını söyledin."

Gözlerini kaçırdı.

"Ağladın. Sen ağlarken sana sarıldım, çünkü masumdun, çünkü korkuyordun."

"Ben masumum," dedi, bakışları geri çekildi. "Ona *tecavüz etmedim*. Seks yaptık -ya da yapmaya başladık-" Jodi kalın kalın yutkundu. "Ve kendi rızamla oldu. I

bunun için hapse girmeyi hak etmiyorsun."

Boğazını temizledi. "Bunun yasal olmadığını bilmiyormuş gibi davranamazsın, Zack."

"Sen ve ben yasadışı *bir şey* yapmıyoruz, değil mi?" Sesi net ve açıktı. Gözleri kısılmıştı. "Sokağa çıkma yasağından sonra McKinley Park. Ehliyetsiz araba kullanmak?"

"Gerçekten senin için yaptığım şeyleri bana *geri* mi çeviriyorsun? Sarhoş araba kullanmak da yasa dışı, ama ayık kalmak için gönüllü olduğunu görmedim. _"

"Her neyse." Sanki vızıldayan bir sinekmiş gibi elini salladı. "Ne istiyorsun?" İşten çıkarılması göğsüne saplanan bir ok gibiydi.

"Emily Mills'in hâlâ hayatta olmasını istiyorum," diye tersledi. "Bunu yapabilir misin? Sevdiğim herkese karşı tanıklık etmek üzere mahkeme salonuna sürüklenmemek istiyorum. Tüm bunlar için bir avukata harcadığım üç bin doları geri almak istiyorum."

"Ne oluyor, Jodi? İsa gibi." Eli saçlarını karıştırdı. "Eğer para istiyorsan, sana para verebilirim."

Adam ona tokat atmış gibi irkildi. Yüz ifadesi sinirli ve sorgulayıcıydı. Ne söylediğini, neyi görmezden geldiğini anlamasını bekledi ama bu hiç olmadı.

Derin bir nefes alarak düşüncelerini topladı.

"Bunu konuşmamız için bize bir şans vermeye geldim. Ama hazır olduğumuzu sanmıyorum. Bu yüzden sizi uyarıyorum, artık *hiçbir* konuda yalan söylemiyorum. Yemin altında bana bu konu sorulursa, doğruyu söyleyeceğim."

Kadın doğru ilerleyip etrafında volta atmaya başlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ciddi misin? Gerçekten hapse girmem gerektiğini mi düşünüyorsun-"

Jodi ona doğru döndü. "Neden onunla yattın?" diye bağırdı. "Zack, ondan *hoşlandın* mı?"

"Hayır! Yani, o iyiydi. Ondan asla sizin gibi nefret ." "Ama ona karşı bir şeyler hissediyor muydun?"

Parmakları yüzünü sıyırdı. "Hayır." "O zaman neden?"

"O oradaydı! Oradaydı, önümdeydi, teklif ediyordu, tamam mı? Bununla gurur duymuyorum tabii ki ama oradaydı ve beni dinliyordu ve o..." İç çekti. "Gerçekten benimle *görüştüyordu*, tamam mı?"

"Ben de oradaydım," diye fısıldadı Jodi. "Dinliyordum. *Görüyordum* On yıldır seni tanıyorum, Zack. Bilmiyormuş gibi davranma!" Adam ona göz kırptı.

"Onu sevmemiş gibi davranma - sahip olabileceğin bilgi hiçbirimiz."

Yutkundu. "Sen ne..."

"O *orada* mıydı? Bu tam bir saçmalık. Emily'ye karşı üstünlük sendeydi ve bunu *biliyorsun*. Bana bakman için *her şeyimi* verirdim.

-Beni dinlemek, beni görmek ve 'o burada' diye düşünmek için. *Ben de buradaydım*."

Pencereden havuza baktı ve kız onun gözlerinin hızla hareket ettiğini, hesap yaptığını gördü. Kendi gözleri dolup taşıyordu.

"Ama sen bunun yerine çok az tanıdığın biriyle soyunmayı tercih ettin. Belli ki o sana benim veremediğim bir şeyi veriyordu. Belli ki ondan etkilenmişsin ya da büyülenmişsin ya da bir şeyler sıkmışsın Zack. Çünkü o sadece *orada değildi*."

Burnunu çekerken burnunun ucu kızarmıştı. "Onun tarafından sevilme hoşuma gitti. Hepsi bu." Jodi'ye döndü. "Ve belki de senin hakkında bir şeyler biliyordum. Nasıl hissettiğini. Seni kaybedene kadar nasıl hissettiğimi gerçekten *bildiğimi* sanmıyorum."

Onun saçma sapan klişeleri karşısında gözlerini devirdi. "Beni kaybettin mi? Ne zaman?"

Çenesi sıkıştı. "Julian'la aranızdaki bu şey ne zamandır devam ediyor?"

Nefesi bir kahkaha halinde dışarı çıktı. "Yirmi dört saat gibi, tamam mı? Yani.,

Rahatla." Başını iki yana salladı. "Peşimden gelmedin, Zack. Dün gece eve yürüyerek geldim. Ve bu sabah kapıma gelen ilk kişi Julian'dı." Gözleri kısıldı ama o devam etti, "Ama ondan önce bile. Uzun zamandır bana öncelik vermiyordun. Muhtemelen ikinci sınıftan beri, dürüst olmak gerekirse. Ama o zamandan beri her gün, her saniye seni ilk sıraya koyuyorum. Bir insanın parçalarına sahip olmak istemiyorum."

"Julian da seni ilk sıraya koyacak biri değil," diye hırladı. "Evet, ama bunu ondan ben istemedim. Dediğim gibi: yirmi dört saat."

Zack bir adım öne çıkarak onun ellerini tuttu. Jodi onlara baktı.

"Deneyebilirim. Seni ilk sıraya koyma konusunda daha iyi olabilirim," dedi. Onun yutkunmasını, gözlerinin onunkiler arasında gidip gelmesini izledi. "Biz de... yeni bir şey olmayı deneyebiliriz."

Jodi geri adım attı. Midesi kazanıyordu. "Bu zamanlama berbat, Zack. En iyi arkadaşın beni öpmeden önce bunların hiçbirini hissetmiyordun."

"Ama belki de yaptım!" Ellerini daha sıkı kavradı. "Belki de her şeyi berbat etmek istemedim."

"Hayır." Onun kaşlarının çatılmasını izledi. "Hayır, teşekkür ederim. Eğer bu doğru olsaydı, bence ikinci sınıfta Lucy ile yatmazdın, geçen yaz o Alman kızla birlikte olmazdın, Kiera'nın ya da diğerlerinin peşinden koşmazdın. Bence... Sana artık senin için yalan söylemeyeceğimi söyledim ve sen de bana karşı bir şeyler hissettiğine karar verdin."

"Yaptığım şey bu değil. Sana söz veriyorum, Jo. Ben... Eğer şimdi denememiz gerektiğini düşünmüyorsan, o zaman sorun değil."

Dudaklarını birbirine bastırdı, "hayır "ın "şimdi değil" anlamına geldiği varsayımını düzeltme zahmetine girmede.

"Zack, hapse girmeni istemiyorum. Ama bana yemin altında bir şey sorarlarsa yalancı şahitlik falan yapmayacağım. Kimse için değil." Zack'in çenesinin kasılmasını izledi. "Mills'ler aslında çok iyi insanlar. Gerçeği söyleyip seni affetmelerini sağlamayı düşünmelisin."

Kadın onun etrafından dolanıp havuz evinden çıkarken aklı bir karış havadaydı. Doğruca Thrasher'ların evine doğru yürürken, kapıdan sağa dönüp nadiren girdiği ofisin kapısını çalarken ayak sesleri ciddiyetle onu takip ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" Babası "Evet?" diye sorarken Zack arkasından "Ne yapıyorsun?" dedi. Jodi dönüp Zack'e baktı. Gözleri kocaman ve korkmuştu.

"Sana söyledim," dedi, "şimdi doğruyu söylüyorum."

Kadın kapıyı iterek açıp Greg'i selamlarken Zack ona doğru uzandı.

"Zack'in avukatı için bilgilerim var. Aslında herkesin avukatı için," dedi.

"Bunu onlara nasıl ulaştırabilirim?"

Greg kalemini tıkladı ve yere bıraktı. "Ne tür bilgiler?" "Polisin elindeki günlük sahte. Ve bunu kanıtlayabilirim."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Döndüğünde Zack'in de aynı şeyi yaptığını göreceğini biliyordu.

"Nasıl yani?" Greg sordu.

"Cam şişe olayının Emily'nin başına gelmediğini biliyorum."

"Nasıl?"

Dizleri titriyordu ama durmayı başardı. "Çünkü bu benim başıma geldi."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Günün sonunda hikâyeyi üç kez anlatmıştı; bir kez Greg'e, bir kez Zack'in avukatına ve bir kez de Lucy'nin avukatına. Yarın dört avukata da dağıtılmak üzere yeminli bir ifade yazacaktı. İfadede, 1 Mart 2024'te Hank Dillon'ın sarhoş olup kızına bir şişe fırlattığı ve bunun sonucunda kızının omzunda bir ezik olduğu yazacaktı. Jodi şimdiye kadar bu olaydan haberdar olan tek kişinin Emily Mills olduğuna yemin edecek ve olayla ilgili özel ayrıntıları soracaktı. Yarın, savunma ekiplerinin her biri, üst kattaki banyoda bulunan günlüğü bulmak için Mills'lerin evini arama izni talebinde bulunacaktı.

Ve sonra beklemekten başka yapacak bir şey kalmayacaktı.

Jodi ilk kez anlatmayı bitirdiğinde, Zack'in kapı aralığında arkasındaki varlığını görmezden gelmiş ve Greg'e odaklanmıştı. Sesi titriyordu ama yine de söyleyebilmişti.

Greg dikilmiş parmaklarının arasından ona baktı ve sonra, "Baban sana sık sık şiddet uygular mı?" dedi.

"Pek sık değil ama Zack daha önce kendimi güvensiz hissettiğimi doğrulayabilir. Julian da öyle. Ve muhtemelen Oliver Burns de." Mümkün olduğunca çok tanık göstermenin önemli olduğunu düşünmüştü.

Doğrulayabilecek çok sayıda insan.

Ama Greg başını salladı ve usulca sordu: "Peki şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Teyzem ve büyükannele" cevabını verene kadar Greg'in soruları bir avukat olarak değil, bir baba olarak sorduğunu fark etmemişti. Gözleri yaşlarla dolmuş ve onları burnuyla geri çekmişti.

On sekiz yaşında olduğu için Çocuk Koruma Hizmetleri'nin herhangi bir müdahalesi olmayacağını, ancak bunun ortaya çıkmasının ardından babasının yasal işlemle karşı karşıya kalması ihtimaline hazırlıklı olması gerektiğini açıklamıştı.

Greg onu Rosa'nın evine götürürken Jodi hâlâ bu konu üzerinde düşünüyordu. Zack teklif etmişti ama onun yerine Greg'e sormuştu. Ondan uzak kalmaya ihtiyacı vardı ve Greg'e itirafı sırasında onun sessiz varlığı onu boğuyormuş gibi hissettiriyordu.

Rosa'nın araba yoluna girdiklerinde bacağı zıplıyordu. "Babam hapse girecek mi?" Sesi ince ve cızırtılıydı.

"Şart değil. Para cezasına çarptırılabilir ya da şartlı tahliye edilebilir. Eğer onun için hapis cezası talep etmek isterseniz, size yardımcı olabilirim."

"Hayır. Onun hapse girmesini istemiyorum. Bunların hiçbirini istemedim." Ellerine baktı. "Sadece birkaç şey hakkında gerçeği söylemem gerekiyordu..."

Önem verdiği neredeyse herkesin şu anda hapis cezasıyla karşı karşıya olduğunu fark etti. Alnını ovuşturarak Greg'e bıraktığı için teşekkür etti ve bir şeye ihtiyacı olursa onu arayacağına söz verdi.

Rosa daha ön kapıyı açmadan söylenmeye başlamıştı. Jodi bütün gece ve bütün gün dışarıda kaldığı için özür diledi ve oturmasını istedi.

"Babam hakkında konuşmalıyız."

Rosa bir saat boyunca çığlık atıp ağladı. Jodi babasını gördüğünde ona saldırmayacağına dair söz verdirdi. Evi ne yapacaklarını düşünürken kaldığı motele gittiler. Kapıyı açtığında öyle kocaman gülümsedi ki Jodi'nin kalbi neredeyse ikiye bölünecekti.

"Jo, hey," dedi. "Bu güzel bir ziyaret." Arkasından, kollarını kavuşturmuş ve gözleri delik deşik olmuş Rosa'ya baktı. "Rosa."

Neyse ki ayık görünüyordu ve Jodi ile Rosa içeri girdiklerinde masalarda ve komodinlerde bira şişeleri yoktu.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi Jodi. Sesi kesildi ve vücudu kaçmak istedi.

"Tamam," dedi ve yatağın ucuna oturdu. Rosa pencerenin yanındaki küçük masaya oturdu ve Jodi ikisinin arasında durup babasına baktı.

"Ben... Ben senin içmenden hoşlanmıyorum." Gözlerine yaşlar doldu ve serbest kalırlarsa onu boğacaklarını hissetti. "Kaba oluyorsun."

Babam ona göz kırptı ve sonra söner gibi oldu. Jodi'ye şöyle demeden önce Rosa'ya baktı: "Biraz azaltmam lazım. Biliyorum. Özür dilerim-"

Rosa homurdanarak onun sözünü kesti. Jodi elini sallayarak Rosa'ya konuşmasına izin vermesini hatırlattı.

"İçtiğin zaman huysuzlaşıyorsun," diye devam etti Jodi, hemen söyleyip bitirebileceğini fark ederek. "Ve bana bir şeyler fırlattın. Şişeler. Bir keresinde bana bir şişe fırlattın ve bana isabet etti."

Babasının ağzı yavaşça açıldı, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. "Ne?" diye sordu sessizce.

Jodi'nin elleri titriyordu, bu yüzden onları ceplerine soktu.

"Bir keresinde bana bir bira şişesi çarptı ve morluk bıraktı. Bunu size söylediğim için üzgünüm ama Emily Mills davasıyla ilgili bazı şeyler yüzünden polise anlatmak zorunda kaldım." Gözyaşlarını geri çekti. "Sana karşı asla suç duyurusunda bulunmam-"

"Öyle de olmalı!" Rosa bağırdı. "Biricik kızın, Hank! İkimizin de Josephine'den kalan son şey ve sen-"

"Rosa," dedi Jodi kararlı bir şekilde. "Lütfen şimdi dışarıda bekler misin?"

Rosa ters ters bakarak kapıya doğru yürüdü ve nefesinin altında mırıldandı. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra Jodi babasına döndü.

İnce halı kaplı zemine bakıyordu. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu.

Jodi tavana baktı ve kendi gözyaşlarının gözlerine geri düşmesi için yalvardı.

"Jodi..."

Başka bir şey söylemeyince Jodi ileri atıldı.

"CalArts'a kabul edildim. Sana söyleyebileceğimi sanmıyordum çünkü para konusunda üzülürsün ama gideceğim için gerçekten heyecanlıyım. Tiyatro için arka plan yapmak ve setleri boyamak üzerine çalışıyorum. Geçen sonbahar *Kasabamız*'ı izlemeye gelmediğinde çok üzülmüştüm." Boğazı tıkanıp ve gözyaşları ansızın döküldü. Havaşının daraldığını hissetti, sanki ciğerlerine su doluyordu. "Müsaittin, sadece sarhoştun. Bir gösteriden sonra eve geldiğimde sandalyede uyuyakalmıştın. Gelebilirdin."

"Özür dilerim. Ben..." Bir elini başının üzerinde gezdirdi, hâlâ onun gözlerine bakmıyordu. "Orada olmalıydım. Bana söyleyebileceğini hissetmediğin için üzgünüm."

üniversite hakkında. Sana bir şey fırlattığım için de özür dilerim Jodi." Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Seni seviyorum. Seni incitmek istemiyorum."

Daha fazla gözyaşı dökmesine izin vererek ona başını salladı.

"Duracağım," dedi. "İşim bitti. Buzdolabında ne varsa dökerken beni izlemeni istiyorum." Küçük mini buzdolabını işaret etti.

"Bu Tamam. I güven sen için yap o." Jodi burnunu çekti. "Teşekkür ederim sen özür dilediğim için. Polise söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim."

Elini salladı. "Hayır, yok. Arkadaşın Emily'ye ne oldu?"

Jodi ona hikayenin çok kısa bir versiyonunu anlattı. Bacakları titriyordu, bu yüzden Rosa'nın boş sandalyesine oturdu.

"Sacramento'da birkaç ayım daha var," dedi, "seni görmek istiyorum ama seninle yaşamak istemiyorum."

"Anlıyorum." Çenesi sallanıyordu. "Topgolf'a gideceğiz. Ve tabii ki mezuniyet için orada olacağım."

Zayıfça gülümsedi. "Gitmem gerekiyor. Yapacak çok işim var." Jodi derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı.

İkisi de sarılmak için hareket etmedi ve Jodi buna minnettardı. Çok hamdı. Cildi kızarmış elektrik kabloları gibi hissediyordu.

Kadın kapının koluna uzandığında, adamın sessiz sesi ona doğru süzüldü.

"Bu zor, Jo. Hayal ettiğin hayata sahip olamamak gerçekten zor. Ve bunun için yalnız olmak." Adamın gözleri yerden kalkıp ona baktı.

"Yalnız değildin," dedi yumuşak bir sesle.

Babası burnundan derin bir nefes aldı, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı. Başını salladı. "Hayır. Yalnız değildim. Bazen bunu unutuyorum."

Jodi yanağının içini çiğneyerek söyleyecek başka bir şey olup olmadığına karar verdi. Kapıyı açtı ve arkasından kapatmadan önce "Yakında görüşürüz" diye fısıldadı.

Rosa'yla yüzleşmek için döndüğünde güneş ışığı tenine vuruyordu. Uzun süre su altında kaldıktan sonra hava almak ister gibi derin bir nefes aldı.

"Bitti," dedi. Rosa onu eve götürdü.

★ ★ ★

Pazartesi sabahı Jodi, Lucy'yi ilk zil çalmadan önce dolabının başında buldu.

"Merhaba." Jodi zayıfça gülümsedi ama başka bir şey söyleyemeden Lucy onu kucakladı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi Lucy. "Bu senin için gerçekten zor olmalı."

Yüzünü Lucy'nin omzuna gömen Jodi, onun kokusunu içine çekti. Sanki aylardır böyle sarılmamış gibi hissediyordu.

Jodi sonunda onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Yapmak zorundaydım. Babamın başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum ama sizin de başınıza kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Hiçbirinize."

Lucy başıyla onayladı. "Polis o ikinci günlüğü ele geçirir geçirmez, avukatım savcılığın her şeyi bırakacağını düşünüyor. Hey, ikinci günlüğü nereden biliyorsun?"

"Biraz... onu aramaya gittim." Jodi yüzünü buruşturdu. "Sahte bahanelerle Millses'leri ziyaret ettim ve etrafı gözetledim."

Lucy'nin dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. "Jodi Dillon, seni baş belası." Jodi güldü ve ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Ayrıca," dedi Lucy saçlarını kulağının arkasına iterek, "Julian'la senin hakkında bir şey mi duydum?"

"Oh, canım. Saate bak." Jodi kitaplarını aldı ve dolabını kapattı, Lucy kıkırdarken yanaklarının kızarmasıyla savaştı.

Sabahın geri kalanını Julian'a ne söylemek istediğini düşünerek geçirdi. Nihayet günün sonunda onu son dersinin dışında beklerken buldu. Jodi yaklaşırken dudağını çiğnedi.

"Bugün Emily Mills skandalıyla ilgili çok heyecan verici gelişmeler olduğunu duydum," dedi ve sırtarak başını eğdi.

"Muhtemelen vardır." Derin bir nefes aldı. "Teknik prova için tiyatro binasına gidiyorum. Benimle yürür müsün?"

Onun yanına doğru adım attı. "Oyun bu hafta sonu mu başlıyor?"

"Evet. Benim rolüm neredeyse bitti. Benim rolüm neredeyse bitti, şimdi sadece Nikita'nın kostüm değişimleri için endişelenmem gerekiyor."

Boğazını temizledi. "Yani, bak. Babanın evinden ayrıldıktan sonra senden haber alırım diye düşünmüştüm. Belki bir sürü bağırsık çağırış ya da ağlama. Ya da kamyonetimin camına bir tuğla atılmıştır."

"Bu konuda kafamı toparlamam gerekiyordu." Başını kaldırıp baktı ve onun yürürken ayakkabılarına baktığını gördü. "Bunu ona göndermek doğru değildi. Bu yüzden

çoğu özeldi. Onun göreceğini bilseydim asla söylemeyeceğim şeylerdi."

Başını salladı. "Biliyorum."

"Bilmiyormuş gibi davranamam."

"Biliyorum."

Yürümeyi bıraktı ve onunla yüzleşti. "Öyle mi?"

"Jodi, sana o USB'yi verirken ne yaptığımı biliyordum." Gözlerinde yine o yorgun bakış vardı. Geri çekildi ve omzunun üzerinden, "Gişeye bir bilet bırak, olur mu?" diyerek uzaklaştı.

Jodi onun ardından bakakaldı, anlatması gereken bir sonraki gerçeği zihnine yerleştirmeye çalışıyor ve onun bu haliyle daha fazla zaman geçirmiş olmayı diliyordu.

★ ★ ★

Jodi Salı sabahı okuldan birkaç blok ötedeki kafede oturmuş, şekerli bir şeyler yudumluyordu. Bir gözü kapıda olduğu için dizleri masanın altında zıplıyordu.

Saat tam 7:30'da kapı açıldığında, Dedektif Harding gözlerini kafede gezdirirken Jodi'nin elleri fincanına gitti. Karşısındaki sandalyeye oturduğunda Jodi, Harding'in makyajının mükemmel, bluzunun canlı ve saçlarının sıkıca toplanmış fark etti. Tasarım çantasını

-Sahteydi ama iyi denemeydi, yanındaki sandalyeye oturdu ve gülümsedi.

"Bayan Dillon. Sonunda Emily Mills'in cep telefonunun nerede olabileceğini 'hatırladığınıza' sevindim," dedi alaycı bir tavırla. "Şimdi, bu neyle ilgili?"

Jodi titreyen parmaklarıyla cebine uzandı ve USB belleği aralarındaki masanın üzerine koydu.

"Bu da ne?"

"Julian Hollister'ın Emily Mills'e öldüğü gün attığı mesaj bu."

Harding'in gözleri sahte sıkılgan bakışlarını kaybederek Jodi'nin yüzüne dikildi. Öne doğru oturdu ve ellerini kavuşturdu. "Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu bana Julian verdi."

Kırmızı dudakları ince bir çizgiye dönüşen Harding, USB'ye baktı. "İçinde ne var?"

Bu mu?"

"Bu... sanırım Emily Mills'ten hoşlanmadığımızın bir kanıtı diyebilirsiniz."
Biz kim?"

"Thrashers. Ekran görüntülerinden, özel konuşmalardan, özel TikTok'lardan oluşan bir koleksiyon... Emily'nin asla görmemesi gereken şeyler."

Harding sandalyesine geri oturdu. USB'ye uzandı ve onu kırmızı tırnaklarının arasından çekip aldı. Gözleri Jodi'ye kayd. "Julian Hollister bunu sana neden verdi?"

Yutkundu. "Çünkü biz... Bilmiyorum. Ama belki de çıkacaktık... ya da tam olarak çıkmayacaktık ama..."

Harding ona göz kırptı, kaşları havaya kalktı. Yüzü Jodi'nin hoşlanmadığı bir ifadeye büründü. Acıma gibi bir şey.

"Jodi," dedi yumuşak bir sesle. "Hayatım boyunca senin arkadaşların gibi insanlar tanıdım.

Zack, Julian gibi erkekler bizim gibi kızlarla çıkmazlar."

Jodi bakışlarını . Gözleri Harding'in sahte Louboutin ayakkabılarına takıldı. Harding, liseden intikam almak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmesine rağmen hâlâ *onlar* gibi olmak istiyordu. Yirmi yıl sonra Jodi hâlâ bir Thrasher olup olmadığı konusunda endişelenmek istemiyordu.

Harding öne doğru eğildi. "Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim, Jodi. Emily ve Mills ailesini kendi dostluklarının önüne koyman çok olgun bir davranıştı."

"Sadece gerçeği söylemek ve bu işi bitirmek istedim."

Harding başıyla onayladı ve USB'yi çantasına attı. Jodi tokmak gibi indiğini duydu.

"Bekle," dedi Jodi. "Ona iki şey mesaj attı, siz söylediniz. bunun bağlantısıydı. Başka ne dedi?"

Harding derin bir nefes aldı. "Sanırım yakında öğreneceksin. Ona bir bağlantı gönderdi ve bağlantının altında *Jodi'nin senin yaşaman ya da ölmeni umursamadığını* söyledi."

Göğsüne bir kılıç saplanmış gibi hissetti. "Bu... bu doğru değil-"

"Biz biliyorum." Harding's ağız bastırılmış içine a

hızlı sırtıyor. "Ama ne yazık ki Julian için... bu niyet için yeterli."

Niyetim. Jodi ürperdi. İşte bu kadar. Tabutuna son çiviye çakmıştı.

Sandalyesinden kalkan Harding, kapıya doğru ilerledi ve boyalı topuğunun üzerinde dönmek üzere durdu.

"Nasıl bir his?" diye sordu gülümseyerek. "Topladığım tüm kanıtlara göre, bu senin ilk seferin."

Jodi'nin kaşları birbirine yaklaştı. "İlk kez ne?"

"Birini dövmek." Harding sıırttı ve onun cevabını beklemeden vals yaparak kapıdan çıktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

HAZİRAN

Paige aklanan ilk kişiydi.

Polisin elindeki ilk günlük incelendiğinde, okul yılı boyunca yazılmasının imkansız olduğu sonucuna varıldı - kalem baskısı, sayfaların yaşı. Öte yandan Millses'lerin banyosunda bulunan günlüğün gerçek olduğu kabul edildi. Jodi, arkadaşının suçlamalarının birer birer düşürülmesini izledi.

Oliver Burns'ün Ride or Die olayıyla ilgili ifadesinin, arabayı kimin kullandığını bilmedikleri sürece yeterli olmayacağına karar verdiler, bu yüzden günlük olmadan Paige aklandı. Jodi'nin cam şişeyle yaşadığı benzer olayla ilgili imzalı ifadesi davanın her iki tarafınca da incelendikten sonra Reagan, soda şişesinin atıldığı iddia edilen gün Emily'yi gerçekten sokakta görüp görmediğini aniden yeniden düşündü. Lucy'nin tüm suçlamaları da düşürüldü.

Jodi, Lucy'den mesajı o Çarşamba gecesi *Batı Yakası Hikayesi* provasından hemen önce aldı. Lucy'nin babası çoktan UCLA'daki dekanlık ofisinde bir arkadaşıyla telefonda konuşuyordu. Telefonuna gülümseyerek bakan Jodi, sahne amirinin yerleri çağırdığı sırada memnun olduğunu yazdı.

Jodi, Julian için Cuma günü gösteriye bir bilet ayırdı ama o asla gelemeyecekti.

Cuma sabahı Julian Hollister, Emily Mills'i taciz etmekten suçlu bulundu. Kısa mesaj ve Google Drive, görgü tanığının "kıza el kaldırdığına" dair ifadesi - bunların hepsi sahte günlük olmadan da masadaydı. Savcılık ve savunma daha düşük bir ceza üzerinde anlaşmaya vardı: Sacramento çocuk altı ay.

İtiraf pazarlığı duruşmasının hemen ardından gözaltına alındı. İslahevinden diplomasını almak zorunda kalacaktı.

Gösteri boyunca Jodi'nin yüreği ağzına geldi ve perde kapandığında çoktan Rosa'nın bekleme alanındaki arabasına doğru yola çıkmıştı.

"Sorun nedir?" Rosa sordu.

Jodi emniyet kemerini taktı ve yanağından süzülen gözyaşlarını sildi. "Yok bir şey. Oyun bu gece gerçekten çok iyiydi."

Savcılık Zack'le anlaşma yapmaya o kadar da hazır değildi. Grupta adı geçtiği ve Mustang'i Oliver'ın tanık olduğu Ride or Die olayında kullanıldığı için hâlâ peşindeydiler. Ayrıca Emily kız kardeşine Zack'le seks yaptığını acı verici ayrıntılarla anlatmıştı, yani Hannah artık bir tanık sayılıyordu.

Final haftasına gelindiğinde Hannah her zamankinden daha hayalet gibiydi, koridorlarda sürünüyor ve boşluğa bakıyordu. Jodi, Oliver'a ondan alışveriş yapıp yapmadığını sordu ama Oliver ona bir aydan beri yapmadığını söyledi.

Okulun son günü, savcılık ve Zackary Thrasher'ın savunma makamı bir toplantı düzenledi. Jodi son finalinden sonra okulda telefonuna bakarak bekledi. Avlunun karşısında Hannah Mills'in de aynı şeyi yaptığını gördü. Ona yaklaşmayı düşündü ama midesi çok düğümlenmişti. Mahkemeye çıkarlarsa Jodi tanıklık etmeye çağrılabilirdi ve bildiği gerçekleri anlatmak zorunda kalacaktı.

Telefonu saat neredeyse beşti. "Zack?" dedi ve telefonu açtı.

"Bitti, Jodi!" Telefondan onun gülümsemesini duyabiliyordu. "Ne oldu?"

Ne oldu?"

"Bir tarih uyuşmazlığı vardı. Savunma ekibimden bir stajyer bunu *dün* buldu. Emily 'Pazar' demek isterken 'Cumartesi' demişti ve benim de Cumartesi için bir mazeretim vardı. Peter sabah seansını iptal etmişti ve biz de akşam için yeniden plan yaptık. Sanırım kız kardeşinin ifadesi hangi gün olduğu konusunda çok bulanıktı, bu yüzden savcılık bunu jürinin önüne koymaya değmeyeceğine karar verdi!"

Jodi gülümsemesinin yüzünden damladığını hissetti, onu orada tutmak için elinden geleni yaptı. "Vay canına. Peter Kim kazandı. Yani teknik ayrıntılarla mı kurtuldun?"

"Evet, sanırım." Sesini alçak tuttu. "Paige ve Lucy gibi tüm suçlamaları düşürdüler."

Jodi başını salladı, göğsündeki bu duyguyu gevşetmeye çalışıyordu. "Evet. Harika." Paige ve Lucy gibi.

Ama o Paige ve Lucy gibi değildi. Zack gerçekten yanlış bir şey yapmıştı. Ama yanlış bir randevu yüzünden, sonuçlarına katlanmak zorunda değildi.

Ve Julian ıslahevindeydi.

Zack onun ses tonundan bunu duymuş olmalıydı. "Sorun nedir? Hapse girmediğim için... hayal kırıklığına mı uğradın?"

Jodi boğazını temizledi. "Hayır, hayal kırıklığına uğramadım." Avlunun diğer tarafına baktı ve turuncu ayakkabılı küçük sarışın bir kızın da telefonla konuştuğunu gördü. "İşe yaradığı için çok mutluyum, Zack. Paige ve Lucy'yi ara. Yakında konuşuruz." Telefonu kapattı.

Hannah Mills ayağa fırladı ve içeri açılan kapıya doğru gitti. Jodi eşyalarını kaptı ve onu takip etti.

Koridora çıktığında Jodi sağına soluna baktı ve sarışın bir halenin hızla kızlar tuvaletine doğru ilerlediğini gördü.

Jodi kapıyı iterek açtı. "Hannah?"

Hannah Mills lavaboların önünde durmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Yani o masum mu?"

Gözlerinde gergin bir şeyler vardı ve dudakları çatlamış ve çiğnenmişti.

"Suçlamaları düşürdüler. Emily günlüğüne yanlış tarih yazmış.

."

"Yanlış tarih mi? Ne yanlış tarihi?" Hannah arkasını dönüp öne doğru savruldu,

ve Jodi neredeyse geri adım atıyordu.

"Zack'in onunla seks yaptığı iddia edilen tarih. Emily Pazar yerine Cumartesi yazmış ve Zack'in Cumartesi günü için bir mazereti varmış."

Hannah ona baktı, gözlerinin arkasında öfke birikiyordu. Birden boğazından bir boğulma sesi geldi ve yüzü buruştu. Ondan uzaklaştı ve boğazından bir çığlık koptu.

"Hannah, bunun üzücü olduğunu biliyorum-"

"Onlara gerçek günlükten bahseden sensin, değil mi?" diye mırıldandı.

"Annem bana senin geldiğini söyledi. Yukarı çıkıp onu aradın, değil mi?"

Jodi donup kalmıştı. Buna *gerçek günlük demişti*.

"Senin yapmış olabileceğini düşünüyordum," dedi Jodi sessizce. "Sahte olanı sen mi yarattın?"

Gözyaşları Hannah'nın yanaklarından aşağı süzüldü. "Haftalarımı aldı. El yazısını mükemmelleştirdim. Her şeyi yeniden yazdım. *Her tarihi* doğru yazdım, yemin ederim."

Jodi dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Hannah'ya, Zack ile Emily'nin seks yaptığına dair günlük kaydının doğru olduğunu bildiğini belli edemezdi.

"Duvardaki günlük -gerçek olan- Nisan ayında durdu. Ama siz Mayıs ayı kayıtlarını oluşturdunuz?"

Hannah burnunu çekti. "Emily bana seks yaptığını söyledikten sonra 'Günlükler çocuklar içindir. Ben artık bir yetişkinim' dedi. Ben de Mayıs tarihlerini kendim doldurdum."

Jodi'nin gözleri kısıldı. Bir şeyler hâlâ mantıklı gelmiyordu.

"Emily sana babamın bana şişe fırlattığını söyledi mi?"

Hannah başını sallayarak bileğiyle burnunu sildi. "Bana her şey hakkında her şeyi anlattı."

Hannah da bunu çarpıtarak günlüğüne koymuştu, Lucy'ye karşı kullanabileceği bir şey olsun diye. "Neden beni hiçbir şeyle suçlamadın?" Jodi sordu.

Hannah ıslak gözlerle ona baktı. "Onun için çok şey ifade ediyordun. O bunu istemezdi. Ama ben üzgünüm-" Dudağını ısırarak sözünü kesti.

"Ne?"

"Seni korkutuyorsam özür dilerim," dedi yavaşça.

dank etti. "Hannah, mesajların arkasında sen mi vardın?"

Gözlerini lavabolara dikti. "Sadece onu hatırlamalarını istedim. Suçluluk hissetmelerini."

"Bunların bir kısmını nasıl yaptın?" Jodi saç boyasıyla ilgili metni ve Paige'in fotoğraflarındaki parlamayı düşündü.

"Hacklemeye yedinci sınıfta başladım," dedi Hannah kesin bir ifadeyle. "Arama geçmişlerinize ulaşmak zor değildi."

Jodi'nin kaşları kalktı. Mesajların çok şey bildiğini hissettiği iki durumda da - Jodi yeni bir saç boyası denemeyi düşündüğünde ve San Francisco'daki gösteri için bilet istediğinde- bunun bir kehanet olmadığını fark etti. Arama geçmişiydi.

"Peki ya farklı numaralar?" Jodi sordu.

Hannah omuz silkti. "Kullan-at telefonlar aldım. İşim bittiğinde onları attım."

Jodi'nin gözleri kısıldı. "Paige'in fotoğraflarına da o ışığı sen mi koydun?"

"Hayır mı?" Hannah merakla ona baktı. "Ne ışığı?"

Jodi omuzlarında bir ürperti hissetti ama soruyu elinin tersiyle itti. "Dinle,

Hannah. Kızgın olduğunu biliyorum. Kardeşini özlediğini biliyorum. Ve

Belki hak ettiğimizi almadığımızı düşünüyorsunuz ama artık durmalısınız. Kanunların işlerini yapmaları için elinizden geleni yaptınız. Eğer bu konuda daha da ileri giderseniz, başınız gerçekten büyük belaya girebilir. Bu bizim olduğu kadar sizin de hayatınızı mahvedebilir."

Hannah dudağını çiğnedi, ölü deri yırtılarak kırmızı, çiğ kısımları ortaya çıkardı. Başını salladı.

"Onlarınki," dedi Hannah yavaşça. "Hayatını mahvetmek istemedim."

Jodi'nin midesi bulandı. "Ben de onlar gibiydim. Ben de onlar kadar kötü olabilirdim. Emily sana Google Drive'ı gösterdi mi?"

"Parçalar halinde. Baktığımda anneme söylemem gerektiğini söyledim ve o da telefonundan sildi. Hangisinin ona gönderdiğini bile görmedim."

Jodi başını salladı. "Emily için çok şey ifade etmiş olabilirim ama ona karşı nazik değildim. Olmam gerektiği gibi değildim."

Hannah omuz silkerek, "Ondan hoşlanmadın," dedi. "Olur böyle şeyler. Ama birine karşı nazik olmak için ondan hoşlanmak zorunda değilsin. Okuldan sonra yanına geldin ve onunla konuştun. Seni kızdırmasına izin verdin. Ona her gün dört gözle bekleyeceği bir şey verdin. Bence nazik olmak budur."

Banyo fayanslarına bakarken Jodi'nin görüşü bulanıklaştı. Bunun çoğunlukla doğru olduğunu varsayıyordu. Yine de Google Drive'da ne olduğunu düşündüğünde göğsünde hissettiği acıyı dindirmiyordu.

Gözyaşlarını geri iten Jodi, Hannah'ya döndü. "İyi olacak mısın? Seni alacak biri var mı?"

Hannah burnunu çekti ve başını salladı. "Birini bulabilirim, evet."

Jodi ona sarılıp sarılmamayı düşündü ama elini omzuna koymakla yetindi. "İstersen benimle onun hakkında konuşabilirsin. Numaram sende var."

Hannah cevap vermeyince Jodi sallantılı bacaklarının üzerinde kapıya doğru ilerledi.

"Neden geç kaldın?"

Jodi ona doğru döndü. Hannah'nın yanaklarından yine gözyaşları süzülüyordu. "Ne zaman?"

"Balo gecesinde. Limuzinde. Çok geç kalmıştın. Yedide orada olacağını söylemişti."

Jodi boğazına bir safra kaçtığını hissetti. "Hannah, üzgünüm ama Emily limuzine hiç davet edilmedi."

Ama Hannah'nın alnı şaşkınlıktan çatlamıştı. Ağzını birkaç kez açtıktan sonra, "Ama beklememi söyledi. 'Jodi'nin görmesi gerek' dedi."

Kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Neyi gördün?"

"Beklemem gerektiğini söyledi. İstemedim ama söyledi-" "Neyi yapamayacağımı?"

Hannah hıçkırıyor, nefes almak için çırpınıyordu.

"Limuzin yanaşana kadar çığlık atmama izin yoktu," diye hırıldadı. "Ama çok geç kalmıştın. Ve artık uyanmıyordu. Ve siz geldiğinizde o çoktan gitmişti." Hannah kız kardeşinin solgun, soğuk gözleriyle ona baktı. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Jodi'nin göğsünde buz, midesinde ağır bir yük vardı. Hannah kız kardeşinin cesedini "bulmadı".

Oradaydı, banyoda.

"Polis raporunda neden Emily'nin elbisesinin ıslak olduğu yazıyordu?"

"Çünkü her bayıldığında üzerine soğuk su dökmemi söyledi. Siz gelene kadar uyanık kalması gerektiğini söyledi."

Hannah'nın sesi hıçkırıklara boğuldu. Jodi, Emily hâlâ hayatta olsaydı, Hannah'nın söylediği gibi artık bu kadar nazik olmayacağına karar verdi.

Saat yedide onu için limuzinle gelselerdi ne olurdu? Jodi bir daha asla Emily'nin yanından ayrılmazdı, bunu artık biliyordu. Her zaman onunla, neredeyse ölmek üzere olan kızla ilgilenmeye çalışacaktı. Julian'ı ona zorbalık ettiği için affetmezdi. Eğer Emily ona Zack'in kendisiyle yattığını söyleseydi, Jodi onu da affetmezdi.

Emily kazanacaktı. Jodi tam olarak görmesi gerekeni görmüş olacaktı.

Jodi boğazındaki safrayı yuttu. "Hannah, çok üzgünüm. Emily senden bunu yapmanı istememeliydi. Onu asla limuzinle almayacaktık. O yanlış anladı."

Hannah'nın pembe, ıslak yüzü acıyla gerilmişti. Bunu saklamak için ellerini kaldırdı.

"Bu onun için gerçekten yanlıştı. Umarım bunu biliyorsundur, Hannah. Sana karşı adil değildi. Ve senin hatan değildi."

Jodi öne çıktı ve Hannah'yı kucakladı. Uzun süre ağlamasına izin verdi. Sonunda bittiğinde Jodi tereddütle sordu: "Emily gerçekten Nisan'da kendini öldürmeye mi çalıştı? İlk seferinde?"

Hannah burnunu çekti ve başını salladı. "Dramatik etki için iyi olduğunu düşünmüştüm."

Jodi derin bir nefes alarak o anda Emily Mills'e karşı hissettiği nefreti dışarı attı ve Hannah'yı kendine çekti.

Otuzuncu Bölüm

Jodi, Hannah'dan öğrendiği yeni bilgileri kendine sakladı. Arkadaşları bu olayı geride bırakıp hayatlarına devam etmeye çalışıyorlardı. Emily'nin ne tür bir çılgınlık yaptığını duyarsa Lucy'nin nasıl bir öfke nöbeti geçireceğini hayal etmek bile istemiyordu. Mesajlar durduğu sürece Hannah'nın gizemli mesaj atan kişi olarak kimliğini korumak istiyordu.

Oturup düşünmeye başladığında Jodi geçen yıl başlarına çok sayıda tesadüf ve garip kaza geldiğine karar verdi. Eğer elektronik takibin arkasında Hannah varsa, belki de hepsi bundan ibaretti. Açık hava sineması eski ve köhneydi. Lucy'nin astım panik sırasında gözden kaçmıştı. Paige'in elektrik çarpması herkesin başına gelebilirdi ve aylardır Emily'yle meşguldü; bilinci yerinde değilken onu hayal etmesi anlaşılabilirdi. Araba kazası korkunçtu ama Kiera uyumuyordu ve hatta daha sonra birinin onu internette taciz ettiğini itiraf etti; muhtemelen Hannah'ydı. Jodi Nan'la o kadar zaman geçirdikten sonra onun meşru bir medyum olduğuna inansa da, bu olayların arkasında Emily'nin olduğu anlamına gelmiyordu.

Zaman geçtikçe başka bir şey olmadı. Jodi yazı Rosa ve büyükannesiyle geçirdi, babası şehirdeyken onu ziyaret etti. Her ikisi de Doğu Yakası'na giden Oliver ve Nikita ile takıldı. (Ziyaret etmeye karar verirse otomatik bir daveti ve uyuyabileceği bir kanepesi vardı).

Haziran sonunda bir gün, Jodi grup sohbetini kontrol etmek için mesaj attı. Julian olmadan yeni bir grup sohbeti yapmaya zahmet etmemişti.

Bu şekilde. Onlara mezarlığı ziyaret edeceğini ve Emily'nin mezarı başında saygılarını sunacağını söyledi, eğer gelmek isteyen olursa.

Cevap veren tek kişi Paige oldu. Paige, Jodi'yi Rosa'dan aldı ve sadece gelecek yıllla ilgili birkaç soruyla bozulan dostane bir sessizlik içinde East Lawn'a doğru yola çıktılar.

Paige'in Brown'a kabulü geri alınmamıştı ama UC Irvine onu kabul etmişti. İlk yıldan sonra UC'den ayrılmaktan bahsediyordu ama sonra yeni tutkusu olan Irvine'deki ceza adaleti programını övmeye başladı. Jodi, Paige'in orada iyi olacağını hissediyordu.

"Ne yapacaksın?" Paige sordu. "Son konuştuğumuzda Güney Kaliforniya'daydık sanırım?"

"Evet, CalArts'a girdim."

"Sen mi yaptın?" Paige neredeyse arabanın yönünü değiştiriyordu. "Jodi, bu inanılmaz!"

"Teşekkürler." Bunu söylememek için kaç kez dilini ısırıldığını düşünmek canını acıtıyordu ama Paige hayatı için savaşıyordu. Birçok yönden. "Girdiğim bir tiyatro tasarım programı var."

"İnanılmaz, bebeğim. Oyunlarından birini izlemek için kesinlikle arabayla geleceğim!" Jodi gülümsedi. Onu buna zorlamayacaktı.

Park ettiler ve haritayı takip ederek Emily'nin mezarına gittiler. Paige bakkaldan çiçek almıştı ama Jodi bir resim kâğıdına çizilmiş küçük bir resimle yetinmişti - geniş dişleri ve soluk gözleri olan bir kız, yüzünü altın sarısı saçlarla çevreleyen bir kız.

Emily Mills hakkında Jodi'nin hayattayken bilmeyi dilediği çok şey vardı. Manipülatif ve takıntılıydı ama aynı zamanda birçok istismar edilmişti. Jodi yalan söyleyip onu özlediğini söyleyemezdi ama keşke her şey farklı olsaydı diyordu. Ona karşı daha açık sözlü olmayı diliyordu. Belki de limuzinin gelmeyeceğini söyleyen Jodi olsaydı, Emily onu dinlerdi.

Taze çiçeklerle süslenmiş sade bir mezar buldular. Jodi, Maureen Mills'in buraya sık sık geldiğinden emindi. Dönüp diğer mezar taşlarına baktı ve annesinin buralarda bir yerde olan mezarını düşündü. Hiç gitmemişti. Belki üniversiteye gitmeden önce gitmeyi aklına getirebilirdi. Belki Rosa da onunla gelmek ve çiçek bırakmak isterdi.

"Özür dilerim, Emily." Paige'in sesi sertti, sanki ağzı mesajı almadan önce kelimeler göğsünden fırlamış gibiydi. "Ona kötü davrandım."

ve sana yalan söyledim. Her şeyi anında geri alırdım ve bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum..."

Gözlerini ayakkabılarına çevirerek boğuk bir sesle konuştu. Jodi uzandı ve parmaklarını Paige'inkilerin arasından geçirdi.

"Artık fotoğraflarımda parlama olmuyor," dedi Paige sessizce. "Bu garip değil mi? Sence tatmin olmuş olabilir mi?"

"Belki." Jodi onun elini sıktı. "Sanırım artık biraz huzur var."

"Lucy de artık uyku felci geçirmiyor. Sanırım bağlantılı. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmek istiyorum."

Bir süre öylece durdular. Jodi bir mezarı ne kadar süre ziyaret etmek gerektiğini bilmiyordu. Yapacak bir şey var mıydı? Ya da söylenecek? Paige dua etmek ister miydi?

"Şişeyi fırlattım." Bu sözler Jodi'nin sol tarafından fısıldanmıştı. Başını Paige'e çevirdi ve kirpiklerinden damlayan gözyaşları olmasaydı bunu başka birinin söylediğini sanacaktı. "Onu ben attım ve özür dilerim."

Jodi'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne?"

"O bendim." Paige ıslak gözleri ve pembe burnuyla ona baktı. "Komik değildi, ama düşündüm ki-" Boğuldu ve Jodi nefes alamadı. "Hiç yeterli değilmişsin gibi hissettiğin oluyor mu?" Paige sordu.

Aralarında ılık bir esinti dolaşıyordu. Paige'in saçları dalgalanıyordu.

"Benim bir hiç olduğumu öğrenmenizden çok korkuyorum. Hiç kimse," dedi Paige. Jodi'nin gözleri yaşardı. "Her zaman size yetişmek için koşuyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi *önemli* kılmak için aptalca şeyler yapıyorum." Emily'nin mezar taşına döndü ve sesini yükselterek, "Ve bu yanılttı. Seni gerçekten incitebilirdi. Ve özür dilerim."

Jodi dehşet ve üzüntünün, anlayış ve ötekiliğin bir karışımını hissetti. "Lucy biliyor mu?"

Paige burnunu çekti. "Hayır. Onun arabasını kullanıyordum. Onu bir şey için bırakmıştım."

Esinti saçlarıyla, giysileriyle oynuyordu. Jodi anlamaya çalışarak ona baktı.

Otoparkta bir arabanın kapısı çarptı ve mezar taşlarında yankılandı. Jodi döndü. Zack ve Lucy onlara doğru yürüyordu. Lucy'nin elinde bir demet

Elinde papatyalar.

"Zack'e söylemeyin," dedi Paige ve sonra gülümseyerek onlara el salladı.

Zack ve Lucy onlara ulaştığında Jodi hâlâ yüz ifadesini düzeltmeye çalışıyordu. Zack'in suçlamaları düşürüldüğünden beri dördü ilk kez bir araya geliyordu ama Julian olmadan birlikte olmak tuhaf hissettiriyordu. Ve şimdi Jodi başka bir sırrı daha öğrendiğinden, dayanılmaz hissediyordu.

Lucy menzile girer girmez onu kucakladı ve Jodi kendini kucağın içinde hissetti. Lucy kulağına fısıldadı: "Harika bir fikir. Bizi davet ettiğin için teşekkür ederim." Lucy ona sarılırken Jodi'nin gözleri Paige'e kaydı.

Jodi kendisini suçlayıp suçlamadıklarını, Julian konusunda içten içe kızgın olup olmadıklarını ve cevaplar isteyip istemediklerini merak ediyordu. Dedektif Harding'e neden ulaştığından bahsetmemişti ama onlar da hiç sormamışlardı. Ama bunun önemli olmadığını tahmin ediyordu. Olan olmuştu.

Zarar görmeden yürüyüp gitmeyen tek Julian'dı.

Gözleri Zack'e takıldı. Bakışları açık ve nazikti ama altında bir endişe yatıyordu. "Hey, Jo."

Ona başıyla onay verdi. Onun kendisine sarılmasına ihtiyacı olduğundan emin değildi. Eğer Lucy'nin yaptığı gibi onu sarmayacaksa, o zaman öne çıkmayacaktı.

Lucy papatyaları yere bıraktı ve kısa ve tatlı bir şeyler söyledi. Zack de aynısını yaptı. Bir süre sonra, çoktan bağlantı kurdukları yeni oda arkadaşları hakkında konuşmaya başladılar. Ve bu normaldi. Neredeyse.

Greg, Boston'un Zack'in kabulünü geri almasını sağlamıştı. Zack'in ilk tercih ettiği okul değildi ama kız kardeşinin olduğu yerdı ve basketbol takımında yer alacaktı. Lucy UCLA'ya girmişti ve Paige'le derslerin ilk haftasından sonra buluşmayı konuşmaya başlamışlardı bile.

İkisi Rodeo Drive hakkında konuşurken, Zack ona doğru eğildi. "Yürüyebilir miyiz?"

Jodi derin bir nefes aldı ve mezar taşlarının arasından onu takip etti.

Biri gelip sıradaki her mezara çiçek vermişti. "Bana kızgın olup olmadığını sorabilir miyim?" dedi.

Bir an için bunu düşündü. "Hayır. Pek sayılmaz. Sana söyledim, hapse girmeni hiç istemedim. Ama senden bir iyilik isteyeceğim." Omzunun üzerinden Paige ve Lucy'ye baktı ve hepsinin ne kadar çok sır sakladığını düşündü. "Kızlara söyle. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlar."

Kelimeleri bir an ağızda evirip çevirdi, içinden çıkmaya çalıştığını tahmin etti.

"Zor olacak," diye devam etti, "ama en iyi arkadaşlarına yalan söylemek yapabileceğin en kötü şey, Zack."

Başını salladı. "Yapacağım. Hepimiz gitmeden önce." Ona doğru dönerek derin bir nefes aldı. "Şu anda hepimizin arasında bir tuhaflık varmış gibi hissediyorum. Siz SoCal'da olacaksınız ama ben Boston'da olacağım. Ve Julian... Onunla konuştun mu?"

"Ağustos'ta onu ziyarete gideceğim," dedi. Adam çenesini sıktı ve kadın gözlerini devirdi. "Sakin ol. Onunla konuşmalısın. O senin en iyi arkadaşın."

Boğazını temizledi. "Seni CalArts'ta ziyarete gelebilir miyim? Belki Ekim ayında? Ya da seni Boston'a uçurabilirim?"

Yüzü açıldı, bekliyordu. "Belki," dedi. "Bence bir süre birbirimiz olmadan bir şeyler denemeliyiz. Üniversite bunun için var."

"Seni bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyorum, Jo." Gözleri koyu maviydi ve ona yalvarıyordu.

Başını salladı ve şöyle dedi: "Bunu bir kayıp olarak görmüyorum. Bunu birbirimizi yeniden bulmak için bir şans olarak görüyorum. Sen Doğu Yakası'na gidiyorsun, ben burada kalıyorum. Eskiden olduğumuz gibi kalmamız mümkün değil, o yüzden başka ne olabileceğimizi görelim."

Ona baktı ve kaşlarını çatıldığını gördü. Zack Thrasher'ın hayatında bir kez olsun istediğini elde edemediği izlenimine kapılmıştı. Gülümsedi.

★ ★ ★

BİR AY SONRA

Jodi masada kaydını yaptırdı, kesici aletlerini teslim etti ve metal dedektöründen geçti. Başının üzerindeki floresanlar vızıldadı ve duvarlar kendi kendilerine yankılanıyor gibiydi.

Gardiyan onu pleksiglas pencereleri ve çift yönlü telefonları olan bir odaya götürdü. Birkaç ziyaretçi zaten oturmuş, turuncu renkteki sevdikleriyle sohbet ediyordu.

Camın arkasındaki ağır metal kapı açılana ve Julian Hollister görünene kadar sadece otuz saniye bekledi. Saçları kısacık kesilmişti,

ve teni o Gap reklamı parıltısını biraz kaybetmişti ama ona sırtıyordu.

Karşısındaki sandalyeye çöktü, telefonu çevirerek aldı ve "Julian Hollister, kim arıyor?" dedi.

"Saçlarınızı -kariyerinizi belirleyen saçlarınızı- kazıtıp yine de bu kadar iyi görünmeniz adil değil."

"Hiçbir zaman sadece saç değildi." Onu içine çekti, gözleri yüzünü tarıyor, ezberliyordu. "Şimdi nasıl görüldüğün hakkında bir şey söylememi ister misin?"

"Hayır, hapiste olduğun için bu biraz adice olur." Boştaki kolunu tezgâhın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Sana bir şey söylemek ister misin? üzgün olduğumu duyuyor

musun?" "Eğer duymam."

Kadın yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı, o da aynısını yaptı.

"Ehliyetimi aldım," diye teklif etti.

Gülümsemesi elektrikliydi. "Dikkatli ol, dünya. Jodi Dillon sokaklarda."

Gözlerini devirdi. "Yani, henüz bir arabam yok. Ama şimdi daha fazla seçeneğim var. Ve gelecek hafta okula gidiyorum," dedi. "CalArts. Tüm bu tiyatro arka planı olayından bir 'kariyer yapmaya' çalışacağım."

Gözleri parlıyordu. "Güzel. Bu dönem gösteriyi kaçırabilirim ama bahar için bana bir bilet ayırabilir misin?"

Kadın kıkırdadı ve kapıdaki muhafız ikisine ters ters baktı. Bunun bu odadaki çoğu tartışmadan çok daha hafif olduğunu düşündü.

Biraz konuştular ve sonunda kadın merak ettiği şeyi sordu. "Arabayı kim kullanıyordu? Emily kaputun üzerindeyken?"

Başını ona doğru eğdi. "Sana ben olduğumu söyledim." "Ve sana inanmıyorum."

Julian'ın dudakları seğirdi. "Öyle mi? Kim olduğunu düşünüyorsun?"

Jodi ona . "suçu üstleneceğin tek kişi. Hepimizin suçu üstleneceği kişi."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gülümsemesi geri çekildi. "Ama sen değil. Sen yapmazdın."

"Hayır. Yapmazdım. Benden tanıklık etmemi isteselerdi yapmazdım." İç çekti.

"Hannah'ya yazdım," dedi ve Hannah gözlerini kırptırdı. "Okuyup okumadığını bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Bu ona bağlı."

"Ne dedin sen?"

"'Özür dilerim.' Ben de ciddiymdim."

Jodi başını salladı. "Aldığımız tuhaf mesajları hatırlıyor musun? Hannah'ydı." Julian'ın kaşları kalktı. "Çok kızgındı ve ne yapmaya çalışıyordu... bilmiyorum. Belki Emily'nin unutulmadığından emin olmak istiyordu?"

Sandalyesinde kaydı. "Evet."

"Diğer pek çok garip şey sona erdi. Lucy artık izleniyormuş gibi uyanmadığını söylüyor. Paige de öyle. Eskiden onu rüyamda görürdüm - bunu sana söyledim mi bilmiyorum - ama o da sona erdi." Derin bir nefes aldı. "Sanırım hepsi kafamızın içindeydi. Suçluluk duygusu bizimle oynuyor."

Gardıyan öne çıktı ve Jodi'ye işaret etti. "Zaman doldu." Jodi başını salladı ve Julian onu son bir kez daha içeri aldı.

"Yakında işiniz bitecek," dedi. "Ben, Paige, Zack ve Lucy, bir yıl boyunca bunun peşini bırakmadık. Aynı hissettirmediğini biliyorum ve belki de bu aptalca-"

"Hayır, anlıyorum," dedi. "Bu benim sıram. Zalim olmak için bir seçim yaptığımı biliyorum. Ve bununla yaşamak zorundayım."

"Sanırım geçen yıl sana musallat olmamasına sevindiğimi söylüyorum. Resim galerinde, rüyalarında ya da sabahları yatağının kenarında oturup sana oyunlar oynamadığı için..." Kıkırdadı.

Julian ona baktı, gözleri ciddileşmiş ve niyetlenmişti. "Öyle olmadığını hiç söylemedim."

Jodi bakakaldı, şok içindeydi.

"Hollister, gidelim." Muhafız bir adım öne çıktı.

"Sen-" Jodi kelimeleri oluşturmaya çalıştı. "Tüm boyunca mı? Ya da sen -"Sen öldüğünde?"

"Görüşürüz, Dillon," dedi. "Yazmayı unutma."

Jodi o anın kayıp gittiğini hissetti. Adam onun cevabını beklemedi. Telefon ahizede kesin bir sesle çınladı ve hızlı bir gülümsemeyle sandalyeden geriye doğru itildi.

Arka duvara doğru ilerledi ve muhafızı kapıya kadar takip etti. Üstündeki aplik göz kırptı.

Kapı açıldı ve ikinci aplik dalgalandı. Julian kapı kapanmadan önce ona son bir kez baktı ve Jodi onun üzerindeki lambanın yanıp sönmesini izledi.

Sonsöz

Güvenlik görevlisi ona kapıya kadar eşlik etti ve ben Jodi'ye son bir kez baktım.

El sallıyorum. Onunla birlikte odasına gidiyorum, başka biriyle paylaştığı küçük bir kutu,

ama şimdi boş. Oda arkadaşının yatağının ucuna oturup ona bakarken çenesini sıkıyor. Tıpkı bir yıldır yaptığım gibi.

"Çizim için ona teşekkür etmeni söylemiştim," diyorum. Beni görmezden geliyor. Bir yıldır yaptığı gibi.

Eline bir kitap alıp okumaya çalışıyor, ben de o kaşıyana kadar boynundaki bir noktaya bakıyorum. Bu benim en sevdiğim oyun.

Ona fikirler fısıldamaya çalışıyorum. Birkaç ay içinde onu tekrar görmenin yollarını. Bunu istediğini biliyorum ama *beni* ondan uzak tutacaksa kendini ondan uzak tutacak kadar kindar.

"Aralık ayında CalArts'a gitmeliyiz," diyorum. "Onun oyununu izleyebiliriz. Ona sürpriz yaparsanız ne kadar mutlu olacağını bir düşünün-" Kitap kafama doğru uçuyor, içimden geçiyor.

Ellerini çenesinin altında birleştirip gözlerini kapatıyor. Gözlerini açıyor ve bana bakıyor, dik dik, kesik kesik.

Ben de ona gülümsüyorum. Daha yeni başlıyoruz.

Teşekkür

Bu kitap benim tüm kalbimi taşıyor ve burada listelenen insanlar olmadan bu aşamaya getiremezdim.

Menajerim Gaia Banks, bu sektördeki en iyi menajer. Ne zaman işimi büyütmek istediğimi söylesem her adımda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Sheil Land Associates LTD'deki herkese, özellikle Lauren Coleman ve Natalie Barraclyffe'e teşekkür ederim.

Editörlerim Alexandra Schulster, Tom Bonnick ve Natalie Doherty'ye -Bu kitabı bulduğunuz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim. Materyalimi çok yücelttiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Wednesday Books ve Harper Fire, uzun bir ortaklığın başlangıcı için çok minnettarım! Ashley Quintana, Cassidy Graham, Jane Tait, Cassie Gutman, Natalie Montanez, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Anto Marr ve Wednesday Books ve Harper Fire'daki tüm ekibe teşekkür ederim. Hassasiyetle okuduğun için gösterdiğin özen için teşekkürler Ollie.

Beni desteklemekle kalmayıp *The Thrashers*'ın ilk versiyonunu okuyan arkadaşlarıma - *Ali* Hazelwood, Jen, Mar, Cat, Katie, Lucy, Alannah, Bailey, Toni, Celia Winters, Victoria ve Diana Maltzer. Ruh sağlığım ve esenliğim için çok önemli olan grup sohbetlerime - Gremlinler, WAH ve Edge Chat - hepinize teşekkür ederim.

Anna Conathan, muhtemelen bu kitabı benden daha çok sevebilirsin ve bu aslında imkansız, bu yüzden mümkün olana meydan okumaya. En sevdiğin müşterin olduğumu biliyorum, teşekkürler. Amanda, on birinci saatte geldin ve sadece (kurgusal) yasal karışıklıklarımı toparlamakla kalmadın, aynı zamanda bana *bunun o olduğunu* söyledin. Ve Süslü Margaret, o kadar süslüsün ki daha azını hak etmiyorsun.

Başlık. Dünyanın en büyük JOLIAN hayranı olduğun ve İtalya'da bir balkondan rastgele benimle bu kitap hakkında konuştuğun için teşekkür ederim.

Kitaplarımı bastırmak için zaman ayıran ve beni destekleyen kitapçılara ve bookstagrammer'lara teşekkür ederim. Bu türe giriş yapmam için beni övmeyi kabul eden YA yazarlarına teşekkür ederim!

Her küçük şey için aileme teşekkür ederim. Ve beni dünyanın öbür ucuna kadar, türden türe takip eden okurlarıma teşekkür ederim. Tüm bunları bu kadar eğlenceli kılan Haklar ve Yanlışlar ve Julie Soto Okur Grubu üyelerine teşekkür ederim.

Paige'ime, Lucy'me ve Oliver'ıma siperlerde benimle birlikte hayatta kaldıkları için teşekkür ederim. Hepimiz farklı yaralarla çıktık ve bu kitap benim.

AYRICA [JULIE SOTO](#) TARAFINDAN

Unutma Beni

Başka Bir Aşk Şarkısı Değil

Yazar Hakkında

Kevin Fiscus Photography

[JULIE SOTO](#) (she/her) *USA Today* çoksatan yazarı, oyun yazarı ve aslen Sacramento, Kaliforniyalı bir oyuncudur. *Generation Me* adlı müzikali 2017 New York Müzikal Festivali'nde En İyi Müzikal ödülünün yanı sıra senaryosu için En İyi Kitap ödülünü kazandı. Kendisi bir müzikal tiyatro meraklısı, fandom ineği ve birçok baharatlı hayran kurgusunun yazarıdır. Julie şu anda Fort Bragg, Kaliforniya'da köpeği Charlie ile birlikte yaşıyor. Siz bunu okurken muhtemelen kahve içiyordur. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu arşamba Kitapları e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan Wednesday Books tarafından yayımlanmıştır

THRASHERS. Telif Hakkı © 2025 Julia Soto tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Tüm emojiiler OpenMoji-açık kaynak emoji ve simge projesi tarafından tasarlanmıştır. Lisans: CC BY-SA 4.0

Kapak Tasarımı ve El Yazısı Anto Marr

Kapak resmi: spot ışığı ve ahşap doku © Lars Hallstrom/Shutterstock; günlük © Fabio Alcini/Shutterstock; E, M çıkartması © Susse_n/ Shutterstock; su damlacıkları © PrasangTakham/Shutterstock; kan sıçraması © Yeti studio/Shutterstock; su birikintileri © Krisamorn/Shutterstock; kalp kitap ayracı © ERphotographer/iStockphoto

eISBN 9781250377180

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça saklı tutmaktadır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221- 7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi İthaf](#)

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[AltıncıBölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm n n n](#)
[n n On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[irminci Bölüm On](#)
[Üçüncü Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[OBölüm OBölüm](#)
[Bölüm OYedinci](#)
[Bölüm YBölüm](#)
[OSekizinci Bölüm O](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm -](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Beş Bölüm](#)
[Altıncı Yirmi Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz](#)
[Yirmi Bölüm Yedi](#)
[Bölüm Dokuz Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm](#)
[Sonsöz](#) -

[Teşekkür Ayrıca](#)
[Julie Soto Yazar](#)
[Hakkında Telif](#)
[Hakkı](#) -

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

